

СУЗАН ФОРСТЪР

БЕЗСРАМНА

Превод от английски: Станислава Миланова, 1995

chitanka.info

Алън, тази книга е за теб. Ти никога не се съмняваше, дори когато се съмнявах аз. Винаги ми казваше, че „щуротиите“ са присъщи на творческия гений въпреки всички свидетелства за обратното. Дори ми позволяваше да те будя по всяко време на нощта, за да ти чета написаното. И това ако не е любов...

Сърдечни благодарности на редакторката ми Кари Ферън, която преди толкова много години забеляза искрицата и оттогава търпеливо я отглежда, докато се превърна в пламък. Нека следващия път си пожелаем огромен огън!

Също така дължа голяма благодарност на Джим Себрънс, главен мениджър на „Сан Франсискоу Икземинър“, за това, че щедро ми отделяше от времето си и споделяше с мен познанията си на специалист, като ме осветляваше по техническите и философските аспекти на вестникарския бизнес така добре, както не би могла никоя книга.

Много специални благодарности и на събратята ми по перо Лесли Ноулс, Линда Хартман, Сюзан Мешъс и Ана Ейбърхарт, които четяха тази книга на части и нито веднъж не ме обезкуражиха.

И накрая на Ана и Оливия, с които основахме „Дъ Бед Гърлз К्लъб“^[1], свалям шапка за това, че вдъхновиха една толкова „неприлична“ фабула!

ГЛАВА ПЪРВА

Пролетта на 1994

Когато благочестивите жители на Халф Муун Бей, Калифорния, заговореха шепнешком за скандали и секс, на устните им неизменно се появяваше името на Джеси Флъд. Може би онова, което възбуждаше най-много любопитството им в затворената в себе си, тайнствена и красива двадесет и седем годишна жена, беше внезапното ѝ и неочаквано превъплъщение в богата вдовица.

— Напълно необяснимо — продължаваха да шепнат. — Направо невероятно. Всички знаят, че Джеси Флъд не е нищо особено, а ако трябва да бъдем честни — бял боклук. Така че как изведнъж взе, та се омъжи за мултимилionера Саймън Уорнек?

Никой не знаеше отговора на този въпрос, но това не им пречеше да правят догадки. А някои от клюките се основаваха на факти. Саймън Уорнек беше богат. А сега бе и мъртъв. Сразен от бавна и изтощителна болест и погребан само преди три седмици, саможивият шестдесет и пет годишен масмедиен барон беше известен като най-гадното копеле в шестте околни области, ако не и в цяла Северна Калифорния. Но онова, което занимаваше местните жители дори повече от Саймън и парите му, беше изпълненото с превратности, тайнствено минало на съпругата му.

Някои от слуховете бяха доста зловни:

— Безсрамната кучка е изнудила Уорнек да се ожени за нея. Има нещо общо с онова нейно незаконно дете. Сигурен съм в това, както съм сигурен, че виното, като се вкисне, става на оцет. Всеки може да се сети кой е бащата.

Но повечето от слуховете бяха по-сдържани, изпълнени почти с благоговение:

— Тя е безстрашна като самата смърт. Видях я как прогони трима въоръжени мъже в деня, когато спаси живота на Саймън Уорнек. Сигурно ги омагьоса с тези нейни чародейни лунно сини очи.

Непрекъснато се правеха все нови и нови предположения, историите ставаха все по-тайнствени и загадъчни, докато се разказваха и преразказваха. Но колкото повече нарастваше любопитството в града, толкова по-малко вероятно ставаше то да бъде задоволено. Защото само Джеси Флъд-Уорнек знаеше как бе станала богатата вдовица и наследница на медийната империя, а тя нямаше намерение да проговори.

Черното беше нейният цвят. То подчертаваше бледата ѝ кожа, студените сини очи, както и малкия сърповиден белег над горната устна. А също така прекрасно подходеше на настроението ѝ. Нямаше никакво значение, че в крайморския град никой вече не си правеше труда да спазва жалейните обичаи. Тя носеше траурното си облекло с гордо предизвикателство и без нито намек за чувство на вина, че е надживяла съпруга си. Носеше черно от момента, в който той бе починал, и макар че това нямаше нищо общо със загубата на нелюбимия човек, над тридесет години по-възрастен от нея, тя намираще странна закрила в строгия цвят. Да, черното ѝ подходеше. Можеше, просто да продължи да го носи до края на живота си.

Джеси Флъд-Уорнек рядко се поглеждаше в огледалото. За разлика от ослепителната си по-голяма сестра тя никога не бе смятала красотата за своя природна даденост. Тази вечер обаче беше различно. Тази вечер имаше пълнолуние, луната беше някак страшна и тя усещаше странно безпокойство. Непривичното чувство на тревога я бе накарало да застане пред продълговатото огледало на гардероба от португалско палисандрово дърво. Зад нея вратата към терасата се отвори с умолително проскърцване, сякаш блъсната от западния вятър. Свежият, наситен с дъх на рози полъх докосна кичурите на врата ѝ и за миг лудешки ги развя.

Джеси продължи с вечерния ритуал, изваждайки няколко старинни игли с главички от ахат от тежката си коса, без да забележи прикритата от мрака мъжка фигура на прага. Майка ѝ я наричаше лъвска грива — не червена, не и златиста, а с цвят на мед и толкова гъста, че скриваше лицето ѝ, щом се наведеше напред.

Докато разкопчаваше черната кашмирена жилетка, тя си даде сметка колко закръглени бяха гърдите ѝ под дланите. От толкова дълго

време не бе мислила за тялото си, освен като за послушна машина, че допирът я изненада. Плътта ѝ беше странно отзивчива тази вечер и като повдигна поглед, тя мерна отражението си в огледалото на гардероба.

Откровеността на емоциите ѝ я изненада. В огромните бледи очи се четеше желание, а сърповидният белег над устата придърпваше горната ѝ устна назад, като създаваше доста чувствен ефект. Нейното пренебрегвано тяло, изглежда, беше твърдо решено да ѝ напомни, че е рожба на греха, творение на секса, колкото и тя да го отрича. От известно време изпитваше безпокойство и не можеше да се отърве от мисълта, че сигурно смъртта на Саймън или дори неприятните преживявания около погребението преди три седмици бяха събудили нещо вътре в нея. И все пак знаеше, че причината да се чувства толкова измъчена и жадна за човешки контакти не бе само емоционалната опустошеност от един брак по сметка. Тя беше много по-дълбока. Един чисто женски глад. Един чисто женски срам.

Съблече пуловера и го остави да падне в краката ѝ. Черният сатенен сутиен беше с предно закопчаване и се освобождаваше само с докосване на върха на пръстите, но вместо да го махне, тя го остави и затвори очи при главоломното усещане за свобода. Плътта ѝ пламтеше. Не ставаше дума за самоконтрол. Можеше да овладее тези импулси, както всичко останало в живота си. Ако плътта ѝ беше слаба, нервите ѝ не бяха. Тя бе рожба на суровото тихоокеанско крайбрежие, на хълмовете на Санта Круз. Джеси Флъд бе израснала сред нищета и лишения и бе закалена от живота.

Не, не ставаше въпрос за самоконтрол, ставаше дума за необходимост. Жизненоважна необходимост. Тя жадуваше за спокойствието на плътта си, копнееше за усмиряването ѝ, но с всяка изминала секунда усещанията се засилваха. Когато студените пръсти минаха по топлата кожа, от гърлото ѝ се изтръгна въздишка. Стомашните мускули се свиха от копнеж. *Господи, така прекрасно и толкова непостижимо за нея. Какво бе онова, за което жадуваше? Не секс, не. Но какво?*

В стаята се промъкна солената морска мъгла. Обгърна я мирисът на разпилени розови листчета. Заобиколена от аромата им, за миг тя се отдаде на греховното удоволствие от собственото си тяло... докато прошумоляването на пердетата не привлече вниманието ѝ.

Отвори очи, усещайки, че не е сама. За свой ужас осъзна, че беше права. В огледалото се отразяваше и друг образ. През прозрачните пердета, които се издуваха от двете страни на вратата на терасата, ясно се забелязваше фигурата на мъж.

Не попита кой е. Дори не вдигна пуловера си в опит да се прикрие. Инстинктивно се насочи към бюрото в стил „Бомб“ до леглото си и натисна скрития до ръба бутон. Едно чекмедже се отвори безшумно. В него имаше деветмилиметров пистолет „Берета“ и пълнител.

Тя плъзна пълнителя на мястото му с умение, което се постига с практика. „Много богатата вдовица“ знаеше как да борави с оръжието. В дните си на бедност, преди брака със Саймън Уорнек, бе работила като охрана.

— Излез иззад пердето — заповяда тя и насочи пистолета срещу неясното очертание още докато се обръщаше.

Фигурата остана неподвижна в прикритието на сянката.

Джеси се почувства глупаво и едновременно с това изпита облекчение. За миг се запита дали това не беше само една сянка. Пристъпи предпазливо напред, по-близо:

— Имам пистолет — обяви тя.

Сянката се завъртя, раздвижи се и оживя.

Пръстът ѝ опря в спусъка на беретата, когато тънките пердета се размърдаха. На прага, наполовина в сянката, наполовина под светлината, стоеше мъж. Лицето и горната част на торса му все още бяха в мрака, но от кръста надолу можеше да го види — смачканата коприна на панталона и сакото му марка „Версак“, черната раирана тениска и сребърната тока на колана, която светеше като скрито оръжие.

— Застани под светлината — заповяда тя.

Той изостави сянката и влезе в стаята. Светлината на лампата се плъзна по тялото му, разкривайки издължени, предизвикателни бедра, стегнат ханш и широки мускулести рамене. Чувствената сянка на мустаците се промъкваше от извивката над горната устна към вдлъбнатинките под скулите и после проблясваше в ъглите на челюстта му. Косата беше самуреночерна и лъскава и се спускаше на вълни от челото към раменете. Първото впечатление от тъмната чувственост на небръснатото му лице беше зашеметяващо.

Не го разпозна веднага. Усещанията ѝ бяха прекалено сковани от появата му. Само след броени секунди обаче тя започна да трепери толкова силно, че едва държеше пистолета устойчиво. Разтегнатите сухожилия на ръката ѝ започнаха да я болят от нерви.

— Люк — прошепна тя. — Копеле такава.

Тялото ѝ се стегна и дишането ѝ се затрудни от студения нощен въздух. Градът беше прав относно Джеси Флъд-Уорнек. Тя не се боеше от нищо... освен от този мъж.

— Джеси?

Погледът на неканения посетител се стрелна от пистолета към полуголото ѝ тяло с любопитство, което граничеше с нахалство. После повдигна глава и тъмните му ресници се премрежиха в знак на хищен сексуален интерес, сякаш той беше толкова сигурен в неспособността ѝ да използва оръжието, че вече се замисляше дали да не ѝ го вземе, да не го вземе и да...

Тя дръпна предпазителя на беретата и той изщрака свирепо.

Тялото и започна да се тресе, когато осъзна какво се канеше да направи, какво трябваше да направи. Разкъсваха я противоречиви инстинкти, беше заклещена между нарастващия ужас и желанието да оцелее, да се защити. Инстинктите ѝ бяха неясни, диви и хаотични, но все пак в центъра на цялата тази бъркотия имаше една мисъл. Една отчаяна, съвършено ясна мисъл. Никой не бива да знае.

Люк Уорнек представляваше ужасна заплаха — за нея и за всичко, което ѝ бе скъпо. Сега, тази нощ, можеше да сложи край на заплахата. Можеше да каже, че не го е познала. Можеше да каже, че го е взела за нападател, че се е уплашила за живота си. Никой не биваше да знае.

Наглостта се бе изпарила от лицето му. Сега очите я гледаха учудено, сякаш не можеха да повярват на суровия гняв, който се излъчваше от сковано вдигнатата ѝ глава и от изопнатата ръка, която държеше пистолета. Тя не блъфираше. Току-що го бе осъзнал.

Ръката ѝ трепереше, докато насочваше пистолета към гърдите му, и по-точно към мястото, където джобчето на сакото покриваше сърцето. Тя знаеше, че той можеше да бъде нечовешки жесток, но със сигурност подобно на всяко човешко същество беше смъртен. Със сигурност имаше вени и артерии, две болезнено изпомпващи клапи, сърце.

Направи го, рече си тя. Някак си трябваше да го направи.

Показалецът ѝ се сви и замръзна. С отчаян вик дръпна ръката си назад и отново се прицели.

— Джеси, недей!

— Добре дошъл у дома, Люк... — думите се задавиха, когато натисна спусъка.

---

[1] Клуб на лошите момичета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Не беше мъртъв и не сънуваше. Осъзнавайки смътно тези две неща, Люк Уорнек простена на глас и направи усилие да изплува от тъмнината, сякаш беше давец се плувец. Болката бе действителна, ужасяващо действителна. Чувстваше долната половина на тялото си като оловна, парализирана.

Отвори очи с усилие и изпита благодарност, че светлината в стаята е слаба. Дори лекото блещукане на нощната лампа му причиняваше болка. Докато се опитваше да си спомни къде е и какво се бе случило, главата го заболя ужасно. Смътно си припомни, че бе позвънил на външната врата и след като никой не му отвори, бе минал към задната част на къщата. Една светлинка в спалнята в източното крило бе привлякла погледа му и той беше отишъл да разучи...

Останалото се появи в съзнанието му наведнъж, като спазъм на паметта, предизвикан от серума на истината. Пред очите му изплува огънят на беретата и сякаш отново чу глухото изщракване преди изстрела. Беше стреляла по него съвсем хладнокръвно. Най-напред се бе прицелила в гърдите му, но в последния миг се бе сепнала, сякаш не беше по силите ѝ да го извърши, отдръпнала се бе и отново се беше прицелила — този път не в сърцето, а другаде. Парещата болка в бедрото не оставяше съмнение за това къде го бе улучила.

— *Исусе Христе* — думите излязоха със съскане, когато осъзна какво му бе сторила. Китките му бяха здраво завързани, но все пак можеше до известна степен да се движи под чаршафа, който го покриваше. Протегна се предпазливо надолу със стиснати челюсти. По челото му изби пот. Върху раната на лявото му бедро, която, както по всичко личеше, беше повърхностна, набързо бяха сложени лепенка и бинт. Беше го превързала, осъзна той с голямо облекчение, след като се бе приготвил за най-лошото. — Не е улучила никой жизненоважен орган — измърмори си под мустак. — *Благодаря ти, Господи, за това.*

— Малко е късно за молитви, Люк.

Вдигна поглед и я видя свита на стола до мраморната камина в стаята. Беше облечена с черна сатенена нощница и със свитите си крака и тежката медна коса, спускаща се по раменете ѝ, тя сякаш бе символ на свършената отпочиваща си женственост. Но дрезгавината в гласа ѝ и насоченото към него смъртоносно оръжие говореха твърде красноречиво за това какви бяха мислите ѝ.

Джеси Флъд се бе променила толкова много, колкото Люк Уорнек не би могъл дори да си представи. Като дете тя не трепваше пред никакви опасности и беше лоялна до самопожертвование, до безразсъдство. Последниците от мизерното ѝ детство все още личаха по източеното, слабо тяло и не аристократичните черти, но палавото момиченце, което си спомняше, се бе превърнало в странна, сурова красавица. Рижата коса пламтеше около бледото лице, най-печатляваща черта, на което бяха ледените, покоряващи очи.

— Стрелях по теб — осведоми го тя, сякаш по някаква причина той бе пропуснал този факт. — Не те убих, но има пълнолуние и нощта едва започва.

Люк усети по врата си ледена пот. Образът на безразсъдната полугола жена, заплашваща го със зареден пистолет, се появи пред очите му. Видението приличаше на ангела на отмъщението и макар че животът му бе висял на косъм, а може би и именно заради това, целият епизод му се струваше откачен, наелектризиращ, почти еротичен.

— Има ли някаква надежда да ми кажеш защо? — направи усилие гласът му да звучи спокойно.

— Защо не те убих ли?

— Защо стреля по мен, за Бога!

Тя го погледна гневно със свити устни и поклати глава:

— Кой ме донесе тук? — пожела да узнае той. — Кой почисти и превърза огнестрелната рана? Почистила си я, нали? Или мога да разчитам, че освен фрактура на черепа ще имам и гангрена?

— Пазачът те донесе тук и превърза раната ти. А дали я е почистил или не, не мога да кажа.

Ноздрите на Люк се разшириха от гняв. Търсеше начин да оправдае действията ѝ, да обвини себе си за това, че я е изплашил, но тя започваше да го вбесява. Сериозно. Плъзна поглед по скованите ѝ черти и свитото тяло, като търсеше някакъв белег на уязвимост.

— Трябваше да ме убиеш, Джеси — рече той с тих и изпълнен с омраза глас. — Дори новациите в лова знаят, че е грешка само да раниш жертвата си. Това я прави смъртно опасна.

По лицето ѝ като отблясък от далечна светкавица премина страх. Той улови искрата му в бледите ѝ очи и в побелелия белег над устната. Нервите му се изопнаха, подтикваша го да действа въпреки раната. Върви! Хвани я сега, докато е ранима. Но преди импулсът да успее да влее огън в мускулите му, страхът ѝ бе изкристализирал във вледеняващ гняв. Светкавицата се бе превърнала в ледена висулка.

Тя вдигна пистолета и насочи дулото към мястото между тъмните му вежди.

— Даже не си го помисляй — предупреди го. Палецът ѝ закръжи около предпазителя, сякаш си представяше с всички мрачни подробности как би изглеждал с куршум в мозъка. Навлажни устните си и преглътна.

— Предумишлено убийство — предупреди я той. — Имаш мотив, мисис Уорнек. Ще кажат, че си искала да отстраниш от пътя си единствения син на своя мъртъв съпруг, че си премахнала всякаква възможност за претенции към наследството на Саймън.

Предпазителят изщрака, когато го освободи.

— Господи, не отново — изпъшка той.

Тя погали нервно спусъка, пръстът ѝ се сви и чукчето удари по празния пълнител.

Пулсът на Люк се ускори от гняв. Пистолетът не беше зареден!

— Бум — рече тихо тя.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? — излая той. Сърцето му думкаше толкова силно, че направо не можеше да мисли. Имаха общи спомени с Джеси Флъд, спомени, които водеха началото си от детството им. Свързваха ги близостта и нежността на една толкова мъчително объркана връзка, за каквато хората биха могли само да мечтаят. Някога тя му беше верен приятел, сродна душа. *Но в този момент той я мразеше, мразеше тази кучка.*

— Ти си моят проблем — отвърна тя. Изрече думите така, сякаш бяха проклетие. — Ти.

Като че ли беше озарена от някаква студена бледа светлина, но той знаеше, че е готова да избухне под маската на спокойствието си. Бе видял страха, вледеняващия гняв. Беше ги видял, но не ги разбираше.

Ако в тяхната връзка някой бе предаден, това беше той. Преди десет години тя го бе замесила в убийството на Ханк Флъд, впиянчения ѝ пастрок. А миналата година се бе омъжила за шестдесет и пет годишния му баща. За него беше необяснимо как онази Джеси Флъд, която навремето му бе приятелка, е могла да се обвърже с чудовище като Саймън Уорнек... по каквато и да било причина.

— Как би трябвало да те наричам сега? *Мамо?*

Презрението в гласа му беше унищожително.

Джеси Флъд се затвори още повече в себе си. Мразеше този човек. Мразеше го сляпо, без да мисли за причината — така както ангелите мразят смъртния грях. Но също така някога го бе обичала, колкото и невъзможно да изглеждаше това сега, и именно тези две противоположни чувства я парализираха. Бе обичала Люк Уорнек така, както правеше всичко в своя свят — безусловно и безгранично. Навремето би дала живота си за него. Би направила всичко. Но, Господи, колко я бе наранил той. Не го бе виждала десет години и въпреки това споменът за болката, която ѝ бе причинил, беше ярък и жив, сякаш всичко се бе случило вчера.

— Дори да се опитам да ти обясня защо се омъжих за баща ти — отвърна студено тя, — никога няма да го разбереш.

— И ти знаеш защо! За Бога, Джеси, от всички хора ти най-добре би трябвало да знаеш защо.

Беше истина. Онова, което казваше, беше истина. Джеси знаеше защо. Люк беше преживял кошмарно детство, но тя не си бе позволявала да мисли за него със съчувствие от доста дълго време и не би могла да си го позволи сега. Не само себе си защитаваше. Трябваше да се пази от Люк Уорнек, сякаш ѝ беше смъртен враг. Той ѝ беше смъртен враг.

— Прекрасно си подредил нещата — подметна тя. — Не успя да пристигнеш за погребението на Саймън, но си тук съвсем навреме, за да чуеш завещанието.

— Аз нося името Уорнек. Имам това право.

— Нямах право на нищо. Саймън те лиши от наследство преди много години и мога да те уверя, че не промени чувствата си към теб и на смъртното си ложе. Остави всичко на мен — недвижимото имущество, контрола върху „Уорнек Къмюникейшънс“ и цялата си останала собственост. Той не беше човек на големите емоционални

жестове, както без съмнение ти е добре известно, но ми се закле, че няма никога да докоснеш нищо от онова, което е останало от империята му и от личната му собственост.

— Ти ли си личната му собственост?

Лицето на Джеси пламна. Много го биваше в това да я накара да се чувства евтина. В Халф Муун Бей смятаха рода Флъд за малко повече от бедни бели боклуци и етикетът „евтина“ ѝ беше лепнат още от детството. Отвращението в изражението на Люк ѝ даде да разбере какво си мислеше — че се е омъжила за Саймън заради парите, че е станала толкова меркантилна и безскрупулна в жаждата си за богатство, колкото беше сестра ѝ Шелби. Но онова, което я вбеси дори повече от обвинението му, беше неговата жлъчност. Кой беше Люк Уорнек, та си присвояваше правото да морализаторства? Как смееше да съди нея или когото и да било?

— Искам да се махнеш оттук — рече тя.

— Ти стреля по мен, лейди — той изрита чаршафа и показа раната на бедрото си. — Ще трябва да ме търпиш, освен ако не желает да те вкарат в затвора заради въоръжено нападение.

Устата на Джеси пресъхна. Бе разкрил далеч по-голяма част от тялото си, отколкото беше нужно, за да покаже раната, и тя беше сигурна, че го е направил нарочно. Предизвикателството в очите не беше само безочливо, то ставаше все по-чувствено с всеки удар на сърцето му.

Друга жена вероятно би възприела остро присвиване на стомашните си мускули като нещо по-различно от чиста омраза. Тя дори би се съгласила, че гледката на полуголия мъж по черен слип беше смущаващо възбуждаща. Подобно признание не би било прекалено пресилено дори за Джеси. Защото тялото на Люк Уорнек беше почти свършено, откъдето и да го погледнеш. Тениската му бе дръпната точно толкова нагоре, че да омагьоса и най-придирчивия наблюдател; тъмните косми по твърдия плосък корем се смесваха по доста еротичен начин със също толкова тъмните косми, непокорно подаващи се от дълбините на слипа му.

Но Джеси по-скоро би си признала, че краде от слаби и немощни, отколкото някоя от тези похотливи мисли, та дори и най-елементарното женско любопитство. Ако стомахът ѝ се бе свил, то беше поради отвращението от безсрамния му опит да я шокира, и ако

вратът и беше горещ и потен, причината бе единствено в свръхколичеството адреналин. Може би наистина изпитваше някакъв лек интерес към драстичните промени, които бяха настъпили у него от детството им насам, но това беше напълно разбираемо.

Той бе деветнадесетгодишен, когато замина. Сега беше почти на тридесет и по всичко личеше, че тялото му е възмъжало до такава степен, каквато тя едва ли бе смятала за възможно. Като малко момче беше тънък, като клечка и вървеше с леко накуцване в резултат на зле наместено счупване. Но в момента дори не можеше да бъде сигурна кой от силните му мускулисти крака е счупеният.

— Очевидно нямаш нищо *против* да ме търпиш — отбеляза той.

Тя измъкна от джоба на нощницата си един пълнител и го размаха заплашително във въздуха.

— Искам да се махнеш отгук веднага — отсече. — Ако не можеш да се справиш сам, ще повикам Роджър.

— Роджър?

— Колежанинът, който те донесе тук. Живее в къщичката на пазача.

— Извикай го този Роджър и вече ще е само един мъртъв колежанин — Люк направи болезнена гримаса и се изправи с усилие до седнало положение. Стъпи върху старинния персийски килим. — С какво, по дяволите, си ме халосала?

— Дори не съм те докоснала. Падна назад върху стъклената врата и си удари главата. Учудвам се, че оцеля.

— Не се вълнувай — лицето му се изкриви, докато се опитваше да стане, но не успя. Направи опит да освободи ръцете си от стягащото ги въже, измъкна едната, но падна назад на лакти. Лицето му стана пепеляво, кръвта се бе отдръпнала от него. Въпреки че си налагаше да остане в съзнание, явно нямаше да успее.

— Господи, главата ми — изстена той и се обърна на една страна. Сграбчи главата си, сякаш тя щеше да се разцепи, и издаде някакво задавено стенание. Миг по-късно потръпна и се отпусна върху възглавницата.

Джеси бавно се размърда и застана така, че да го вижда по-добре. Слабото му дишане беше единственият признак за живот.

— Люк?

Тя стана и се приближи предпазливо до леглото. Опитът я бе научил да внимава за капани, но видът му я изплаши. Устните му бяха посинели, а тениската беше мокра от пот. Бе ударил главата си, което означаваше, че е възможно да има сътресение. Можеше дори да има вътрешен кръвоизлив. При други обстоятелства тя би извикала лекар, но огнестрелната рана щеше да наложи полицейско разследване, а тя не искаше да поеме такъв риск.

Нямаше друг избор, освен отново да извика Роджър. На бюрото имаше телефон и докато прекосяваше стаята, се загърна с халата. Не беше направила опит да обясни на пазача положението, само му бе казала, че се е случило нещастие. Сега щеше да ѝ се наложи.

Остави пистолета и пълнителя на масата и след като вдигна слушалката, бързо натисна копчетата, за да набере номера. *Обади се, Роджър*, мислеше си тя, докато телефонът звънеше. Изведнъж върху нея падна нечия сянка, един пръст натисна бутона и прекъсна връзката. В ухото ѝ зазвуча сигнал „свободно“. Беше я надхитрил!

— Затвори — заповяда ѝ.

Адреналинът ѝ се вдигна, докато се опитваше да си спомни какво я бяха учили за самоотбрана. Пусна слушалката и посегна към пистолета, но ръката му ѝ попречи. Беретата и пълнителят излетяха през масата. Тя се завъртя и го блъсна с рамото си в гърдите с такава сила, че и двамата загубиха равновесие и се строполиха на земята. Люк се стовари първи, така че омокоти падането на Джеси. Ударът би трябвало да изкара от строя ранения мъж, но преди тя да успее да се освободи, той я бе привлякъл към себе си и я притисна към пода.

— Ти се *преструваше*? — извика вбесено тя.

Люк сподави болезнен стон.

— Изобщо не се преструвам — изръмжа ѝ през зъби. Хвана китките ѝ и се прехвърли върху нея. — Имам дупка в бедрото благодарение на теб, а главата ми сякаш ще се пръсне. Просто искам да споделя мъката си, това е всичко. Не обичам да страдам сам.

Дори само мисълта, че е толкова близко до него, изпълни Джеси с отвращение. Където ѝ да спреше погледът ѝ, виждаше кожа, тъмни косми и стегнати мускули. Грубата му хватка премазваше китките ѝ, а топлината на тялото му я обгръщаше на вълни. Тя замръзна под пламтящия поглед. Опитваше се да му попречи да я докосне с някоя част на тялото си, която все още не бе опряна в нея.

Ударите на сърцето ѝ постепенно се забавиха до силни и болезнени пулсации.

— Ако извикам, цялата къща ще се втурне насам.

Хвана китките ѝ с едната си ръка и запуши устата ѝ с другата.

— Викай, колкото щеш — подкани я той.

Умираще да го нарече с всички мръсни думи в английския език, ако ли не — да отхапе част от дланта му. Вместо това обаче остана напълно неподвижна. Отмъщението щеше да ѝ донесе толкова голямо удовлетворение, че беше опасно дори да си мечтае за него. Рисковано беше дори да диша. Беше на ръба на истерията, готова да рухне, но не можеше да си позволи това да се случи. В нея имаше твърде много гняв, твърде много болезнена гордост. Не можеше да стигне до пистолета, а единственото ѝ друго оръжие беше истината. Но ако го нападнеше с нея, щеше да унищожи и себе си.

Той се привдигна и постави китките ѝ от двете страни на главата ѝ.

— Привлече вниманието ми, Джеси. Надявам се, че това е, което искаше, защото сега е моят ред. Не са ли ви учили в училище, че местата се сменят?

Тя не пожела дори да го погледне.

— Очевидно не. Хващам се на бас, че са пропуснали да ви кажат също, че не трябва да си играете с пистолети, нали? Или че добрите малки момиченца не стрелят по хората. Трябва да се научиш на обноси, малката. Имаш нужда да се научиш как да се държиш сред възпитани хора...

Циничният му тон прекъсна мислите ѝ като нежелан допир. Единствената ѝ отбрана беше леденото мълчание.

Сякаш искаше да се надигне, той прехвърли тежестта си така, че да я вижда по-добре.

— Ще говориш ли с мен? — настоя и гласът му стана по-суров. — Или ще се учим на добри обноси още тук, на пода на спалнята?

Пулсът на Джеси се ускори, откликвайки на дълбокия му, изпълнен със сексуални намеци дрезгав глас. Хвърли му един поглед и видя точно онова, от което се страхуваше. Наблюдаваше голотата ѝ, сякаш току-що бе забелязал, че сатенената ѝ нощница се е вдигнала до кръста и се е разтворила в деколтето, сякаш току-що бе осъзнал, че под себе си има безпомощна, хваната в капан жена.

Тя изви хълбоци нагоре и започна отчаяно да се бори, като се опитваше да го отхвърли, но това само влоши положението. Дишането му стана по-бавно и по-дълбоко, докато я гледаше как се съпротивлява и за свой ужас тя осъзна, че бе възбудила не само интереса му. Той виждаше как се надигат гърдите ѝ и усещаше топлината на таза под себе си. С отчаян стон тя се изби нагоре и го блъсна с хълбока си, единствената част от тялото ѝ, която можеше да се движи.

Бедрата му я стегнаха като в менгеме, когато се нахвърли върху нея.

— Стой кротко, за Бога... — очите му притъмняха, докато тя се извиваше и гърчеше под него. — Освен ако не предпочиташ да се чукаш, вместо да говориш.

— *Копеле* — изсъска тя.

— Значи можеш да говориш? — по устните му пробяга лека усмивка. — В такъв случай може би ще благоволиш да ми обясниш вендетата си срещу мене. Значи не ти беше достатъчно да ме забъркаш в убийство и да ме изгониш от града? Трябваше още да се омъжиш за Саймън, моя кръвен враг, а ето че тази вечер се опита и да ме застреляш, и то тук, в тази къща, *твоята* къща? Къщата, в която аз израснах?

Тя отново се затвори в себе си. Кипеше от гняв. По-скоро би взела стрихнин, отколкото да каже на Люк Уорнек причините, за което и да било от действията си, включително и защо се бе омъжила за баща му. А що се отнасяше до това защо бе стреляла по него, той можеше да се гръмне. Тя ясно виждаше всеки миг от нощта, в която Ханк Флъд бе умрял. На следствието Люк бе заявил, че не си спомня нищо за боя с Ханк, освен че Ханк е бил в безсъзнание, но все пак жив, когато е излязъл от къщата на семейство Флъд. Това, че не си спомняше, я вбесяваше. Вбесяваше я фактът, че си бе намерил такова удобно извинение като алкохолната загуба на паметта, за да забрави всичко от онази нощ.

— Хайде, Джеси — подкани я той и я побутна с тялото си. — Не предприех това пилигримство от мъка по дома.

Леката промяна в позициите им предостави на Джеси неочаквана възможност. Тя се изви нагоре и го ритна с коляното си в слабините с всички сили. Болката, която го разтърси, бе ужасна, но не охлаби хватката на ръцете му. Очите му пламнаха свирепо, когато я отлепи от

пода и я дръпна към себе си, докато устните им не се доближиха на милиметри. Силата му беше нечовешка, гневът — безразсъден.

— Върви по дяволите — изръмжа той.

Джеси изстена отчаяно, опитвайки се да го спре. Когато се приведе към нея, тя го заплю. Той се дръпна рязко, поколеба се за миг, после отново я сграбчи и я разтърси толкова силно, че тя направо не можеше да диша. Влагата обгърна устните им, когато той долепи своите. Зацелува я грубо, бурно, натискайки главата ѝ назад, докато накрая тя нямаше какво друго да стори, освен да се предаде. В тази целувка нямаше страст, тя беше наказание. Той я подчиняваше на волята си така, сякаш му беше смъртен враг. Би трябвало тя да изпитва ужас. Но вместо това разтърсващата сила на допира на тялото му до нейното, насилствената интимност на устните им предизвикаха у нея такъв хаос от чувства и усещания, че остана зашеметена и задъхана.

Реакцията ѝ я поразя. Искаше ѝ се да вярва, че това, което чувства, е страх, но колкото и да се насилваше, не можеше да отрече, че всъщност е болезнена възбуда и ускорен пулс. Усещаше всеки нюанс в движенията на устните му, задушавачи немия ѝ протест. Усещаше допира на космите по голите му крака до кожата си и лудото му сърцебиене, което се долавяше навсякъде, дори в дланите. Тялото му трепереше от свирепа страст, по-първична от всичко, което някога бе срещала. Сякаш бе освободил цялата жестокост, цялото страдание, насъбрали се в душата му.

Той спря да я целува, но продължи да я държи, докато погледите им се срещнаха и се впиха един в друг. Тя трепереше, разтърсвана от вълнения. Той дишаше тежко, безспорно възбуден. Беше време, когато би дала мило и драго, за да зърне в очите му този зашеметяващ пламък на сексуално желание. Това бе най-голямата ѝ мечта като момиче. Но сега стомахът ѝ се сви от болезнено гадно усещане.

— Поне това получих — рече той на пресекулки. — От доста време ми се щеше да ми паднеш в ръцете, но никога не съм го искал повече, отколкото тази вечер, когато влязох в спалнята ти.

Разтърси я тръпка, която отне и последните ѝ останали сили.

— Пусни ме — помоли тя. — Няма да викам и няма да се опитвам да избягам.

— Никъде няма да мърдаш, докато не ми кажеш онова, което искам да знам.

Събори я върху килима, като остана върху нея, а тя нямаше сили да се бори. Нищо не би й доставило по-голямо удоволствие от това да му даде отговорите, които той искаше. Истината щеше жив да го одере. Искаше да му изкрещи обвиненията си, да се нахвърли върху него и да си отмъсти. Вместо това тя каза нещо, което знаеше, че ще го вбеси най-много.

— Искаш да знаеш защо се омъжих за баща ти? *Обичах го.* Затова се омъжих за него. Ние със Саймън се обичахме.

Изведнъж омразата го завладя, наелектризира го. Отдръпна се назад и сви ръце, сякаш се канеше да унищожи нещо с голи юмруци, но после, изричайки една мръсна и жестока дума, той се превъртя настрани и я освободи.

— Махай се оттук — рече. — Махай се.

Джеси с усилие се овладя и се изправи. Когато стъпи на крака, видя, че сатенената й нощница се е разкопчала. Хвърли му един поглед, докато бързо я закопчаваше, и съзря в очите му такова ледено презрение, от което тръпки я побиха. Гледаше я така, сякаш не я познаваше, сякаш Джеси Флъд се бе превърнала в неодоушевен предмет. Може и така да беше. Може би това беше наследството й от Уорнекови.

Гърлото й се сви, когато забеляза очевидната му агония. Превръзката на раната бе паднала и кракът му силно кървеше. Той свали тениската си, за да спре кръвта.

Гласът й беше странно омекнал, когато промълви:

— Не биваше да се връщаш, Люк.

Той вдигна поглед към нея. Тъмните му очи пламтяха.

— А ти трябваше да ме убиеш, Джеси. Ще ти се иска да го бе сторила още преди да съм приключил.

ГЛАВА ТРЕТА

Три седмици по-рано

— Тази сутрин май главата ти не е много наред, а?

— Какво има, Слик? — Люк Уорнек стоеше до прозореца на денвърския си офис и се обърна към изпълнения с доброжелателно възмущение дрезгав глас на своята служителка, която неотдавна бе издигнал на длъжността изпълнителен вицепрезидент. Слабата, хубава, преждевременно побеляла жена сега беше негов главен администратор, но освен ролята на основен сътрудник тя съчетаваше качествата на съпруга, майка и вътрешен шпионин в компанията на Люк „Уърлдкъм“ — с една дума, беше вездесъща. Така или иначе тя ръководеше компанията, независимо от онова, което пишеше на табелката на бюрото ѝ. Всеки отрупан с работа шеф има нужда от някоя Мери Грийнблот, бе решил Люк преди години. Единственото нещо, с което тя никога не се занимаваше, бяха личните му ангажименти, но би могъл да я натовари и с тях, като се имаше предвид как вървеше сексуалният му живот.

— Онези шумни глупаци, които наричаш работна група, те очакват в заседателната зала — осведоми го Мери и сложи сутрешната поща на бюрото му — пакет писма, които по всяка вероятност бе взела от секретарката. — Ще ги изслушаш ли?

Люк разсеяно си даде сметка за врявата от другата страна на коридора. Погледна часовника си и стана да си налее нова чаша кафе от сребърната кана на шкафа. Бе събрал някои от най-добрите и най-умните хора в „Уърлдкъм“, за да проучат възможностите за разрастване на компанията, като имаше наум завладяването на Си Ен Ен — телевизионния новинарски гигант. След като няколко седмици усилено бяха изучавали положението, „глупаците“ тази сутрин щяха да изложат пред него идеите си.

— Какво бих правил без теб, Слик^[1] — рече той.

— Предполагам, че щеше да идеш направо в ада с онова твое страхотно червено ферари — изсумтя тя. — Та като заговорихме за

това, къде, по дяволите, отиваш?

Той бе тръгнал да излиза от просторния си офис със стъклени стени и тъкмо минаваше покрай нея.

— На срещата с персонала, разбира се.

— Не може да бъде.

— Така ли? — погледна я с любопитство, като очакваше да бъде поправен. Когато Мери Грийнблот имаше да каже нещо, той я слушаше. Вярваше на острата ѝ интуиция по отношение на човешката природа и в повечето случаи се съобразяваше с нея. В отговор тя го пазеше така, както би пазила собственото си дете — като лъвица. Люк никога не бе имал закрилящи го родители. Майка му бе умряла, когато беше на шест години. Баща му беше брутален садист. Имаше нужда от Мери.

— Търсят те по телефона — съобщи Мери. — Досадната ти секретарка само дето не падна на колене, когато помоли да ти предам. Мисля, че се страхуваше да го направи лично, горкичката.

— Кой се обажда? Монтьорът на ферарито ли?

— Това би било добра новина. Гилбърт Стретън те търси, адвокатът на покойния ти баща. Обажда се във връзка със завещанието на Саймън.

Настроението на Люк помръкна.

— Какво за завещанието?

— Не знам. Опитах се да проведа разговора вместо теб, но Стретън не смяташе за уместно да дискутира този въпрос с мен. Както и да е, помислих си, че ти трябва време да се подготвиш — тя се насочи към вратата, но той не разбра дали за да го остави сам, или за да се измъкне по-бързо.

— Глупаците могат да почакаат — рече тя. — Обади му се.

— Стретън може да почака — измърмори той. След като Мери изчезна зад вратата, Люк натисна бутона на вътрешния телефон. Ако не друго, поне можеше да накара адвоката да почака. — Вал, помоли мистър Стретън да задържи за малко, ако обичаш. Кажи му, че съм зает... с молитва за безсмъртната душа на баща ми. Мисля, че това ще му бъде забавно.

Сърцето му заудря лудо в гърдите, докато вземаше чашата с кафе и отиваше към прозореца. Мери отново се бе оказала права. Наистина имаше нужда от време, за да се подготви. Доколкото бе разбрал от нея,

Стретън се обаждаше във връзка със завещанието, но едва ли можеше да става дума за наследство. *Саймън по-скоро би оставил земните си блага на селския идиот, отколкото на родния си син.*

Хвана чашата с две ръце и я стисна. Новината за смъртта на баща му го бе изненадала. Той дори не знаеше, че саможивият кучи син е болен. И все пак трябваше да признае, че това бе интересен завършек на ожесточената игра на покер, която двамата със Саймън разиграваха през последните няколко години. Старецът се бе оттеглил и беше оставил Люк на сухо с печелившата му ръка. Саймън бе спечелил благодарение на отсъствието си.

Люк бе засенчил империята на баща си напълно, но не това беше целта му. Искаше да завладее „Уорнек Къмюникейшънс“, да ги погълне в „Уърлдкъм“ без следа, а всяка негова крачка се оказва блокирана, не успя да купи нито една акция от дяловете на основните акционери. Не можеше също така да конкурира баща си, защото и двата главни вестника в областта на Халф Муун Бей от години бяха част от империята „Уорнек“ и бяха защитени от ударите на федералното антимонополно законодателство. Саймън беше непристъпен като конкурент. От друга страна, бащата се бе превърнал за Люк в някакъв вид чудовище от анимационен филм, в страшилището от кошмарите на едно ужасено дете. Вече пораснал, Люк продължаваше да изпитва все същия гняв и срам. Това не се беше променило.

Люк примижа под ослепителните слънчеви лъчи и погледна лъкатушния силует на Денвър, Колорадо — суровия аванпост на комуникационните компании в крайбрежните нервни центрове. Бе дошъл тук отчасти, защото беше коренно различно от родния му град както географски, така и като климат. Денвър беше изпълнен с оптимизъм, без потискащи, противни мъгли и без потайни тъмни ъгълчета. Тук беше и центърът на малката, борбена вестникарска верига, превърнала се впоследствие според „Нюзуик“ в „растящ хипопотам“, която Люк бе купил при банкрута на предшественика си с помощта на скромната сума, сложена след смъртта на майка му под попечителство в негова полза.

Люк бе харесал веднага жизнерадостния, среден по големина град: поне достатъчно, за да си купи къща в предградието и апартамент в Бийвър Крийк, та да отсяда там, когато ходи на ски,

макар че толкова често пътуваше по работа, че прекарваше твърде малко време в тях. Харесваше му дори местното кафе. То беше силно, горещо и достатъчно горчиво.

Отпи от парещата течност и гърлото му се стегна. Дали беше време да се обади на Гил Стретън? — запита се, поглеждайки часовника си. Очите на адвоката сигурно вече бяха изскочили от орбитите.

Остави чашата, отиде до телефона и включи копчето за микрофона.

— Гил? — обади се той.

— Как си, Люк?

Плътният глас на Стретън изпълни кабинета, но бурната сърдечност на адвоката беше за Люк колкото заблуждаваща, толкова и подозрителна.

— Какво има? — попита Люк, решен да се размине с формалните любезности.

— Баща ти не те е забравил в завещанието си. Просто исках да го знаеш.

— Моля?

— Е, наследяваш нещо съвсем дребно — поясни Стретън с нотка на извинение. — Сигурен съм обаче, че това означава много за теб...

— Престани с глупостите, Гил. Какво ми е оставил, бомба в дипломатическо куфарче? Кола, на която не й работят спирачките?

Последва нервен смях.

— Картина, Люк, някакъв семеен портрет, струва ми се. Само това мога да ти кажа, тъй като всъщност не съм я виждал. Ще ти я изпратим в Денвър, ако желаеш. Саймън искаше четенето на завещанието му да стане според всички изисквания, но няма нужда да присъстваш и ти. Нали ме разбираш?

Едно мускулче на челюстта на Люк затрепери нервно. Семеен портрет? Господи, Саймън наистина беше откачен.

— Да не присъствам на четенето на завещанието на собствения си баща? Не бих и помислил да наруша правилата така грубо.

— Какво? Люк, наистина няма смисъл, нали? Само ще разстроиш...

Люк бавно натисна бутона за прекъсване на връзката, като задуши гласа на Стретън с такова удоволствие, с каквото би удушил и

него самия, ако можеше да го докопа. Не беше имал намерение да присъства на четенето на завещанието. Сега се замисли над тази възможност дори и само за да види смущението на Гил Стретън.

Пощата лежеше на бюрото пред него, на мястото, където Мери я бе оставила. Прегледа писмата разсеяно, по-скоро за да възстанови равновесието си, отколкото от любопитство. Възнамеряваше да се занимае с тях след срещата, когато щеше да има време заедно с Вал да се погрижат и за отговорите. Но един неотворен плик привлече вниманието му, надписан:

ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО

Заинтригуван от начина, по който бяха изписани името и адресът му — със странен детски почерк, — той реши да остави работната група да се поизпоти още малко. В такива случаи чакането само изостряше инстинкта им на убийци. Знаеше го. Желанието им щеше да се засили като на държани на сухо ловджийски кучета. Отдавна бе осъзнал, че отлагането на момента на удовлетворение е далеч по-сладко от незабавното задоволяване на желанията.

Люк отвори плика и погледна сложената в него бележка. Тя бе написана от същата ръка като адреса и детският почерк очевидно имаше за цел да прикрие самоличността на автора ѝ. В нея пишеше:

„Стой далеч от Халф Муун Бей. Ханк Флъд е бил убит и аз притежавам нови доказателства, свързващи те с престъплението. Ако се върнеш, ще ги предам на полицията.“

Вторащи се слисано в трите изречения. И като опит за изнудване, и като заплаха тази бележка беше напълно аматьорска, тъй като следствието бе решило, че причината за смъртта на Ханк Флъд е нещастен случай. Въпреки че Люк бе главният заподозрян, не бяха

събрали достатъчно доказателства нито за официално обвинение, нито за процес. А освен това човекът бе мъртъв вече от десет години.

Все пак петното върху него си остана, а смъртта на Ханк Флъд продължи да бъде загадка може би най-вече за самия Люк. Бе получил нещо като амнезия, сякаш черна дупка бе погълнала няколко часа от живота му през онази нощ. Имаше своя собствена теория за онова, което в действителност се бе случило, и тя до известна степен включваше Джеси Флъд. Но съвсем доскоро не беше в състояние да направи каквото и да било относно тази теория. Така че просто чакаше да удари неговият час, като забавяше удовлетворението, за да може моментът да узрее.

Може би тъкмо сега той беше узрял, помисли си и мушна ръка под сакото, за да сложи бележката на сигурно място в по-дълбокия от двата подплатени с коприна вътрешни джоба. Някой се стремеше да го държи настрана от Халф Муун Бей. И ако интуицията не го лъжеше, този някой се страхуваше. *Удоволствието щеше да е още по-голямо.*

---

[1] Прякор, идващ от английската дума stick, която означава в случая хитър, ловък човек. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Халф Муун Бей

Люк вече бе започнал да се съмнява в предимствата на забавеното удовлетворение. Изрита персийското килимче настрана, стана от леглото и изпита устойчивостта на босите си крака върху хладния, добре излъскан дървен под. Случилото се през нощта го беше изкарало от равновесие и той искаше да усети под себе си здрава почва. Почувства как бедрените му мускули се стягат при първите крачки. Болката беше остра, но той продължи да върви, твърдо решен да се добере до телефона и да остави съобщение в офиса на своята заместничка. Беше почти полунощ. Мери щеше да получи съобщението едва на сутринта, но той знаеше, че много щеше да се зарадва, като разбере, че няма да се връща скоро. Обичаше да управлява сама, старата деспотка. Искаше му се също така тя да знае, че ще остане в къщата на Уорнек, а не в някой от курортните хотели покрай крайбрежната магистрала.

— Ей, Слик — изръмжа той в слушалката миг по-късно, — ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че току-що една полугола жена ми простреля задника? Не, разбира се, че няма да ми повярваш. Никой не би ми повярвал. Така че, да речем, че просто претърпях малка злополука и „семејната среща“ ще се проточи Бог знае колко.

Докато продължаваше да осведомява Мери за най-новите факти относно някои предстоящи придобивки, Люк усети как голото му стъпало се натъква на нещо студено и твърдо. Беретата. Джеси я бе оставила тук. Без да свива крака, се наведе и вдигна оръжието с мъчителна гримаса. Беше избягвал пистолетите през по-голямата част от живота си може би, защото баща му сякаш бе обсебен от тях. Този му се стори доста тежък. А освен това май беше далеч по-добре да го държи, отколкото да гледа насоченото към тялото му дуло.

— В момента законът е в ръката ми — уведоми той Мери, докато бавно завърташе пистолета към въображаема мишена. — Така че можеш да ми пуснеш по факса всичко спешно около придобиването на

„Ренкъм“. Докато отсъствам, ти ще бъдеш съкрушителната ни картеница, Слик. Разбираме ли се по този въпрос?

Той затвори и огледа стаята. Намираще се в западното крило и си помисли, че сега някой едва ли го обитаваше. И все пак обстановката, която го заобикаляше, беше луксозна. Стаята беше мебелирана с грижливо подбраните антики на майка му. Парфюмът ѝ — момина сълза — все още се излъчваше от тежките тъкани, въпреки че тя бе мъртва от четвърт век и за негово съжаление той едва я помнеше.

Ехо. Така бе нарекла майка му тази къща заради зловещото ехтене, което тридесет и петфутовият таван в предния коридор създаваше. Баща му бе решил, че ехото е архитектурен недостатък, и бе похарчил цяло състояние, за да го отстрани. Саймън бе обсебен от идеята, че всичко трябва да е свършено, безупречно, включително и синът му. Или може би най-вече синът му. За щастие, той бе успял да оправи ехото толкова, колкото и дефектния си син. Но ненормалното копеле направо бе съборило къщата в амбицията си да го постигне.

Люк остави пистолета на бюрото и се заразхожда схванато, за да упражнява крака си. Господи, почти не можеше да повярва, че се е върнал след цели десет години. Можеше спокойно да каже, че това съвсем не беше завръщането на героя, както си го бе представял. Баща му не биваше да е мъртъв, Джеси не трябваше да е вдовицата на Саймън и империята „Уорнек“ не биваше да е попаднала в ръцете на враг. Какво, по дяволите, се бе случило?

Като момче Люк вярваше, че жестокостта е присъща на хората, че Бог се е провалил при експеримента си с човечеството и че е трябвало да остави земята пуста, след като ѝ е изпратил потопа. Именно Джеси Флъд го бе накарала да повярва, че може би Бог не е сгрешил. Твърдата малка червенокоска, която винаги носеше в джоба на сакото си някое заблудило се дребно животинче и която боготвореше пеперудите, се бе превърнала в негова спасителка. Бе спасила живота му, когато бяха деца. Бе станала негов верен приятел, единственият му приятел.

Какво, по дяволите, се бе случило?

Продължи да крачи из стаята, забравил за острата болка. Изумителната новина за брака между Джеси и Саймън бе стигнала до него чрез семейните адвокати. Това сякаш бе последното от серията предателства и предизвика студен гняв, който бе преминал през Люк

като снежна буря. Но онова, което го изненада тази вечер, беше необузданата му ревност. Когато си я представи с баща си, изпита силна ярост, въпреки че никога не бе мислил за Джеси в романтична светлина, нито я бе искал за себе си. Никога не бе мислил за нея сексуално... до тази вечер.

Тяхната „среща“ се открояваше в ума му като негатива на моментална снимка. Никога нямаше да забрави бледите, сковани рамене и женствената извивка на гърдите ѝ, докато го държеше на прицел. Никога нямаше да забрави забранените усещания, които бе разпалила в мъжката му плът. Дори след всичко, което се бе случило между тях, той все пак вярваше, че приятелството не би могло да изчезне безследно. Но тя вече не беше Джеси, неговата приятелка от детството, не и тази вечер. Бе се превърнала в жена — омагьосващ, привличащ, вбесяващ дявол в женски образ. И той я беше пожелал.

Кръвообращението му се ускори от тези мисли и топлината, която се разля из мускулите, облекчи движенията му. Започна да върви по-нормално, като по-малко жалеше ранения си крак. След още няколко минути потърси дрехите си и откри сакото, панталона и обувките в черешовия гардероб.

Бързо бръкна във вътрешния джоб на сакото и с облекчение намери онова, което търсеше. Значи не беше пребръкала дрехите му или ако го бе направила, беше достатъчно умна да остави нещата там, където ги бе намерила. Щеше да има достатъчно време за малката изненада, която бе планирал, реши той и върна сакото си на закачалката. Първо искаше да се ориентира наоколо, да разбере кой бе истинският режисьор на шоуто след смъртта на Саймън. Никога не му бе харесвало да гадае кои са неговите противници. Искеше да ги знае.

Докато се обличаше, мислите му продължаваха да кръжат около Джеси и около сексуалното желание, което бе събудила у него. Дори еротичният начин, по който се събличаше, го бе омагьосал и объркал. Ако по-голямата ѝ сестра Шелби му бе направила стриптийз, това не би го учудило. Но не и Джеси, никога Джеси. Тя бе единственият свестен човек в прословутото семейство Флъд.

Докато приключваше с обличането, острата болка в бедрото му се бе притъпила. Пулсирането в тила също бе намаляло и ръмжащите бесове от детството се бяха прибрали обратно в клетките си. Не се беше върнал в Халф Муун Бей, за да затъне в тресавището на

емоционалната пустош от детството си. Имаше планове относно империята на Саймън Уорнек, които изискваха от него да бъде безмилостно хладнокръвен, отколкото самият Саймън някога е бил.

Като се огледа, той забеляза пълнителя на беретата на пода до махагоновата тоалетка стил „Чипъндейл“^[1]. Вдигна го и го пусна в джоба на ризата си — номер, който бе научил от нея тази вечер. Не искаше да бъде в неизгодно положение следващия път, когато си имаше работа с вдовицата на баща си.

Беше ѝ невъзможно да заспи. Сънят се бе превърнал в лукс, на който не можеше да се отдаде. Не и тази вечер. Не и когато той беше в къщата. Макар че той се намираще в другото крило и бе лошо ранен, макар че дъщеря ѝ Мел беше далеч от него, а самата тя се бе заключила в апартамента си, Джеси пак не се чувстваше спокойна. За щастие Роджър Меткълф беше съвсем наблизо, в къщичката на пазача в двора на имението, и едно позвъняване би го накарало да пристигне тичешком. Трябваше да се задоволи с това, тъй като не можеше да извика полицията. Те със сигурност щяха да задават въпроси.

Вече бе обмислила стъпките, които щеше да предприеме, за да се справи с Люк Уорнек. Утре сутринта първото ѝ телефонно обаждане щеше да е до Матю Сандъски, главния изпълнителен директор на „Уорнек Къмюникейшънс“ и издател на „Сан Франсискоу Глоуб“ и „Дъ Бей Ситиз Ревю“. Мат винаги е бил повече като син, на Саймън, отколкото негов служител, а през последната година, когато болестта на Саймън се бе влошила, той се беше превърнал и в приятел и довереник на Джеси. Беше здравомислещ, прагматичен и все пак чувствителен. Мат щеше да знае какво да прави с Люк Уорнек.

Сега, докато седеше пред тоалетката и размишляваше, загледана в колекцията керамични пеперуди, които събираше още от детството си, за миг крехките фигурки сякаш оживяха и затрепкаха пред очите ѝ. Дъхът ѝ заседна в гърлото, като че ли там имаше нещо, което му пречеше да излезе. Все още беше толкова нервна, че никакви планове за бъдещите ѝ ходове не биха могли да я успокоят. *Тя беше изплашена, по дяволите.*

Изглежда, нямаше никакво значение, че бе планирала всичко толкова внимателно...

Започна да пренарежда фигурките, като ги групираше според материала, от който бяха изработени — кристални, керамични, дървени и метални. Беше чела някъде, че хората спадат към две категории — разграничаващи и обединяващи, — като първите фокусират вниманието си върху различията между нещата, а вторите — върху сходствата. Като се имаше предвид, че вечно търсеше приликите, Джеси очевидно беше от вторите. Откакто се помнеше, тя все се стремеше да намери общото в нещата, точно като хората, които в моменти на неподдаващо се на контрол безпокойство преподреждаха килерите или сортираха чорапите си по цветове. Това беше нейният начин, да въведе ред в хаотичния свят.

И още нещо, което ѝ бе присъщо: загърнала се беше в хавлиен халат с качулка в черен цвят. Дори като дете имаше склонност към тъмните цветове, сякаш самата им дързост можеше да я обгърне като с предпазен щит. Винаги бе подозирала, че това има нещо общо с беззащитността на майка ѝ. Стеснителна красавица, която се обличаше в ефирни материи с пастелни тонове, Линет Флъд имаше нужда от закрила.

За съжаление, нито един от начините, по които Джеси обикновено се успокояваше, не ѝ бе от полза тази вечер. Трепереше от студ под дебелия си халат и дори пренареждането на фигурките изискваше повече съсредоточаване, отколкото можеше да вложи. Имаше нужда от нещо, което да я успокои. Стана от мястото си пред тоалетката и погледна към вратата на терасата, като се чудеше дали да не поплува в басейна. Много малко хора от домакинството го използваша, включително и малобройният ѝ персонал. В момента, така че нямаше почти никаква вероятност да я забележат, и все пак...

Едно тъмно петно на скъпия хамадански^[2] килим привлече погледа ѝ и още преди да е осъзнала напълно значението му, тя потръпна вътрешно. Тази вечер бе простреляла съвсем хладнокръвно човек. Сега това ѝ се струваше почти невъзможно, но тогава решението ѝ изглеждаше като заповед на някакъв тъмен Бог на правосъдието, единствения възможен избор за нея.

Докато се загръщаше в халата, усети непозната миризма. Горското ухание съдържаше в себе си следи от екзотичния аромат на сандалово дърво и дим. Ако беше одеколонът му, тя не бе обърнала

внимание по-рано, но това бе разбираемо. Телата им не само се бяха докоснали, те се бяха борили като смъртни врагове.

В съзнанието ѝ неканени изплуваха студеното му лице и изгарящите очи. Сякаш усещаше подчиняващата сила на ръцете му, силата на мускулите. Одеколонът завладя сетивата ѝ, когато си спомни топлината, потта и унищожителната целувка. Това наистина беше одеколонът му, сигурна бе. Почувства се така, сякаш беше белязана, сякаш неоспоримите доказателства за грубостта му бяха навсякъде по тялото ѝ.

Тя откопча халата и го съблече, като го остави да падне на пода, докато се насочваше към банята. Миг по-късно, обгърната от горещата, пулсираща струя, отново повтори мислено плановете си за това как първото нещо, което щеше да направи на сутринта, бе да се обади на Мат Сандъски. После мушна глава под водата с надеждата да се отпусне под биещата струя.

Когато острите като игли пръски я удариха, тя усети леки вибрации, които сякаш идваха някъде дълбоко изпод мускулите ѝ. Жената, която никога не си бе позволявала да се поддаде на страх, сега беше обхваната от паника, осъзна тя. Насапуниса се енергично и започна да се трие, докато кожата не я заболя и цветът ѝ не стана яркорозов, а после съвсем съзнателно се опита да се успокои, оставяйки водата да бълбука по тялото ѝ, представяйки си, че слабостта, която усещаше в крайниците, се оттича в канализацията.

Банята беше изпълнена с гъсти пари, когато излезе изпод душа и взе хавлиена кърпа от затоплената медна тръба. Наведе се напред и първо подсуши естествено чупливата си коса, после отметна глава назад и преметна влажната коса на гърба си. Хвърли хавлията в кош за пране, понечи да вземе нова и в този момент забеляза в парата очертанията на някаква тъмна фигура.

Гледката я вкамени. Покритият с плочки под беше хлъзгав от влагата и въпреки това тя си даде сметка за усилието, с което дръпна крака си обратно и изправи гърба, понечил инстинктивно да се свие. Този път нямаше място за съмнения — тя знаеше кой е и вътрешното ѝ треперене се усили.

Люк стоеше на прага на банята и я гледаше така, сякаш я наблюдаваше от доста време. Животинското любопитство в погледа му се допълваше от огън и необуздано нахалство, докато оглеждаше

голото ѝ тяло и очите му се плъзгаха от капчиците върху гърдите ѝ към къдравия триъгълник на мястото, където се събираха бедрата. Джеси мерна в погледа му сексуалния глад, който си спомняше от миналото. Тогава обаче той никога не бе насочен към нея. Очите му светваха по този начин, когато гледаше Шелби, по-голямата ѝ сестра. Тя се хвърли към шкафа, отвори го и измъкна една кърпа, но преди да успее да се покрие изцяло, той вече бе влязъл вътре. Би го убила, ако можеше. Но този път пистолетът беше у него.

---

[1] По името на Томас Чипъндейл, английски мебелист (1718–1779), съчетал в своите орнаменти мотиви от френското рококо и от Източна Азия. — Б.пр. ↑

[2] Хамадан — град в Западен Иран, прочут с производството на великолепни килими, изработени предимно от камилска вълна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

— Забрави това — каза Люк и посочи беретата. Подхвърли пистолета в дланта си и го насочи към нея.

Джеси се уби с хавлията и инстинктивно прецени положението, обмисляйки възможностите си да избяга. За втори път тази вечер той нарушаваше правото ѝ на уединение.

— Това ли е начинът, по който си доставяш удоволствие? — гласът ѝ беше тих, но ясен. — Като наблюдаваш нищо неподозиращи жени? Като ги дебнеш, сякаш си извратен тип?

Той се облегна на рамката на вратата и лениво заразглежда блестящите по раменете ѝ капчици. Погледът му проследи бавното поточе, което се стичаше по врата ѝ, и след като се поколеба, се спусна трептящо в долината на гърдите ѝ.

— Не го каза както трябва. Не точно неподозиращите жени предизвикват воайорските ми наклонности. Аз обичам жертвите ми да са голи и ако е възможно, мокри.

— Остави пистолета на нощното шкафче, като излизаш — отсече тя. — И тъй като очевидно си се възстановил достатъчно, за да можеш да вървиш, когато излезеш от стаята, не спирай. Продължи по пътя си, Люк. Искам да се *махнеш* от къщата.

— Опасно е да се оставя оръжие така.

Говореше тихо и за миг погледна пистолета, преди да вдигне тъмните си очи към нея. Играеше си с оръжието, играеше си и с нея.

Тя го наблюдаваше и се чувстваше странно замаяна. Започваше да ѝ става ясно, че си има работа с напълно непредсказуем, опасен човек. Никога преди не бе виждала Люк в такава светлина. Сега дори не знаеше кой е той.

— Някой може да пострада — продължи Люк.

— Тогава ми дай пистолета — тя протегна ръка.

Беше грешка. Може би грешката, която той очакваше. Осъзна, че сега щеше да последва отмъщението за онова, което му бе сторила. Едната му вежда се вдигна нагоре, а в ъгъла на устните трепна лека

усмивка. В резултат на това по лицето му премина сянка, а чертите му внушаваха мрачни мисли... намеквайки за невероятните дълбини на жестокостта му. Тогава я осени така ясно, както никога преди, съзнанието, че той вече не беше малтретираното момче, което някога бе обичала, нито дори деветнадесетгодишният младеж, разбил мечтите ѝ. Това беше зрял мъж и в този смисъл напълно непознат за нея. А също така и въоръжен.

Първоначално понечи да отстъпи назад, когато той започна да се приближава. След като не се поддаде на това желание, тялото ѝ сякаш полудя. Дъхът ѝ затрептя, а мускулите на бедрата ѝ се стегнаха, като че ли я подканяха да побегне.

Той беше поне шест фута висок, но изглеждаше много по-едър, сякаш някаква сила на настървение бе разширила заеманото от тялото му пространство. В предишното боричкане тя бе победена от физическото му превъзходството този път я спираше изражението на очите му. Никога не бе виждала такава студена, страшна напрегнатост и въпреки това не можеше да помръдне под въздействието на хипнотичния ужас на момента.

— Недей — помоли го тя, макар че все още не бе направил нищо.

Той се наслади на сексуалното ѝ страдание с бавната, обиграна безочливост на воайор, за какъвто упорито се представяше, но не пророни дума. Вместо това вдигна пистолета и пъкна дулото във възела на хавлиената кърпа. Това беше напълно циничен жест, бавно завъртя дръжката, развърза възела и хавлията падна на пода.

Банята беше запарена, но въздухът, който докосна кожата на Джеси, бе студен. Забавената ѝ реакция беше остър, обезумял писък на ужас.

В очите му припламна глад и устните се разтвориха в очакване, сякаш току-що си бе поел дълбоко въздух. Погледът се плъзна по твърдите ѝ зърна, после надолу по тялото и Джеси се стегна и затрепери от възмущение.

— Първо ме убий — прошепна тя.

Той пристъпи по-близо, безмълвен, като дишаше тежко. Студеният метал проблесна.

Когато протегна ръка към нея, тя потръпна. Не можеше да понесе мисълта за допира на кожата си с неговата. Той хвана кичур

мокра коса, прокара го между пръстите си и тогава тя направи грешката да погледне към него. Очите им се впиха едни в други.

Тя искаше да се отдръпне, да прекъсне болезнената връзка, но както и преди, тялото ѝ не пожела да се подчини. По тъмния му поглед разбра, че той имаше намерение да се възползва от слабостта ѝ. Сякаш предизвиквайки я да се съпротивлява, той пусна косата ѝ, прокара пръсти нагоре-надолу по ръката ѝ, погали леко едната гърда.

— Коя, по дяволите, си ти? — изпъшка.

Тя го погледна презрително, но тялото ѝ потръпна, когато той отново го докосна.

— *Съпругата на баща ти* — Джеси едва успя да изрече думите. Беше замаяна от възбуждащата топлина на тялото му до нейното и залитна от внезапната близост. Обгърна я уханието на дървесен дим и опияняващо сандалово дърво и реакцията ѝ бе нервна, необяснима, сякаш тя беше жена, която откликва на мъж, когото желае, сякаш бе възбудена, а не отвратена. Пръстите му погалиха пламналата ѝ плът и предизвикаха дълбок сексуален отклик. Тя издаде стон, изтръгнал се някъде дълбоко от тялото ѝ, който изразяваше наполовина тревожно удоволствие, наполовина неверие.

Всяко негово движение беше мъчително бавно и тя бе напълно объркана. Беше като парализирана от усещанията, докато в същото време мозъкът ѝ трескаво работеше. Чувстваше плътта си отмаляла и властна същевременно. Тялото ѝ се бе превърнало в тиранин, който не би ѝ позволил да му се съпротивлява. Би трябвало да се бори, а не да се предава. До този момент бе контролирала живота си с желязна воля, тогава защо не можеше да овладее тази лудост? Защо не го спираше? И защо *откликваше*?

— Не можеш — рече тя и гласът ѝ прозвуча така, сякаш щеше да се разплаче.

— Знам — той плъзна нежно ръка надолу и разтвори краката ѝ. — Знам — измърмори отново, но не спря. Миг по-късно галеше вътрешната страна на бедрата ѝ. Дъхът му я обгръщаше с влажна топлина. — Не мога да... застрелям... жената на баща си.

Докосването на гладката стомана оказа магическо въздействие върху усещанията на Джеси. Тя бе хипнотизирана, парализирана. Дулото галеше тялото ѝ като сатен. Смъртоносен сатен. Оръжието се гмуркаше и шумолеше като хладен бриз, галейки я нежно.

Мократа топлина между краката ѝ запулсира и когато студената стомана я докосна там, през тялото ѝ премина разтърсващо удоволствие. Тя изскимтя безпомощно и политна надолу от внезапната слабост в краката си.

Пистолетът издрънча върху мокрите плочки и Люк я улови за ръцете.

— *Господи* — прошепна той. Богохулството сякаш се изтръгна някъде от дълбините на душата му, като че ли и той беше разкъсан от противоречиви чувства и също като нея бе жертва на хаотичното объркване.

Тя се остави в ръцете му, остави се да я обгърне гневната топлина на прегръдката му. И тогава, все още замаяна, осъзна, че той също трепери. Повдигна главата ѝ и я доближи. Устните му бяха меки и изгарящо горещи, когато докоснаха нейните. Целувката събуди в нея странно, смътно желание, което я накара да простене.

Изведнъж тя осъзна голотата на собственото си тяло и трескавата топлина на неговото. Огънят, който го изгаряше, като че ли се изливаше през дрехите му и проникваше в плътта ѝ. Той беше силен и прекрасен, силен и завладяващ. През нея като пролетна светкавица премина копнежът.

Тя желаше тази дива сладост.

Искаше я. С него.

Умът ѝ крещеше да спре и тя се опитваше да му се подчини, отчаяно се опитваше. Заповядваше си да го отблъсне, да се нахвърли отгоре му, но пръстите ѝ се впиваха в плътта му, издавайки друго чувство. Заседналият в гърлото ѝ звук беше стон, изпълнен с копнеж.

— Джеси...

Устните му бяха жадни, горещи и толкова сладостни. Усещаше го навсякъде, по цялото си тяло. Това усещане беше някаква лудост, екстаз. Пръстите му галеха стегнатия ѝ задник и после дланта му се плъзна по хълбока ѝ, насочи се към приказните рижи къдрици между краката и предизвика такава болезнена тръпка, че едва не я разтресе. *Не, за Бога! Не!*

Джеси се отдръпна от него и залитна назад.

— Махай се от мен!

Той я изгледа с черните си пламнали очи. Дишаше учестено и думите му прозвучаха дрезгаво.

— Какво има? Не можеш да ме приемеш? Може би не съм достатъчно нежен? Или чувствен? *Като Саймън?*

Тя бе по-скоро изненадана, отколкото засегната. Тялото ѝ беше живо и копнееше за него. Усещаше силата на пръстите му между краката си толкова отчетливо, сякаш все още бяха там. Но същевременно я обземаше и гняв... за онова, което ѝ бе сторил, заради онова, което го бе оставила да направи. Това закъсняло чувство я накара да се разтрепери от абсурда на поведението си.

Ръцете ѝ се тресяха неудържимо, докато се навеждаше да вземе хавлията. Някак си успя да увие и завърже кърпата около тялото си. Когато се изправи и го погледна, тя извика в себе си целия гняв, цялата очистителна ярост, която бе убила любовта ѝ към него преди десет години. Спомни си онази нощ, каза си тя. *Спомни си какво направи той и омразата лесно ще се върне.*

Забеляза пистолета на пода до шкафчето. Умът ѝ се хвана за тази възможност, изчислявайки вероятността да успее да се добере до него.

Той се наведе с разбиращ поглед и го вдигна.

— Нали нямаш нищо против? — рече и затъкна пистолета в панталона си. — Вече свикнах с него.

— Махай се оттук или ще извикам полиция!

— Това би било грешка — предупреди я той. — Не мисля, че би искала на първа страница във вестниците да излезе заглавие като това: „Черната вдовица се опитва да убие прокудения доведен син.“

— Хич не ми пука за заглавията на първа страница. Искам само да се махнеш оттук.

— Тогава ми дай някои отговори — върху челото му бяха паднали вълнисти самуреночерни кичури. Отметна непокорните къдрици и прокара пръсти през косата си. — Далеч си стигнала, миличка. Искам да знам как го направи. Как стана така, че Джеси Флъд, детето от бедняшкия квартал, наследи цялото това богатство? Какво ще кажеш да ме посветиш в тази малка тайна, Джеси? И защо се страхуваш от мен? Това също предизвиква любопитството ми.

— Да се страхувам от теб? — отвърна подигравателно тя. — Не се надявай на това.

— Тогава защо имам огнестрелна рана? И защо толкова отчаяно се стремиш да ме изгониш от къщата?

— Защото не ми харесваш, Люк.

— Така ли? — той плъзна поглед по гърдите ѝ, без да оставя никакво съмнение относно насоката на мислите си. — Чудя се, как ли го правиш с мъже, които харесваш?

— *Изчезвай.*

— Знаеш къде да ме намериш — информира я той. — Ако ти потрябвам за нещо, *каквото и да било*. Ще бъда в крилото за гости.

— Не можеш да останеш в тази къща.

— Ще видим — усмихна се мрачно, обърна се и излезе.

Джеси се сви на кълбо на пода и притисна треперещи ръце към лицето си. Молеше се да не се върне и да я завари така, но трябваше да минат няколко секунди, докато се съвземе и направи онова, което знаеше, че трябва да направи. Накрая с олюляваща се походка стигна до спалнята и вдигна телефона. Изчака още миг, за да се успокои, и тогава набра цифрите. Телефонът от другата страна иззвъня два пъти и после се включи телефонният секретар. Остави съобщение, което се състоеше от три думи:

„Люк се върна.“

ГЛАВА ШЕСТА

— Господа — Мат Сандъски се изправи в безуспешен опит да внесе някакъв ред в обърканото, продължило цяла нощ заседание на директорите на вестника. През последната година продажбите и приходите от реклами на „Сан Франсискоу Глоуб“ бяха спаднали главоломно, а неговите лоялни воители не можеха да постигнат съгласие по въпроса как да спрат смъртоносния полет. По дяволите, заядливите копелета в последно време не можеха да се разберат и за цената на чаша кафе.

Мъри Прат, главният мениджър на „Глоуб“, се правеше на обиден, докато обсъждаше един въпрос с Пийт Фишър, умния и раздражителен главен редактор.

— Безчувствен? Какво би трябвало да означава това, Фишър? Нямам нищо против неприкритата голота, нали? Но в края на краищата какво лошо има да спазваме известни ограничения в неделния брой и да пускаме дидактични материали? Аз бих ги чел.

— По дяволите, ти би ги и писал! — Фишър се удари по челото и простена невярващо. — „Безчувствен“ ли казах? Прости ми, Мъри. Имах предвид тъп и користолюбив. Ти би продал и скованата си от артрит майка срещу десет нови абонати.

— *Моята майка?* — изсумтя Мъри. — Бих я продал и срещу един.

Мат удари по заседателната маса и всички в стаята го погледнаха изненадано.

— Смятам, че минахме момента, до който бяхме конструктивни, а вие? — поздрави се за дипломатичността си, докато оглеждаше изтощените присъстващи. — Да приключваме ли вече? Какво ще кажете, джентълмени?

Фишър дръпна рязко вратовръзката си, очевидно озадачен.

— Джентълмени ли ни нарече, Мъри? Мисля, че ни беше нанесена обида.

— Изчезвайте оттук, еснафи такива! — изрева Мат и отново удари по заседателната маса. — Партило свърши.

Доволен от факта, че шефът му, обикновено възпитан човек, е излязъл от кожата си, Пийт Фишър стана, вдигна ръка за довиждане и излезе със също толкова свеж вид, с какъвто бе дошъл, когато започнаха заседанието вечерта. Главният редактор не само беше умен кучи син, реши Мат, но имаше и лъскавите малки очички на гризач — животните, които Мат особено ненавиждаше.

Мат сграбчи чаша с вода от разтопил се лед и я опря до пулсиращото си чело, докато останалите шестима ръководители се изнизваха от стаята. В качеството си на новия президент на „Уорнек Къмюникейшънс“ и на издател на „Глоуб“ той бе попаднал под кръстосания огън между бизнес ръководителите и редакторския екип на вестника. За съжаление двете враждуващи фракции очевидно се бяха вкопчили в смъртна схватка.

Малко по-късно той влезе в банята към офиса и се намръщи при вида на налетите си с кръв очи в огледалото. Тъмните кръгове — дълбоки следи от умората — и наболата брада бяха плашещи.

— Обадете се на 911 — измърмори той. — Ще пукна, ако не взема душ, не се избърсна и не си сменя дрехите.

Ако някой го видеше сега, никога не би повярвал, че в началото на годината той се бе появил в списъка на десетте най-видни ергени. Това бе ежегодната класация на „Сан Франсискоу“, повърхностно местно списание. Работещите във вестника го бяха похвалили за елегантните дрехи и подстрижката „а ла куклата Кен“, като особено много шум бяха вдигнали около чистотата на ноктите му.

Много по-лесно беше да поддържаш външност като на Савил Роу от времето, когато Саймън ръководеше шоуто, помисли си той. Докато се навеждаше уморено, за да наплиска лицето си, Мат чу вътрешния телефон да иззвънява в кабинета. Угриженият глас на секретарката долетя до банята.

— Мистър Сандъски? Взех съобщенията от телефонния ви секретар, както ме бяхте помолили. Има едно от мисис Уорнек и звучи доста странно — само три думи: „Люк се върна.“

Десет минути по-късно Мат беше изкарал сребристото си „БМВ 750 iL“ от паркинга на Уорнек и се насочваше към сутрешния трафик по „Мишън Стрийт“. Нямаше време да прокара дори един гребен през

косата си, камо ли за бръснене и душ. Завръщането на Люк Уорнек в Халф Муун Бей можеше да предизвика катастрофа — особено що се отнасяше до собствените му амбиции. „Уорнек Къмюникейшънс“ и без това беше нестабилна, а в средствата за масова информация непрекъснато се говореше за финансовите проблеми на „Глоуб“ и кризата в ръководството на компанията. А за бизнес страниците не беше тайна, че Люк търсеше слабо място в компанията от години.

Докато караше към уединеното имение на Уорнек южно От Халф Муун Бей, Мат размишляваше трескаво. Не бе стигнал дотам да постави сина на Саймън под пряко наблюдение през последните месеци, но негови доверени хора не го изпускаха от очи и той беше наясно, че Люк бе направил няколко безуспешни опита да купи акции от „Уорнек Къмюникейшънс“.

Саймън държеше да притежава по-голямата част от акциите на компанията именно като предпазна мярка срещу изкупуване от страна на конкуренти, а през последните години и от страна на прокудения си син. До този момент бяха успели да спрат Люк, но щеше да е голяма грешка да го подценяват. Той се бе превърнал в противник колкото умен, толкова и твърд. Мат никога не бе виждал по-стремително издигане към успеха. Обикновено човек трябва да сключи сделка с дявола, за да натрупа богатството, което Люк бе натрупал само за десет години. Макар че през последните месеци бе закрил два от вестниците във веригата си, това ни най-малко не беше попречило на възхода му.

През последните няколко години той бе насочил бизнеса си към радиото, кабелната телевизия и пазарната „ниша“ — списанията с изключителен успех. Малкият му вестник „Зодиак“ се бе разраснал невероятно въпреки лошото икономическо положение в страната.

Изглежда обаче, всичко това не бе задоволило тази черна овца. Люк несъмнено желаше уважението и авторитета, които известен вестник като „Глоуб“ с многото награди „Пулицър“ и наградите на пресклуба би му донесъл. Накратко, той жадуваше да възстанови правата си на Уорнек, отредени му по рождение. Въпросът беше, за какво друго ламтеше? И как смяташе да го постигне?

Докато пътуваше към „Ехо“, Мат си бе съставил предварителен план за атака. Единственото, което оставаше, беше да убеди Джеси, че е прав, а това нямаше да е лесна работа. Когато пожелаеше, тя можеше

да бъде непреклонна. Някак си трябваше да я убеди, че Люк Уорнек не беше подходящият човек за нея.

Пазачът го пусна вътре и го изпрати в апартамента на Джеси в източното крило на къщата. Завари я застанала до прозорците, които гледаха към градината, скована и бледа, с поглед, втренчен в леката мъгла, която скриваше изгряващото слънце. Богатата миризма на рози се смесваше с аромата на карамфили и портокали от разпръснатите из цялата стая кошнички със сушени цветя, треви и билки. Всичко това придаваше на помещението атмосферата на викториански салон. Тя не беше спала. Това личеше от небрежно наметнатото черно копринено кимоно и от синкавите сенки под очите ѝ. В златисточервеникавата коса бяха втъкнати няколко гребена сякаш, за да укротят и облагородят буйността ѝ. Но лъскавите вълни се изсипваха като фонтани изпод неустойчивите прегради и ѝ придаваха поразителна чувственост.

Стомахът на Мат се сви. Никога не я бе виждал толкова странно беззащитна и нуждаеща се от подкрепа.

— Добре ли си? — попита той напрегнато.

Тя погледна, сякаш излизаше от транс, и го откри в другия край на стаята. Примигна бавно, огледа кестенявата му коса, разхлабената вратовръзка и целия му размъкнат вид, сякаш ѝ бяха непознати, което никак не беше изненадващо, тъй като винаги го бе виждала изряден. Това, което го учуди обаче, бе крехкият кристален предмет, който държеше в ръката си.

Колекцията ѝ от пеперуди беше разположена върху по-голямата част от тоалетката, като заемаше мястото на козметиката, която повечето жени биха наредили тук. Тя почти не слагаше грим, макар че понякога Мат си мислеше, че малко руж на бузите би подчертал необикновеното синьо на очите ѝ, които неочаквано можеха да станат пронизващи. Сега обаче вниманието му бе приковано от начина, по който тя отнесено галеше кристалните криле на пеперудата в ръката си — сякаш беше магически камък, предпазващ от тревоги. Положението беше по-лошо, отколкото си бе представял. Не беше в характера ѝ да е толкова разстроена.

— Бил е тук, нали?

Тя наклони глава, като продължаваше да държи пеперудата.

— Той е тук и сега... в крилото за гости.

— Настанил се е в „Ехо“? Господи! Саймън сигурно се обръща в гроба си.

— Люк е опасен, Мат. Искам да се махне оттук.

Явно вече нямаше нужда да я убеждава. Нещо го бе сторило вместо него. Мат се изправи закрилнически, докато тя галеше пеперудата, а очите ѝ искряха от емоции, които бяха прекалено заплетени и сложни, за да може да ги разбере. Все пак в тях имаше страх. Така поне си помисли — че бе видял страх. Прииска му се да я притисне към себе си, да я успокои и този подтик го изненада. Никога не бе мислил за нея като за човек, който се нуждае от закрила. Тя винаги е била напълно самостоятелна.

— Ще се оправя с него, Джеси. Ще се отърва от него дори ако трябва да го изхвърля навън собственоръчно.

— Не! — тя вдигна тревожно глава и силно се изчерви. — Трябва да го убедим да си отиде. Иначе може да имаме неприятности.

— Неприятности ли? Какво се е случило? Засегна ли те?

— Не, не в смисъла, който ти влагаш. Той... — тя отиде до тоалетката и остави пеперудата. Върховете на пръстите ѝ бяха побелели, докато бе стискала кристала. — Не ме е засегнал — повтори.

Мат се вторачи озадачено в нея. Знаеше историята на отношенията между семействата Флъд и Уорнек, както я знаеха и всички останали. Всъщност дори по-добре — Саймън бе търсил помощта на Мат в продължение на години, включително и когато трябваше да намери добър адвокат, за да отърве Люк от бесилото по време на разследването около смъртта на Ханк Флъд, което бе направено единствено при условие, че Люк напусне града и никога не се връща. В края на краищата смъртта на Ханк бе обявена за нещастен случай, но никой не го вярваше в действителност. Показанията на Джеси бяха насочили разследването към Люк. При кръстосания разпит тя бе дала показания, които противоречаха на тези на собствената ѝ сестра Шелби — очевидка на случилото се. Джеси бе казала, че Ханк и Люк са се били в нощта, когато Ханк бе умрял. Нейните твърдения бяха съкрушителни, като се имаше предвид приятелството ѝ с Люк навремето, но ако я бе ръководила не истината, а нещо друго, тя ни най-малко не го бе показала. Мат започваше да се чуди какво още не бе разкрила.

Осъзна, че тя съсредоточено се занимаваше с пеперудата, очевидно с намерението да я постави точно на мястото, откъдето я бе взела.

— Ами ако Люк реши да оспорва завещанието? — попита тя.

Това ли беше причината за безпокойството ѝ?

— Ще има много малко смисъл — увери я той. — Бе изключен от него още преди години.

— Но не може ли да поддържа, че Саймън не е бил с ума си или...

— Джеси, гледаш прекалено много телевизия. Завещанието е непоклатимо, повярвай ми. Адвокатите ме увериха в това.

— Значи няма да има изненади? Мога ли да разчитам?

Тя го погледна в огледалото на тоалетката, сякаш не искаше да срещне очите му. Никога не я беше виждал такава. Неуверена, нервна. Не я ръководеше нещо толкова първично като алчността, беше сигурен в това. Никога не бе проявявала особен интерес към парите на Уорнек, освен може би що се отнасяше до сигурността, която те създаваха за дъщеря ѝ. Дори изглеждаше някак уплашена от огромния размер на наследството си.

— Защо се е появил Люк тук? — попита той и погледна в огледалото, за да продължи странния разговор, който водеше с отражението ѝ. — Какво иска?

— Не знам. Може би е научил до каква степен Саймън бе умствено разстроен към края, може би е разбрал за Мел.

— Какво за Мел?

— Че имам дъщеря, и че тя е незаконна.

Слуховете и приказките около дъщерята на Джеси бяха предизвикани и от факта, че тя бе изчезнала малко след приключването на следствието, през лятото, когато бе навършила шестнадесет години, и се бе върнала същата зима с рижо бебе на ръце. Може би бе типичното нежелано забременяване на една тийнейджърка, въпреки че при Джеси нищо не беше типично. Носеха се дори слухове, че Мел всъщност не е дете на Джеси, а на Шелби. Мат имаше своя собствена теория относно родителите на Мел, както според него и всички останали. Но той никога не бе повдигал този въпрос пред Джеси. Не би посмял.

Джеси отново се беше втренчила в отражението си в огледалото, но този път малко по малко си даде сметка за своя полуразголен вид — сякаш за първи път се виждаше. Тя загърна кимоното и пристегна колана с бавни, но точни движения. А после с увереност, която изненада Мат, вдигна косата си и пренареди гребените, докато гъстите ѝ медни вълни не бяха събрани като корона високо на главата, с изключение на няколко непокорни къдрици.

През тези няколко напрегнати секунди едва забележимата искра на страх в очите ѝ бе заменена от твърдост.

И когато отново вдигна поглед към Мат, студената самоувереност, с която беше известна, се бе върнала изцяло.

— Не ми пука как ще го направиш, но искам Люк Уорнек да се махне от къщата ми. Днес.

Той кимна — галантният рицар, който се подчинява на всяка прищявка на своята кралица.

— Смятай го за свършено.

В десет часа Люк се събуди от ослепителна светлина. Слънцето нахлуваше през капациите на прозорците в спалнята и се разпадаше на хиляди танцуващи горещи петънца, поне едно, от които сякаш прогаряше дупка в пухения юрган и стигаше до кожата на глезена му. Помръдна крака си и като почувства освежителния хлад на сатена до плътта си, се усмихна. Бе преживял нощта. Никой не се бе промъкнал в стаята, за да го застреля, докато спи. И леката рана на бедрото почти не го болеше.

Провери дали пистолетът е на мястото, където го бе пхнал — зад гардероба, — после бързо взе душ и се облече, като остави косата си влажна, а лицето необръснато. Вече бе усетил, че Джеси се е превърнала в чудачка. Старинните дребни украшения в стаята бяха групирани според вида им — тук емайлирани кутийки, — там дърворезба — и дори луксозният сапун за гости в банята бе подреден в отделни купчини с формата на рибки и миди. Достави му перверзно удоволствие, че няма какво да облече, освен снощния измачкан и изпоцапан с кръв панталон. Останалите дрехи все още бяха в багажника на взетата под наем кола.

Когато слезе долу за закуска, сякаш цялото домакинство се беше събрало в негова чест. Просторната трапезария блестеше с фамилното сребро и топлото, полирано дърво, чиито многочислени плоскости отразяваха слънцето, влизащо откъм градината. Върху махагоновите шкафове бяха сложени блестящи свещници, а върху един от тях бе нареден сервиз за чай от времето на крал Джордж.

Джеси бе застанала до шкафа за кристалните чаши, а до нея закрилнически стоеше висок слаб мъж с тъмноруса коса, в когото Люк разпозна Мат Сандъски. Другите двама присъстващи бяха непознати, макар той да предположи, че едрият млад мъж с дебнещия поглед от другата страна на Джеси беше Роджър, колежанинът. А тъмнокосата, около двадесетгодишна жена с френска прическа му приличаше на нещо като икономка или може би прислужница.

Представяваха интересна гледка: бяха се наредили един до друг и го наблюдаваха, докато влизаше. С известна ирония той си помисли колко много му напомняха за нетърпелива аудитория. За щастие, бе намислил с какво да ги забавлява, а и при узряла до такава степен публика би му било трудно да се въздържи.

— Добро утро — рече, без да може да прикрие особено добре това, че му е смешно.

Джеси му отговори с едва доловимо кимване.

Враждебността ѝ би могла да бъде отблъскваща за повечето мъже, но той я намираше за странно привлекателна. Тя изглеждаше готова на всичко, за да се защити и да постигне своето. Той разбираше такава решителност, дори ѝ се възхищаваше.

— Сигурно си спомняш Мат Сандъски — каза Джеси.

Би ли могъл да забрави. Сандъски беше онова, което той, Люк Уорнек, синът на Саймън, би трябвало да бъде — човекът, контролиращ съдбата си от момента, в който го бяха научили да си връзва обувките. Започнал като протеже на Саймън, Сандъски се бе превърнал в нещо като негов син за забележително кратко време. Мястото на Люк на масата за вечеря едва ли бе оставало празно.

— За закуска ли си се отбил, Матю?

— Закуската беше в девет — гласът на Джеси бе толкова остър, че би могъл да реже хартия.

Човекът, контролиращ съдбата си, се намеси бързо и с любезен тон.

— Как я караш Люк? — запита Мат. — Доста време мина.

Значи ще бъдем любезни, помисли си Люк. *Ужасно любезни.*

— Твърде много време мина, Мат. Ще трябва да си наложа да посещавам стария си дом по-често. Ти тук ли ще бъдеш?

— Какво те води насам? — попита Мат, умишлено пренебрегвайки въпроса на Люк.

— Четенето на завещанието, разбира се. Ще бъде забавно, нали? Не бих го пропуснал.

Последва многозначителна тишина. Мат прочисти гърлото си, а Джеси изглеждаше така, сякаш щеше да повърне.

— Очевидно съм пропуснал закуската — рече Люк с престорено съжаление. — Дали има възможност да получа чаша кафе? И ако не ви се стори прекалено нахално, бих искал тези дрехи да се изперат — дръпна силно крачола на панталона си. — Най-вече това. Предполагам, че нищо не може да се направи относно дупката от куршум, но се надявам кръвта да излезе.

Сандъски го изгледа недоверчиво, после леко раздражено.

— И как, по дяволите, се появи тази дупка от куршум в панталона ти?

— Не беше лесно — увери го Люк и хвърли поглед към Джеси.

— Джина — намеси се бързо Джеси. — Би ли донесла на мистър Уорнек кафе? Роджър, защо не провериш дали не е останал ябълков пай? Затопли го, ако обичаш.

Като наблюдаваше как хората припват, за да задоволят всички негови желаня, Люк изпита удоволствие. За броени секунди в трапезарията останаха само Джеси, която наблюдаваше Люк неспокойно, и Сандъски, който гледаше и него, и нея подозрително. Очевидно Джеси не беше казала на Сандъски, че едва не бе простреляла интимните му части. На Люк му се прииска да изплюе камъчето, но не желаше да се откаже от психологическата си хватка върху Джеси толкова лесно. Колкото по-дълго се гърчеше тя, толкова повече щеше да му хареса. Понякога справедливостта идваше на малки, тънки като вафлени кори порции, реши той, достатъчно е да пукаш само по парченце наведнъж.

— Мислехме си... е, може би най-добре ще бъде, ако не оставаш тук — каза Сандъски.

— Мислехме?

— Да, Джеси и аз. Има един местен клуб. Джеси прочете някъде, че играеш тенис. Или може би „Гъл Хауз“, до брега? Толкова е хубаво по това време на годината.

Зачуди се къде ли бе чела Джеси за него — статията в списание „Таим“ за главоломния му възход към богатството и славата? Изпита удоволствие, че го е направила. Харесваше му, че занимава мислите ѝ. А точно в този момент му харесваше и начинът, по който малкият сексапилен белег придърпваше горната ѝ устна. Защо, по дяволите, беше така привлечен от нея? Причината можеше да е в хормоните и възрастта, но той знаеше, че не е толкова безобидно.

— Така че къде би искал да отседнеш, драги мой? — попита Мат, като се опитваше да звучи весело. — Ще се радвам да те откарам.

— Няма нужда. Наех кола. Освен това не смятам да отивам никъде.

— *Не можеш да останеш тук.*

Джеси пристъпи напред, почти всяваща страх с внезапно обладалата я ледена ярост. Господи, беше смразяваща. Но колкото по-гадна ставаше тя, толкова повече Люк искаше да разбере какво я предизвикваше. Толкова по-любопитен беше да научи как меднокосата хлапачка, която си спомняше, се бе превърнала в добре обучен стрелец. Тя и по-рано бе твърда, разбира се, но не и безмилостна.

— Съмнявам се, че въобще ще играя тенис с тази рана — рече той. — А хотелската стая не е място, където човек може да се възстанови. Мисля, че е най-добре да остана при семейството, не смятате ли? — той повдигна едната си вежда и леко се усмихна.

Подсили гнева им, като не направи опит да смекчи забележимото си накуцване, докато вървеше към тях.

— И тъй като всички ние сме част от фамилията Уорнек, така да се каже, мисля, че моментът е подходящ да повдигна един въпрос, който отдавна силно ме занимава.

— Какво, по дяволите, си намислил, Уорнек? — кресна Мат.

— Това — отвърна Люк и извади от вътрешния джоб на самото си сгънат лист — съм намислил.

Подаде бележката на Мат, който прочете мълчаливо трите изречения, пое си въздух и подаде листа на Джеси. Нейната реакция бе далеч по-интересна. Тя хвърли поглед на написаното, пребледня и после инстинктивно смачка бележката.

Дали беше изплашена? — зачуди се Люк. — *Или изпитваше вина?*

— Стой далеч от Халф Муун Бей — рече Люк, повтаряйки първото изречение от бележката на глас, в случай че някой от тях е пропуснал нещо. Поколеба се, сякаш за да се увери, че цялото им внимание е насочено към него, и после изрецитира останалото. — Ханк Флъд е бил убит и аз имам нови доказателства, свързващи те с престъплението. Ако се върнеш, ще ги предам на полицията.

— Очевидно си имаш таен приятел, Уорнек — отбеляза Сандъски. — Някаква идея кой го е изпратил?

— Надявах се вие да знаете — премести поглед от Сандъски към Джеси. — Ти знаеш ли?

— Какво да знам? — отвърна предизвикателно тя.

— За какво намекваш? — намеси се Сандъски. — Защо, по дяволите, Джеси ще ти изпраща такава бележка?

— Не съм казал, че тя я е изпратила — поправи го Люк спокойно. — Казах, че може да знае кой го е направил.

Люк отиде и взе от ръката на Джеси смачканата бележка. Когато пръстите им се докоснаха, усети, че тя трепери. Беше напрегната като струна на цигулка, осъзна той. Ако напрежението имаше звук, тялото ѝ щеше да дрънчи. Чудеше се, дали реакцията ѝ беше предизвикана от него или от бележката? Като премести поглед от преbledнялото ѝ от вълнение лице към изписания върху физиономията на Сандъски гняв, Люк изпита усещането, че „тайният му приятел“ е тук, в тази стая.

— Ще се оправя, Мат. Наистина.

Дрезгавите уверения на Джеси проехтяха в мраморното фоайе, докато го изпращаше до външната врата. Бе му казала съвършено ясно, че иска той да си тръгне, и Мат не разбираше как и кога ролите се бяха разменили. Мислеше, че идеята беше да накарат Люк Уорнек да напусне къщата.

— Джеси, бъди разумна — прошепна той, като задържа ръката ѝ, докато се пресягаше към дръжката на вратата. — Люк е получавал заплашителни бележки. Някой е стрелял по него! Може да си в опасност, като го оставяш тук. Може би опасността идва от самия него.

— Аз съм тази, която стреля по него, Мат.

— Ти? Защо, по дяволите? — думите на изумление отекнаха мрачно в стените, като се смесиха с опитите на Джеси да накара Мат да говори по-тихо. — Защо никоой не се е справил с това дяволско ехо? — прошепна той.

Тя отвори вратата, недвусмислено подканвайки го да си тръгне.

— Джеси, искам да помогна — рече той, без да прави опит да скрие недоволството си. — Но трябва да знам какво става. Какво се е случило между теб и Люк снощи?

— Просто си върви, Мат, моля те.

— Джеси, за Бога! Въоръженото нападение е углавно престъпление! Какво направи той, че трябваше да стреляш по него?

Тя се поколеба.

— Бях сама, беше късно и се изплаших. Мислех си, че е непознат... Не ме карай да казвам повече.

Дяволски се изкушаваше да я накара. Това, че не бе спал, добавено към грижите около компанията, беше обтегнало нервите му до краен предел. В момента усещаше, че след като бе стреляла по Уорнек, при малко натиск от негова страна тя щеше да се разкрие изцяло. Изведнъж му хрумна странната мисъл, че винаги е била за него въплъщение на подложената на натиск крехка жена. Когато мозъчният тумор бе усилил склонността на Саймън към параноя, Джеси бе станала по-силна, по-разумна, сякаш за да уравни нещата. Това нейно качество предизвикваше възхищението на Мат, но всъщност я предпочиташе такава, каквато беше сега. Беззащитна. Само да можеше да я направи беззащитна по отношение на себе си. Не и по отношение на Люк Уорнек.

— Ще вървя — рече той. — Но само ако обещаеш да ми се обадиш, в случай че нещата тръгнат на зле.

— Ще ти се обадя, ако имам нужда от теб, дадено.

На обещанието му липсваше убедителност, но повече нямаше да получи. Излезе ядосан през вратата, докато тя я държеше отворена, и бавно заслиза надолу по стълбите към колата си. Бе паркирал на полукръглата алея пред къщата и докато приближаваше към летящото сребристо БМВ, кимна на Роджър Меткълф, новия пазач на Джеси.

Преди да се приближи към младия мъж, той хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Джеси се е прибрала. Роджър бе навил

ръкавите на ризата си в топлия мъглив пролетен ден и подрязваше зеления плет.

— Какво, по дяволите, се е случило тук снощи? — попита тихо Мат.

Една чучулига се обади протяжно откъм високите евкалиптови дървета, които обграждаха алеята.

— Не знам — Роджър избърса чело с опакото на ръката си. — Към единадесет ми се обадиха от къщата. Беше тя — странна, студена, нали знаете, както обикновено, но в гласа и се долавяше напрежение. Каза, че някой е бил ранен, и че има нужда от помощта ми. Когато отидох, този човек лежеше в безсъзнание на пода. Беше прострелян в бедрото на няколко инча от хълбока — младежът погледна Мат в очите. — Запитах се дали не се е целила в друг негов анатомичен орган.

— Господи...

— Да, шегата настрана. Накара ме да го пренеса в една спалня и да промия раната, а после ме закле да си мълча.

— Не чу ли изстрела?

— Чух нещо, но по-скоро ми заприлича на гърмеж от ауспук.

— Защо не ми се обади?

Роджър присви неспокойно рамене.

— Тя ме накара да обещавам, че няма да казвам на никого.

— Роджър, за Бога, защо си мислиш, че ти намерих тази работа?

— Мат махна с ръка, когато пазачът направи опит да се извини. — Сигурен ли си, че Джеси е стреляла по него?

— Не съм я видял с пистолета в ръка, но трябва да е била тя. Нямахме никой друг наоколо.

Мат въздъхна и потърка лицето си, усещайки наболата брада. Много му се искаше да се върне в апартамента си в Телигръф Хил и да се изкъпе, но не беше убеден, че Роджър може да се справи с положението. Беше наел студента да изпълнява дребни поръчки, а после бе осъзнал, че може би не е лоша идея да има свой човек в имението на Уорнек. Никога обаче не бе разчитал на опитността на Роджър като детектив.

— Опасявам се, че Джеси може да е в беда — рече Мат и хвърли поглед към къщата. — Разчитам на теб да държиш положението под

око, Роджър. Отваряй си очите на четири, разбираш ли? Гледай да не се провалиш отново.

ГЛАВА СЕДМА

Ако Халф Муун Бей беше жена, щеше да е морска магьосница — завладяваща, съблазнителна, тайнствена, не много различна от Джеси Флъд. Така Люк бе мислил винаги за родния си град и впечатленията му не се промениха, докато караше по крайбрежната магистрала към града тази сутрин.

Над океана беше надвиснала ниска мъгла, която на някои места се сгъстяваше и изглеждаше бяла.

Шели бе нарекъл облаците „Острови в тъмносиньо море“. Думите на поета биха могли да се отнасят и за пухкавите като памук облаци, които плаваха сред морския бриз днес. Люк си спомни как като дете стоеше с часове свит на скалите в имението „Ехо“ и гледаше втренчено морето, омагьосан от миражите, които мъглата създаваше. Гъстата мъгла с нейните способности да отразява можеше да направи корабите да изглеждат няколко пъти по-големи, отколкото бяха в действителност. Мечтата му беше да се промъкне на един от тези гигантски параходи фантоми и да отплава в мъглата към други светове, носейки се по безкрайността от море и небе, свободен като вятъра.

За съжаление, днешната му мисия беше далеч по-малко донкихотовска. Някой отчаяно се стремеше да го накара да стои далеч от Халф Муун Бей и той възнамеряваше да открие кой. Преди години бе наел частен детектив да разследва смъртта на Ханк Флъд с намерението да потвърди убеждението си, че Ханк не бе умрял при нещастен случай, а също така и да си докаже, че той, Люк, не е човекът, който го е убил.

Детективът не бе успял да изключи Люк като възможен извършител, но бе открил известна информация, която предизвика подозренията на Люк относно това кой би могъл да желае смъртта на Ханк и защо. При следствието бе станало ясно, че Ханк си има своя кръг от врагове, както и от доста съмнителни приятели, но списъкът не бе пълен. Някои доста интересни имена бяха пропуснати и Люк

смяташе, че знае защо. Тогава не бе по силите му да направи каквото и да било относно тази информация. Сега не беше така.

Отклонението за града се появи толкова неочаквано, че Люк едва не го подмина. Първо спря при библиотеката — двуетажна каменна сграда без излишни украшения, непроменена и държлива също като малкия град. Изненадан от носталгията, която го обзе, докато излизаше от колата, той спря за миг, за да си припомни непретенциозната романтичност на крайморското общество.

Компилативната архитектура се ширеше по половин дузината улици, които съставляваха центъра на града. Пансионът „Забъла Хауз“, построен в стил сецесион, се възправяше срещу строгите кули на католическата църква „Света Богородица“ и срещу смесения магазин на Кюна — огромна розово-оранжева сграда на ъгъла на Кели и Главната, където някога се намираше непопулярната кръчма „Индекс Сълуун“. Замайващият чар на Главната улица с нейните магазини за произведения на изкуството и антики, напомни на Люк за живописна пощенска картичка, в която нищо не се променя.

Дори жената, която седеше зад бюрото за информация в библиотеката, не се бе променила. Люк не можеше да си спомни името ѝ, но не би могъл да забрави безцеремонните ѝ обноски, късо подстриганата посивяла коса и изкривените очила. Захванати за носа ѝ с черна електрическа жица, те висяха на ръба му и за негов късмет я правеха сляпа като прилеп. Не желаше да бъде разпознат още сега.

— Къде бих могъл да намеря вестниците? — попита той, като не искаше да прекъсва отчаяните ѝ опити да фокусира монитора на компютъра пред себе си.

— Текущите броеве са в читалнята — тя посочи към малко фоайе, където бяха разположени дивани и поставки за списания. — Ако Ви трябва някой по-отдавнашен брой, имаме теченията още от началото на четиридесетте години на микрофилми.

— А те къде са?

Тя посочи със сбръчкания си пръст към задната част на сградата. Нямахше защо да се безпокои, че би могла да го познае. Не го бе погледнала нито веднъж. Откри микрофилма сам, но се наложи доста да потърси. Като дете беше страстен читател, но в тази библиотека бе прекарал много малко време. Здравословните му проблеми го бяха

държали затворен в „Ехо“, а манията на баща му да направи от него истински Уорнек бе превърнала имението в затвор.

Единственото убежище на Люк беше библиотеката в „Ехо“. Често се промъкваше там посред нощ, за да потъне в легендите за крал Артур, в Омировата „Одисея“ и всичко останало, което беше достатъчно тайнствено и героично, за да го откъсне от ада на всекидневието му. След смъртта на майка си нямаше към кого да се обърне за утеха, но за щастие тя му бе предала любовта си към книгите. Вероятно това наследство и споменът за обичта и го бяха предпазили от полудяване. Или може би все пак беше полудял?

— Мистър? Ще използвате ли тази машина или не?

Люк погледна надолу към някакво малко дяволче с непокорна коса и покрито с лунички лице, което го гледаше гневно, сякаш се готвеше да се бие за машината. Той никога не се бе чувствал удобно сред деца, но това тук беше толкова болезнено грозничко, че остана сразен.

— Да, боя се, че е така — отвърна Люк, изкушавайки се да му отстъпи апарата.

— Знаете ли какво, мистър? — осведоми го момчето. — Изглеждате зъл като гърмяща змия, но това никак не ме плаши.

Докато малчуганът се отдалечаваше, Люк си даде сметка, че вече го бяха заплашили, бяха стреляли по него, а ето че сега го бяха и обидили. *Добре дошъл у дома, Уорнек* — рече си той с ирония. *Страхотно е, че се върна.* Ако посрещането му до този момент бе нещо като поличба, значи беше в голяма опасност.

Като гледаше втренчено касетата в ръката си, Люк се настани пред студения бездушен апарат, пъкна я и натисна един бутон, който върна времето назад. Стомахът му се сви, когато видя първото заглавие.

РАЗСЛЕДВАНЕ НА УБИЙСТВО, СИНЪТ НА ИЗДАТЕЛЯ ГЛАВЕН ЗАПОДОЗРЯН!

Четеше „Сан Франсискоу Глоуб“, основния вестник на баща си. Навремето бяха критикували Саймън, че трупа капитал от кризата в

семейството си, но Люк никога не се бе съмнявал относно истинските му мотиви. Това беше начинът, по който Саймън измиваше ръце от своя некадърен син. Последният му бащински жест беше да наеме известен адвокат, който да съветва Люк и да се погрижи да го измъкне от следствието невредим. Цената, която Люк бе заплатил за свободата си, беше лишаване от наследство и прокуждане. Тогава за последен път видя баща си.

Макар че много отдавна бе пропъдил кошмара на следствието от мислите си, беше почти невъзможно да не го преживее отново, докато преглеждаше цитатите от показанията. Дадените под клетва показания на Джеси го бяха въвлекли в случая. Ако не бяха те, никой не би разбрал, че се е намирал в къщата на Флъд онази нощ, а на всичко отгоре тя бе признала пред полицията, че не е била там по времето, когато двамата са се били. Всъщност властите не бяха успели да я открият, за да я разпитат, до следващата сутрин. Къде, по дяволите, е била Джеси онази нощ?

Показанията на Шелби също бяха озадачаващи. Тя бе променила разказа си, след като полицията бе разпитала Джеси, потвърждавайки версията на сестра си за случилото се. За щастие бе повторила твърдението си, че Ханк е умрял, след като е ударил главата си в железната печка, а не от удара на Люк. Тъй като тя бе единственият очевиден свидетел, показанията ѝ бяха наклонили везните към смърт в резултат на нещастен случай.

Люк се облегна назад, втренчен в екрана. Но защо Шелби бе променила първоначалната си версия толкова драстично? Двете сестри никога не се бяха разбирали добре, така че фактът, че в този случай бяха намерили общи цели, беше още по-озадачаващ. Той продължи да търси обезсърчено и стигна до едно съобщение, в което се казваше, че Матю Сандъски е бил разпитван относно инцидента. Бинго, помисли си Люк. Това беше връзката, която търсеше. Или поне част от нея. Сандъски не бе викан да дава показания пред следствието, но полицията вероятно е имала причини да не го призове. Следвали са някаква следа, може би същата, на която бе попаднал и Люк.

Люк все още обмисляше връзката на Мат със случая, когато някой го потупа по рамото. Той инстинктивно скочи от стола и бързо се завъртя. Късогледата библиотекарка ахна ужасено и се опита да отскочи назад, но не успя. Люк я беше сграбчил за китката.

— Съжалявам! — извика тя. — Още един човек иска да ползва апарата.

Момчето погледна намръщено иззад полата на жената с присвити очи и уплашено изражение.

— Виж! Нали ти казах, че е смахнат?

Трябваше да мине известно време, докато Люк осъзнае какво бе направил. Нямахше какво да обясни, така че се извини на жената и я пусна, устоявайки на желанието си да оправи пуловера ѝ и да нагласи очилата ѝ назад върху носа. Дори кимна дружелюбно на наблюдателното хлапе, което веднага му се изплези.

— Не ви ли познавам отнякъде? — библиотекарката отстъпи назад и се взря в Люк. Придърпа хлапето към себе си, сякаш да го защити с огромните си поли.

— Не, не мисля...

— Чакайте малко — рече тя и очите ѝ се разшириха от изненада, щом го позна. — Не сте ли? О, Боже Господи, вие сте момчето на Уорнек, нали? Този, за когото казваха, че е убил...

— *Убил?* — извика хлапето. — Олеле Божке! Кого е убил?

— Ти може да си следващият — предупреди го Люк и го застави да млъкне с мрачния си поглед. Хората започнаха да се обръщат към тях и потъналата в тишина стая бръмна.

— Какво ви накара да дойдете тук? — попита жената.

— В Халф Муун Бей ли?

— В библиотеката — от ударението, което сложи върху думата, въпросът ѝ прозвуча така, сякаш имаше предвид нейната библиотека и че той осквернява светостта на това място.

— Носталгията — отвърна Люк и се усмихна мрачно. — Планирам малко семейно събиране — посочи към апарата за разчитане на микрофилми, решен бързо да сложи край на неудобния разговор. — Приключих с него, благодаря.

— Семейно събиране? — тя бутна очилата си назад и заразглежда критично както него, така и скенера. — Не му е тук мястото да планирате такова нещо. Намерихте ли онова, което търсехте?

— Да — увери я Люк. — Дори нещо повече.

— Не е честно, Джина! Ти каза, която приказка искам! Аз поисках онази, за момичето, което се молело за гърдите си.

— *Ma che, bambina!* Невъзможно! — Джина Морели, бавачката, която бяха наели по време на болестта на Саймън, за да помага на Джеси в гледането на деветгодишната ѝ дъщеря, ококори очи по посока на своята все още неоздравяла повереничка, като показа на Мелиса Уорнек италианския вариант на „Няма такъв филм“. — Че какво ѝ е лошото на „Червената шапчица“?

— Какво ѝ е лошото? Вони, това ѝ е лошото — Мел изглеждаше почти неспособна да скрие огромното си презрение, докато се отпуснаше върху натрупаните възглавници на дивана до прозореца, където почиваше.

— „Черната красавица“? — предложи Джина, хващайки се за сламката.

— Сделката си е сделка — обади се Мел.

Гласът ѝ все още беше слаб и дрезгав след снощния астматичен пристъп.

Джина се чувстваше така, сякаш току-що бе сключила сделка с някоя от младите помощнички на дявола. Бе получила недвусмислени нареждания от Джеси днес да занимава Мел в стаята ѝ, но детето бе прекарало толкова много време затворено заради хроничната си астма, че ставаше все по-трудно да му се намират занимания. Цяла сутрин Мел я умоляваше и хленчеше да излезе навън. В отчаянието си Джина накрая обеща да ѝ разкаже, която приказка пожелае. Би трябвало да се досети, че малката нахалница ще избере нещо неподходящо за малолетни.

— Знаеш приказката — изтъкна Мел. — Онази, в която италианското момиче си сваля дрехите, качва се на покрива и говори с луната.

Джина кимна уморено.

— Знам я — беше я разказала на Мел в момент на слабост. Действаща както винаги импулсивно, един ден Мел реши, че иска да учи италиански, и извърънка Джина да ѝ разкаже за Неапол, родния ѝ град в Южна Италия. Обзета от носталгия, Джина започна да ѝ разказва любимите народни приказки на майка си и тази някак си ѝ се изплъзна от устата.

Мел се завъртя настрани и подпря брадичката си с юмрук. Изумителните ѝ тюркоазни очи бяха широко отворени и невинно втренчени в Джина.

— Какво беше казало момичето на луната? Забравих.

Джина въздъхна победена и се изправи иззад масата, където нареждаше един пъзел, представляващ обляно в слънчева светлина италианско лозе. Отиде до дивана край прозореца и прегърна младата си повереничка натъжена, че Мел трябва да спазва толкова ограничения. С цялото си сърце съчувстваше на желанието на детето да излезе навън. Като повечето деветгодишни деца и Мел беше палавница по душа, дръзка малка авантюристка, така че за Джина бе изключително тежко да я гледа как е принудена да лежи. Често си мислеше тайничко, че Джеси прекалява в усилията си да я предпазва — *ansiosa*, паникьорка, като майката на Джина, — макар че пазеше тези мисли за себе си.

— Добре, Мел — рече тя и са настани в другия ъгъл на дивана до прозореца. — Ще ти разкажа приказката. Но само ако обещаеш да не ме наклепаш, разбрано? Това да си остане между нас, *carissime*?

Очите на Мел блеснаха като скъпоценни камъни.

— *Si, si, carissime*.

— Добре — рече Джина и погледна през прозореца към напъпилата розова градина: гордостта и радостта на майката на Мел. — В Неапол живеело едно момиче на име София. То било лудо влюбено в красиво младо момче, което се казвало Енрико и било също от Неапол. Но той я смятал за дете и тя отчаяно, искала да му покаже, че е жена. Така че една нощ съблякла всичките си дрехи и излязла на балкона на къщата, където живеела с родителите си. Там, гола под лунната светлина, тя протегнала ръце към кръглата луна.

— И казала... — подсказа ѝ Мел.

— *Santa Luna, Santa Stella, fammi crescere questa mammella*.

— Точно така — прошепна Мел с благоговение. — *Santa Luna, Santa Stella*, света месечинке, света звездице... Какво значи останалото?

— Света месечинке, света звездице, направете така, че гърдите ми да пораснат.

— *O, splendido* — възкликна ентусиазирано Мел. — Но това не било всичко, нали? Трябвало да докосне гърдите си и да го повтори

още осем пъти, нали?

— Да, общо девет пъти без нито една грешка. Но тя толкова се страхувала да не я заварят така, че изминала цялата нощ, докато каже молитвата вярно... и баща ѝ, е, открил я. Накарал я да се изповяда — първо пред него, после пред свещеника — и никога повече не ѝ позволили да види Енрико.

— *Che tristezza!* — въздъхна Мел. — Толкова е тъжно. Но гърдите ѝ пораснали, нали? Станали големи като луната?

— Е, не знам колко големи са станали... — Мел започна да дърпа ръкава на пуловера си. — Какво правиш? — попита Джина.

— Събличам се.

— *E pazzola?* Да не си полудяла? Защо?

— За да мога да се моля на луната, глупачката ми. Как ще ми пораснат гърди, ако не се съблека и не кажа молитвата?

Джина потропа по перваза с кокалчетата на пръстите си и изтъкна очевидното:

— Все още е сутрин, Мел. Ще минат часове, преди луната да изгрее. Освен това гърдите ти ще пораснат, когато им дойде времето, *bambina*. Независимо какво правиш.

Мел погледна към дъжделивото небе и се отпусна върху възглавниците си с такъв неутешим вид, че Джина усети нужда да я ободри.

— А сега ти ще ми разкажеш някоя приказка, нали? — помоли Джина и затъкна карираното одеяло около краката и стъпалата на Мел. — Онази за полумесеца.

— Легендата за полумесеца? — прошепна Мел и очите ѝ се разшириха. — Знаеш, че не мога да разкажа тази приказка, Джина. На мама няма да ѝ хареса.

— Но майка ти не е тук — гласът на Джина беше тих и съзаклятнически. — А освен това вече имаме една тайна.

— Хм, не знам...

Докато Мел продължаваше да изразява неохотата си, Джина забеляза взетото под наем алфа ромео на Люк Уорнек да спира на алеята пред къщата. Въпреки че беше много любопитна да чуе забранената легенда, вниманието ѝ се отклони от разказа на Мел и се насочи към Люк, който излизаше от спортната кола червен металик. Той се измъкна от ниската каросерия и се насочи към къщата:

покоряваща фигура с развети върху челото черни коси и издуващ се на гърба тъмносив тренчкот. Яката беше широка и се спускаше като пелерина, което му придаваше вид на мантия.

Още в първия момент, когато го видя, тя си даде сметка, че в Люк имаше нещо едновременно пленително и зловещо. Очите му е тъмни ресници и мрачните му, подканящи към целувки устни моментално насочиха мислите ѝ към секса. Страстен секс на задната седалка на кола, ако трябваше да бъде честна. Той беше от типа мъже, за които майка ѝ я бе предупредила, мъж, от когото жените инстинктивно се страхуват и въпреки всичко го желаят. Но днес в него имаше и друго, което я пленяваше — някакъв енергичен устрем, от който ставаше ясно, че е намислил нещо.

Приписа причината за куцукането му на огнестрелната рана, но си спомни какво бе дочула: че в детството си е претърпял тайнствен нещастен случай. Люк Уорнек беше почти легенда в „Ехо“, а дори може би и в Халф Муун Бей. Джеси никога не бе говорила за него, нито пък Саймън, патриархът на фамилията Уорнек, но Сара, възрастната икономка, която бе работила в „Ехо“ допреди няколко месеца, когато здравето ѝ се влоши, бе познавала Люк, преди да го прокудят, и ѝ беше разказала скришом това-онова.

Джина бе научила съвсем малко — по нещичко оттук-оттам — за ужасната семейна история, но все пак достатъчно, за да бъде заинтригувана. Освен това бе получила изрични нареждания от Джеси да държи Мел скрита, докато Люк не напусне къщата. Джеси не ѝ бе казала причината, но Джина си направи собствени заключения и гореше от любопитство да разбере дали беше права.

Чу външната врата да се затръшва, после се ослушва известно време. Стъпките на Люк ставаха все по-ясни, като че ли бе влязъл в детското крило и се насочваше право към стаята на Мел. *Grazie a dio!*

— Мел, стой тук — каза Джина и скочи от дивана. — Трябва да изляза за малко.

— Какво има? — попита Мел.

— Мисля, че някой идва — Джина се втурна към вратата, като спря само за миг пред огледалото на тоалетката. Оправи тъмната си коса, затъквайки непокорните кичурчета в дебелината си плитка, после прибра бежовото поло в джинсите. — Трябва да ида да видя.

— О, мамка му... — измърмори Мел. — Точно когато бях стигнала до най-хубавата част.

— Мел, къде си се научила на такива приказки?

Мел се усмихна доволно.

— Как казвате „мамка му“ на италиански? Няма ли да е страхотно? Мога да си псувам и никой няма да разбере.

— Аз ще разбера — Джина повдигна строго вежди. — Стой тук — предупреди я тя. — Тук, *carisce*?

Джина излезе и тръгна бързо по коридора. Когато стигна до ъгъла, ахна при вида на Люк, който вървеше право към нея. Закова на място и тялото ѝ затрепери от напрежение. *Какво го беше довело в тази част на къщата?* — учуди се тя.

— Търсите ли някого? — попита.

— Вие ще ми свършите работа.

— Аз? — даде си неохотно сметка за чувствеността, която се излъчваше от изражението му. *Insolente*^[1] наричаха това в нейната страна — черта, която със сигурност предизвикваше женското любопитство. Усети, че си задава въпроса какво ли би било да си жената, която този тъмен поглед гледа с одобрение, жената, предизвикваща бавната му, мрачна усмивка. И което беше още по-лошо, много лесно можеше да си представи как цялата му чувственост се насочва към нея — как я притиска към стената и плъзга ръце под полата ѝ — ако беше облечена с пола, което, *слава Богу*, не бе така.

— С какво се занимавате тук? — попита той.

Сърцето ѝ биеше така, сякаш ѝ бе предложил нещо безумно.

— Аз... помагам на Джеси.

— В какво ѝ помагате?

— В каквото има нужда — поръчки, телефонни обаждания, кореспонденция — нито едно от тези неща не беше вярно. Задълженията на Джина се състояха в някои леки домакински работи и грижите за Мел.

— Какво ще кажете за тази кореспонденция? — той измъкна една сгъната бележка от джоба на тренчката си и ѝ я подаде. — Да сте я виждали?

Джина прочете заплахите с нарастваща тревога. Нещастieto с Ханк Флъд се бе случило далеч, преди да постъпи при семейство Уорнек, но беше чула клюката.

— Никога не съм я виждала — успя да каже тя, докато му я връщаше.

— Сигурна ли сте?

Изпитателният му поглед сякаш намекуваше, че тя крие нещо. Дали той си мислеше, че Джеси му е изпратила тази бележка? И че тя, Джина, е замесена по някакъв начин?

Откъм дъното на коридора зад тях долетяха тихи, отсечени звуци. Джина замръзна, осъзнавайки, че киха Мел.

— Какво беше това? — попита той.

— Нищо — бързо отвърна. — Сигурно съм оставила телевизора включен.

— Има ли деца в тази къща?

От известно време по гърлото ѝ се качваше лека, но настоятелна топлина. Сега тя започна направо да пари.

— Защо питате?

— А вие защо не отговаряте? — той измъкна бележката от пръстите ѝ и я върна в джоба на тренчката си. Притъмнялото му изражение я уплаши да не тръгне да проверява откъде са звуците, които бе чул.

— Къде е Джеси? — попита той.

— Излезе — това също не беше съвсем вярно, но Джина не каза нищо повече. Джеси бе излязла да се поразходи след закуска, но Джина беше сигурна, че не е напуснала границите на имението. Също така беше сигурна, че не би могла да лъже по-убедително от това пред Люк Уорнек. Очите му сякаш я пронизваха. През петте години, откакто беше в тази страна — първо като ученичка на разменни начала, после като домашна помощничка, — тя бе решила, че американските мъже са чаровни и в повечето случаи далеч по-внимателни към жените от европейските. Но този тук беше демон.

Люк плъзна поглед надолу по коридора и се втренчи в антрето, което водеше към стаята на Мел. Джина се опита отчаяно да измисли начин да го отпрати. Какво щеше да стане, ако Мел излезеше? Как щеше да обясни това?

За нейно голямо облекчение погледът му отново се върна към нея.

— Кажете на Джеси, че я търся — рече той. Кимна едва доловимо, после се обърна и изчезна по коридора, като я остави

загледана след него. Накуцването му беше почти незабележимо.

Когато се върна в стаята на Мел, Джина се чувстваше така, сякаш бе претърпяла истинска катастрофа. Облекчението едва бе започнало да отпуска нервите ѝ и да нормализира дишането ѝ, когато отвори вратата. Но в момента, в който влезе, разбра, че нещо не е в ред. Диванът до прозореца беше празен.

— Мел? — бързият оглед на стаята показа, че детето беше изчезнало.

---

[1] Insolente (итал.) — безочлив — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Това беше първият ѝ миг на спокойствие, откакто Люк бе пристигнал. Заобиколена от рози и люляк, от къдриви жълти карамфили и бледи глицинии, извиващи се по градинската беседка, Джеси се почувства успокоена като от нежна, невидима ръка. Нейната скрита градина, нейната тайна градина. Работеше без ръкавици, внимателно, като откъсваше тук сбръчкано листенце, там увехнала пъпка от нежните като дантела цветове на китайската роза, която беше посадила миналата зима. Овлажнявани от хладния морски бриз, напъпилите цветя излъчваха силен опияняващ аромат.

Тази открадната свобода далеч не беше идеална. Безпокоеше се за дъщеря си, макар че сутринта тя изглеждаше добре. Мел беше свръхчувствителна към всичко, което я заобикаляше, като антена, долавяща всяка неприятност. Джеси се боеше, че Мел ще забележи безпокойството ѝ, а това можеше да предизвика нов астматичен пристъп.

Имаше и други задължения, които Джеси пренебрегваше. Това, че беше вдовица на толкова богат мъж, носеше своите отговорности, най-важна, от които беше компанията на Саймън „Уорнек Къмюникейшънс“. Саймън искаше Джеси да взема участие в ръководството ѝ и тя споделяше вярата му, че вестниците могат да бъдат важен инструмент за промяна на обществото. Завещанието му почти със сигурност щеше да ѝ даде решителния дял от акциите на компанията и да я включи в управителния съвет. Тя имаше нужда да се подготви за тази отговорност, да избистри идеите си за съживяване на вестниците. Независимо че Мат щеше да ръководи компанията с нейната благословия, тя искаше да има също право на глас.

Докато, застанала на колене, вземаше ножицата, вниманието ѝ бе привлечено от някакъв шум. Слабият, писклив вик идваше откъм дълбоката клисура. Изведнъж спокойствието ѝ се изпари. Ножицата се изплъзна от ръцете ѝ и издрънча в металната кутия, пълна с градинарски инструменти. В момента, в който умът ѝ подсказа, че това

е детски глас, тя знаеше, че беше на Мел. После чу нещо като животинско ръмжене. То я прониза остро като бодлите на розите, които подрязваше.

Замръзна, както беше коленичила, и за миг не можа да помръдне. В деня, когато за първи път бе намерила дъщеря си в безсъзнание на пода от липса на кислород, тя осъзна, че астмата можеше да бъде смъртоносна. Кошмарът да не загуби Мел я бе завладял толкова силно, че известно време се чувстваше като парализирана. Така стана и днес.

Следващото ръмжене я подтикна към действие. Това в никакъв случай не беше пристъп на астма. Мел трябва да бе попаднала на диво куче или койот. Може да бяха дори повече от един. Майчиният инстинкт я накара да скочи. В кабинета на Саймън имаше най-различни оръжия, но нямаше време за това. Грабна градинарската ножица и затича.

Моля те, Господи, нека нищо не ѝ се случи.

Клисурата беше зад градините, на по-малко от триста фута, но паниката, която сковаваше сърцето на Джеси, ѝ казваше, че никога няма да стигне там, че няма да успее да спаси Мел от невидимата заплаха, каквато и да беше тя. Краката ѝ удряха силно по земята и всеки допир я разтърсваше издъно.

Когато стигна до ръба на клисурата и се огледа, тя осъзна, че отчаяните писъци идваха откъм Дяволската дупка — скалиста урва на около сто фута от мястото, където стоеше. Паднала ли беше Мел? Джеси се спусна надолу, като се държеше за храстите, за да не се подхлъзне. Докато пристъпваше по ронливите скали и глинестите лиски, дръжката на ножицата се удари в бедрото ѝ. Изпод краката ѝ се носеше острата миризма на мокра земя и гниеци листа. Не виждаше Мел, но вече си представяше детето, обградено от ръмжащи койоти. *Не, моля те. Не ми я отнемай.*

— Мел! Къде си?

Не получи отговор, но странните, задавени писъци ставаха все по-силни, докато приближаваше към дъното. Те като че ли идваха изпод един скален отломък, там, където клисурата извиваше към океана. Изминаха няколко минути, докато се смъкне надолу, и когато накрая стигна, мускулите на прасците ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да спре.

Извика името на Мел и този път получи дрезгав, едва доловим отговор. Звукът преряза сърцето ѝ и я накара да се хвърли към отломъка. Когато го заобиколи, видя малкото момиченце свито на земята.

— Мел? Добре ли си? — втурна се към детето, като си мислеше, че по някакъв начин то се бе заклешило.

— Койотът, ранен е — изплака отчаяно Мел. С изпоцапани ръце и лице тя се хвърли в прегръдките на Джеси. Джеси веднага разбра защо детето беше толкова разстроено. Облекчението ѝ от това, че Мел беше невредима, бе нарушено от силно скимтене. Един едър койот лежеше притиснат към земята от грамада пръст. Тук глутниците от койоти не бяха рядкост — обикновено гладът ги караше да се приближават толкова близо до цивилизацията.

— Можем ли да го спасим? — попита Мел.

Джеси я притисна силно. Призляваше ѝ от ужас. Не само съдбата на животното я плашеше. Страданието в гласа на Мел ясно показваше, че е наследила собственото ѝ фатално състрадание към всички наранени.

— Разбира се, че ще го спасим — обеща Джеси.

Койотът виеше пронизително. Предните му лапи отчаяно се вкопчваха в земята, животното ръмжеше и се опитваше да се измъкне, когато Джеси се приближи. Очевидно беше ужасно уплашено, но опитите му да се освободи бързо го изтощиха и то се отпусна на земята запъхтяно и с диво ококорени очи. Тя запристъпва внимателно напред, като се стараеше да не изплаши животното още повече. Когато се приближи достатъчно, за да може да махне затискащите го отломъци, койотът едва имаше сили дори да скимти.

Моля те, дай ми сили да го спася — помисли си тя, умолявайки всяка благосклонно настроена висша сила, която би могла да я чуе. — Нека успея да направя поне това, дори да е само заради Мел. Дори аз да не го заслужавам, животното със сигурност го заслужава, детето също го заслужава.

— Стой настрана — рече тя и махна на Мел, щом я видя бавно да се приближава. Като използваше ножицата за лопатка, тя започна да изравя скалистата почва и да хвърля буците настрана. Гранитът се забиваше в ръцете ѝ, но тя продължаваше упорито да копае, докато не видя, че само няколко по-големи камъка затискаха животното.

Трябваше да ги изтърколи настрани. Коленичи и опря рамото си в най-големия, като намери опора за крака си в издатината от твърда глина зад нея.

— Защо да не ти помогна? — попита Мел.

Гласът на детето беше умоляващ, но тя се опитваше да се концентрира, за да успее да изтласка отломъка. Той се оказа доста потежък, отколкото очакваше, но беше наклонен под остър ъгъл. Ако успееше да го помръдне само на инч, може би щеше да съумее да използва собствената му инерция, за да го претърколи.

Тя изкопа още малко около камъка. Натискаше го отново и отново, а коляното ѝ се забиваше в острите камъни, вкопани в земята. Усилието на рамото ѝ беше изтощително. Болеше я всяко мускулче, но накрая, сякаш под въздействието на волята ѝ, камъкът започна да поддава.

Тя отново напъна и победоносно въздъхна, когато скалният отломък се претърколи. Трябваше ѝ известно време, за да събере силите си и да се изправи на крака. Трепереше от изтощение и облекчение, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Когато обаче погледна към койота, усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Стой настрани, Мел! — извика тя и застана така, че да скрие гледката от детето. Не искаше то да види състоянието на животното. Тя самата едва можеше да го гледа. Костите му бяха изпотрошени така, че никаква хирургическа намеса не би могла да ги възстанови. Беше чудо, че койотът бе оживял. Скована от отчаяние, Джеси се опита да измисли какво би могло да се направи, но докато умът ѝ прескачаше от възможност на възможност, тя много добре знаеше, че съществува само една.

— Върви си вкъщи, Мел.

— Какво?

— *Отивай в къщата* — гласът на Джеси беше изпълнен със съжаление и примирение, когато се обърна към дъщеря си. Обещанието, което бе дала на детето, не можеше да бъде изпълнено и нямаше думи, които биха могли да успокоят страха и объркването, изписани на извърнатото към нея лице на Мел.

Момиченцето вдигна ръка, сякаш с този жест можеше да попречи на решението на майка си.

— Но защо? — попита настойчиво. — Койотът още не е освободен. Ако си се изморила, аз ще ти помогна.

— Мел...

Тюркоазните очи на детето блестяха от сълзи.

— Не, мамо, моля те.

Ръката на Джеси разпори въздуха, когато тя замахна и посочи нагоре по клисурата към къщата. Някак си намери сили да погледне гневно дъщеря си.

— Прави, каквото ти казвам, по дяволите! Върви!

Мел бавно се обърна със сбръчкано от детска мъка лице. Сърцето на Джеси се сви, докато гледаше как дъщеря ѝ си тръгва. Само да можеше да ѝ каже защо я отпраща. Изглеждаше жестоко да не го направи, но състоянието на животното беше отчайващо и обяснението за онова, което би трябвало да бъде извършено, щеше да лиши Джеси и от последните следи от кураж, които ѝ бяха останали. Ако Мел рухнеше, можеше да рухне и тя, а това щеше да я направи безполезна. Трябваше да действа сега, бързо, в противен случай изобщо нямаше да може да го направи.

Единствената ѝ мисъл беше да избави животното от мъките му, но когато се обърна да го погледне отново, цялото ѝ тяло започна да трепери. Койотът я гледаше втренчено и дишането му се примесваше със слабо виене.

Страданието в очите му я накара да си спомни за друго време и за друго ранено същество пак тук, в тази клисура. Накара я да си спомни за едно безпомощно малко момче и за страданието в погледа му. Сърцето ѝ се беше отворило широко в онзи ден. Бе се изпълнило с любов и съчувствие. Инстинктът ѝ подсказваше да спаси живот, да спаси живота на друго човешко същество на всяка цена.

Как би могла да умъртви това животинче?

Погледна към градинарската ножица и изтръпна. Не, това беше немислимо. Би трябвало да има някакъв по-хуманен начин... Когато животното я погледна — така красиво и неподвижно, — тя рязко си пое въздух.

— Знаеш, че се опитвам да ти помогна, нали...

Гласът ѝ пресекна, но в онази частица от секундата, в която животът се среща със смъртта, а надеждата и отчаянието са неразривни, тя усети древните връзки, които я свързваха с това

животно и с всички други живи същества. Усети безпомощността на животното, безмълвното му доверие и примирение. И почувства как сърцето ѝ се изпълва с най-тъжната и сладка любов от всички. Актът на милосърдието беше странно и ужасно нещо, осъзна тя. Той вливаше огън в раната, с цел да я прочисти. Той променяше коренно всеки, до когото се докоснеше. Веднъж милосърдието бе поискало от нея да спаси живот, сега изискваше да отнеме друг.

Моля те, Господи — помисли си тя, — помогни ми.

Огледа се за тежък камък или друго възможно оръжие, въпреки че мисълта за това беше непоносима. Отново се обърна към койота и видя, че очите му бяха затворени. Прекрачи през един храст, за да стигне до него. Когато коленичи, за да докосне копринената му муцуна, тя се сви върху земята с отмаляло сърце. Молитвата ѝ беше чута. Койотът бе мъртъв.

Люк тръгна да се разхожда из имението. Леката мъгла във въздуха придаваше на земята свежата атмосфера на уединена градина. Сладкият аромат на див люляк и пълзящи рози, които скоро щяха да разцъфнат с пълна сила, беше невероятен. Пое към клисурата и очакваше да го споходят демони, когато отново се окажеше на онова място от своето минало. Но цветята и ароматите бяха смекчили болезнените спомени, като ги бяха обвинили с горчиво-сладката патина на сънищата.

Малко преди това бе дочул ръмжене на животно и се бе запитал дали наоколо не обикаляше глутница диви кучета. Сега, докато приближаваше тихия каньон, чу дрезгав звук. Слабото, отчетливо хриптене отпрати мисълта му към докосващи се едно в друго от вятъра евкалиптови листа. Но в този звук имаше нещо настойчиво, което го накара да ускори крачка, и когато стигна до ръба на клисурата, видя свито на земята дете. То се беше превило на две и се мъчеше да си поеме въздух като след безуспешни опити да изкачи нагоре склона.

— Стой там — извика той и започна да се спуска.

Когато стигна до детето, то вдигна поглед. Слабите му, изпоцапани бузи бяха хлътнали в опита да си поеме дъх. Изумително ярките тюркоазни очи му напомниха за очите на друга жена. Но той нямаше време да се замисля над този факт, докато вдигаше

момиченцето на ръце и се насочваше нагоре по хълма. Мускулите на ранения му крак се изопнаха болезнено под увеличилата се тежест. Наклонът беше стръмен, но единствената му мисъл беше да го отнесе до равна земя, където можеше да се почувства на сигурно място. Самият той бе имал проблеми с дишането като дете и познаваше от личен опит вледеняващата паника, която те обзема, когато дъхът ти секне. Половината от битката се състоеше в това да се пребориш със страха.

Тя беше крехко малко същество — предимно колене и лакти под светлите дънки и сивата блуза, с които бе облечена, — но прегръдката ѝ беше силна. Пръстите ѝ се забиваха в дънковата материя на якето му и отчаяно го стискаха. Говореше ѝ нежно и я притискаше към топлото си тяло, докато се изкачваше. Задавеното ѝ дишане се беше поуспокоило, когато стигнаха върха, което показваше, че кризата бе попреминала. Смяташе да я остави на земята и да изчака напълно да се успокои, но тревата все още беше мокра, така че той продължи да върви към къщата, като я носеше на ръце.

Хрумна му, че за човек, който няма опит с децата, беше прекарал твърде голяма част от деня си в опасна близост с тях. Всъщност не толкова децата го смущаваха, колкото безпомощността, която детството носеше. Децата бяха сърца, които чакаха да бъдат разбити. Бе го разбрал много отдавна. Цялата тази надежда в очите им, целият силен, неприкрит копнеж. Всичко това се четеше в лицата им и бе неуправляемо като светлината на слънцето. Не можеха да го скрият. А той не можеше да ги гледа, без да си помисли за болката, която трябваше да преживеят, когато някой възрастен, на когото вярваха, разбиеше надеждите им.

Усети ново дръпване на ръкава си и осъзна, че треперещото същество в ръцете му се опитваше да каже нещо.

— Т... тя... го остави... да умре.

— Кого остави? — вдигна я по-близо до себе си и видя с учудване, че изпоцапаното ѝ лице беше мокро от сълзи. До този момент не бе разбрал, че плаче. — Какво се случи? — попита той.

Детето направи усилие да му каже, но той не успя да разбере много от онова, което му говореше, освен че някакво животно било лошо ранено и че още някой е замесен в случая. Очевидно беше разстроено. На слепоочието му пулсираше тънка синя вена и тръпките,

които разтърсваха слабото му телце, бяха предизвикани колкото от физическо страдание, толкова и от емоционална възбуда. Още едно ранено сърце, осъзна натъжено той.

Момиченцето се разтърси от ридания и се сгуши в него. Като си даде сметка, че гърлото му се свива от болка, той го притисна, докато треперенето не престана.

— Боли — рече той може би колкото на нея, толкова и на себе си.
— Знам, че боли.

Повдигна я нагоре, притисна я към себе си още по-силно и усети как го завладява някакъв странен, сляп порив. Знаеше, че няма как да я опази от болката, която животът щеше да ѝ донесе. Ако имаше късмет, щеше да бъде силна и да устои на онова, което я чакаше, но ако нямаше...

— Ще те занеса вътре — рече и посочи голямата къща с глава. — Когато се почувстваш по-добре, ще разберем къде живееш и ще се свържем с родителите ти.

— Аз живея тук — отвърна тя.

— Тук? В „Ехо“? — той я погледна изпитателно. — Как се казваш?

— *Мелиса!*

Не детето беше отговорило. Някой бе извикал името иззад тях. Люк се обърна и видя Джеси да изскача откъм клисурата. Ръката ѝ стискаше градинарска ножица, а когато се втурна към тях, очите ѝ горяха диво, изпълнени сякаш с животински страх.

— Какво ѝ правиш? — извика тя.

Люк спря, сякаш за да прогони демон. Детето в ръцете му нададе жален вик и зарови глава в дънковата материя на якето. Той напълно оправда реакцията му. Джеси приличаше на луда с червената си огнена коса.

— *Остави я на земята* — настоя Джеси. Дишането ѝ беше ускорено и дрезгаво, докато се приближаваше към тях. Изгледа го със свирепост, която можеше да бъде смъртоносна, особено след като в ръката ѝ имаше остър предмет.

Детето се притисна към него, сякаш се страхуваше, че наистина може да го изостави в ръцете на тази смахната. Люк го притисна закрилчески, макар да знаеше, че то не е застрашено от нищо. Джеси бе бясна на него, не на детето. Това поне беше ясно.

Интуицията му подсказа, че е попаднал в центъра на семейна криза. Беше натрапник и при други обстоятелства любезно би се оттеглил.

— *Искам да я оставиш долу.*

— Дишането ѝ е затруднено — отвърна спокойно той. — Намерих я при стръмната клисура. Опитваше се да я изкачи. Нося я към къщата.

Джеси протегна ръце.

— Аз ще я отнеса.

Люк искаше да се възпротиви, но усети момиченцето да дърпа ръкава му.

— Тя ми е м... майка — рече Мелиса, заеквайки. Върхът на носа и беше зачервен, брадичката ѝ трепереше, докато се бореше със сълзите.

Дете на Джеси? Люк усети как гърдите му се свиха, но не можеше много точно да определи какво чувстваше в момента, освен че беше страшно учуден.

— Добре тогава — съгласи се той, — щом ти е майка, предполагам, че трябва да идеш с нея.

Тя скри лице в рамото му и сподавено изхлипа.

— Не! Мразя я. Тя остави койотът да умре.

— Мел, нищо не можех да направя — започна Джеси. Гласът ѝ пресекна и в очите ѝ се изписа страдание, когато се насочи към свитото телце на детето. — Животното беше ранено лошо — опита се да обясни. — Не можеше да бъде спасено. Моля те, Мел...

Люк започна да разбира какво се бе случило и защо и двете бяха толкова разстроени. Ръмженето, което бе чул, явно е било на раненото животно. Очевидното страдание на Джеси събуди съчувствието му. Тя страдеше не по-малко от детето и въпреки това, когато вдигна поглед и забеляза изучаващия поглед на Люк върху себе си, болката изчезна от изражението ѝ и бързо бе заместена от омраза. Беше напълно ясно, че не искаше нищо от него, дори съчувствие.

— Дай ми я — настоя сковано тя.

Люк се колебаеше. Нямаше право да отказва на майката да ѝ даде детето, но се чувстваше, сякаш предава Мел по някакъв начин. И все пак нямаше почти никакъв избор. Тъкмо се канеше да ѝ подаде Мел, когато откъм къщата изскочи бавачката и се втурна към тях.

— Мелиса! — извика тя. — Търсих те навсякъде! — Джина затича с протегнати ръце.

Сега вече две жени бяха готови — не, настояваха да поемат товара му. Но Мел продължаваше да стои вкопчена в ръкава му и с известно учудване той осъзна, че не гореше от желание да я предаде на която и да било от двете. Много му харесваше усещането за това малко същество, сгущено в извивката на ръката му. Тя, изглежда, изцяло вярваше, че ще я закриля — нещо, което се бе случвало толкова рядко в живота му и поради това бе напълно ново за него. Тъжното трепкане на ресниците ѝ над сериозния поглед и рижите палави къдрици, затъкнати под шапката, докосваха притихналото му сърце така, както нищо друго не бе успявало от много дълго време насам.

Но Джина нямаше намерение да се примири. Когато Люк не ѝ подаде детето, бавачката пристъпи напред и измъкна Мел от прегръдката му с майчинска загриженост.

— Grazie a dio — каза Джина и занарежда над младата си повереничка. — Слава Богу, че си добре, Мел. Не трябваше да се измъкваш по този начин.

— Занеси я в къщата, Джина — тонът на Джеси беше сериозен и настоятелен.

Джина се изчерви и моментално започна да се извинява.

— Излязох от стаята само за миг.

— Ще говорим за това по-късно — Джеси ѝ кимна да се отдалечи и, изглежда, изобщо не беше умилостивена. — Би ли се погрижила да получи топла вана, чисти дрехи и чаша чай от чубрица?

— Чубрица? — Мел леко се надигна, колкото да проплаче. — Отвратителен е. Има вкус на мръсни чорапи.

— Полезно е за теб — настоя Джеси, а Джина се обърна, за да отнесе нещастното дете. — Изпий го до последната капка!

Джеси продължи да гледа втренчено към къщата дори след като Джина и Мел вече бяха влезли вътре, като даваше на Люк ясно да разбере, че той не съществува за нея. Мълчанието, което увисна между тях, беше изпълнено с неговите неми въпроси и нейния суров профил.

— Чие дете е тя? — попита той след известно време.

— Мое — натърти Джеси.

— Твое? Колко интересно... Непорочно зачатие?

Джеси вдигна рамене.

— Ако предпочиташ.

— Не предпочитам. Кой е бащата?

— Саймън — отвърна тя бързо и предизвикателно. — Мел е мое дете от Саймън.

На Люк това му се стори смехотворно.

— На колко години е детето? Шест? Седем? Вие с баща ми не бяхте женени дори две години.

— Зачеват се и извънбрачни деца.

Люк прокара ръка през тъмната си коса и я отметна от челото, докато се взираше в нея.

— Дай да изясним това. Имала си връзка със Саймън, родила си дете от него и сте се оженили едва няколко години по-късно? Извинявай, но не е правдоподобно.

— Мисли, каквото искаш — сепна се Джеси. — Мелиса е причината, поради която се омъжих за баща ти. Чие друго дете би могла да бъде?

Белегът, който сякаш придърпваше горната ѝ устна, бе побелял на фона на пламналото ѝ лице. Той ѝ пречеше да бъде красива, а може би дори хубава. Но в същото време беше чувствен, приказен. Правеше я неповторима по начин, по който дори огненочервената ѝ коса не успяваше. Мел беше наследила някои от най-отличителните черти на Джеси, например рижата ѝ коса. Но същевременно детето носеше друга прилика, която беше дори по-поразителна.

Чие друго дете би могла да бъде?

— Мое... — Люк изказа на глас предположението, спомняйки си тюркоазните очи, острите скули и ъгловатото лице. — Мое и на Шелби. Сестра ти смяташе, че е бременна, когато заминах.

Джеси потръпна така, сякаш я бе пронизал. Знаеше, че той бе предложил на Шелби да се оженят, но тя му бе отказала, след като бе научила, че баща му го е лишил от наследство и прогонил от Халф Муун Бей. Беше отказала дори да се вижда с него.

— Шелби направи аборт — отвърна му студено.

За момент Джеси бе обзета от чувство на триумф, като видя как той повдига глава. Бе отвърнала на удара му, но мимолетното удовлетворение от това, че го бе наранила, не можеше да се сравнява с внезапното страдание, което бе изпитала при мисълта, че може би той все още беше влюбен в по-голямата ѝ сестра.

— Къде е тя сега? — попита Люк.

Тя реши, че той има предвид Шелби. *Разбира се, че имаше предвид Шелби.*

— Не поддържахме връзка — отвърна ледено Джеси. — Последното, което чух за нея, бе, че е в Ню Йорк и се опитва да пробие в модната индустрия. Като познавам сестра си, предполагам, че вече ръководи агенция за манекени. Или е така, или си е намерила спонсор — някой достатъчно богат, за да финансира мечтите ѝ за слава.

— Предполагам, че си добре запозната с този въпрос? За спонсорите? Чия твоя мечта ще финансират парите на Саймън? Доколкото си спомням, ти искаше да бъдеш безстрашна изследователка, нали, женският сър Ричард Бъртън^[1]? Искаше да обиколиш света и може би да отвориш резерват за животни?

Джеси бе наранена жестоко. Това бяха глупавите ѝ тайни желаниа, които му бе доверила, когато бяха деца. Не би трябвало да се чувства толкова разстроена, че ги захвърля в лицето ѝ, но се чувстваше. Чувстваше се и глупава, и разголена, сякаш бе излъгал доверието ѝ по неппростим начин. Тази част от миналото им все още ѝ беше скъпа, а той току-що бе доказал, че никога нямаше да го разбере. Тя пазеше тези спомени недокоснати и неосквернени, като не го допускаше в тях. Този мъж не беше момчето, с което се беше сприятелила. Той не беше онова тъжно, диво, уплашено момче. Умът ѝ изключваше подобна възможност.

— Никога няма да познаеш къде прекарах сутринта — многозначителната му пауза я приканваше да попита.

— Къде?

— В библиотеката. Преглеждах в стари вестници репортажите от следствието. Интересно четиво. Ако не бяха твоите показания, може би никога нямаше да ме въвлекат в тази история. Но предполагам, че ти вече го знаеш, нали, Джеси? Шелби твърдеше, че през онази нощ Ханк се върнал вкъщи пиян след сбиване в бара, и че след като се спънал, ударил главата си в печката „Бен Френклин“^[2]. Всички знаеха, че Ханк беше пияница, и бяха повече от склонни да ѝ повярват, докато ти не каза на полицията, че съм бил там, и че с Ханк сме се сбили.

— Шелби имаше желание да излъже, за да те защити — Джеси говореше бързо, но твърдо. — Аз нямах.

— Аха... Значи си преследвала истината. Нашата Джеси винаги изгаря от благородство. Да ти е хрумвало поне за миг в престараването, че можеш да свърши зад решетките и да остана там за доста дълго време? Както и Шелби между другото.

Вятърът прошумоля в дърветата, които обграждаха клисурата. Слънцето бавно проби мъглата и изпрати сноп лъчи в градината, където стояха. Бледи и златисти, те се отразиха от металните остриета на ножицата. Когато погледна надолу, сърцето ѝ запрепуска. *Трябваше да ме убиеш, Джеси. Ще ти се иска да го бе сторила, преди да съм приключил.* Това бяха думите му, точните му думи. Очевидното обещание за беда, което се съдържаше в тях, сега ѝ се стори дори по-реално, отколкото в нощта, когато ги бе произнесъл.

— Шелби изчезна след следствието — продължи Люк, очевидно, без да си дава сметка, че умът на Джеси бе зает с друго. — И тогава Саймън ме принуди да напусна града. Никога не получих възможността да говоря със сестра ти за онази нощ, затова не разбрах дали наистина беше бременна. Все ми се искаше да чуя нейната версия.

— Недей — рече Джеси. Ако някога се бе съмнявала или искаше да се съмнява, — че този мъж ѝ е враг, то сега не беше така. Вече бе започнал разследване и щеше да рови и да търси, докато не откриеше всичко, до последното нещо — цялата верига от тайни, родени през една-единствена, ужасна, безкрайна нощ. — Остави това — предупреди го дрезгаво. — Нямаш представа в какво се забъркваш, Люк. Ако упорстваш, само ще причиниш болка на всички ни.

— Ще причиня болка на всички ни? Какво искаш да кажеш?

Бе казала дори прекалено много. Обърна се гневно и тръгна към къщата.

Люк я гледаше заинтригуван как се отдалечава. Ако Джеси Флъд все още хранеше ревност към по-голямата си сестра, не беше права. Шелби с тюркоазните очи и съблазнителните усмивчици бе голямо предизвикателство за него като тийнейджър, но тази жена...

Тя беше боец, който би направил почти всичко, за да се защити. Никога не бе срещал такава сурова, спокойна смелост. Това почти го накара да ѝ прости, че бе стреляла по него. Очевидно тя отчаяно се стремеше да скрие нещо и той възнамеряваше да открие какво. Смяташе да отвори заключените врати към тайнствения живот на

Джеси Флъд, какъвто и да беше той, по дяволите. Вече бе започнал, като предприе собствено разследване по случая с Ханк Флъд. Всичко беше свързано, осъзна той, един гордиев възел, който го чакаше да намери онзи край, чрез който щеше да го развърже.

Докато я гледаше да върви към къщата, студена и гневна като ревнива богиня, понесла гръмотевици, той усети сексуална възбуда. През по-голямата част от разумния си живот досега бе преследван от мисълта да възстанови правото си върху имуществото на своя баща — върху империята, която по рождение би трябвало да му принадлежи. Но започваше да се пита, дали нямаше нещо, което желаше много повече?

---

[1] Сър Ричард Бъртън (1821–1890) — английски пътешественик и изследовател, открил в Източна Африка езерото Танганика и наблюдавал в Дахомей човешки жертвоприношения. — Б.пр. ↑

[2] Специален вид отоплителна печка, наречена на изобретателя й Бенджамин Френклин — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Ню Йорк

Осветлението в манхатънския ресторант беше ниско, приглушено и навеждаше на мисълта за тайни романтични връзки в скрити ъгълчета. Менюто беше европейско, а обстановката — артистична и все пак студена. Мебелите и порцеланът бяха черни, покривките — млечнобели, а приборите — блестящо златисти. Всяка маса беше украсена с нежна бяла лилия, но атмосферата в помещението се създаваше от останалите акценти, макар и разположени пестеливо. Това бяха старинните пиринчени украшения и червеният цвят от питейните заведения по време на сухия режим, които напомняха за сексуалността на двадесетте години от нашия век. Претенциозност се излъчваше от всяка литография и от всеки абажур с марката „Тифани“.

В тясно сепаре встрани от главния салон седеше сама на маса хубава брюнетка и въртеше в ръка кристална чаша с пенливо шампанско. Пръстите ѝ галеха гладките стъклени фалически линии, сякаш това беше играчка за възрастни, и целият ѝ вид внушаваше усещането, че вероятно би искала да влезе в непозволен плътски контакт с нея, ако не се появеше нещо по-добро.

Имаше вид на превъзходна манекенка е високите си и остри черни токчета, късата пола и мъжкото сако. Три перлени наниза, които изглеждаха истински, украсяваха тънката ѝ шия, а на ревера ѝ бе забодена розова пъпка. Приличаше на Джезабел^[1] на деветдесетте години: в нея имаше класа и точно толкова вледеняващо презрение, колкото е необходимо, за да накара устите на мъжете да се изпълнят със слюнка. Никой не го знаеше по-добре от нея самата. Посочете ѝ някой жив мъж, който да не обича дръзките, сексапилни кучки, и тя ще ви покаже, че тестостеронът му не функционира по-добре от нефтените кладенци в Западен Тексас.

Тя, доста често вдигаше очи и поглеждаше към един джентълмен на около петдесет години, седнал на отсрещната маса от другата

страна на сепарето. В момента той беше напълно погълнат от натрупания върху миниатюрна препечена филийка хайвер — занимание, което поставяше под въпрос активността на неговите хормони, особено след като тя настоятелно се опитваше да привлече погледа му още откакто бе влязъл тук. Тя открито флиртуваше, когато и да погледнеше към нея, но той сякаш не забелязваше бавните ѝ, предизвикателни усмивчици, съблазнителните крака и галещите пръсти. Очевидно беше дошъл моментът да разклати спокойствието му.

В далечния край на сепарето на маса в ъгъла седеше млада двойка. Двамата бяха изцяло погълнати един от друг. С тях клиентите в сепарето се изчерпваха. Брюнетката прецени възможностите си. Да изпусне кърпичката си би било прекалено префърцунено, въпреки че страшно би ѝ харесало безочieto на подобна постъпка, но пък да го зашлеви би било твърде рисковано на такова публично място. Макар че имаше нужда от нещо, което да прикове вниманието му към нея, не ѝ се искаше да я изхвърлят от ресторанта за неприлично поведение, не и след всички планове, които бе кроила, за да подпомогне кариерата си.

И точно тогава ѝ хрумна идеалното решение. Имаше ли мъж на този свят, който би могъл да устои на жена, паднала на колене?

Брюнетката подръпна висящите си обеци от черен кехлибар, взе си чантата и стана, сякаш се готвеше да отиде до тоалетната. Докато минаваше край разсеяния джентълмен, тръсна дългата си до раменете коса и обеците ѝ паднаха на пода до белите ръбове на покривката, с която бе застлана масата му. Тя коленичи, без да каже дума, за да ги вземе, огледа се да види дали някой не я наблюдава и после се пхна под дългата до пода покривка.

Изкиска се тихо от задоволство, след което се настани между V-образно разположените му крака и извади от джоба на самото си шивашки метър. Яките му бедра и скъпият панталон сякаш ѝ шепнеха: „Ела при татко, миличка.“

Дъглас Естърбаум, президент и изпълнителен директор на най-големите брокерски къщи на Уолт Стрийт, току-що бе сложил със златната лъжичка блестящ хайвер от белуга върху тънката като вафлена кора триъгълна филийка. Готвеше се да добави върху хайвера малко сметана и настърган лук, а после да мушне деликатеса в

отворената си уста, когато осъзна, че нещо не беше наред. Челюстта му увисна.

Ръката с хапката хайвер застина във въздуха и вниманието му се прехвърли върху друга част на неговото тяло. Копринените му крачоли прошумоляха, сякаш под масата се бе прокраднал вятър и танцуваше там. Усещането беше забележително, като че ли нещо се плъзгаше под крачолите му и се насочваше право към неговия...

На продълговатото му патрицианско лице с остри и грубовати черти се изписа изумление и в следващите секунди очите му се ококориха и в тях се появи учудване, тъй като шумоленето ставаше все по-явно и по-ясно доловимо. Много лесно би било да се убеди, че си е въобразил усещанията, причинени сякаш от хладен бриз, ако те не бяха толкова настоятелни. Но нещо го галеше — нещо като копринено перо, което го докосваше по твърде перверзен и все пак много приятен начин. Той не беше от хората, които са свикнали да се наслаждават на усещанията, освен когато ставаше дума за храна, но и никога не бе изпитвал нещо чак толкова невероятно. Докато перото пълзеше нагоре, нервите му възбудено се изопнаха, задникът му се стегна и мислите му се насочиха към онова, което щеше да се случи. Накрая от гърлото му се изтръгна стон и в същия момент хапката с хайвер се изплъзна от пръстите му.

Когато най-сетне успя да се овладее, той повдигна покривката и погледна отдолу. Посрещна го прелъстителната усмивка на прекрасно същество, разположило се в пространството между бедрата му. То престана да прави онова страхотно нещо с долната част на тялото му — каквото и да беше.

— Здравсти — рече тя бодро. — Казвам се Шелби Флъд, консултантката по външността, която от миналата Коледа се опитва да си уреди среща с вас, спомняте ли си? Ако ми дадете само още минутка, ще приключа с измерването на чатала ви — тя пусна крещящо розовия си метър от извивката на бедрото към слабините му. — Ъммм, да, малко повече място на чатала, струва ми се.

Естърбаум я зяпна с нямо изумление. Странно, но въпросът, който най-вече занимаваше ума му, наистина беше дали си я спомня или не. Той се гордееше със способността си да помни имена и лица — способност, която беше удивителна сама по себе си, като се имаше предвид колко много хора се стремяха към вниманието му всеки Божи

ден. Но каквото и да си докажеше сега, не беше от значение, откъдето и да го погледнеш. Тази жена нямаше никаква връзка с това. Ако бе наминала към офиса или бе спряла до масата му в „Льо Сирк“, както повечето хора, които искаха услуга, той щеше да има позната отпращаваща точка, а също и визуални подсещачи детайли. Но така, докато гледаше между отворените си крака хубавото ѝ лице, толкова близо до неговия...

Тя бавно прокара пръсти по ципа и поспря на дръжката му, сви устни и започна да го разкопчава. Пръстите ѝ го галеха и от удоволствието той започна да пулсира и да набъбва.

— Божичко — измърмори тя, — страхотен си. Мисля, че ще ни трябва много повече пространство.

Устните ѝ бяха нацупени и мокри, тюркоазните ѝ очи блестяха. А дългите ѝ червени нокти не бяха, е... напълно непознати.

— Шелби Флъд, нали така? — рече той дрезгаво. — Разбира се, че те помня.

— И аз така си помислих — с ослепителна усмивка тя насочи вниманието си към по-неотложния проблем: твърде тесния му чатал. След малко Естърбаум остави покривката да падне. Хапките и хайверът бяха напълно забравени и той се взираше в отсрещната стена с отнесен, размътен поглед, в който се четеше удоволствие.

Шелби Флъд обичаше да наблюдава как спят мъжете, постигнали невероятен успех. Тяхната беззащитност по време на сън я караше да се чувства силна, а тя се охраняваше със сила — нейната собствена и на другите. Знаеше от опит, че повечето преуспели мъже — особено онези, които сами са постигнали успеха си — са с мозъци като стоманени капани. Те винаги са нащрек, винаги са бдителни и внимават да прикрият собствените си задници, докато изучават врага. Параноята е често срещано явление в коридорите на властта и властимащите ревниво пазят позициите си. Но когато властимащите спят, те са беззащитни като бебета и открити като всеки друг човек. Безсъзнанието на съня, бе решила тя, изравнява всички. Единствено по време на сън тези мъже бяха истински беззащитни. И единствено тогава тя поне мъничко ги харесваше.

Когато бе в по-палаво настроение, тя дори си представяше, че е някоя кралица на мрака, крилата секуба^[2], която напада и прелъстява мъжете, докато спят, и изсмуква всичките им жизнени сокове. Харесваше ѝ да мисли за себе си по този начин — като за сексуална чародейка. Харесваше ѝ мисълта, че е пресушила енергията на Дъглас Естърбаум.

Сега, свита в мекия тапициран стол срещу високото водно легло, в което спеше Естърбаум, тя наблюдаваше как ноздрите му се разширяват ритмично. Почивката на война, помисли си саркастично. Щеше да му даде още малко време за възстановяване, преди отново да се вкопчат в битка. Това беше най-малкото, което можеше да направи, като се имаше предвид какво той щеше да стори за нея.

Зад блестящите стъклени стени на спалнята в луксозния апартамент, разположен на последния етаж на сградата, небето беше оцветено в пурпурни и алени отблясъци. Над града се пукваше зората. Слънцето изгръваше бързо, като удар на камшик, и силната му, кървава светлина помиташе последните остатъци от нощта. Тя обичаше манхатънските утрини, особено когато наблюдаваше зазоряването от тридесетия етаж. Бе настояла да останат в „Манхатън Тауърз“ дори и след възраженията на Естърбаум. Въпреки че не му го каза, веднъж бе изпитала предчувствието, че този хотел ще ѝ донесе късмет. Може би днес щеше да поеме по пътя към богатството.

С всяка минута очертанятията на града ставаха все по-зашеметяващи. Монолитните кули приличаха на остри сребърни стрели на фона на яркосиньото небе. Когато накрая насочи поглед към последното си завоевание, той се протягаше и ѝ се усмихваше. Тя вдигна единия си крак, изпъна пръсти към тавана и после отпусна леко босото си стъпало върху леглото.

— Добро утро, тигърче — измърка. — Харесва ли ти облеклото ми? — и кокетно изопна гърба си, разтвори ръце и го остави да разгледа голото ѝ тяло, включително сърцевидната бенка, грациозно кацнала до шията ѝ. Единственото нещо, което бе сложила, беше мъжка копринена вратовръзка, умело завързана около белоснежната ѝ шия.

Погледът му се плъзна по голия ѝ крак и спря на самуреночерното гнездо между бедрата. Тя ги разтвори съвсем леко в отговор на страстния му поглед. Много добре знаеше как ще му

подейства това, особено след като имаше намерение да му позволи само да хвърли един поглед. Искаше да има възможно най-добрата позиция при спазаряването с този мъж. За нейните цели щеше да е най-добре той да е надървен като планински козел, докато му излага плановете си.

— Божичко, умирам от глад, а ти? — попита дяволито тя. — Защо не поръчаме да ни изпратят някаква закуска?

Той отмахна щампования като леопардова кожа чаршаф, за да ѝ покаже точно колко е гладен.

— Задръж тези мисли — измърмори тя.

Малко по-късно вече седяха на терасата, където им сервираха закуската. Докато сервитьорите слагаха на масата пухкавите златисти омлети, кошничките с малки маслени козуначени кифли и наливаха силното черно кафе, Шелби продължи да съблазнява жертвата си. Бе завързала хотелския хавлиен халат така, че когато и да се наведеше, той се разтваряше на гърдите ѝ и му даваше възможност да ги зърне. Но не тялото си имаше намерение да продава. Скрытата уловка беше свързана с представата ѝ за новия Дъглас Естърбаум. Тя целеше бъдеща слава, а тази слава беше силно свързана с настоящето на Естърбаум.

Кожената ѝ чанта бе сложена до стола. Тя измъкна от нея мостри на платове и папка със снимки на прекрасно облечените ѝ клиенти. Никой от тях не бе толкова важна клечка като сегашния ѝ познайник и именно затова тя беше тук — да хване голямата риба.

— Съблякох те, Дъг — рече тя и се наведе, за да докосне коляното му под масата. — Сега нека те облека. Нека ти покажа колко хубаво ще бъде това. Знам на какво откликват жените — на пари, власт и малко арогантност.

Той пресече голямата ѝ идея със снизходително изражение и погледна онова, което му показваше, за не повече от десет секунди.

— Никой не ме нарича Дъг — отвърна и взе сутрешното издание на „Уол Стрийт Джърнъл“. Страниците зашумоляха, докато ги прелистваше, за да отвори на борсовите съобщения.

— Но сигурно след като... — тук Шелби засече, а тя мразеше да се чувства неуверена. Усещаше как в сърцето ѝ се прокрадва страх и в отговор на това у нея се появи отчаяние, стана ѝ горещо, дори я обзегняв. Най-много от всичко мразеше да не ѝ обръщат внимание. Всяко

прелистване на страниците я раздражаваше все повече и повече. Искаше ѝ се да издърпа дяволския вестник от ръцете му.

— Добре тогава... Дъглас, *мистър* Естърбаум — със сребрист звук, който беше малко прекалено остър, за да бъде определен като смях, тя плъзна пръстите си под халата му и се насочи към онази част от тялото, която толкова вярно бе откликвала на посланията ѝ. — Мога да те направя неотразим, Дъглас, мога да те направя Бог.

— Аз притежавам Уол Стрийт — информира я той и сгъна вестника, за да я погледне през очилата си а ла Бен Франклин^[3]. — Аз вече съм Бог.

Това, че я срязва така небрежно, я накара да отдръпне ръката си като ужилена. Дъглас Естърбаум беше невероятен фукльо, реши тя и остави гнева си да се разпали. Бе я използвал! Никога не бе имал и най-малкото намерение да подпомогне бизнеса ѝ. Дори не ѝ бе позволил да му изложи плановете си за освежаването на имиджа му, копелето с копеле. Надменен плебей! Много повече ѝ харесваше, когато беше заспал.

Лошото настроение на Шелби се задълбочи, докато гледаше гневно вестника, който много успешно препречваше достъпа ѝ до мъжа, притежаващ Уол Стрийт. Но докато минутите минаваха и пламенните фантазии за кастриране започнаха да ѝ доскучават, тя постепенно свикна със ситуацията. Значи тази риба ѝ се бе изплъзнала. Но океанът беше необятен, така че ѝ оставаха и други възможности. И когато умът ѝ отново заработи трескаво, обмисляйки следващата авантюра, тюркоазните ѝ очи се присвиха и най-сетне тя осъзна, че гледа втренчено едно вълнуващо заглавие:

ИМЕНИЕ НА МЕДИЕН МАГНАТ НА СТОЙНОСТ МИЛИОНИ!

Тя прочете набързо първия параграф на статията.

— Саймън Уорнек е мъртъв? — промърмори. Нацупените ѝ устни бавно се извиха в замислена ангелска усмивка. Може би беше време Шелби Флъд да посети своя дом.

[1] Финикийска принцеса станала символ на женската поквара.
— Б.пр. ↑

[2] Зъл дух, който се превръща в жена, за да се съвкупява със
спящи мъже. — Б.пр. ↑

[3] Бенджамин Франклин (1706–1790) — американски
държавник, учен и писател. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Юридическата кантора на Стретън, Стайнър и Пиърс заемаше целия петнадесети етаж на сградата на „Банк ъф Америка“ във финансовия център на Сан Франциско. Старата уважавана фирма се занимаваше с юридическите дела на фамилията Уорнек от близо четири поколения. Когато достопочтеният Гилбърт Стретън III на шестдесет и четири години се разболя от белодробен аневризъм и се оттегли в семейното имение в Марин Каунти, неговият син, наследник и съименник Гилбърт IV пое юздите и смяната в ръководството почти не се забеляза. Подобно на Уорнекови и Стретънови бяха династична фамилия в най-добрата традиция, като предаваха факлата от баща на син, което осигуряваше фамилната приемственост, правилното наследяване и най-вече узаконения достъп до властта.

Но ако можеше да се вярва на слуховете, всичко това щеше да се промени. Днес щеше да се чете завещанието на Саймън Уорнек и за първи път от повече от сто години фамилната империя щеше да бъде наследена от външен човек — от една жена, която, макар и да носеше името Уорнек, нямаше нито капка Уорнекова кръв.

Всички тези мисли минаваха през ума на Люк Уорнек, докато влизаше в старата, облицована с махагон кантора на Гилбърт Стретън IV и се настаняваше на стола в дъното на свещеното помещение — далеч от мащехата си и Мат Сандъски.

Неговата мащеха. Люк си бе поел дълбоко въздух в мига, когато бе зърнал Джеси. Тя беше невероятно бледа и студена и дори не си бе направила труда да го погледне, когато той се появи. Това обаче не му попречи да изпие с поглед всяка подробност от външността ѝ. С лице без никакъв грим и с вдигната в стегнат кок лъвска грива тя приличаше на християнска мъченица от времето на нахлуването на хуните.

Черният костюм, с който беше облечена, бе прекалено суров за светлия ѝ тен, но така или иначе изглеждаше невероятно секси. Поне за него. Беше му много трудно да отмести поглед от дългите, елегантни, обути в копринени чорапи крака, които се подаваха изпод

тясната ѝ пола. Много бяха възбуждащи тези крака. Плътно прилепени един до друг, те извикваха мисли тъкмо за онова, което очевидно се опитваха да не предизвикват — за секс.

Нямаше да ѝ стане приятно, ако разбереше, че буквално се бе погрижила мислите му да прераснат в мъжки фантазии и че тези фантазии представляваха мрачна еротика. Цялата ѝ сдържаност само още повече го предизвикваше и възбуждаше. Беше му много трудно да свърже грациозното същество, в което се бе превърнала, с палавата тийнейджърка, която си спомняше, но това не му пречеше да жадува за пламенно стълкновение с нея. Може би дори го вълнуваше най-много.

— Аз, Саймън Уорнек, в добро състояние на разума и паметта, декларирам, че това е последната ми воля...

Гил Стретън бе започнал да чете документа. Люк насочи вниманието си към процедурата по четенето на завещанието и докато слушаше мълчаливо думите на покойния си велик баща, се почувства много доволен от собствената си безчувственост. Не усещаше почти нищо, докато слушаше последните желания на Саймън, освен може би презрение към извратените мании на стареца. Но дори и това усещане днес сякаш беше притъпено.

Може би безчувствеността на сина беше подходяща съдба за Саймън Уорнек. Тя го лишаваше от властта му. Отмъщението бе за Люк *raison d'être*^[1], откакто се помнеше, и все пак сега той усещаше странна празнота, сякаш през последните няколко дни бе претърпял тайнствен катарзис. Какво се бе случило с мрачния гняв, който пазеше специално за баща си? Дали отмъщението не бе загубило първоначалната си привлекателност? Или просто беше прехвърлил омразата си върху Джеси?

— ... завещавам на Джеси Флъд-Уорнек...

Люк вдигна поглед и никак не се учуди, като видя, че Джеси с нищо не бе нарушила каменното си спокойствие. Очевидно самообладанието ѝ беше толкова силно, че тя сякаш дори не дишаше, докато Стретън четеше първата част от завещанието на Саймън:

— ... на моята съпруга и вярна другарка, която веднъж рискува живота си без никаква друга причина или земна облага, освен тази да спаси моя, и която доказва по множество начини, че е жена с голяма смелост и с дори още по-голям морал, и която през месеците на брака

ни се посвети на грижите за физическото ми здраве и добруването ми...

През възцарилата се вътре в него тишина Люк слушаше как Джеси получава всичко, което по право би трябвало да дойде при него. Тя не само бе посочена като изпълнителка на завещанието, но наследяваше и всички имоти — „Ехо“, крайбрежната къща в Малибу, както и една викторианска къща в Пасифик Хайтс, а също така и личната собственост на Саймън, акциите му, включително диаманта в короната — контролният пакет на „Уорнек Къмюникейшънс“. Беше й дадено буквално всичко, с изключение на делвата със злато, закопана в края на дъгата.

Дишането на Люк никак не беше спокойно, когато Стретън приключи с четенето. Напрежението в гърдните му мускули правеше дори мисълта за дишане тежка. Но чувството, което изпитваше, не беше гняв. Дори не беше завист. Беше любопитство — силно, почти неконтролируемо любопитство. *Как го бе постигнала? Как бе спечелила любовта и доверието на човек, който не беше способен да обича и не вярваше на никого? Това беше парадокс, а за него — пълна мистерия.*

В останалата част от завещанието бе включено учредяването на значителен фонд под попечителство в полза на Мелиса, който да й бъде предоставен на двадесет и петия рожден ден, а на Мат Сандъски, „високо ценения приятел, довереник и невероятно способен изпълнителен директор“ на Саймън, бяха оставени доста голям брой акции.

Люк се облегна назад в стола, ръцете му бяха скръстени, а челюстта пламнала от внезапното усилие, което трябваше да направи, за да запази самоконтрола си. Завистта липсваше, докато слушаше за придобивките, които се изсипваха като водопад върху Джеси, но сега тя се разбушува в него при споменаването на мъжа, изместил го в оценката на баща му. В това нямаше нищо лично. Не че Люк не харесваше Мат Сандъски — той просто искаше да го заличи от лицето на земята поради единствената причина, че съществуваше.

Самият Сандъски изглеждаше повече от доволен от щедростта на Саймън и се пресегна да потупа Джеси по ръката. Люк не пропусна жеста, нито пък собственическото му изражение. Намеренията му включваха нещо повече от бизнес или дори приятелство. Този човек в

момента полагаше основите. Люк винаги бе вярвал, че мъжете са биологично така устроени, че да долавят скритите, насочени към противоположния пол сигнали на враговете си. Как иначе би оцелял човешкият род? Сандъски предявяваше претенции. А защо не? Щеше да спечели много повече от съпруга. Щеше да спечели империя.

Преметнал протрита обувка „Топсайдър“ над коляното си, Люк реши да се напие до забрава, след като излезе от този музей. Мери Грийнблот цяла сутрин обсипваше портативния му компютър с факсове, отнасящи се до сделката „Ренкъм“. Благодарение на чудодейната модерна технология той и неговата дясна ръка никога не бяха толкова далеч един от друг, та да не могат да си изпратят факс, но дори и на Мери, която обикновено не чакаше никого, днес щеше да ѝ се наложи да почака Люк Уорнек. Не се беше отрязвал от нощта, в която Ханк Флъд бе намерил смъртта си, но това фиаско изглеждаше толкова добра причина, колкото и всяка друга.

— ... И накрая, на Лукас Саймън Уорнек... — произнесе напевно Стретън. Люк погледна адвоката и изведнъж застана нащрек. Не бе очаквал Гил наистина да прочете тази част от завещанието, особено след като се бе опитал да го убеди да не присъства.

— ... моят единствен син, както и единствен жив кръвен роднина, от когото се отрекох и когото обезнаследих преди повече от десет години, и който навярно смяташе, че смисълът на живота му е да ми се опълчва и да ме разочарова, на Лукас не оставям нищо, освен дълбокото си съжаление, че двамата с него се оказахме така напълно противоположни, както и акварелния портрет на майка му, Франсис Сийтън Уорнек, който някога висеше над камината в дневната на „Ехо“. Тя имаше сили да толерира физическите и моралните му недостатъци, докато аз нямах.

Болката, която прониза Люк, беше така отровна с гняв, че той едва ли можеше да различи едната емоция от другата. Морални недостатъци? Това беше направо неприлично от устата на човека, който бе махнал портрета на Франсис Уорнек от мястото му над камината преди повече от двадесет години, само защото тя бе проявила доста лош вкус, като бе умряла по странен начин. Люк често се беше чудил как майка му се бе объркала дотолкова, че да направи фатална грешка с предписаните ѝ лекарства.

Отвратен от посмъртните изявления на Саймън, Люк стана от стола си. Всички в стаята се обърнаха да го изгледат. Джеси трепна, оживя и му отправи разтревожен поглед, а Сандъски се приведе напред, сякаш готов да скочи. Дори Стретън излезе от трансa си за достатъчно дълго, че да престане с монотонната и напевна тирада. Очевидно всички те си мислеха, че ще направи скандал, а може би дори, че ще заплаши да оспорва завещанието. Люк обаче бе намислил нещо далеч по-интересно от това, но сега не беше нито времето, нито мястото да обявява какви бяха плановете му.

— Похарчи ги по възможно най-глупавия начин — рече той, отвърщайки на бдителния поглед на Джеси. — А що се отнася до мене, смятам да ида в най-близкия бар и да размишлявам над моралните си недостатъци.

Лекият полъх на лимонов астрингент ощипа очите на Джеси, докато прокараваше влажната топка памук отдолу нагоре по скулите си. Най-доброто средство за овладяване на трудна ситуация беше някоя неизискваща вниманието задача — бе го осъзнала доста отдавна. Но очевидно методичното почистване на насъбралата се от сутринта по лицето ѝ мръсотия не беше достатъчно нехайно занимание. Кожата ѝ блестеше от чистота, беше натрупала цяла купчинка мокър памук, но мислите ѝ съвсем не бяха безоблачни. Все още я измъчваше случилото се сутринта в кантората на Гил Стретън.

Бе се подготвила за грозна сцена още в момента, когато видя Люк да влиза в помещението. Обаче, вместо да се нахвърли невъздържано, той бе стоял замислен, мълчалив и бдителен през цялото време, сякаш очакваше да настъпи неговият момент. Жестокостта на казаното за майката на Люк завари всички неподготвени, включително и самия Люк. Джеси не прощаваше лесно. Не би могла и да си го позволи, но силата на болката, която съзря в очите му, я натъжи. Всъщност ѝ се искаше да го утеши по някакъв начин, но не ѝ се беше удадала такава възможност. Той бе излязъл от кантората толкова внезапно, че я бе оставил като зашеметена.

Тя взе кристалната пеперуда от тоалетката и тъжно започна да гали крилата ѝ. Не можеше да си позволи да изпитва съчувствие към Люк Уорнек дори за една-единствена безгрижна секунда. И все пак

още от дете знаеше как се чувства човек, когато загуби някого, когото обича. В нейния случай това също беше майка ѝ. Линет Флъд бе избягала, изоставяйки съпруга си и двете си дъщери, когато Джеси беше на осем години.

Джеси помнеше майка си предимно като тиха, доста плаха жена, която правеше всичко по силите си, за да достави удоволствие и да укроти своя взискателен, а понякога и войнствен съпруг. Рядко ѝ се удаваше. Ханк Флъд никога не я нараняваше физически, но емоционалното мъчение, което непрестанните му тиради предизвикваха, я превърна в объркана, напласена жена и я накара да се затвори в черупката си. Джеси често си беше мислила, че Ханк именно това искаше — да лиши младата си съпруга от тъжната ѝ красота и да я държи в такова състояние на духа, че да няма сили да го напусне.

Линет го бе изненадала. Бе изненадала всички. Един следобед беше излязла да пазарува и никога не се бе върнала. И Джеси, и Шелби бяха намерили скрити под възглавниците си бележки. Изпълнена с тъга и срам, бележката до Джеси я умоляваше да прояви разбиране.

„Моля те, повярвай, че го правя, за да спася живота си.

Ханк никога няма да ме пусне да си отида, но по сърце той не е лош човек и вие ще сте по-добре при него, отколкото с мен в бягството ми.

Изгубилата се пеперуда“

Това бе написала майка ѝ.

В бягството. На Джеси нищо не би ѝ харесало повече от това да избяга с тъжната си красива майка.

По онова време Джеси нищо не бе разбрала. Бе се чувствала изплашена и отчаяно самотна. Бе мразила майка си за това, че я е изоставила. По-късно обаче беше стигнала до извода, че отчаяните неща, които хората правят, са проява или на голяма смелост, или на крайно отчаяние. В случая с майка ѝ вероятно бяха и двете.

Кристалният хлад на пеперудата парна бузата на Джеси, когато тя долепи за миг фигурката към лицето си, преди да я върне върху

тоалетката. Изчезването на майка ѝ бе оставило празнина, която никога нямаше да може да запълни, но в сърцето си тя знаеше, че някак бе простила на изгубилата се пеперуда. Линет Флъд не би могла да предположи на какъв кошмар осъжда двете си малки дъщерички, оставяйки ги на грижите на пастрока им. Като се пренебрегнаше фактът, че пиеше прекалено много, никой не подозираше какво чудовище се спотайва в дълбините на сърцето, скрито в дългунестото му, високо шест фута и четири инча тяло, нито пък ужасния начин, по който щеше да намери смъртта си през една студена ноемврийска нощ. Най-малко Шелби, несъмнено за нейно вечно съжаление.

Джеси стана и прекоси дрешника, за да извади от гардероба от палисандрово дърво чифт дънки и пуловер — градинарското ѝ облекло. Къщата беше започнала да ѝ прилича на затвор и тя копнееше да излезе навън на чист въздух. Докато развързваше кимоното си, вниманието ѝ бе привлечено от стържещ шум, сякаш някой бе отворил и затворил чекмедже в съседната стая.

— Джина? — Джеси пристегна кимоното и върза колана. Усещаше стъпалата на босите си крака ледени върху топлия килим. Не беше бавачката, осъзна тя. Джина не би влязла в стаята, без да почука, освен ако не беше нещо спешно, а ако случаят беше такъв, досега щеше да се обади.

Джеси сви зад ъгъла, откъдето се отиваше в спалнята, и се закова на място, забивайки пръстите на краката си в килима, сякаш пусна котва. Първо видя обувките му — чифт протрити мокасини марка „Топсайдър“, опрени на старинния скрин, облицован с черупки от костенурки. Разпозна го мигновено и се изпълни с тревога. Следващата ѝ реакция обаче бе на раздражение, че се е оставила да я хване неподготвена. Трябваше да се сети, че е той, в мига, в който разбра, че в стаята има някой. Кой друг в къщата би си позволил да нарушава уединението ѝ по този начин?

Люк се беше излегнал на дивана до камината и разглеждаше сложена в сребърна рамка снимка, която държеше в ръката си. Единият му крак беше присвит и върху него бе подпрял ръката си, а реглан ръкавите на черния пуловер бяха дръпнати над лактите. В тази поза изглеждаше красив като манекен, който рекламира всекидневни мъжки дрехи. В изражението му се четеше някаква смесица от скептицизъм и презрение, но не това занимаваше Джеси в момента, а снимката.

Веднага разбра, че беше сватбената им снимка със Саймън, която тя бе прибрала преди доста време. Сигурно бе преровил чекмеджетата на бюроа марка „Шератън“^[2], за да я намери.

— Аз лично харесвам по-големи сватбени церемонии — рече той и вдигна поглед така, сякаш през цялото време бе знаел, че тя е там. Обрамчените му с черни ресници очи я огледаха бавно, докато пристягаше набързо завързаното кимоно и оправяше разпуснатата си коса. — А бих искал и булката ми да се изчервява.

Благодарение на някаква странна смесица от самоконтрол и дадена ѝ от Бога грациозност Джеси успя да пренебрегне плъзгащия се по нея поглед. Изправи рамене и го изгледа с равнодушно превъзходство, сякаш целият случай беше безкрайно досаден, а Люк бе някакъв непоправим тийнейджър, който нямаше какво друго да прави, освен да дразни хората с авторитет наоколо му.

— Какво правиш тук? — попита тя. — В моята стая?

Той продължи да разглежда снимката с перверзен интерес.

— Къде бе извършено свещеното събитие? Прилича ми на белведерето в градината.

Тя запази мълчание, решена да не допусне да бъде въввлечена в обяснения относно прибързания си и нещастен брак с баща му. Церемонията наистина бе извършена в градините на „Ехо“ и на нея присъстваха само двамата свидетели — Мат Сандъски и Роджър Меткълф, колежанинът, когото Мат им бе препоръчал като помощник за къщата и заобикалящите я площи.

Люк обърна снимката, така че Джеси да може да я види.

— Не изглеждаш много развълнувана, мисис Уорнек — отбеляза тихо той. — Не се ли предполага, че сватбата е най-вълнуващият ден в живота на всяко момиче?

— Живеем в *деветдесетте* години — отказа да погледне снимката. Знаеше много добре за какво намеква Люк. Великолепната рамка по-скоро бе подчертала мрачността на събитието, отколкото да я прикрие. — И аз едва ли бих могла да бъда наречена момиче.

Ръцете ѝ се бяха свили в юмруци. Мушна ги в джобовете на кимоното си, решена да не издаде с гласа си смущението, което усещаше.

— Искам да си тръгнеш — рече тя.

— Сигурен съм, че е така. Предполагам, че наследяването на милионите на Уорнек тази сутрин доста те е изморило и имаш нужда да си починеш.

— Ще се справя, благодаря.

— Не се и съмнявам — захлупи снимката до себе си на канапето. Отпусна се назад, прехвърли ръка над облегалката и кръстоса крака върху масата, сякаш току-що се бе обявил за господар на спалнята и всичко наоколо, включително и на нея. Особено на нея. Главата му беше съвсем небрежно наклонена, но тъмната заплаха в очите му говореше за друго. Те горяха от чисто мъжко любопитство и ѝ отправяха предупреждение, в което пулсираше сексуалност. Погледът му сякаш ѝ казваше, че той не дава пукната пара какво иска тя, защото така или иначе няма да го получи. Също така ѝ казваше, че не бе дошъл, за да обсъжда съмнителните достойнства на сватбената снимка.

От кошничките се излъчваше ароматът на розови листенца и портокали и за миг светлината, която идваше откъм вратата на терасата, заблестя ослепително. Усещанията на Джеси се изостриха и тя отчаяно се опита да се съсредоточи върху обстановката. Инстинктивно погледна към монтирания върху отсрещната стена вътрешен телефон.

— Прекалено е далеч — обади се Люк, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Никога няма да успееш да се добереш дотам.

Тя се обърна тревожно към него.

— Може би е по-добре да седнеш, Джеси.

— Защо?

Той вдигна рамене и очевидно фактът, че я бе изкарал от равновесие, та дори и за миг, му достави мрачно удоволствие. Люк Уорнек не бе лишен от склонност към садизъм, осъзна тя. Ако по-рано не го бе разбрала, сега вече го знаеше. Всичко това не беше случайно. Наблюдаваше я със студения, изучаващ, втренчен взор на готвеща се за нападение кобра. Тъмните му очи търсеха да открият всяка пукнатина в самообладанието ѝ, всяка слабост, всеки намек за незащитност — независимо колко незабележими бяха те. Болката и объркването ѝ му доставяха удоволствие.

През надигащата се паника в мислите ѝ Джеси осъзна нещо, от което цялата настръхна: това беше най-рискованата ситуация, в която се бе оказвала с него. Нямаше пистолети и не я застрашаваше

непосредствена опасност, но тя интуитивно почувства, че той твърдо бе решил да спечели тайнствената война на всяка цена. Имаше намерение да постави Джеси Флъд-Уорнек на колене, преди да е приключил с нея.

— Защо да сядаш? — Люк кимна по посока на най-близкия до нея стол. — Защото ще ти направя едно предложение, на което няма да можеш да откажеш, затова.

— Какво искаш да кажеш? Говори направо, по дяволите. Не обичам игричките.

— Е, аз ги обичам. Обичам ги, особено пък такива — гласът му стана студен. — Седни, Джеси.

— За какво говориш? — попита тя и се намрази за това, че се поддаваше на надигащата се в нея паника, намрази и него, че я бе предизвикал. — Какво предложение?

Той отново погледна към стола с многозначителен поглед.

— Върви по дяволите — рече тя и измъкна свитата в юмрук ръка от джоба си.

Той почти се усмихна и с някакво далечно, все още разумно угълче на съзнанието си Джеси разбра, че именно това искаше от нея. Отпор. Тя кипна от гняв, че така лесно го бе оставила да я изкара от равновесие. За да спечели срещу него, трябваше да е гъвкава и да играе играта. Но не можеше да го направи. С нищо, освен с груба сила не би могъл да я застави да седне в този момент. Неизбежно щеше да се опълчи срещу него и той го знаеше.

— Какво искаш? — попита тя. *Ти, садистично копеле такова.*

— Господи, а какво не искам? — той се изсмя тихичко, като очевидно нямаше нищо против да признае едно на нула за нея. Ако желаше да умре права, добре тогава. — Като начало все още искам да зная как го постигна, Джеси. Ще извиниш интереса на черната овца, но как успя да накараш Саймън да ти остави цялата проклета империя?

— Не съм го карала да прави нищо — отрече бързо и яростно. — Имахме общи виждания за компанията. Саймън искаше да вдъхне нов живот на вестниците, без да жертва качеството и почтеността. Мразеше таблоидната^[3] журналистика.

Беше го казала нарочно, като добре си даваше сметка, че поне един от вестниците във веригата на Люк бе смятан за таблоиден. Тази

обида беше насочена към съдържанието, а не към формата, откъдето всъщност произлизаше понятието.

— Просто имам намерение да осъществя желанията на Саймън, това е всичко.

Едно мускулче в гърлото на Люк трепна — единственото свидетелство, че тя по всяка вероятност го бе засегнала.

— Значи ще участваш в управлението на компанията? — рече той. — Какво мисли Сандъски по този въпрос?

— С Мат обсъждахме бъдещето на „Уорнек“ и съм сигурна, че той ще ме подкрепи, с каквито и задачи да реша да се нагърбя.

— А обсъждахте ли *вашето* бъдеще — твоето и на Мат? Знаеше ли, че той възнамерява да заеме мястото на Саймън не само в управителния съвет, но и в спалнята?

— Какво?

— Очевидно не си знаела. Ама че късмет имам — аз да съобщавам новината. Твоят изпълнителен директор мисли за женитба, Джеси. Ще изчака, колкото изисква благоприличието, разбира се. Но скоро ще ти постави въпроса.

— Грещиш! Мат никога не е говорил за женитба, а дори и да го бе направил, изобщо не ти влиза в работата. Това е съвсем неуместно, по дяволите. Искам да напуснеш къщата.

— *Неуместно?* — той прокара ръка през тъмната си коса и я махна от челото, сякаш му беше забавно, и едновременно бе раздразнен. — Ти какво знаеш по този въпрос? Уместно ли беше да стреляш хладнокръвно по мене? Уместно ли беше да се омъжиш за един болен старец с над тридесет години по-възрастен от тебе и да представиш детето си за негово?

Тя започна бавно да отстъпва назад, като придържаше един до друг реверите на халата си. Вътрешният телефон бе на стената зад нея. Ако можеше да се добере до него, без да издава намеренията си...

— Не ставай глупава, Джеси.

— Помолих те да напуснеш — когато петата ѝ се удари в шкафа, тя напипа бутона на телефона с пръсти. — Ако не го направиш, ще извикам Роджър.

— Роджър? — той се изсмя и смехът му прозвуча мрачно. — Че какъв смисъл има? Ти се биеш по-добре от Роджър.

Ръката ѝ се повъртя около бутона, после се отпусна. Огънят, който гореше гърлото ѝ, бе предизвикан колкото от отчаяние, толкова и от гняв. Нямаше как да се бори с него сега. Току-що ѝ бе отнел и последното оръжие. Не би трепнал дори да бе извикала морските пехотинци. Би се зарадвал на предизвикателството.

— Как го направи, Джеси? — притисна я той. — Идват ми наум два начина, чрез които една жена би могла да размекне безжалостно копеле като Саймън. Единият е сексът. Другият е изнудването. Но да погледнем истината в очите — ти едва ли би могла да бъдеш много добра в леглото, прекалено си стегната.

Тя ахна изненадано.

При звука от разбиващо се стъкло Люк стана от двуместното канапенце. Сватбеният портрет бе паднал на пода.

— *Изчезвай оттук.*

Той отметна косата си назад с енергично движение и откри челото си.

— Не можеш да отречеш, че не съм те предупредил, Джеси. Чу ме добре онази нощ... трябваше да ме убиеш.

Устните ѝ едва изрекоха думите:

— Какво искаш да кажеш?

— Сега козовете са в мене. Вече започнах да разследвам смъртта на Ханк Флъд и имам дяволски добра идея кой го е убил. Ако не се согласиш с предложението ми, ще направя нещата публично достояние. Ще наема частни детективи и ще направя всичко възможно да разбере какво се е случило.

— Ами ако се докаже, че *ти* си убил Ханк?

— Това е риск, който ще трябва да поема — той замълча и я погледна с присвити очи, сякаш ужасното напрежение, което я бе завладяло, го изненадваше.

— Какво искаш да ми предложиш? — изрече тя. — За какви условия говориш?

— Няма да се омъжиш за Мат Сандъски.

— Никога не съм имала намерение да...

— Ще се омъжиш за мен.

— Да се омъжа? За теб? — дълбоко в очите му трепкаше нещо, което би могло да бъде усмивка. — Да не си луд? — луд ли беше? Границата между натрапчивата мисъл и лудостта беше много малка. И

това ли му бе завещал Саймън? — За какво ти е притрябвало? И какво те кара да мислиш, че ще се съглася?

— Защото нямаш избор. Това е единственият начин да ме спреш да не подновявам разследването. Хващам се на бас, че имаш какво да криеш, мисис Уорнек — колко интересно, дори няма да ти се наложи да си променяш името, — а също така се хващам на бас, че ти си тази, която ми изпрати заплашителната бележка. Не си искала да се доближавам до Халф Муун Бей, защото не съм убил Ханк Флъд. А ти знаеш кой го е направил. Е, затегни колана си, Джеси, защото мисля, че ние и двамата знаем кой го е направил. А аз възнамерявам дяволски добре да се позабавлявам докато го доказвам.

Сега Джеси изпита отчаяние. Молеше се той да блъфира, но не смееше да го обвини в това. Вля цялата сила в гласа си.

— Защо да се женим? Можеш просто да ме принудиш да ти продам акциите си. Можеш да завладееш „Уорнек Къмюникейшънс“. Това винаги е било твоята цел.

— Защо да се задоволявам с компанията, когато мога да имам империя — акциите, къщите... вдовицата?

— Бракът с мен няма да ти донесе власт! Акциите са мои. Аз ги контролирам.

— А аз ще контролирам теб, така да се каже.

— *Изнудваш ли ме?*

— Точно така.

— Никога няма да се поддам на такова нещо.

— Страхувам се, че ще го направиш. Защото ако в хода на разследването открива, че Мел е мое дете, обещавам ти, че ще водя такава битка за попечителство, която ще надмине всички предишни. Ще се появи по всички вестничета — тези „таблоидни издания“, които Саймън толкова много мразел. И мисля, че ще изгубиш.

Той заплашваше да ѝ отнеме Мел, нейната дъщеря... Мисълта ѝ секна по средата като отчупила се ледена висулка. Вътре в себе си Джеси знаеше, че той ще го направи. Откакто бе пристигнал, страхът именно от това не ѝ даваше мира. Тайно винаги бе вярвала, че Люк копнее да притежава, а може би и да унищожи всичко, което е принадлежало на Саймън. Тя бе усетила в него както желанието за отмъщение, така и саморазрушителната сила и сега той бе доказал, че

е така. Не му пукаше дали няма да повлече всички тях след себе си в бездната, дори и дете. Не му пукаше кого наранява...

— Мамо!

Викът идваше откъм коридора. Някой тропаше по вратата на спалнята ѝ! Преди Джеси да реши как да реагира, вратата рязко се отвори и Мел се втурна вътре. Гласът на момичето беше пресипнал от възбуждане. Едва дишаше.

— Мамо, Виж! Виж кой е тук!

Докато Мел летеше към Джеси, на прага се появи друга фигура — един невероятно прелъстителен призрак от миналото.

— Леле Боже — рече Шелби Флъд и се усмихна на сцената, която се разкри пред нея. — Само за снимка сте — живите ѝ тюркоазни очи се насочиха първо към зяпналия халат и стреснатото изражение на Джеси, после към изненаданата мургава физиономия на Люк и накрая — към счупената снимка на пода.

Джеси не можеше да повярва на очите си и изумлението ѝ бе толкова голямо, че сякаш я бе парализирало. Гледаше тримата с ням ужас. Чувстваше се така, сякаш беше заобиколена от врагове, с които бе неизбежно и неизменно свързана. Това не беше нито дело на Бога, нито на съдбата. Не би могло да е така. Никоя висша сила не би могла да бъде толкова жестока, че да ги събере заедно по този начин.

Само Джеси знаеше истината за онова, което се бе случило през онази изпълнена с дива жестокост и бурни страсти нощ. Знаеше я цялата, всичко и цяло десетилетие се беше мъчила да изгради крепост, в която да се скрие от предателствата, лъжите и измамите. Единствената ѝ цел беше сигурността, въздържанието. Но сега крепостта ѝ се рушеше. Как би могла да продължи да пази миналото заровено?

И как се бе стигнало дотук?

---

[1] Смисъл на съществуване (фр.). — Б.пр. ↑

[2] По името на Томас Шератън (1751–1806), известен английски мебелен дизайнер. — Б.пр. ↑

[3] Вестник с малък формат, много илюстрации и накратко и опростено поднесени новини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Халф Муун Бей

Тя пълзеше по централната улица като извънземен космически кораб, готов за кацане. Лъскава и бяла, лимузината се движеше ниско до измития от дъжда паваж и блестеше под слънчевата светлина. Почти не издаваше звук. Носеше се, сякаш подета от въздушното течение, с огромните си, чудовищни размери. Орнаментът на капака ѝ — кон с разперени криле, обграден със сребърен кръг — сякаш летеше пред нея.

Уличният трафик замря, когато блестящото привидение го разцепи. Бил Уивър, чиновник в петролната компания, едва не изпусна двадесет и петфунтовия^[1] пакет с кучешка храна, който държеше, за да отскочи назад и да се махне от пътя на колата. Не я беше видял, нито чул да се приближава. Нито пък останалите случайни минувачи, които спряха по местата си, да гледат.

Единствено дванадесетгодишната Джеси Флъд бе забелязала как лимузината се материализира от мъглата над Пилърсайтс Крийк Бридж. Бе проследила приближаването ѝ към центъра на града с жив интерес, сигурна, че това беше някакво нашествие на извънземни. И сега, докато останалата част от града стоеше и зяпаше, тя започна да върви редом с колата, а сърцето ѝ подскачаше от болезнено вълнение. През по-голямата част от дванадесетте си години бе чакала, бе се надявала да се случи нещо чудесно — знаеше, че то ще се случи! — и ето че бе дочакала.

Матовите прозорци на лимузината скриваха пътниците, но Джеси така или иначе разгледа сребристите огледала. Улови обаче само собствената си синеока физиономия, докато бързаше по тротоара успоредно с колата.

— Кой е това? — прошепна нечий глас до нея. — Да не би да е някоя кинозвезда?

— Не, по дяволите! — отвърна друг. — Това е Саймън Уорнек, вестникарският магнат. Кой от околността би могъл да си позволи

такъв туристически автобус?

Мислите на Джеси трепнаха в очакване. Уорнекови бяха обект на много клюки в Халф Муун Бей. Те бяха не само богати, но и саможиви и ако се съдеше по слуховете — обременени от фамилни тайни и трагедии. Едно време пастроктът на Джеси Ханк Флъд бе работил при Саймън Уорнек като общ работник, но това е било преди много години, още преди Джеси, майка ѝ и сестра ѝ да се преместят в Халф Муун Бей.

Лимузината спря пред банката и Джеси закова на около петдесет фута от нея, като дишаше ускорено. Шофьорът излезе, отиде до последната врата и я отвори. Оттам се подаде висок широкоплещест мъж със заресана назад коса и по военному изправена стойка, спря и оправи реверите на сакото си. Джеси го проследи с поглед да влиза в банката, едновременно смаяна и с някакво лошо предчувствие.

Следващата фигура, която се появи, бе на мургаво момче, което приличаше на призрак и чиято коса беше с цвета на хълмовете по залез. Когато погледна към нея, Джеси си даде сметка, че е впила поглед в най-тъмните, най-красиви очи, които някога е виждала. Той вдигна гордо и предизвикателно глава и очите му блеснаха на фона на бледото мършаво лице като дълбоки черни езера. Светеха като очите на лудия, когото бе видяла веднъж в някакъв филм. Но също така бяха и тъжни като очите на новия млад свещеник в мисията близо до Пескадеро. И най-вече очите му бяха диви като на животните, които обитаваха клисурата близо до къщата ѝ — създанията, които тя толкова много обичаше.

Джеси едва дишаше под този омагьосващ поглед.

Чувстваше се така, сякаш гледаше в душата на някой, който е извън Божията власт — светец или дявол. Видя го занемяла как минава покрай нея и влиза в банката, а в ума ѝ се рояха куп въпроси. Какво се бе случило, че изглеждаше той толкова дързък и тъжен? И защо беше толкова слаб? Блейзерът, който не му отиваше, и сивият панталон висяха на него, сякаш бяха купени от битпазар. Стойката му беше непоправимо прегърбена, тъмната му коса имаше нужда от подстригване.

— Кой е той? — попита някой зад нея.

Джеси вече си бе задавала мислено този въпрос и си бе отговорила. Това беше синът на Саймън Уорнек, Люк. Онзи, за когото казваха, че

не бил „наред“.

Непосредствено зад Джеси се беше събрала малка тълпа и сега те бързо заговориха, обгръщайки я със съблазнителната мощ на една от най-любимите теми за разговор на местните жители — греховете и прегрешенията на фамилията Уорнек.

— Чух, че детето наследило някаква фатална семейна болест — подхвърли една жена. — Същата, която уби майка му.

Друга ѝ се присмя студено:

— Франсес Уорнек не умря от болест, а се самоуби. Нагълта се с приспивателни, след като Саймън я хвана, че му изневерява.

— Откъде знаеш?

— Веднъж я обслужвах в кафенето. Поръча си мелба „Тинкен“, кълна се, горещ карамел и малко кълцани фъстъци. Най-красивата жена, която съм виждала.

— С кого е имала приключение?

Но Джеси вече бе спряла да слуша клюката. Бе чувала всичко това и преди — слухове за тайнствената смърт на майката, бабини деветини за това, че момчето е бавноразвиващо се и дори опасно, че не бива да го пускат вън от имението „Уорнек“, даже на училище. Бе чувала тая история и ако някога тя предизвикваше интереса ѝ, вече не беше така.

Сега, след като го бе видяла, нищо не би могло да я убеди, че Люк Уорнек е бавноразвиващ се. Бе надникнала в очите, изпълнени с неизречими тайни. Той не беше изостанал. Беше умен надраснал възрастта си. За миг в тъмния му поглед сякаш бе съзряла запечатани цялата сладост на живота и всичките му скърби. И Джеси знаеше, че никога няма да забрави това.

Джеси никога не бе могла да устоява на загадките. Бяха я предупредили да стои надалеч от имението „Уорнек“, но трябваше да поеме риска дори това да означаваше пастрокът ѝ да я нашамароса. Бе прекарала толкова много безсънни ноци, размишлявайки върху тайните, с които бе обгърнато семейство Уорнек, та започваше да си мисли, че вече никога няма да намери покой, ако не открие начин да повдигне воала и да разбере истината. Никога нищо не я бе занимавало повече, дори тайнственото изчезване на собствената ѝ майка. Имаше

нужда още веднъж да зърне Люк Уорнек, за да е сигурна, че не си го е измислила. Но най-вече искаше да разбере какво става зад каменните стени на разположеното до скалите имение „Уорнек“.

Ужасните предупреждения на Ханк Флъд относно нарушаването на границите на имението се въртяха в мислите на Джеси в тази ледена февруарска сутрин, докато вървеше през клисурата към телената ограда, която разделяше малкия парцел на Флъд от разположеното върху много акри имение на богатите им съседи. Огледа се и се мушна между ръждясалите връзки на оградата. Бе избрала този маршрут, защото оттук беше най-лесно да влезе в имението, без да я забележат. Доколкото ѝ беше известно, никой, освен нея не идваше в клисурата.

Докато навлизаше все по-навътре в имението на Уорнек, от затоплената земя се надигаше сутрешна мъгла. Сиви катерички с рунтави опашки тичаха нагоре по кленовете към сигурността. От устата ѝ излизаше пара и сякаш увисваше във въздуха. Измъкна ръце от топлото, подобно на торба на кенгуру джобче на блузата си и започна да изкачва хълма, за да огледа околността и да събере мислите си. Бе на половината от пътя си, когато нещо бяло привлече погледа ѝ и насочи вниманието ѝ към Дяволската дупка, най-дълбоката пропаст в клисурата.

Забеляза с изненада една фигура, която се опитваше да мине по прехвърлен над пропастта клон. Не можеше да види лицето, но слабото тяло и тъмната коса потвърдиха нарастващия ѝ страх. Беше Люк Уорнек. Но какво правеше той? Джеси се закатери ужасена нагоре с ясното съзнание, че тънкото мостче не би могло да го издържи. Сигурно беше луд, щом се опитваше да мине по него. Клонът щеше да се пречупи всеки миг и той щеше да падне!

— Спри! — извика тя. — Върни се!

Докато се изкачи до върха на пропастта, той вече бе стигнал средата и се намирал в смъртна опасност. Беше забавил крачка и от колебанието изгуби равновесие. Ръцете му замахаха диво, тялото му се олюля, а стволът поддаде под тежестта му.

— Какво правиш? — извика тя. — Върни се!

Той отново тръгна напред и за момент Джеси допусна вероятността да успее!

— Моля те — рече тя и зашепна кратка молитва. Но едва успя да каже няколко думи, и той спря. Видя удивена как се приведе и се хвана

за стомаха, сякаш го болеше.

— Не! — извика тя, когато той политна от дървото. Закри лице, за да не вижда. Започна да ѝ се гади от страх и устата ѝ се изпълни със стомашни сокове. Представи си ужасната гледка на политащото тяло, което се удря в земята.

Острите камъчета се забиваха в ръцете и късаха дрехите ѝ, докато се препъваше, и едва не се изтърколи надолу по клисурата, бързайки да стигне при него. Земята беше твърда и хлъзгава, така че беше невъзможно да стъпва уверено. Храстите бяха голи, а клонките им — остри като игли.

Намери го почти веднага и положението се оказа толкова ужасно, колкото се опасяваше, че ще бъде. Свит на кълбо близо до пресъхналото поточе, със странно извит крак, той приличаше на кукла на конци, която са захвърлили.

Трепереща от желание да му помогне, тя се приведе над неподвижното му тяло. Той като че ли не дишаше, а на челото му имаше малка раничка, но когато посегна с ръкава на блузата си да я докосне, очите му трепнаха и се отвориха. Стресната от дивия му втренчен поглед, тя извика.

— Не ме докосвай — изпъшка той. — Махай се оттук.

Тя залитна смутена назад.

— Само се опитвам да ти помогна — каза. — Ще отида да извикам някого.

— Не! Не го прави! — дъхът му изригна в кристалночистия въздух.

— Но защо не? — бе видяла през дърветата голяма къща. Огромна, с няколко крила, много голям плувен басейн и многоакрови градини с пълзящи рози. Заприличала ѝ бе на замък от вълшебна приказка, в който биха могли да живеят кралски особи.

— Не се доближавай до онова място — изръмжа той и сграбчи ръката ѝ. Хватката му беше учудващо яка.

— Добре, няма — увери го тя. Започваше да осъзнава, че страхът го правеше толкова див. Беше като хванато в капан животно, което оголва зъбите си. — Можеш ли да станеш? — попита.

Сърцето ѝ се отбори за него, когато той започна да се бори, да се мъчи да се изправи и отказа предложената му от нея помощ. Гордост, осъзна тъжно тя. Дори ранен, той отчаяно се бореше да запази малко

от достойнството си. Накрая успя да седне и се обърна така, че да подпре гърба си на скалите. Но това беше всичко, а по време на опитите му да се изправи Джеси бе забелязала нещо, което накара сърцето ѝ да се свие от ужас. Памучната му тениска бе скъсана на гърба и откриваше жестоки червени белези. Бяха го били с камшик и не за първи път. Под пресните рани имаше цяла паяжина по-стари белези — бели и тънки.

— Изглежда, кракът ми е счупен — рече той. При вида на изкривеното му от болка лице я обзеха мисли за църкви, стъклописи и святи, измъчени същества.

— Нека доведе помощ — помоли го тя.

— Не! Не разбираш. *Те го направиха.* — гледаше към голямата къща.

— Кой? Баща ти? Но не заради него падна.

Той не отговори, но от опита си с Ханк тя знаеше, че възрастните са способни на огромна жестокост спрямо децата, които са под техните грижи.

— А кракът ти — възрази тя. Повече от всичко искаше да намери начин да помогне. Въпреки че беше по-голям от нея, в момента той имаше остра нужда от закрилник и Джеси вътрешно вече бе поела тази роля. Природата не ѝ позволяваше да изостави немощните и болните на съдбата им. Трябваше да помогне.

— Той все пак ще те заведе на лекар, нали? — настоя тя. — Ще трябва да ти наместят крака.

Момчето поклати глава.

— Лекарите са лешояди, които живеят на гърба на болните и слабите. Само страхливците имат нужда от лекари — очевидно повтаряше чужди думи. После добави неуверено: — Ще ме убие, ако ме намери така. Ще ме унищожи като куц кон — гласът му беше глух и далечен, но в очите му светеше гняв.

Джеси приклекна изумена. Не му вярваше. Не искаше да повярва, че някой може да се държи толкова чудовищно със собствената си плът и кръв. Това беше твърде болезнено, за да го приеме. Бе запазила разсъдъка си здрав, понеже вярваше точно в обратното. Родителите ти — *истинските* ти родители — никога не биха те наранили. Винаги си бе повтаряла, че ако майка ѝ не бе

избягала, ако Линет Флъд беше тук, за да пази дъщерите си от Ханк, те никога не биха пострадали, най-вече Шелби.

Джеси леко се обърна, като чу шума от пукащи съчки и шумолящи листа. Изглежда, някой идваше през храсталаците към тях.

Момчето ѝ махна да си върви.

— Тръгвай! — прошепна то. — Опасно е. Нашият домоуправител стреля по външни хора без предупреждение.

Сега вече Джеси разбра, че преувеличаваше. Нямаше съмнение. Но ужасът, който бушуваше в нея, не намаляваше. Чувстваше се така, сякаш щеше да повърне. Бе видяла белезите на Люк Уорнек със собствените си очи. Някой го беше бил. Това не можеше да бъде преувеличено. Ако този, който идваше, беше домоуправителят, какво щеше да му се случи? Не можеше да понесе мисълта, че ще му причиняват още болка.

— Няма да си тръгна — прошепна тя. — *Не мога*. Който и да идва. Ще говоря с него. Няма да ти стори нищо, докато съм тук...

— Ще те убие!

Изсъска толкова ожесточено, че Джеси отскочи назад. Лицето му беше изкривено от неподправена, отчаяна ярост. Помисли си, че вижда сълзи в очите му.

— Изчезвай оттук! — заповяда ѝ свирепо. — Ще стане по-зле за мен, ако не го направиш.

Тя отстъпи бавно назад. Сърцето я болеше.

— Ще се върна — обеща с трептящ глас. — Ще ти помогна да избягаш от тях!

Не искаше да го оставя. Никога през живота си не се бе чувствала посмела или по-силна. Беше сигурна, че може да се изправи срещу врага му, срещу всеки враг. Искаше да остане. Искаше да се бие, но виждаше ужасното му страдание. Независимо какво казваше и колко ядосан беше, тя знаеше, че той не се опитва да предпази себе си. Опитваше се да предпази нея.

Моля те, помисли си тя, обръщайки се към Бога, който, изглежда, бе забравил за деца като нея и Люк Уорнек. *Не го оставяй да му причинява още болка. Запази го здрав. Запази го жив.*

Запечатата красивите тъмни очи на Люк в съзнанието си, обърна се и се втурна към къщи. Искаше да го запомни. Трябваше да го запомни,

защото имаше ужасното предчувствие, че това може да е последният път, когато го вижда.

Джеси се връщаше на това място всеки ден в продължение на седмици, но повече не видя следа от Люк. Отначало се молеше да е избягал, но докато дните отминаваха, тя започна да се страхува, че наистина може да са му направили нещо ужасно. И все пак продължаваше да идва всеки ден след училище, бдеше около клисурата и наблюдаваше къщата иззад прикритието на растителността. Понякога забелязваше брадат мъж, за когото реши, че е домоуправителят, да върши дребни работи из имението. Друг път виждаше самия Саймън Уорнек да излиза на самотни разходки из градините. Но никой друг. Не и Люк. Никога Люк.

Искаше да каже на някого или да извика полицията, но знаеше, че никой няма да ѝ повярва. А ако властите откриеха, че нарушава границите на имението, вероятно щяха да я хвърлят в затвора. Значи нищо не ѝ оставаше, освен да чака, да наблюдава и да се надява. И тогава един ден всичко се промени.

Възнамеряваше да направи последното си посещение на клисурата, когато зърна една фигура да седи на ръба на Дяволската дупка. Краката на момчето висяха над пропастта, а лицето му гледаше към океана в далечината. Беше облечен с торбести дънки и пуловер, който му бе прекалено голям, но от мястото, където стоеше тя, изглеждаше като всеки друг тийнейджър, седнал да помисли върху живота. Но не беше всеки друг тийнейджър. Беше Люк.

Приблужи тихо зад гърба му, без да е много сигурна как точно да му даде да разбере, че е дошла.

— Мога ли да седна? — попита. Сърцето ѝ биеше като барабан, удряше толкова силно, че той би могъл да долови пулса му в гласа ѝ, сигурна беше в това.

След като не ѝ отговори, тя се премести така, че да може да види лицето му. Изражението му беше вгълбено, чертите — фини и замислени. Както и преди, тя откри, че е напълно покорена от дивото му излъчване, но днес в него имаше и още нещо, нещо различно. То беше завладяващо, почти плашещо, ако трябваше да бъде честна. Нищо не би могло да прикрие инстинкта за самосъхранение, който бе

изкристализирал в тъмния му взор. Разчиташе на хитростта си, за да оцелее, като диво животно. Какво му бяха сторили?

Не беше отговорил на въпроса ѝ, но и не бе направил опит да я отпрати, затова тя реши да приеме мълчанието му като знак за съгласие. Седна до него така, че краката ѝ също увиснаха над пропастта.

— Не съм те виждала. Помислих си, че може да си заминал — *моlex се да си заминал, да не страдаш.*

Отново не последва отговор. След няколко минути мълчание тя реши да му зададе друг въпрос:

— Как е кракът ти? Счупен ли беше?

Той кимна.

— Все още ли те боли?

— Джед Доусън, домоуправителят, го намести — отвърна той, сякаш това даваше отговор на въпроса ѝ. Гласът му звучеше пак така далечно, както в деня, когато го бе открила. Сякаш говореше за друг, а не за себе си — за друго момче, което живееше живота на Люк Уорнек вместо него и получаваше камшиците.

— Не те ли заведоха в клиниката? — попита тя.

— Баща ми не желаше да намесваме доктори.

Без доктор? Някакъв си домоуправител е наместил крака му? Що за лудост бе това? Не Люк беше опасен, осъзна тя. Баща му беше опасният! Поне Люк беше жив, каза си.

Тогава тя започна тихо да говори за себе си, като запази тайните си, позволявайки му и той да не ѝ доверява своите. Описа му как живее със сестра си и пастрока си в стара порутена къща срещу клисурата, как майка им бе избягала, когато, с Шелби са били по-малки, и как същата вечер Ханк се бе напил и бе изпотрошил къщата... и бе продължил да го прави много вечери след това.

— Мразя го — рече тихо накрая.

За първи път Люк я погледна с тайнственото изражение, което винаги беше на лицето му.

— Чудя се кое е по-лошо — обади се приглушено той, — да мразиш баща си, или той да те мрази?

Джеси докосна ръката му.

Очите му блеснаха и той се извърна, но не се опита да бръсне сълзата, която се бе търколила по бузата му. Като че ли бе потресен

издъно от кошмара в мислите си. Той просто прие предложената му ръка и продължи да гледа втренчено назъбените скали на клисурата, сякаш си спомняше нещо дори по-ужасно от падането си в пропастта.

В тежките му мълчаливи сълзи имаше някаква мъка, в която Джеси не смееше да надникне. Болеше я за него, но същевременно знаеше, че някои неща са прекалено ужасни, за да се говори за тях. С радост би поела болката му, ако имаше начин да бъде прехвърлена върху нея. Но той дори не искаше да говори за това, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да изпитва състрадание, да чака и да се надява, че все пак ще усети нежното чувство, което разцъфваше в сърцето ѝ, както зеленината, напъпваща тук всяка пролет.

Беше изпитала привличане към Люк в мига, в който го бе зърнала. Може би отначало го съжаляваше, както би съжалявала всяка жертва на жестокости, но след това осъзна, че не такъв беше характерът на връзката помежду им! Тя и Люк си приличаха. Той беше аутсайдер, каквато бе и тя през по-голямата част от живота си, обект на съжаление и презрение заради „гадните методи“ на семейството му.

И за Люк хората смятаха, че е различен — откачен. Не можеха да видят болката в дъното на мълчаливите му очи. А може би не си правеха труда да погледнат. Но Джеси усещаше тази болка, която преминаваше през връзката, осъществена от ръцете им. Днес между тях се бе случило нещо и от този момент нататък нищо нямаше да е същото. Знаеше го. Животът ѝ щеше да бъде свързан с този на Люк по всеки възможен начин, по най-всеобхватните и невъобразими начини.

— Да не си бременна или какво? — запита я Шелби, когато влезе в кухнята един следобед след училище. — Къде ходиш с всичката тази храна, уличнице?

— По дяволите — измърмори Джеси на себе си. Искаше да се измъкне от къщи, преди сестра ѝ да се е появила. — Бременна? — изстреля в отговор и започна да тъпче немитите плодове и зеленчуци, които бе измъкнала от кошницата, в най-големия джоб на раницата си. — Не съм аз тази, която оставя разни момчета да ѝ пипат циците в гимнастическия салон до фонтана, зад пейките след танците по случай тъпия Ден на свети Валентин!

— Ами ти, като си нямаш цици.

Шелби мина от другата страна на масата. В игривите ѝ очи се прокрадна сестринско подозрение.

— Какво става, уличнице? Къде изчезваш всеки следобед? Закотвена съм с вечерята тук, а знаеш колко скапана съм като готвачка. Цяло чудо е, че все още не сме измрели.

За Шелби „уличнице“ беше нежно обръщение, но Джеси знаеше, че много скоро ще ѝ отрежат квитанцията. Шелби не беше надарена с щедрост. Сестра ѝ нямаше да я прикрива още дълго. Въпреки това Джеси метна раницата през рамо и се насочи към вратата.

— Само още една нощ, става ли, Шел, става ли? В хладилника има малко телешко, смеси го с „Тюна Сърпрайз“ от снощи. Ханк вероятно пак ще е пиан, изобщо няма да разбере какво яде.

— „Тюна Сърпрайз“? Пффуу!

Изпълненото с отвращение възклицание на Шелби съпроводи Джеси до вратата.

Сърцето на Джеси биеше толкова бързо, колкото пристъпваха краката ѝ, когато стигна до мястото, където се срещаша с Люк вече от няколко месеца. Беше до клисурата, под надвиснали широколистни кленове, които им осигуряваха достатъчна защита, за да се скрият от останалата част от света и да се чувстват така, сякаш нищо не може да им се случи.

Но днес нещо беше различно, незабавно осъзна Джеси. Люк не беше там, когато пристигна. В сърцето ѝ се прокрадна страх, но тя прогони това чувство и започна да изпразва раницата в очакване той да дойде. Бе наредила угощението върху гладката повърхност на прекършено дърво, когато усети нещо да я бръсва по врата.

Едва не излезе от кожата си. Подскочи и едновременно се завъртя, но не видя нищо.

— Люк? — прошепна тя. Страхът, с който се бореше, отново се надигна. Напоследък не можеше да се избави от чувството, че ще се случи нещо ужасно, че ще ги открият и разделят. После страховете ѝ изчезваха и биваха заместени от щастие, че е с него, но все пак то имаше малко тъжен оттенък. Понякога се боеше да го види отново заради болката, която се натрупваше в сърцето ѝ.

Когато клекна до дънера, пак усети докосване. Сподавен смях я накара да погледне нагоре към разцъфналите дървета. Люк седеше точно над нея и държеше разлистено клонче в ръката си, приличаше на дива котка, готова за скок.

— Внимавай! — предупреди я той. Превъртя се и увисна, на клона като гимнастик, после тупна на земята върху здравия си крак. — Мммм, круши — рече одобрително, погледна я със страхотните си тъмни животински очи и започна да яде.

Джеси го наблюдаваше мълчаливо как поглъща свежите плодове и зеленчуци. Преди месеци баща му го бе прогонил от масата за наказание. Когато за първи път беше донесла храна тук, той не бе в състояние да изяде кой знае колко. През последните няколко месеца обаче започна да заяква от обилната храна, която му носеше. Поправяше се пред очите ѝ. Ставаше все по-силен, по-едър и по-красив. Макар че по-малко изглеждаше като хитро диво животинче, това беше за добро. Дивите животни често умираха млади и по трагичен начин, а тя искаше Люк Уорнек да живее.

— Имам една идея — рече тя, когато той свърши с яденето. — Хайде тази нощ, след като всички си легнат, да се срещнем зад оградата, искаш ли? Ще се впуснем в одисея като Омир, гърка, за когото ми разказва.

На лицето на Люк се появи странно изражение и Джеси разбра, че е разтревожен. Доколкото ѝ беше известно, никога не бе излизал извън имението на Уорнекови, освен с баща си.

— Ще дойдеш ли? — настоя тя. — Има нещо, което искам да ти покажа. Красиво е, Люк, едно особено място.

В гласа ѝ имаше трепет, какъвто отсъстваше преди. Той също го усети и погледът му се промени, когато се насочи към нея. Нещо вътре в тях се раздвижи, някакво непознато досега чувство на интерес един към друг се зараждаше, осъзна Джеси. И тъй като все още нямаше тринадесет години, тя малко се поуплаши от това.

Луната се изтягаше върху повърхността на залива като млечнобял килим, който потрепваше така, сякаш чакаше някой да стъпи на борда му и да отплава към вълшебни далечни земи.

— Не е ли красиво? — Джеси погледна към Люк и по изражението му разбра, че бе очарован. Очите му светеха така, като че отразяваха сребристия лунен пламък. Беше й се искало да го доведе тук още откакто й разказа легендата за полумесеца. Бе настоял, че историята е част от градския фолклор, но тя беше сигурна, че е измислил тъжната и прекрасна приказка за младото индианско момче, което се бояло от изгрева. Също така беше сигурна, че легендата има някакво особено значение в живота му.

— Хайде да се гмурнем в луната — предложи изведнъж тя задъхано. — Искаш ли? — съблече жилетката си и потръпна.

— Да плуваме? Водата е ледена.

Люк, изглежда, се колебаеше, но Джеси нямаше намерение да го остави да я разубеди. Тя трепереше от вълнение.

— Трябва да го направим, Люк — каза умолително. — Затова сме тук тази вечер, не разбираш ли? Лунната светлина ще ни закриля, ще ни донесе късмет. Ще полепне по нас като вълшебен пращец и ще държи надалеч всяко зло.

Сграбчи го за ръката и го повлече към водата, изритвайки обувките си, докато тичаше.

— Хайде — извика тя, разкопча дънките си и се измъкна от тях. — Луната се движи по небето също като слънцето. Няма да е тук вечно.

Той се отдръпна от нея и я загледа едновременно учудени очарован как съблича дрехите си пред него. Когато остана гола, тя погледна тялото си и видя къде се беше втренчил. Голото й тяло бе заклещено някъде по средата между детството и зрелостта и гърдите й едва бяха напъпили.

Искаше да се покрие. Вместо това се хвърли към водата и се гмурна в лунната светлина.

— Ледена е! — изписка, когато се появи на повърхността.

— Казах ти — изсмя се нервно Люк.

— *Влез вътре* — повика го тя и зашляпа във водата, колкото, за да поддържа кръвообращението си, толкова и за да се задържи на повърхността. — Моля те, Люк! Трябва да го направиш. Ако не го сториш, ще се случи нещо лошо.

Тогавя той започна да съблича дрехите си, събу хлабаво завързаните обувки за тенис и изсули дънките с бърза и сподавена

въздишка. Когато най-накрая смъкна шортите, тя видя онази част от него, която силно занимаваше мислите ѝ от известно време насам. Сега беше почти с година по-голям и тялото му бе пораснало и укрепнало, включително и онази част, която говореше абсолютно и неоспоримо за сексуална зрелост. Вероятно би се изчервила, ако не беше толкова вцепенена от студа. Той беше красив.

Наблюдаваше с нарастващо вълнение как Люк се приближава до водата. Походката му беше тромава заради зле наместения крак, но тя знаеше, че във водата ще е грациозен, както не би могъл да бъде на земята.

Той нагази във водата, гмурна се и потъна в мрачната чернота като пленително морско създание, изчезна, без да предизвика дори вълничка, която да покаже местонахождението му. Тя вече бе започнала да се чуди дали не се е отправил към океана, когато изплува до нея. Засмя се, пое си въздух и после я привлече към себе си, за да заплуват заедно към брега, там, където можеха да застанат прави.

— Къде се научи да плуваш така? — попита тя миг по-късно, когато се изправи над водата заедно с него. Стояха с лице един към друг, а по телата им се стичаше вода.

— В басейна на „Ехо“.

— Страхотен си.

Той се изчерви от удоволствие.

— Благодаря... ти също.

— В тишината, която последва, Джеси си даде сметка за собственото си задъхано, трепетно очакване. Гърдите и бяха порозовели и пулсираха от студа. Зърната ѝ бяха твърди като камъчетата под краката ѝ, но бяха изтръпнали така, както камъчетата не можеха.

С Люк бяха изтъкали пашкула на приятелството и доверието през изминалите месеци, споделяйки войнствените си истории и самотата. Те бяха чудаци, намерили утеха в осъзнаването на факта, че не са съвсем сами в странностите и в болката си. Само че сега това доверие бе изчезнало. Изведнъж нямаше какво да си кажат. Нито дума.

Те бяха на ръба на някакво зашеметяващо ново откритие, приближаваха опасен и непознат терен, за който нищо в досегашния им опит, нито дори Омир и епичната му „Одисея“ не ги беше подготвило. Сега бяха сами и им се налагаше да намерят пътя през

този нов и плашещ лабиринт от чувства. Сърцата им туптяха диво, а разумът им беше в плен на сладки и в същото време бурни и объркващи усещания.

Джеси отмести погледа си от Люк смутена.

— Трябва да се облечем — рече тя и изведнъж се разтресе от студ. — Ако лунната светлина се скрие, докато сме тук, това ще е лоша поличба.

— Измисляш ли си? — попита Люк.

— Да — призна тя.

Очите им отново се срещнаха и по някакъв начин и двамата разбраха, че ако се поддадяха на това, което се случваше между тях, всичко щеше да се промени и връзката им никога повече нямаше да е същата.

— Можем ли да дойдем пак? — попита Люк. — Утре вечерта?

Връщаха се при залива всяка вечер в продължение на две седмици. Това бе най-благословеното време в живота на Джеси. Понякога просто седяха на брега, гледаха блестящото отражение на луната във водата и говореха за мечтите си. Друг път плуваха по почти ритуален начин, превърнал се в някакъв обред, който им носеше късмет, и винаги спираха, за да застанат един срещу друг с вода до кръста, преди да се втурнат към брега да се облекат.

Една нощ останаха така доста по-дълго и се гледаха доста по-настойчиво. И когато накрая водата престана да се стича по голите им тела, те все още стояха загледани един в друг.

— Не бива да оставяме лунната светлина да се скрие — напомни му Джеси с леко умолителен глас. — Магията няма да хване.

Люк докосна влажната ѝ коса с колебливостта на човек, чието любопитство не е успяло съвсем да надделее над страха. Тя едва дишаше, но накрая той докосна лицето ѝ и тогава Джеси освободи цялото напрежение, насъбрало се в гърдите ѝ, в изблик на чувства, наклони глава назад, за да може той да види желанието в очите ѝ. Чувстваше се като лунния светлик над залива — сребрист и ярък, едновременно студен и горещ.

Той се приведе да я целуне и пръстите му спряха до устните ѝ. След като се целунаха, дланта му повали периферията на устните,

после се спусна по ръката ѝ, закачи гърдата и на нея отчаяно ѝ се прииска да можеше да му предложи нещо повече: големи, нежни гърди и женствени извивки като тези на Шелби. С Люк бяха споделили мечтата си да избягат от мизерията на живота у дома, да потърсят слава и богатство по света. Тя искаше да пътува, да бъде авантюристка на своето време, но никога не му бе казвала, че най-съкровената и мечта беше да го целуне. Това беше занимавало мислите ѝ повече от всичко останало до такава степен, че в един момент бе повярвала, че ако Люк Уорнек не я целунеше под лунната светлина в залива, тя нямаше да умре като истинска жена...

— Значи се измъкваш, за да идваш тук!

Дрезгавите думи се подсилиха от хрущенето на камъчетата по брега.

— Дяволско дете! — изръмжа мъжки глас.

Люк и Джеси замръзнаха, както бяха посегнали един към друг. Заслепени от избухналата светлина, те се свиха в дълбоката до кръста вода, за да се скрият от неприятния лъч на фенера. Водата обгръщаше кожата им като лед.

Джеси сграбчи ръката на Люк и я стисна. Тя твърдо вярваше, че той не знае как да се защитава. Не му се бе налагало да се бие с братя или сестри, нито пък с онези, които тероризират по-слабите в училище, тъй че нейно свещено задължение беше да го защитава, въпреки че беше много по-голям от нея.

— Излизай от водата, по дяволите, Люк! Ще те науча аз как ще ми се изнизваш по нощите с разни курви!

Сърцето на Джеси се сви. Мъжът, който говореше, вероятно беше бащата на Люк. Гласът му бе необикновено дълбок, изпълнен с чувство за власт и студено презрение. Щеше да е далеч по-добре, ако ги беше хванала полицията.

— Поне е момиче, а не момче — намеси се друг мъж.

— Разбери коя е малката уличница и я разкарай оттук — заповяда първият мъж. — Аз ще се погрижа за сина си.

— Не ме пускай — прошепна Джеси на Люк, докато двамата мъже се приближаваха през водата към тях с разцепващи мрака фенерчета.

Джеси усети как някой сграбчи ръката ѝ.

— Дръж се! — извика тя и се дръпна. Стисна ръката на Люк, за да го предупреди.

— Пусни я! — извика Люк. Опита се да се изправи, но тогава се чу ужасен звук от удара на кост в кост, Джеси усети как той се отпуска и ръката му се изплъзва от нейната.

— Не! — извика тя и се хвърли слепешката към него в мрака. Започна да се бие като разярено животно, но не виждаше нападателя. Когато се завъртя назад, в гъстата ѝ коса се заби юмрук, който след това едва не изскубна цял сноп от скалпа ѝ. После друга ръка затисна устата ѝ и ѝ попречи да извика.

Вдигнаха я като парцалена кукла, главата ѝ се удари в нещо твърдо и фенерчето изгасна. Пред очите ѝ пребеля и настъпи тишина. Тя сякаш политна по спирала в бездънна пропаст и потъна като камък на дъното на осветения от луната залив.

---

[1] 1 фунт = 456,3 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Хайде, рожденичке. Размърдай шестнадесетгодишното си задниче или ще пропуснем филма!

— Ссамо минутка — Джеси направи отчаяна гримаса, след като се погледна в ужасно кривото евтино огледало в банята. Беше се омазала с черешовия гланц за устни „Кавър гърл“ чак до носа! Ако Шелби бе спряла да крещи и я бе оставила спокойно да се приготви, досега вече да са излезли. Не беше лесно да постигнеш приличен външен вид, когато мерилото ти за красота е Шелби. Джеси все още се чувстваше като резултат от някакъв експеримент в часовете по биология до убийствено сексапилната си сестра.

Лампата на банята започна да светва и угасва.

Джеси изруга тихичко, метна гланца в отвратителната си, подобна на кутия за обяд чанта и удари ръката, която се прокрадваше през вратата към ключа за осветлението.

— Добре, добре, готова съм. Можеш да престанеш да се държиш като гаднярка, Шелби.

— Боже Господи, какви неприлични думи! Такива приказки от страна на святата ми сестричка! — тюркоазните очи на Шелби се бяха разширили в израз на наранена невинност, когато надникна в банята. — Защо се засягаш толкова? Да не си неразположена тази седмица?

Шелби се показа цялата на прага. Блестящата черна коса бе праметната около главата ѝ като на паж, каквато беше най-новата модна тенденция сред нюйоркските манекенки, а облеклото ѝ беше копие на гащеризона, поместен в последния брой на списание „Глеймър“.

Шелби го бе скроила и ушила сама, несъмнено, защото ѝ беше много добре известно, че единствено така ще може да се облича хубаво, като се имаха предвид парите, които печелеше от работата си на продавачка в „Пик'н сейв“.

Джеси тайничко смяташе, че Шелби е по-хубава от топмоделите, които се опитваше да копира. Въпреки това никога не би го признала,

дори под заплахата да я измъчват. Шелби и така беше достатъчно самовлюбена.

— Какво ще гледаме? — попита Джеси.

— Два филма: „Нападението на пиявиците гиганти“ и „Кофа кръв“.

— Уууф, Шелби! Мразя филми на ужаса.

— Лоша работа, аз плащам.

— Но това е *моят* рожден ден!

Шелби изрече нещо само с устни и се ухили.

— Да вървим, рожденичке. Гледала съм и двата филма по три пъти. Не искам да пропусна онази част, където пиявиците нападат стадо крави и им изсмукват мозъците.

И двете момичета изпискаха с престорен ужас и започнаха да се ръчкат и бутат към външната врата.

Джеси никак не беше в настроение за просмукания с кетчуп мазен хамбургер след изпълнения с кръв филм, но това беше част от празнуването на рождения ѝ ден според Шелби и следователно — задължително. Проявите на щедрост от страна на по-голямата ѝ сестра бяха доста непредсказуеми и Джеси държеше да не се покаже неблагодарна.

Кафенето имаше истинска ресторантска атмосфера с червените си кожени сепарета, хромирани мебели и миниатюрните музикални автомати по масите, които наистина работеха. Естествено, Шелби бе избрала такова сепаре, от което добре да вижда входната врата.

— Някоя интересна личност? — запита Джеси и бодна от пържените картопки. Шелби небрежно бе смъкнала пуловера си така, че да оголи едното рамо, а щом Шелби започнеше да се разголва, това беше сигурен знак, че нещо е кацнало.

— Само някои момчета от училище — Шелби въздъхна драматично, измъкна сламката от черешовата си кока-кола и бавно улови с език търкулналите се сладки капчици. Напоследък Шелби демонстрираше убийствено отегчение. Всяка малка въздишка и повдигане на веждата показваха, че е на път да изпадне в кома от липса на вълнения. Сестра ѝ беше безспорната кралица на апатията, бе решила Джеси. И тъй като тази година Шелби завършваше училище,

за нея компанията от гимназията бе паднала по скалата на отегчението по-ниско и от почитателите на Елвис.

— Хайде да си тръгваме? — предложи Джеси, като търсеше извинение да остави почти пълната чиния.

— Само миг — рече Шелби и насочи вниманието си като лазерен лъч към някакъв нов обект.

— Кой е? — интересът на Джеси се събуди.

— Не знам, но е... *incroyable*. Това е на френски и означава невероятен. Не се обръщай! — прошепна тя, когато Джеси понечи да се извърне. — Идва насам.

Джеси взе едно пържено картофче и изписа голямо „дж“ в локвичката кетчуп в чинията си. С Шелби рядко бяха на едно мнение по отношение на мъжете, така че вероятно нямаше да е голяма загуба, че не биваше да погледне този.

Тя тъкмо заличаваше инициалите си в полза на една мръсна дума, когато Шелби се наведе към нея и прошепна:

— Погледни... бързо... сега!

Джеси вдигна поглед, докато младият мъж минаваше покрай тях, и първата ѝ реакция беше на изненада.

Не знаеше какво точно бе очаквала, но със сигурност не и военна униформа. Не можа да види ясно лицето, докато минаваше, но мерна профила му Шелби за първи път се оказваше права. Беше невероятен — висок и стегнат като състезателен кон, с широки рамене, тесен таз и дяволски мускулест.

Но имаше и нещо друго, което задържа вниманието ѝ, нещо, което не ѝ позволяваше да отмести очи. Проследи го, докато минаваше по пътеката, като си даде сметка за накуцването в походката му, и все пак не беше съвсем сигурна какво я караше да го гледа... докато не се обърна.

— Джес? Какво има? — попита Шелби. — Побеля като кърпичката ми.

Пърженото картофче се изплъзна от пръстите на Джеси. Чувстваше се парализирана, замръзнала като статуя с увиснала във въздуха ръка. Изведнъж лицето и ръцете ѝ станаха леденостудени, сякаш цялата кръв от тялото ѝ бе слязла в краката.

— Това е той — прошепна тя.

— Кой? — Шелби се завъртя да види накъде гледа Джеси. — Невероятният мъж? Ти го познаваш?

— Това е... Люк... Уорнек — думите излязоха като програмирано компютърно съобщение, Джеси все още беше прекалено изумена, за да осъзнава какво точно говори. Бяха изминали четири години, откакто не го бе виждала, макар че бе ходила в клисурата много пъти.

— Люк Уорнек? Тайнственото богато момче, което бе изпратено във военно училище?

Джеси кимна.

— Мислех, че са го убили — призна тя с одрезгавял глас.

— Във военните училища не убиват, Джес.

— Напротив, убиват — двете с Шелби говореха за различни неща. Джеси го знаеше, но не можеше да следи собствените си мисли, камо ли тези на сестра си. Не бе виждала Люк от нощта, когато баща му ги бе хванал и бе чула удара, от който той бе изпаднал в безсъзнание — болезнен звук, прозвучал в мозъка ѝ като погребален звън.

След това в града се заговори, че са го изпратили във военно училище, но Джеси не повярва. А дори да беше истина, тя знаеше, че баща му щеше да е избрал някое жестоко, садистично място. При здравословните си проблеми Люк не би могъл да оцелее в такива условия. Това би го убило. Не, другаде бе отишъл, на по-добро място. С подобни мисли бе измъчвала себе си месеци наред, опитвайки се да постигне някакъв вътрешен мир относно съдбата му.

— Джес? Уличнице! Плачеш ли?

Джеси поклати глава, но нямаше как да отрече самотната сълза, която се търколи към треперещата ѝ брадичка. Сърцето ѝ се късаше. Каква болка бе преживяла, колко нощи бе плакала за него. Люк Уорнек бе умрял. Умът ѝ не можеше да приеме нищо друго. Сърцето ѝ не бе готово да го види жив, превърнал се в мъж. Момчето, което познаваше, бе умряло, едно момче, което обичаше...

— Джеси? Престани! — Шелби се пресегна и разтърси застиналата ѝ ръка, докато тя не я погледна. — Като че ли си омагьосана от това момче. Каква е работата?

— Трябва да тръгвам... — Джеси се измъкна от сепарето, все още втрещена в Люк. Страхуваше се, че ще я види. Не искаше това.

Не би могла да се справи. Нямаше представа кой е той — този завладяващ тъмноок непознат в униформа.

— Боже *мили* — изстена Шелби.

Последното нещо, което чу, докато профучаваше през вратата на кафенето, бе, че Шелби ѝ вика да спре.

Слънцето току-що беше изгряло и бледите му лъчи падаха косо върху клисурата през всяко отворче и пролука в разлистените кленове. Високо във върховете им по-силните лъчи пронизваха мрака така, както дневната светлина тъмната стряха на покрив. Наоколо беше благоговейно тихо, сякаш самата майка природа се бе отдала на сутрешна литургия, за да възвести деня.

Настроението на Джеси беше също толкова притихнало, докато се приближаваше към мястото, където някога се срещаха с Люк. Не бе предполагала, че ще дойде тук отново. Веднъж приела загубата, тя си бе обещала да няма повече сърцераздирателни спомени, които да сипват сол в раната. Но беше съдено да наруши обещанието си.

Когато пристъпи в кръга от дървета, където беше тайното им място, той се оказа там. Седеше с гръб към нея, втренчен в клисурата, както често го бе виждала. Той сякаш знаеше, че тя ще дойде; като че ли тази среща бе уговорена предварително, подобно на всички онези, докато бяха малки. Деца, помисли си тя. Бяхме деца, жадни и доверчиви, също като две части от едно цяло, опитващи се да се съберат.

Съзнанието, че го вижда в толкова болезнено позната обстановка, но най-вече потресаващата промяна в ръста и размерите му, я накара да си даде сметка колко драстично се бяха изменили нещата за четири години, а колко много ѝ се бе искало да останат същите. Образът, който бе запазила в спомените си — слабо телце, мрачно ангелско лице — се беше превърнал в нещо като светиня. Но този мъж не беше някакъв светец, нито мъченик. Беше от плът и кръв, съвсем жив и в много отношения ѝ се струваше дори по-непознат, отколкото ако никога не се бяха познавали. Кой беше Люк Уорнек сега? — запита се тя.

В дърветата над тях листата прошумоляха, сякаш прошепнаха, че е пристигнала. Птица изписка в полета си, под крака ѝ пропука съчка,

докато вървеше към него.

Той се обърна и тя бе поразена от множеството смущаващи промени, които не можеше да обхване наведнъж. Искаше ѝ се да побегне. Струваше ѝ се ужасно опасно, че го вижда сега, по този начин. Тук. Устата ѝ беше пресъхнала, усещаше тялото си леко и се чувстваше замаяна, сякаш щеше да полети към необятността на пространството. Но не можеше. Бе неумолимо прикована към земята и се взираше в този непознат, който представляваше част от миналото ѝ, част от душата ѝ. Не беше в състояние да прецени промените по друг начин, освен като ги съизмери с ужасно интимните подробности от миналото им.

— Джеси? — рече той и впи присвитите си очи в лицето ѝ.

Гласът му беше станал по-дълбок, а мършавата му красота бе прераснала в мъжествени издатини и равнини. Беше суров, силен, страхотен. В тъмните му коса и очи все още се таеше предишното диво излъчване, което си спомняше, и то надделяваше над униформата, с която бе облечен, като му придаваше усещането за първична, едва съдържана енергия. Бързият, смутен подскок на сърцето ѝ даде да разбере, че чувствата ѝ към него не се бяха променили. Все още невероятно силно я привличаше, но имаше и нещо съвсем ново.

— Господи — промълви той развълнувано. — Радвам се да те видя.

Тя сведе глава и се почувства доста глупаво.

— Изглеждаш страхотно, Люк. Във военно училище ли беше?

— Да.

— Можеше да ми пишеш — горчивината в гласа ѝ я изненада. Не искаше да се разкрива чак толкова.

— Но аз ти писах. Всеки ден.

Беше ѝ писал. Разбира се, че беше.

И двамата знаеха какво вероятно се бе случило. Писмата сигурно са били задържани още преди да напуснат училището. За миг Джеси почувства удовлетворение, че се бе опитал да се свърже с нея, но това не беше достатъчно.

Извърна се настрани, когато предизвиканата от мислите ѝ болка се сля с гнева. Чувстваше се наранена, страшно наранена. И ужасно, ужасно влюбена.

— Джеси... много време мина. Не знам какво да кажа. Мислех за теб, исках да ти съобщя, че съм добре, но...

Усещаше предпазливостта помежду им, но дали тя бе предизвикана от него или от нея? Кой слагаше бариерите? Погледът му беше озадачен, когато тя се обърна. Той се опитваше да възстанови връзката, но не знаеше как. Докато беше отсъствал, се бе научил да се защитава, бе развил инстинкта за самосъхранение на боеца. Може би това беше хубаво, помисли си тя. Но едно беше напълно ясно. Вече нямаше нужда от нея. Можеше сам да се грижи за себе си.

— Хубава си, Джеси. Харесва ми роклята ти.

— О, аз ли? — тя посрещна комплимента с присвиване на раменете. Избелялата ѝ щампована лятна рокля беше отвратителна. — Нищо особено — настоя тя. — Сигурно си пораснал с цели тридесет сантиметра. Как беше там, където ходи?

— Ад — отвърна равно той. — Но все пак по-добре, отколкото в „Ехо“.

Бе казал много, вероятно дори без да го осъзнава. Въпреки близостта помежду им той никога не ѝ бе разказвал подробностите. Тя би трябвало да се сети, че всяка обстановка щеше да е далеч по-добра от съжителството с баща му, дори това да означаваше, че няма да може да я вижда.

— В академията имаше един лекар — продължи той. — Определи състоянието ми като наследствено, но се оказа, че може да бъде овладяно чрез диета и ензими. Стига да внимавам какво ям, ще съм добре.

Това трябва да беше причината за отчайващата му кльощавост, когато го бе срещнала за първи път.

— Радвам се — отвърна искрено тя.

Замълчаха, втренчени един в друг, сякаш бяха зашеметени от спомените и търсеха подходящите думи. Джеси не знаеше как точно да разбира начина, по който Люк я наблюдаваше, но усещаше стомаха си празен и свит. Някаква част от нея не желаше тези нови усещания. Искаше старата връзка, страстната дружба, ревнивата загриженост за сигурността на другия. Чувстваше неловкост и объркване. Някога доверяваше на Люк най-съкровени си душевни тайни, а сега не можеше да проведе с него и най-обикновен разговор.

— Трябва да вървя — каза тя.

— Защо? Какво има? — след като тя бързо поклати глава, той добави: — Джеси, не съм те забравил. Мислех за теб през цялото време, за залива, за лунната светлина.

Вълнението в гласа му ѝ показва, че говори истината. Беше мислил за нея, но не по същия начин, по който тя беше мислила за него. Тъмният му поглед се плъзна по лицето и тялото ѝ с желание, което беше почти нежност.

— Трябва да вървя! — прошепна тя отново и отстъпи назад.

Следващата седмица той се обади у тях. Телефона вдигна Шелби и ѝ подаде слушалката с пресилено намигване, от което намазаните ѝ с „Ревлон Лешфул“ мигли залепнаха една за друга.

— Помислих си, че може някъде да излезем довечера — каза Люк, когато Джеси се обади.

— Добре. Къде например? — пъхна пръст в ухото си, за да не чува ужасното мляскане на Шелби, имитиращо целувки.

— На кино?

— Не... Предпочитам да отидем в залива — не знаеше защо го бе казала и какво се опитваше да постигне. Но знаеше, че ще е тъмно и ще има пълнолуние.

Това беше най-дългият ден в живота на Джеси. Пристигна при залива малко преди залез. Люк вече беше там.

— Да се състезаваме до водата — предложи той и съблече пуловера с усуканите като въже орнаменти.

Джеси го зяпна учудено. Лунната светлина, отразена във водата, направо я заслепяваше. Тя къпеше голите му рамене и гърди в многоцветните си багри, като скриваше подробностите. Не беше обаче достатъчно ярка, за да прикрие добре оформените бицепси, нито гъстите черни косми по мускулестите му гърди.

— Леденостудена е — възпротиви се тя с неуверен глас.

— Разбира се, точно това е целта. Помниш ли?

— Не си нося бански.

— Но аз си мислех, че затова пожела да дойдем тук — очевидно объркан, той пусна пуловера на земята. — Да се гмурнем в лунната светлина така, както правехме. Помниш ли, ти твърдеше, че е за късмет и че нищо лошо няма да ни се случи.

— Бяхме деца.

— Да, бяхме деца. А сега не сме, Джеси? — докосна лакътя ѝ. — Сбърках ли нещо?

Тя кимна. Не би могла по-добре да изрази чувствата, които изпитваше в момента. Не разбираше какво ставаше между тях и това я плашеше. Искаше да върне миналото, безпомощността и нуждата му от нея. Тогава се бе чувствала в безопасност с него. От тях двамата тя беше по-опитната и по-ориентираната в живота. Сега се усещаше като дете пред възрастен и се чудеше на какво, освен на инстинкта за самосъхранение се бе научил, докато го нямаше. Бил ли е с жени? Правил ли е вече секс? Тя бе разговаряла за това главно с Шелби, но нищо повече.

— Вече не зная кой си, Люк — призна Джеси. — Не знам какво искаш — сведе натъжена поглед. — И ми липсва онова, което бяхме.

— Какво бяхме?

Тя преодоля дрезгавостта в гласа си и продължи:

— Две загубили се деца, сирачета в бурята.

— О, Джеси.

Докосна косата ѝ толкова нежно, че тя не намери сили да го погледне. Толкова много ѝ се искаше да му признае какво ѝ е на сърцето, но в момента нямаше доверие на гласа си. Чувствата напиреха в нея. Бяха толкова силни, че едва ги сдържаше да не избухнат в гърлото ѝ и да не избягат през треперещите пръсти, които зарови в плата на роклята си. Когато накрая се овладя, отпусна длани и си пое дълбоко въздух.

— Сега съм добре — рече му.

Наклони глава настрани и той приведе своята. Но преди устните им да се докоснат, Люк издаде звук, който преряза сърцето ѝ. Изплашен и сладостен, самотен звук. Лунната светлина ги къпеше с нежните си лъчи, докато се целуваха, и за миг те отново се превърнаха в сирачета.

— Обичам те — прошепна тя.

— Джеси, Джеси... толкова си сладка.

Хвана я за ръката и я привлече по-близо към себе си с желание, от което сърцето ѝ се разтопи. Шепнеше ѝ нежни думи и сякаш не можеше да спре. Когато отново устните му докоснаха нейните и се впиха, Джеси усети тръпката на тази тяхна втора целувка да преминава

през тялото ѝ като възбуден искрящ поток. Поради височината му главата ѝ бе силно наведена назад и тя трябваше да се вкопчи в голите му рамене, за да се задържи на крака, но усещането, че лети през пространството и той е единствената ѝ котва, ѝ харесваше.

Той нежно погали лицето ѝ и плъзна ръка под пуловера. При допира на студения въздух до горещата ѝ кожа дъхът ѝ спря. Последния път, когато я бе докоснал, тя си бе пожелала женствените извивки на Шелби. Тази вечер гърдите ѝ бяха закръглени и тежки. Шестнадесетгодишното ѝ тяло беше напрегнато и трепетно до такава степен, че я накара да изстене.

Той потръпна и страстта му се разпали при този звук. Ръката му стисна собственически меката плът. Изведнъж сладостта изчезна, изместена от импулси, които тя не разбираше. Устните му станаха настойчиви и жадни, искаха повече, отколкото даваха. Момчето отпреди четири години никога не би могло да бъде толкова агресивно физически, осъзна тя. Пред нея стоеше мъж. Мъж, който знаеше точно какво иска и как да го постигне.

— Люк — изпъшка тя. — Не мога.

— Няма нищо — отвърна той и се отдръпна леко назад, за да я погледне. — Мислех, че това искаш.

Тя поклати глава и в очите ѝ блеснаха сълзи.

Той я притегли към себе си и я прегърна, но Джеси се страхуваше. Връзката им вземаше обезпокояващ обрат и тя не беше съвсем сигурна какво означаваше това, но беше наясно, че нещо ценно бе заложено на карта. Никога вече нямаше да бъде толкова просто — две самотни деца, споделящи болките си, сгушили се едно до друго в бурята.

Когато студените пролетни дъждове отстъпиха пред приятната лятна топлина, Джеси се опита да върне близостта, която някога съществуваше между нея и Люк. Тя все още искаше старата им връзка и понякога ѝ се струваше, че отново се превръщат в сродни души. Той бе станал по-открит и проявяваше талант да рисува словесни картини — нещо едва забележимо, докато бяха деца. Можеше да опише залеза над залива толкова живо, че тя да го види и със затворени очи. Описваше поляните с диви цветя с такива подробности, че тя усещаше

аромата им. Люк имаше поетична душа, осъзна тя, но отказваше да напише дори дума.

Животът със Саймън сякаш предизвикваше най-лошото у него. Уорнек старши искаше сина му да мине през всички равнища в „Уорнек Къмюникейшънс“, но Джеси виждаше, че тази идея никак не се харесва на Люк. Във военното училище се бе научил да крие чувствата си и понякога това го правеше толкова напрегнат, че още малко и щеше да експлодира. В него сякаш дремеше бомба със закъснител и тя се страхуваше от онова, което би могъл да направи.

Все пак те прекарваха много време заедно: плуваха в залива, ходеха на кино и разговаряха за нещата, които биха искали да постигнат в живота. Той не бе настоявал повече да правят секс и тя се чудеше дали само не изчаква удобен момент. Тя не бързаше, защото знаеше, че въздържанието е последното ѝ убежище. Щеше да се предаде изцяло, когато накрая легнеха заедно. Щеше да остане напълно гола пред него — гола във всяко отношение.

Тайно беше обсебена от мисълта да му се отдаде и си представяше този велик и мъчителен миг с най-малки подробности. Ако я бе притиснал, щеше да се предаде незабавно. Обичаше го за това, че е търпелив, защото той не можеше да не знае, че тя му е в кърпа вързана. Но може би онова, което най-много харесваше у него, беше умението му да я накара да се чувства умна, красива и способна да се справи с всичко, което животът щеше да ѝ предложи. Никой друг никога не я бе карал да се чувства по този начин.

Той дори я покани в „Ехо“ на закуска и в една изпълнена с ухание лятна утрин я представи в розовата градина по всички правила на страховития Саймън Уорнек. Тя бе очаквала да срещне най-малкото слуга на сатаната. Вместо това се запозна с мъж, който пиеше чай от чаша, изработена от костен порцелан, ядеше ръжена филийка без масло, имаше странно гладка кожа и тих глас. Уорнек старши нямаше нищо общо с ужасяващия глас в тъмнината, който я бе нарекъл „малка уличница“. Джеси не знаеше какво да мисли за бащата на Люк, въпреки че Люк я бе предупредил, че той притежава измамния чар на политик.

Наближаваше моментът, когато на Джеси щеше да ѝ се наложи да покани Люк вкъщи, но тя се ужасяваше от тази мисъл. Можеше да разчита, че Шелби ще се държи скандално, както винаги, а Ханк, ако изобщо беше там, щеше да е или пиян, или на път да се напие. Въпреки това Джеси знаеше, че е неизбежно. Не знаеше единствено точно колко неизбежно беше. Както и че съдбоносното събитие щеше да се случи по-рано, отколкото предполагаше.

— Ехо, Джессиии! — провикна се Шелби през една приятна лятна вечер. — Имаш посетител, сърце мое. След като Джеси не отговори, Шелби смени тона: — Докарай кльошавия си задник тук, Джес. Богатото момче те търси!

Джеси замръзна пред кухненската мивка, затънала до лакти в сапун „Айвъри“ и мръсните съдове от вечерята. Люк? Тук? Сега? Грабна една хавлия, изсуши ръцете си и попи капките от веждите си. С нея беше свършено! Обречен корабокрушенец! Докато тичаше към дневната, оправяйки влажната си памучна блуза и отрязани дънки, се чувстваше, сякаш беше Пепеляшка, която посреща принца.

Само че това не беше вълшебна приказка, отбеляза веднага. Това беше краят на света. Люк изглеждаше неустоим в дънковото си яке и протритите до скъсване на коленете дънки. Шелби беше облечена с черна блуза с гол гръб и шорти, които откриваха достатъчно млечнобяла кожа, за да заслепи и ски патрул. Нещо по-лошо, тя беше застанала пред Люк с напълно разголени рамене, които добре използваше.

— Здравсти — рече Люк и надникна покрай Шелби, за да се усмихне на Джеси. — Надявам се, нямаш нищо против, че наминах.

— Не, чудесно е — Джеси се усмихна смутено.

— Какво ти има, Джес? — смъмри я Шелби и махна на Люк да си избере един от двата протъркани стола „Ногахайд“ или дивана към тях. — Донеси на приятеля си едно питие.

— Кола? — попита Джеси.

— Не бъди глупава — Шелби хвърли на Джеси укорителен поглед. — Донеси му малко от уискито на Ханк.

— Разбира се — рече Люк ѝ се настани на единия от паянтовите, твърде тесни столове. — Уиски е добре.

С напредването на вечерта Джеси се успокояваше, че Шелби само се прави на фаталната жена. Сестра ѝ обичаше да разпалва и

притеснява мъжете, но доколкото ѝ бе известно, самата Шелби рядко се „впрягаше“, ако изобщо някога се впрягаше. Тя имаше нужда да ѝ се обръща внимание и да знае, че даден мъж я предпочита пред всички останали жени. Щом го постигнеш, губеше интерес. Освен това, изтъкна си мислено Джеси, Люк беше по-млад от Шелби. А Шелби, по нейните собствени думи, се отегчаваше до смърт от по-младите мъже.

Люк беше по-скоро смутен, отколкото поласкан от очевидното флиртуване на Шелби. Това потвърди убедеността на Джеси, че той никога не би могъл да се впечатли от жена като сестра ѝ, а тя имаше силна нужда от тази убеденост. От друга страна, мълчаливата напрегнатост на Джеси сякаш го привличаше като с магнит и той често я поглеждаше, вероятно за да я увери, че би предпочел да бъде, където и да е с нея, но не и уловен в паяжината на Шелби.

В края на вечерта Джеси тайно ликуваше от победата си. Приятелите на Ханк и момчетата от града можеха да се въртят около Шелби както уличните котараци около кофите за смет. Но те бяха главно постоянни посетители на кръчмите или незрели гимназисти, напомни си Джеси. Люк беше различен от тях, от всички. Беше различен като нея.

Ханк развали увеселението с появата си към десет часа. Беше учудващо трезвен, огледа с неодобрение сексапилния тоалет на Шелби и измери Люк с поглед, сякаш той беше враг, опитващ се да завоюва негова територия.

— Ти ли си момчето на Уорнек? — попита не особено любезно. — Доста време отсъства от дома, нали?

Джеси и Люк се измъкнаха подобно на бандити в меката лятна нощ. Над тях ярко блещукаха звезди, а щурците ги омайваха със сладката си, влудяваща серенада, докато Джеси изпращаше Люк. Тя усещаше опияняващия аромат на дивите къпини и в гърлото ѝ се надигна странно вълнение, което ѝ пречеше да преглъща.

— Ще те видя ли утре? — попита.

— Разбира се — отвърна Люк и подритна няколко камъчета. Изглеждаше напрегнат, замислен.

Изведнъж, без никакво предупреждение, с изключение на един странен звук, той я хвана и я привлече към себе си. Целуна я бързо и силно, почти задушавайки я.

— Ти изобщо не си като нея, Джеси — изрече почти сърдито. — Ти си сладка, смела и красива. Изобщо не си като Шелби, чуваш ли ме?

Реакцията му озадачи Джеси, но той си тръгна, без тя да има време да разбере какво ставаше. Докато го гледаше как бяга по пътя и изчезва в тъмнината, тя докосна устните си и се усмихна.

Люк беше неин през следващите няколко седмици. Дори друго да не би могло да я убеди в това, напрежението, което се бе създадо между него и Шелби, беше достатъчно. Неприязънта им един към друг беше очевидна. Тя се надигаше трескаво, щом се видеха, и не спадаше, докато Джеси не се принудеше да се намеси като арбитър в разгорещените им спорове. Караха се за какво ли не — като се започнеше от времето в областта на залива, та през проблема за бруталността на полицията се стигнеше до трагедията на гладуващите по света.

— Дай да не се срещаме вече тук — предложи Джеси една вечер, докато с Люк си казваха довиждане на портата.

— Защо? — попита той. — Омръзнаха ли ти свистящите куршуми?

Тя се засмя заедно с него и с нежност се вгледа в тъмните му очи. Трепетните ѝ чувства към Люк нарастваха толкова бързо, че едва не я задушаваша. Никой от двамата не спомена повече Шелби до края на вечерта.

Тази нощ Джеси лежа будна в леглото си, потръпвайки от съзнанието, че желае да се люби с Люк Уорнек. Тялото ѝ беше извор на енергия, обърнат към себе си. Разумът ѝ бе в плен на собствените си страстни фантазии. В тялото ѝ се разливаше сладостно желание — толкова силно, че не можеше да диша. Не искаше да чака повече, за да познае магията на физическата любов с Люк. Нито миг. Беше готова да рискува всичко, за да бъде по-близо до него, толкова близо, колкото земята и небето биха позволили.

През прозореца на спалнята виждаше мекото като кадифе небе, покрито с диамантения прах на мигащите звездици. Минаваше полунощ, Шелби беше излязла някъде, а Ханк отдавна дремеше в несвяст пред телевизора. Щеше да има и други подходящи случаи да

направи това, което умът и тялото ѝ, а сякаш и цялата вселена изискваха от нея, но ако чакаше, можеше да загуби смелост.

Тази нощ луната беше високо. Сянката на Джеси падаше пред нея, когато тя заобиколи къщата откъм задната страна по посока на клисурата. В мислите си вече беше пред „Ехо“ и хвърляше камъчета по прозореца на Люк, за да го събуди. Но докато минаваше покрай порутения гараж, който пастрокът ѝ безволево се опитваше да превърне в жилище за даване под наем, погледът ѝ бе привлечен от лъч лунна светлина, който се отразяваше в празна бутилка от уиски, хвърлена пред вратата.

Любопитството я накара да се приближи и докато коленичеше да я вдигне, чу шума. Идваше отвътре — скърцане и стенене на ръждясала пружина, мляскащи звуци от допира на мокри, разпалени тела. Импулсивно отвори вратата и лунната светлина нахлу в помещението.

Извиващата се двойка вътре не забеляза силното ѝ ахване. Мъжът беше без риза, а панталонът му бе смъкнат до коленете. Жената под него забиваше нокти в гърба му с вдигнати във въздуха крака. Джеси позна, че е Шелби, по яркочервените ѝ нокти, но мъжът беше в сянка. Можеше никога да не разбере кой е, ако луната не бе осветила гърба му толкова ярко. Познаваше само един мъж с такива ужасни белези по тялото — Люк Уорнек.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Халф Муун Бей, 1994

Джеси имаше нужда от пиене, за предпочитане силно. Тя влезе в библиотеката на „Ехо“ с единствената мисъл да се подготви за предстоящата тази вечер битка, сякаш беше някоя Жана д'Арк^[1]. Перспективата да застане едновременно срещу Шелби и Люк на вечеря беше повече, отколкото можеше да понесе, без да се е подкрепила.

В гърлото ѝ напираше смях — леден и малко истеричен. Умопомрачителната ѝ по-голяма сестра и любимият от детските години ѝ бяха гости за вечеря? *Какво очарователно парти я очакваше! Тримата имаха да си припомнят безкрайно много неща!* Бе допускала възможността Люк да се върне, но не и Шелби, а със сигурност не и двамата наведнъж. Но може би беше неизбежно да се появят сега, примамени като лешояди от смъртта на Саймън. Очевидно не бяха съсипали живота ѝ окончателно със страстната си тайна любов и сега се бяха върнали, за да довършат започнатото.

Джеси бръкна в тежката кристална купа и извади шепа лед. Не се чувстваше достатъчно уверена, че ще се справи с щипките. Нарочно бе поканила Мат Сандъски. Надяваше се присъствието му да придаде повече цивилизованост на вечерта. Макар мисълта Шелби да започне да се навърта около Мат — все още незавладян от нея мъж — да я притесняваше.

Отпи от алкохола и направи гримаса. Мразеше вкуса му, но огънят, който се разля из гърлото ѝ, и проникналите в ноздрите пари ѝ помогнаха да се почувства непобедима като дракон. Мат Сандъски беше силен мъж, напомни си тя. Той можеше да се окаже предизвикателство дори за Шелби, макар Джеси да се съмняваше, че на земята съществува жив мъж *compos mentis*^[2], който да устои на Шелби, ако тя си е наумила да го притежава. Може би щеше отново да нападне Люк, помисли си Джеси и наля още лимонена водка „Абсолют“ върху леда. Това щеше да направи вечерта доста забавна.

Бе изпила половината питие и наистина се чувстваше непобедима, когато се обърна и видя Люк да влиза в библиотеката. Беше облечен с избелели дънки, с широк бял кашмирен пуловер с шпиц деколте и навити нагоре ръкави. Очевидно бе пренебрегнал вечерното облекло. Това беше крещящо нарушение на правилата, още повече, че ако някой изобщо знаеше етикета в „Ехо“, то това бе Люк. Не се беше и избръснал. Дори дългата до раменете коса падаше небрежно около лицето му, сякаш я бе приресал само с ръце. С голяма неохота тя си призна, че контрастът между самуреночерната му коса, очите и белия пуловер беше просто зашеметяващ.

Беше красив. Беше и перверзен.

Джеси реши да не обръща внимание.

— Жената в черно — рече Люк, докато се приближаваше, и посочи твърде строгата черна копринена рокля, която бе облякла. — Все още ли жалим за Саймън? Или това се дължи на модните тенденции?

— Изразява настроението ми.

— Не е лъжа — съгласи се меко той.

След като тя не помръдна от мястото си пред таблата с питиета и не направи опит да му предложи, той попита:

— Това личният ти бар ли е, или и другите могат да го използват?

Тя се усмихна ледено и отстъпи встрани.

— Личният ми бар е и само аз знам в кое от шишетата има стрихнин, но заповядай.

Той погледна към чашата ѝ.

— Водката ми се струва безопасна.

— Не бъди толкова сигурен.

Люк си сипа водка, без да си направи труда да сложи лед, отпи и изсъска, докато алкохолът минаваше през гърлото му.

— Точно каквото препоръча докторът, нали? — отново погледна към чашата ѝ, сякаш за да ѝ покаже, че е наясно какво прави — подсилва смелостта си с алкохол.

Тя му обърна гръб, тръсна глава от това кичурчета златисточервена коса изскочиха от тежкия ѝ кок. Запъти се право към огнището. Пламъчетата играеха своя омагьосващ танц, а миризмата на

кедър би могла да ѝ подейства успокояващо при други обстоятелства. Сега обаче едва забеляза всичко това, докато отпиваше от питието си.

— Дойдох да говоря с теб — рече той и се приближи към нея.

— Не съм в настроение да разговарям.

— *Настрой* се тогава.

Раменете ѝ изтръпнаха.

— Какво има? — обърна се към него.

— Направих ти предложение за женитба. Бих искал да получа отговор.

— *Никога*.

— Никога какво, Джес? Какво няма да получа *никога*? Отговор? Или теб?

— Никога няма да се омъжа за теб, разбира се. Идеята е направо смехотворна.

— Не по-смехотворна, отколкото бракът ти с баща ми.

Тя се мушна покрай него и отиде до бара да напълни чашата си.

— Защо настояваш? — попита, докато се наливаше с още водка. Този път не си сложи лед. Отпи, потръпна и се обърна. Стомахът ѝ се преобръщаше. Моля те, Боже, нека не ми става лошо, помисли си. Не ме оставяй да бъда слаба пред този дявол, пред този приятел от детството ми, превърнал се в демон. — Не знаеш нищо за мен и Саймън — информира го тя.

— Знам, че той беше чудовище и че ти наследи всичките му пари... Каква си тогава ти, Джеси?

Чудовище, помисли си тя предизвикателно. Като него, като теб, като всички. Правим онова, което трябва да направим, а понякога то е чудовищно.

— Ако дори за миг бях допуснала, че предложението ти за женитба е сериозно и че целиш нещо друго, освен да ме измъчваш, бих била...

Той тръгна към нея, оставяйки огнището зад гърба си: сатаната, излизащ от пламъците.

— Би била какво?

— Ужасена — призна тя. — Би било ужасно да съм твоя съпруга. Той остави питието си на подноса и доста дълго се визира в нея.

— Тогава бъди ужасена. Защото нямаш друг избор, Джеси. Аз те притежавам. Имам точно, което трябва — *единственото* нещо, което

искаш и от което се нуждаеш.

Единственото нещо, от което се нуждаеше? Не бе изрекла думите гласно, но той се усмихна така, сякаш беше.

— Да, Джеси, имам го — повтори той. — Попитай ме какво е то, хайде. Не си ли чела Библията? Питай и ще получиш...

Ръката ѝ трепереше. Остави чашата си много внимателно, като я задържа, докато пръстите ѝ не се поуспокоиха.

— Какво е онова, от което се нуждая? — попита го тя накрая.

Усмивката му беше толкова мрачно красноречива, че в ума ѝ изплува един-единствен отговор. Дяволски. Той отново се забавляваше за нейна сметка, играеше си с нея точно както бе направил с пистолета и със сватбения портрет. Можеше само да гадае какво си беше наумил, но то бе или унижително, или мръсно. Обърна му гръб, отвратена от себе си, че се е хванала на въдицата.

— Няма нищо друго, което да искам от теб, освен смъртта ти, и то при възможно най-ужасните обстоятелства — каза тя. — Би ли го уредил, ако обичаш? Направи услуга на всички ни и се хвърли под някой камион, Люк.

Той изсумтя.

— Тя ме моли любезно? Добри обноски у една освирепяла жена — харесва ми.

— При това нямаш представа колко освирепяла — бе плеснала с ръце и впледела пръстите си едни в други така, че кокалчетата им побеляха. — Не забравяй, че произлизам от планините, от боклука.

— Как бих могъл да го забравя? Кой друг, освен някой откачен бял боклук би имал смелостта да се опита и да успее да спаси безумец като четиринадесетгодишния Люк Уорнек. Целият град ме смяташе за луд, Джеси, за опасен лунатик, но това не те спря, нали? — гласът му стана нисък и дрезгав, почти почтителен. — Кой друг, освен теб?

Спомни си го такъв, какъвто беше в онзи ден пред банката — тъжно, дръзко дете с наранен поглед. *Спри* — помисли си тя. — *Не се опитвай да ме изкараш от равновесие, като ми напомняш за миналото. Няма да се оставя да ме върнеш там по своя прищявка. Не можеш да ми въздействаш по този начин. Но очите ѝ неочаквано пламнаха и сълзите, избликнали в тях, бяха толкова горчиво-сладки,*

колкото огънят в гърлото ѝ. Бе събудил болката — онази стара, мъчителна болка, която обаче беше силна и пареща като току-що забито острие в плътта.

Завъртя се и го погледна гневно. Но това беше глупаво от нейна страна. Ужасно глупаво. Водката я бе направила по-смела, но същевременно бе притъпила защитните ѝ сили. Имаше случаи като сегашния, когато той толкова приличаше на момчето от спомените ѝ, че дъхът ѝ секваше. Тя бавно примигна, осъзнавайки колко красив беше — постепенно и болезнено, сякаш умът ѝ, макар и замъглен от алкохола, не ѝ позволяваше да го възприеме наведнъж.

— Имам онова, от което се нуждаеш, Джес — той приближаваше към нея.

— Не, ти носиш само страдание, нищо повече. Страдание и нуждата да разрушаваш всичко, до което се докоснеш. Стой настрана от мен, Люк. Не! Не се приближавай!

Той спря на място.

— Грещиш. Онова, което имам за теб, е обратното на страданието, обратното на разрушението.

— Какво имаш предвид?

— Спокойствие на духа, Джеси. Нима нямаш нужда от малко спокойствие на духа точно сега? Ако се согласиш да се омъжиш за мен, веднага ще прекратя разследването по смъртта на Ханк Флъд. Още тази вечер. Съществува и Мел. Ще приема каквото и да ми кажеш за това кой е бащата, включително и версията, че е Саймън.

— Ами ако не се съглася?

— Тогава бомбата ще избухне. Няма да се спра пред нищо, докато не получа отговорите, които искам. И ще започна с Шелби.

— Правилно ли чух, че някой ме вика?

Шелби стоеше на прага на библиотеката. Лъскавата и тъмна коса беше прибрана в сексапилна прическа. Носеше къса, крещящо червена тясна рокля. Беше главозамайваща, както винаги. Тази година щеше да навърши тридесет и една, а очевидно едва навлизаше в разцвета си.

Сестрите Флъд, помисли си Джеси. Ама че представление. Шелби притежава външността, харизмата^[3], сексапила. Но аз имам парите. Странно как животът успява да балансира нещата.

— Не, Шелби — информира я Джеси. — Никой не те викаше. Онова, което чу, беше, че Люк ми направи предложение за женитба.

— Наистина ли? — гласът на Шелби изтъня от учудване.

— И аз казах „да“ — Джеси взе чашата си и я вдигна. Испита победоносно чувство при изненадата, която се изписа върху лицето на Люк. И на пълен смут върху това на Шелби.

Мат Сандъски спря BMW-то си на сърповидната алея пред къщата на Уорнекови и след като загаси двигателя, мислено си отбеляза да заръча да проверят уредбата в колата. Колоните леко працияха — достатъчно обаче, за да го накарат да заскърца със зъби. Не се смяташе за по-педантичен от останалите хора, но когато ставаше дума за скъпи коли, очакваше да получава онова, за което си е платил. Прецизност. Скъпата апаратура трябваше да работи, по дяволите. Защо толкова рядко беше така?

Портиерът не се виждаше никакъв, когато Мат излезе от колата — още един дребен, но дразнещ факт в изпълнения е катастрофи ден. В работата и с досадните събития в „Ехо“. Роджър би трябвало да е на разположение, за да го осведоми накратко за изненадващото пристигане на Шелби. Мат нямаше представа какво беше мястото на Шелби във всичко това. Знаеше единствено, че с Джеси са се отчуждили и че не друг, а именно Люк бе застанал между тях преди години. Уорнек старши се бе доверявал на Мат неведнъж в миналото. Дори му бе разкрил доста странните обстоятелства около брака си с Джеси. Никога обаче не бе обсъждал с него връзката на сина си с двете сестри Флъд.

Мат въздъхна тежко и прокара пръсти по ревера на сакото си, за да се увери, че е наред. Каквито и да бяха причините за появата на Шелби, „лош вятър“ беше задухал. Неговата собствена роля се състоеше в това да види доколко щеше да е необходимо да се намеси.

Когато Мат влезе, въздухът в библиотеката трептеше, но не поради напрежението от надвиснала експлозия. Това вече се бе случило. Очевидно бе пропуснал главния трус, но по-малките все още можеха да бъдат регистрирани по скалата на Рихтер. Тъмнокосата лисица, облечена в червена рокля, която си наливаше силно питие, явно беше самата Шелби. Люк Уорнек бе застанал до огнището внушително мълчалив. Приличаше по-скоро на пълновластен господар

на къщата, отколкото на натрапник. Изглежда, единствена Джеси се зарадва, че вижда Мат. Или може би си бе отдъхнала?

— Мат! Толкова се радвам, че успя да дойдеш — възкликна тя и тръгна към него. — Сигурно си спомняш Шелби?

Мат кимна, но красивата Шелби не си направи труда да го погледне. Според него тя доста се бе променила. Съблазнителната ѝ външност, която я бе направила кралица на разбитите сърца в Халф Муун Бей, се бе превърнала в пълнокръвна женственост. Отношението ѝ към живота „хич не ми пука“ бе ошлайфано във висша степен, а Ню Йорк очевидно я бе изтънчил достатъчно, за да прилага тази максима.

— Да вечеряме — предложи Джеси, хвана го под ръка и се обърна към останалите. В държанието ѝ се прокрадваше странна победоносност, още повече че Мат усети в гласа ѝ нотки на истерия.

Вечерята беше толкова любопитна, колкото би било едно пътнотранспортно произшествие. Това беше очевидно. Марджи, икономката на Джеси наета на половин ден, сервира телешко пате с чесън и подправки. Следващото блюдо беше сочно пиле на грил със задушено броколи и хрупкави картофи на фурна. Храната беше превъзходна, разговорът на масата — подчертано любезен, но напрежението беше горещо и гъсто като прочутото еспreso на Марджи. А когато Джина доведе Мелиса да каже лека нощ на гостите, Мат направо не можа да повярва на очите си.

Тя беше облечена с дълга бяла нощница, а изпод нощната шапчица се подаваха рижи къдрици. Детето изглеждаше очаровано да има толкова много „роднини“ наоколо.

— Ела насам, Рип Ван Уинкъл^[4]. Ела да гушнеш леля Шел за лека нощ.

Мел се усмихна лъчезарно и се хвърли в прегръдките на леля си. Шелби прошепна нещо в ухото на Мел и двете започнаха леко да се боричкат, докато Шелби гъделичкаше детето. Мел пищеше и се смееше, като се опитваше да се измъкне.

— Ти манекенка от Ню Йорк ли си? — попита Мел задъхано. — А налага ли ти се да си повдигаш гърдите като Синди Крауфорд, за да обличаш красивите си сексапилни дрехи?

— Мел — предупреди я Джина.

— Джина смята, че гърдите са ми станали фикс идея — сподели Мел с леля си. — Колко време ще останеш?

Шелби се изсмя.

— Ако наоколо имаше повече такива като теб, Мел, можех да се преместя за постоянно.

Звукът от преобърнатата чаша сложи край на веселите закачки.

— О, съжалявам! — Джеси скочи на крака. — Моето вино се разля.

— Хайде да си лягаш — рече Джина и поведе Мел навън от стаята.

Когато продължиха да се хранят, Мат си науми да поддържа разговора. Заприказва за времето, за спорт и за каквото друго се сетеше. Даваше си сметка, че сътрапезниците му бяха изпаднали в каменно мълчание, и реши, че отегчението е за предпочитане пред откритата враждебност, така че продължи да говори, като изтъкваше предимствата и недостатъците на един местен проект, който включваше игрище за голф и пешеходна зона.

— Ти навремето живееше тук, Люк — каза той. — Какво мислиш? Би ли искал да превърнат крайбрежните скали в кънтри клуб?

— Мисля, че ми действаш на нервите — Люк вдигна чашата си с вино в подигравателен тост, преди да я пресуши.

— Моля, моля — намеси се Шелби и взе чашата си. — Със сигурност можем да си измислим по-секси тема за разговор от топките за голф. А, сетих се! — тя погледна към малката си сестра и повдигна драматично едната си вежда. — Джеси, какво стана с хубавата ти новина? Съобщи ли я вече на Мат?

— Шелби, за Бога — рече тихо Джеси. — Когато бъда готова да направя официално съобщение, ти ще бъдеш първата, която ще научи.

— Официално съобщение? — Мат моментално бе заинтригуван.

Люк се облегна назад в стола си с тайнствена усмивка на лицето. Изглеждаше така, сякаш беше на боксов мач и бе зложил много пари на победителя. На Мат това положение не му харесваше, особено след като не знаеше нито кои са състезателите, нито за какво се бият.

— Колко време ще останеш, Шелби? — попита Джеси остро.

— Всъщност не съм мислила за това — Шелби също се облегна назад и започна небрежно да гали с червените си нокти сърцевидната бенка на врата си. — Посещението ми не създава проблеми, нали?

— Че кога ти си създавала нещо друго?

Интересно малко семейно събиране, помисли си Мат.

Ситуацията би могла да му се стори и забавна, ако не беше толкова любопитен относно случилото се. Изглежда, нямаше да му навреди известно време да наблюдава залповете, стига нещата да не излезеха съвсем от контрол.

Мат не бе роден в Халф Муун Бей. Беше израснал по-на север, в Мос Бийч — средна ръка дете от средна ръка семейство. Не че беше скромнен по отношение на способностите си, просто се беше издигнал като бита сметана в „Уорнек Къмюникейшънс“ главно благодарение на съчетанието между време и късмет — времето на Мат с невероятно лошия късмет на Саймън. Но въпреки успеха си Мат бе запазил до голяма степен чувствителността на хората от средната класа. Баба му винаги бе твърдяла, че ако много богатите и много бедните имаха странности, то това се дължи на голямата изолация и браковете между близки родственици в двата края на обществената стълбица. Ако днешната вечеря можеше да послужи като пример, Мат започваше да вярва на баба си.

Изпитваше особено любопитство по отношение на връзката между Люк и Шелби. Саймън му бе доверил, че Люк е бил влюбен до уши в нея, когато били деца, и че тя го отхвърлила, след като Саймън го лишил от наследство. Но тази вечер Люк сякаш се интересуваше далеч повече от Джеси, отколкото от Шелби, което караше Мат да изпитва силно безпокойство.

— На колко години е Мел? — заинтересува се Шелби, обръщайки се към Джеси.

— Тя е... на девет години.

— А кога е рожденият ѝ ден?

Вилицата на Джеси изтрака по чинийката от костен порцелан. Почти не бе докоснала лимоновата торта.

— Какъв е този внезапен интерес към дъщеря ми, Шелби? Нямаше те толкова време. Не си спомням Мелиса да е получавала дори картичка за Коледа от теб.

Шелби въздъхна със съжаление.

— Вярно е, но никога не е прекалено късно, нали? Тя има моите очи, забелязала ли си?

Джеси внезапно стана.

— Може би ще искате да изпиете питиетата си в библиотеката? Страхувам се, че ще трябва да ви оставя. Тази вечер нещо не ми е добре — тя погледна към Мат, който възприе погледа ѝ като знак да действа.

— Благодаря, но трябва да тръгвам — рече той и се изправи. — Утре ме чака тежък ден.

— Обзалагам се, че е така — Люк подхвърли саркастичната си забележка, докато буташе стола си назад и ставаше. — Аз също ще се откажа от питието. Трябва да се погрижа за бизнеса си.

Очите на Шелби светнаха опасно.

— Бизнес? По това време на нощта? Каква самоотверженост, Люк. Впечатлена съм. Разбира се, ако не става дума за нещо лично.

— Целият ми бизнес е личен, Шелби.

— Наистина ли? Това ли е причината за феноменалния ти успех?

— Ако съм постигнал успех, то той се дължи на факта, че щом си поставя някаква цел, преследвам я до дупка. Дебна жертвата си, докато не падне в капана. Не е ли така, мисис Уорнек? — той се обърна към Джеси и се втренчи в нея въпреки нежеланието ѝ да му обърне внимание. — Нали знаеш кого си имам за пример? Какво мислиш, Джеси? Също толкова гадно копеле ли съм като баща си? От неговата класа ли съм?

Джеси пребледня и Мат не би могъл да я обвини. Люк се държеше безпричинно жестоко. Мат бе усетил експлозивното напрежение още в момента, в който бе влязъл в къщата. Сега беше убеден, че всички тук съзаклятнически пазеха мълчание и че той беше единственият непосветен.

Къде, по дяволите, беше Роджър? — зачуди се отново. Моментално щеше да го накара да проучи този въпрос. Сега Мат беше много повече от любопитен — беше силно загрижен. Шелби имаше остър език, но той не я виждаше като сериозна заплаха за Джеси или за семейния бизнес. Люк беше свършено друго нещо. Той искаше да се докопа до голямата лъскава червена ябълка, наречена „Уорнек Къмюникейшънс“, и Джеси беше дупчицата, през която можеше да проникне, така да се каже. Мат никога не се беше смятал за паникьор, но интуицията му подсказваше, че Люк представлява смъртна заплаха. Ако Джеси бе стреляла по него, то това е било продиктувано единствено от необходимостта да се предпази.

От тях двамата Люк Уорнек беше човекът с инстинкти на убиец.

---

[1] Жана д'Арк (1412–1431) — френска героиня, канонизирана през 1920, борила се самоотвержено срещу окупацията на англичаните по време на Стогодишната Война, предадена от своите и изгорена на кладата като вещица. — Б.пр. ↑

[2] В пълно съзнание и разум (лат.) — Б.пр. ↑

[3] Изящество, дар Божи, изключително излъчване (гр.). — Б.пр. ↑

[4] Сатиричен герой на американския писател Уошингтън Ървинг (1783–1859). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Някой плуваше в басейна.

Джеси си помисли, че ѝ се присънват ударите на прибоя в далечен каменист бряг. В съня си тя се вкопчи в просмуканите от слънце образи на златист пясък и лазурни морета, но накрая неохотно трябваше да изостави идиличните видения и да приеме, че примамливите звуци, влизаци през отворения прозорец, са причинени от бавното плъзгане на тяло във вода. Отличен плувец — личеше си по равномерните, едва ли не мързеливи удари на ръцете и отсъствието на всякакво пляскане.

Беше полузаспала върху удобната купчина копринени възглавници с аромат на рози и сега се пресегна да включи сложената до леглото лампа „Тифани“, след това затърка парещите я очи, докато не се навлажниха. Беше един през нощта. Очевидно още някой не можеше да заспи. Докато ставаше от леглото, се опита да познае кой беше. Облече си кимоното. Роджър често плуваше, навремето Шелби също бе добра плувкиня. Когато бяха деца, сестра ѝ се бе опитала да се включи в междуградския плувен отбор. Дори бе участвала в няколко състезания, преди еднообразието на всекидневните тренировки да започне да я отегчава.

Когато погледна през еркерните прозорци към басейна и градината, Джеси осъзна, че се самозалъгва. Не беше нито Роджър, нито Шелби. Черната лъскава коса на плувеца блестеше на лунната светлина. Мускулест и гъвкав, той се плъзгаше напред и назад по дължината на басейна с олимпийски размери с гъвкавост, сякаш взета на заем от жизнеността на самата вода. Винаги щеше да накуцва, но умееше да плува. Божичко, наистина умееше.

Джеси почти не си даваше сметка, че върти презрамката на крепдешинената нощница около пръстите си и че кимоното ѝ се е изхлузило от рамото. Чувстваше ръката си леденостудена до горещата кожа. Бе прекарала последните няколко часа, преди да се унесе, в преповтаряне на репликите си за неизбежния сблъсък с Люк, а

несъмнено щеше да остане будна и през останалата част от нощта, ако ѝ се наложеше да чака до сутринта. Сега моментът не бе по-лош откогато и да било, реши тя. Тя, която се колебаеше...

Но беше нервна, почти непоносимо нервна. Усети теракотените плочки хладни и грапави под босите си стъпала, когато стъпи на терасата. Около лампите прелитаха и се събираха нощни пеперуди, а нощта миришеше на крайбрежни огньове и мъхести мъгли. Във вътрешното дворче след трапезарията имаше няколко стъпала, които я отведоха до басейна и съблекалните.

— Люк? — извика тихо тя, надявайки се да привлече вниманието му, без да буди цялата къща.

Той вдигна поглед, но продължи да плува. Не беше сигурна дали я е видял и вече беше готова да повярва, че наистина не я е забелязал, когато осъзна, че гледа право в нея всеки път, щом вдигне глава, за да загребе отново. Тя приближи до едната страна на басейна, но вместо да покаже, че знае за присъствието ѝ, той се обърна по гръб и започна мързеливо да плува.

Имаше само един начин да привлече вниманието на копелето, ако паметта не я лъжеше. Тъй като около басейна не се виждаха камъчета, тя взе един от спасителните пояси и го метна като фризби^[1] с надеждата да го цапардоса по главата. Той прелетя точно покрай него и падна на около метър встрани във водата, но привлече вниманието му.

Люк успя да направи циничен жест, без да пропусне нито един мах.

Тя го чакаше до стълбата, когато той стигна там.

— Бих искала да говоря с теб — осведоми го накратко. — Има някои неща, които трябва да изясним.

Замълча, когато той стъпи здраво върху плочките и се изправи в цял ръст. Стичащата се по торса му вода привлече погледа ѝ към тялото му като с магнит. Макар че това беше последното нещо, което желаше или възнамеряваше да направи, откри, че ѝ е невъзможно да не проследи пътеката на водната струйка, която слепваше космите по гърдите му, прокрадваше се към корема и се стичаше по бедрата. Всяка извивка и издутина по мускулестото му тяло бе подчертана, всяко самуреночерно косъмче блестеше върху загорялата му стегната кожа.

Той беше завладяващо мъжествен.

Някои жени биха се смутили.

Изведнъж Джеси застана нащрек. Изобщо не се бе замислила, че ще бъде мокър и почти гол. Ако някъде наблизко имаше халат, би му го подала моментално. Но нямаше, а банският му костюм, макар и не с изрязана кройка, не беше кой знае колко прикриващ. Черен като индиго на фона на мокрото му тяло, той се превърна във втория магнит.

Странно, но онова, което мина през ума ѝ в този момент, бе споменът за първия път, когато се бяха съблекли голи. Тогава тя трепереше във водата и наблюдаваше с изумлението на младо момиче и слисването на девица как той съблича дрехите си под лунната светлина. По онова време той беше на четиринадесет години и бе напълно съзрял, или поне тя така си мислеше.

Но бе сгрешила. Сега хълбоците му преминаваха в издадени тазови мускули, стегнати от студения нощен въздух. И същите тези мускули сякаш притискаха члена му към прилепналата материя на банския. Беше огромен, осъзна тя, ѝ усети как я обзема паника. Не беше възбуден. Просто голям. Така го бе създала природата. На вътрешната част на бедрото му имаше лепенка, но тя почти не ѝ обърна внимание.

Изведнъж осъзна, че той не бе казал и дума.

Главата ѝ се вдигна рязко и тя срещна изучаващия му поглед. Устните му се изкривиха в усмивка и едната вежда се вдигна саркастично. „Добре ме разгледай“, сякаш искаше да ѝ каже.

— Какво си намислила? — запита той.

— Много неща съм намислила... — тя се изчерви заради двусмислието в думите, на което той реагира с подигравателна усмивка. — Ето условията ми — продължи тя. — Бракът ни ще бъде само формален. Няма да имаме физическа близост. В никакъв случай. Ще спим в отделни спални, всеки ще има свой собствен живот. Ще изчакаме, разбира се, колкото изисква благоприличието...

Млъкна, когато той пристъпи към нея.

— Разбираш ли ме? — настоя тя и заотстъпва назад, докато той приближаваше. — Това са условията ми!

Той я избутваше, притискаше, притесняваше.

— Какво правиш? — попита тя, макар че беше болезнено ясно какво правеше. Караше я да отстъпва. С протегнатата назад ръка, за да се

увери, че там няма нищо, тя отстъпваше бавно, като се опитваше да запази разстоянието помежду им.

— Престани — прошепна накрая.

Но той не престана. Продължи да върви, докато тя не се опря в стената на терасата. И тогава той се приближи дори още повече, като я принуди да се залепи за студената, неравна каменна повърхност и да се загърне плътно с кимоното си.

— Какво е това? Жалък опит да ме изплашиш ли?

Люк хвана главата ѝ с две ръце и я притисна към стената, като по този начин намокри цялата ѝ копринена дреха с хлорирана вода.

— Не си в положение, в което можеш да поставяш условия — каза той. — Бракът ни ще си е брак в пълния смисъл на думата. А що се отнася до периода на благоприличие, имам работа, заради която ще отсъствам точно две седмици. Когато се върна, ще се оженим.

Джеси го изгледа мълчаливо, хваната в капана на собственото си яростно сърцебиене. Устоя на поривите, които я разкъсваха, съдържа се да не го обсипе с обидни думи и да не го удари, макар че ръката я болеше да я стиска в юмрук.

— Ще видим — отвърна тя с треперещ от потиснат гняв глас.

Той наведе глава, сякаш да я целуне, и противно на здравия разум, тя му позволи.

Когато устните му докоснаха нейните, тя се сви до стената и ръцете ѝ пуснаха кимоното. Всичко сякаш се разпадаше от зашеметяващата интимност на докосването. Този трепет като че ли идваше от дълбините на тялото ѝ, от центъра на земята, зареден с мощна отрицателна енергия. Въздухът излизаше със свистене от дробовете ѝ, силата напускаше тялото ѝ, лишавайки я от цели и воля. Краката ѝ се подкосиха и тя усети как се смъква покрай стената. Нямахше съпротивителни сили. Единствено ръцете ѝ, пръстите ѝ, забиващи се отчаяно в каменната повърхност зад нея, я задържаха.

Тялото на Люк остана надвесено над нейното. Ръцете му бяха заключени около главата ѝ. Би я оставил да се свлече, осъзна тя вяло. Това дори би му харесало. Искаше тя да бъде слаба и безпомощна — изплашена и беззащитна жена. Искаше да я владее само чрез едно докосване на устните си, чрез едно ужилване със зъбите и езика.

И странно, но в този момент като че ли хич не ѝ пукаше, че той беше врагът и че целта му беше да я види разголена, трепереща,

победена. Главата ѝ бе наведена назад и тя беше напълно погълната от целувката, от въздействието върху най-дълбоката ѝ същност, върху жизненоважните ѝ части. Трепереше като бебе. Никога не бе вкувала нещо по-възхитително от устните му, които се движеха с лек съсък върху нейните и я лишаваха от последните искрици енергия.

Той се отдръпна, дишайки тежко.

— А това са *моите* условия, Джеси. Смятам да се оженя за теб. И смятам да те чукам. Но не непременно в този ред.

— Не! — гръбначният ѝ стълб се изви болезнено до стената. Изпълваха я такова отвращение и такава разтърсваща възбуда, че едва дишаше. Нямахше сили да се отдръпне. Бог да ѝ е на помощ, но имаше нещо тъмно в него, а и в нея имаше нещо също толкова тъмно, което откликваше на онова, което той говореше, на онова, което правеше.

Той се наведе и отново я целуна, този път страстно, хапейки устните ѝ със зъби, подобни на ято оси, нахвърлили се върху дива детелина. Дъхът му пареше болезнено горещото ѝ гърло, а думите му пробиваха замъглените ѝ мисли като с лазер. Само да ѝ дадеше възможност да си поеме въздух.

Но той не ѝ я даваше дори за миг. Хвана кичур от косата ѝ, като така прикова главата ѝ в положението, в което я бе наклонила — с вдигната нагоре брадичка и силно избита шия.

— Усецаш ли ме? — попита той и се втрени надолу към нея, докато смъкваше презрамката на нощницата ѝ и обхващаше с ръка голата ѝ гърда. Гласът му беше изпълнен със страст, с наелектризиращ трепет и сексуален глад. — Искам да смъкна дрехите ти и да те забода към тази стена, Джеси. Искам да целувам гърдите ти и да усетя вкуса между краката ти...

— Не!

Наведе се да я целуне и когато топлите му устни се плъзнаха върху нейните, тя ухапа свирепо до кръв. Пусна я, изсъска тихо и докосна раната на долната си устна. Погледна невярващо пръстите си.

— А ти *мен* усецаш ли ме, Люк? — в бавно изречението с треперещ глас думи се четеше гняв. Преди да успее да ѝ отговори, тя се шумгна покрай него и избяга.

Роджър Меткълф се отдръпна в сянката на хресталака, проследи жадно как Джеси дръпна нагоре презрамката на нощницата си, хвърли се през терасата като черно сатенено видение и изчезна в стаята си. Френските врати се затвориха със свистене и остро изскърцване, след което се чу изтракването на резето.

Страхотни цици, помисли си Роджър и заведе тази информация в собствената си, лична графа данни вместо към нещата, които трябваше да съобщи на Мат Сандъски.

Роджър продължи да се мотае наоколо, изчаквайки да види какво щеше да направи Люк.

На облегалката на един стол до басейна бе праметната пухкава хавлиена кърпа. Все още втренчен във вратата на Джеси, Люк използва ъгълчето на хавлията, за да попие кървящата си устна. Изглеждаше така, сякаш не можеше да реши дали да щурмува затворената с резе врата, или да приеме положението и да иде да си легне. Роджър безмълвно изхихика. Люк и Джеси Уорнек щяха да бъдат интересна двойка.

Роджър изгаряше от нетърпение да съобщи на Сандъски какво бе намислил Уорнек. Подмолния план всъщност си го биваше. Вместо да я щурмува, Люк направо се женеше за компанията. Все пак, като се имаше предвид какво се случваше, откакто Люк се бе появил, Роджър се чудеше какви бяха шансовете младоженците да оживеят до след медения си месец.

Люк праметна хавлиената кърпа през врата си и напусна терасата. Роджър също се приготви да си тръгне и тогава забеляза, че още някой тайно наблюдаваше забавата. Някаква жена надничаше надолу към басейна от прозореца на една от спалните на втория етаж. Набраните пердета скриваха лицето ѝ от погледа на Роджър, но нещо в извивката на тялото ѝ подсказваше, че беше по-скоро очарована, отколкото шокирана от онова, което бе видяла.

Беше облечена със сребриста нощница, но не тя, а позата ѝ прикова вниманието му. Опряла едната си ръка на бедрото, тя се бе привела напред така, че не можеше да не привлече вниманието му към изпънатите назад рамене и съблазнителната закръгленост на гърдите. Ммммм, помисли си Роджър с мързелива усмивка, не бих имал нищо против да ѝ се метна отзад. Гъвкавото ѝ котешко тяло беше с по-малки

гърди от тези на Джеси, но не бе по-малко чувствено. Това трябваше да е или Шелби, или Джина, бавачката.

Роджър се хващаше на бас, че е Шелби. Мушна ръка в джоба на анцуга, като си даде сметка за собствената си възбуда и усети удоволствието от опънатите си нерви и мускули.

Шелби се пресегна и разтвори тънките завеси, за да пусне ароматния бриз в стаята. Среднощното благоухание на люляк и глицинии я пронизваше с хлад при допира с горещата ѝ кожа. Нервите ѝ бяха обтегнати и трептяха, плътта ѝ вибрираше, но мислите ѝ не бяха насочени към секса. Поне не към правенето на секс. Мислеше за другото нещо, което караше кръвта ѝ да се разгорещява и да препуска бясно — най-мощния съществуващ афродизиак: парите.

Нещата в Халф Муун Бей се бяха променили видимо, откакто бе заминала. Първо, Люк Уорнек бе напълно съзрял. Напълно съзрял, привлекателен като дявол и тичащ подир опашката на по-малката ѝ сестра. Може би това щеше повече да тревожи Шелби, ако не съзнаваше толкова ясно какво го мотивираше. Джеси притежаваше парите на Уорнек и Люк искаше да си ги върне. Животът беше невероятно прост, ако човек не го усложняваше със самозалъгване.

Никой не знаеше по-добре от Шелби, че материалното благополучие е най-великата движеща сила, американската мечта и щастливата съдба, събрани в едно като в голяма, дебела пура. Щом веднъж се докопаш до нея, вече можеш да си позволиш да бъдеш алтруист и да помагаш на ближния си. Парите не бяха причината за всяко зло. Отдавна бе осъзнала, че това беше напълно абсурдно твърдение. Парите правеха човек щедър, великодушен, добър. Единствено бедняците, които нямаха пукнат грош и с нокти и зъби се стремяха да намерят малко пари, бяха зли. Понякога Шелби се чудеше дали само тя на тази земя го разбира.

Отдръпна се от прозореца, оглеждайки луксозната стая по-скоро с ирония, отколкото със завист. Та като ставаше дума за *mucho dinero*^[2], малката ѝ сестра се търкаляше в тях. Как го беше постигнала Джеси? — зачуди се Шелби и неохотно изпита гордост. По какъв начин нейната странна, буйна сестра бе постигнала онова, което тя,

Шелби, се опитваше цял живот да направи: да подскочи във въздуха и да се приземи в купища пари.

Шелби потъна в мекото легло, изтегна се по диагонал върху покривката от сатен и плюш, докато пръстите на краката ѝ не докоснаха медната табла в долната част, а пръстите на ръцете ѝ — онази над главата. Усмихна се тайнствено и се поздрави за избора на подходящия момент. Нещата в Халф Муун Бей определено се бяха променили. Презрените Флъдови се бяха изкачили стремглаво по социалната стълбица, сякаш ги бяха изстреляли нагоре с оръдие, и Шелби имаше намерение да извлече финансова облага от ситуацията.

---

[1] Търговското име на вид „летяща чиния“. — Б.пр. ↑

[2] Много пари (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Пръстите на Джеси се поколебаха над клавиатурата на компютъра. Сетивата ѝ се изостриха до крайност. Шумът, който току-що бе чула, приличаше на изскърцването на вратата на кабинета ѝ. Мислите ѝ автоматично се насочиха към единствения човек, за когото знаеше, че е достатъчно безочлив, та да се прокрадне по този начин зад нея.

— Изчезвай от кабинета ми, *по дяволите!* — викна тя, завъртя се и се изправи от стола си.

Шелби отскочи назад.

— За Бога, Джеси!

— *Шелби...* — Джеси въздъхна обвинително. — Изплаши ме почти до смърт.

— Ами да ти призная, взаимно беше — Шелби разтърси тъмната си коса като лъскава черна котка, чиято козина е била разрошена. Със заучено движение на китката оправи широките подплънки на пуловера си с цвят на опушена роза, който бе съчетала с клин в същия тон. — Нещо сме напрегнати тази сутрин, така ли?

Джеси отново седна и колелцата на стола изскърцаха в пластмасовите гнезда.

— Искаш ли нещо, Шелби? Трябва да довърша тази уводна статия, а нямам никакво време. Мат всеки момент ще мине да я вземе.

— Продължавай, все едно че ме няма — сестра ѝ огледа стаята, сякаш вече мислеше как да я пренареди.

— Не, Шелби — обясни търпеливо Джеси. — Това е работа. Имам нужда да помисля на спокойствие, да се съсредоточа.

— Добре, давай — Шелби вече бе започнала да се рови наоколо. Като оставяше зад себе си диря от острия аромат на „Ред“, любимия ѝ парфюм, тя оглеждаше книгите по лавиците. Там имаше какви ли не заглавия върху вестникарския бизнес, както и справочници по всички възможни теми, като се започне от лечението с билки на амазонците, и се стигне до женските сексуални перверзии.

— Пиши си — измърмори тя. — Няма да ми пречиш.

Джеси се обърна отново към компютъра с твърдото намерение да пренебрегне присъствието на сестра си, ако такова нещо изобщо беше възможно. След безсънната нощ бе решила, че единственият начин да откъсне мислите си от надвисналото заради Люк бедствие е да се насочи към по-малко личната беда. Местното бизнес общество напоследък се опитваше да затвори една бръснарница, където работеха голи до кръста момичета, под претекст за изменения в градоустройствения план. Проблемът интересуваше Джеси заради връзката му с първата поправка към конституцията. Обикновено тя пишеше повечето уводни статии по въпроси, свързани с Декларацията на правата^[1]. Но трябваше да подходи към проблема от подходящ ъгъл, а крайният срок за предаване на уводната статия за сутрешния брой беше този следобед.

— Каква си? Репортерка ли? — Шелби се приближи и хвърли поглед на монитора пред Джеси.

— Тя прочете на глас заглавието.

КОГА ГОЛОТАТА Е НЕПРИЛИЧНА?

— От време на време пиша уводни статии за „Халф Муун Бей Монитор“ — Джеси се въздържа да напомни на Шелби, че току-що бе наследила малка медийна империя, която включваше и тукашния вестник. Беше писала и материали по чисто местни проблеми за „Монитор“, но в момента нямаше нито време, нито желание да прави каквото и да било, освен да отвлича вниманието си със страстни уводни статии. Когато ставаше дума за „Уорнек Къмюникейшънс“, беше повече от благодарна, че Мат щеше да е на кормилото, докато тя не се подготвеше да играе по-активна роля.

— Уводна статия от време на време. Така ли? — гласът на Шелби неприятно се извиси. — Вдовицата Уорнек, журналистка, учена жена, закрилница на голите бръснарки, а несъмнено и на бездомните? Онази Джеси Флъд, която аз помня, повече се безпокоеше самата тя да не остане без покрив.

— Нещата се променят.

— Я кажи, кога е сватбата?

— Не знам. Може би няма да има сватба.

— О? Нещастие в рая? — докато се разхождаше из просторния, облицован с дърво кабинет библиотека, Шелби бе открила един глобус. Завъртя го, след което продължи да разглежда, сякаш мислено провеждаше инвентаризация.

В този момент Джеси изостави миролюбивата тактика. Шелби притежаваше финеса на стенобойна машина. Нямахше начин да я избегнеш, щом летеше право срещу тебе.

— Благодаря за проявения интерес — рече тя, — но с Люк още не сме уточнили окончателно плановете си. Може пък да избягаме някъде.

— И ще лишите този град от най-пищната церемония, откакто Лиз^[2] се ожени за Лари? — Шелби и смигна така, сякаш ставаше дума за някаква обща шега. — Отсега виждам поканите: „Молим да ни удостоите с честта да присъствате на сватбата на мисис Саймън Уорнек със собствения ѝ доведен син.“ Божке, колко забавно ще им бъде на дамите. Освен това се надявах да ти бъда главна шаферка. Мел може да държи цветята. Хммм, да видим. Какво ще правим с кума? Всъщност Люк има ли изобщо приятели?

Джеси се завъртя в стола и погледна ядосано сестра си.

— Съмнявам се, че ще останеш тук достатъчно дълго, за да се безпокоиш за церемонията. Кога си *заминаваш*, Шелби? Така и не отговори на въпроса ми снощи.

Шелби прокара показалеца си по връхчето на един от идеално заострените си нокти с цвят на опушена роза.

— Е, като спомена сега за това, мислех си да направя едно бизнес пътуване. Още нищо не е сигурно, но ако нещата се наредят така, както се надявам, може да се наложи да замина много скоро. Разбира се, крайно неприятно ще ми е да пропусна най-великия ден в живота на малката си сестричка, но...

— Ако кои неща се наредят?

— О, не ти ли казах? Търся инвеститори. Проведох няколко телефонни разговора, но засега ударих на камък. Ако някой въображаем, склонен към рискове капиталист реши да финансира агенцията ми за консултации по външността, ще бъда принудена

веднага да започна да съгласувам нещата, нали? Няма да го правя оттук, разбира се. Ще имам нужда от по-голям, космополитен град за оперативна база — Сан Франциско например. Ако намеря финансова поддръжка.

Джеси започваше да се чуди дали на челото ѝ с големи букви не бе изписана думата „глупачка“. Ако това не си беше откровено изнудване, здраве му кажи. Нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от един ритник право в опушено розовия задник на Шелби, но не можеше да си позволи да я превърне в свой враг. Сестринската им обич една към друга бе безвъзвратно изчезнала, но ги свързваха връзки, кръвни връзки, както и нещо друго, много по-дълбоко и силно. Двете с Шелби бяха сключили мълчаливо споразумение, и то още в ранното си детство. Те пазеха тайните си.

— Що не се хвърлиш под някой влак? — отвърна закачливо Джеси и отново се върна към уводната статия. Започваше да разбира недоволството на местното бизнес общество. В розовата им градина растеше бурен, но не можеха да го изтръгнат, защото буренът имаше същите права върху своята част от общата почва, каквито имаха и розите, или поне така се твърдеше. Проблемът изглеждаше неразрешим.

— Реших да ти дам възможност — не се предаде Шелби и отиде до прозореца, пред който седеше Джеси, така че да си върне вниманието ѝ. — Мога евентуално да бъда убедена да се разделя с част от властта си заради член на „семейството“ — мълчаливо сътрудничество, нещо такова.

— Нека поговорим за това по-късно, става ли?

Острите нокти изцракаха шумно по прозореца — сигурен знак, че Шелби затопляше стенобойната машина.

— Знам защо Люк се жени за тебе — каза тя. — Онова, което не разбирам обаче, е защо ти се омъжваш за него. Какво би могла да спечелиш?

— Не е твоя работа, Шелби.

— Обичаш ли го?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че си полудяла.

— *Значи ставаме двама.*

Репликата дойде иззад Джеси, но тя веднага разпозна гласа на Мат Сандъски. Въздъхна и натисна бутона за запаметяване на клавиатурата, след което изключи компютъра. По дяволите! Не искаше Мат да научава по този начин.

— Съжалявам, Мат — рече тя, изправи се и се обърна с лице към него. Сърцето ѝ се сви, когато видя колко разстроен изглеждаше. Очите му бяха кървясали, костюмът — измачкан. Никога, освен в последните два дни не го бе виждала с разрошена коса. — Смятах да ти съобщя.

— Наистина ли? Кога?

— Скоро... колкото можех по-скоро. Каква част от разговора ни чу?

— Достатъчно, за да разбера, че възнамеряваш да се омъжиш за Люк. Джеси, трябва да поговорим.

— Мисля, че е време да ви напусна — Шелби отправи към Мат ослепителна усмивка и оправи черната си коса. — Какво *удоволствие* е да ви видя отново, мистър Сандъски. Толкова малко време бяхме заедно на вечеря, че нямаше кога да Ви кажа с какво се занимавам — плъзна поглед по дрехите му, сякаш можеше да ги изглади с тюркоазните си очи. — Обличам мъже, важни мъже като вас самия. Водещ консултант по външността съм, а мои клиенти са някои от най-могъщите инвеститори от Уол Стрийт. Чували ли сте за Дъглас Естърбаум?

Сякаш с помощта на някаква магия тя измъкна от опушено розовия си, подобен на облаче пуловер визитна картичка и я мушна в намачканото джобче на Мат, докато минаваше покрай него.

— Можете да ме потърсите за частна консултация — измърмори.

Мат силно се изчерви и прокара ръка, сякаш да изчисти нещо от сакото си.

Джеси погледна настрана, за да му даде време да дойде на себе си, а на Шелби — време, за да излезе. Вината не беше негова. На повечето мъже никак не им бе лесно да си възвърнат хладнокръвието след среща с Шелби. Щом се увери, че сестра ѝ е излязла, Джеси отиде и затвори вратата на кабинета. Когато се обърна, Мат я сграбчи за ръката.

— Джеси, няма да те оставя да го направиш.

Твърдостта му я изплаши.

— А как би могъл да ме спреш?

— Като ти поговоря, разбира се, като те накарам да мислиш разумно. Не мога да си представя защо си решила да се омъжваш за Люк. Какво може да е направил или казал, че да те принуди да извършиш подобна лудост? Не виждаш ли какъв риск поемаш? Това е опасно!

— Опасно? В какъв смисъл?

— Във *всякакъв* смисъл. Лично за теб, за бизнеса. Люк иска империята на Саймън, а ти я притежаваш. Готов е на всичко, за да си я върне.

— Дори да се ожени за мен — подхвърли саркастично Джеси. — Горкото копеле трябва да е наистина отчаяно, нали?

— Не исках да кажа това. Ти си красива, желана жена, но не това търси Люк. Беше права за едно нещо. Той е отчаян, отчаяно болен, поне според мен.

Тя поклати глава.

— Ядосан — да, но...

— Болен е! Той е завладян от фикс идея, а това е болест. Не се омъжвай за него, Джеси. Не го прави, ако не искаш да умреш.

Тя замълча. Обърна се с гръб към него и се втренчи през прозореца в розовата градина. Приглушен крясък на чучулига долетя през градината откъм кипарисите и този призрачен вик сякаш подчерта предупреждението на Мат.

— Няма да го направиш, нали? — попита той.

— Трябва.

— Защо? За Бога, защо?

— Не мога да ти обясня в момента, но просто трябва да ми вярваш. Някои неща в живота не подлежат на обсъждане. Това е едно от тях.

— Не подлежат на обсъждане? Какво означава това? Насилва ли те? Изнудва ли те? Джеси, има ли нещо, което трябва да ми кажеш? Мога да помогна...

— Не... не можеш да помогнеш. Не и този път. Сега имам нужда само от доверието и подкрепата ти — отново се обърна към него с умолително изражение. — Имам нужда от приятелството ти повече от всякога, дори повече, отколкото когато Саймън беше болен.

— По дяволите — гласът му потрепери, докато се отпусна в най-близкия стол. След миг, изглежда, се съвзе и когато вдигна поглед, очите му гледаха странно, почти пронизително. — Ще ме принудиш да ти го кажа, нали? Каквото и да ти е наговорил Люк, с каквито и заплахи или обещания да те е засипвал, трябва да разбереш, че това е прах в очите. Интересува го единствено да има контрола над компанията и щом веднъж се ожени за теб, само ще спечели, ако те изтласка от пътя си. Няма да е трудно да се уреди, Джеси. Толкова е просто да се нагласи една злополука.

Джеси би се изсмяла, ако не беше толкова изумена.

— Хайде, Мат... *злополука*? Сега ти си паникьорът — в гласа ѝ прозвучаха успокоителни нотки. Опитваше се да я изплаши и единственият начин, по който можеше да се справи с него, беше да изкаже на глас страховете и на двамата. — Трябва да ми вярваш, Мат, не го правя импулсивно. Наясно съм с фикс идеята на Люк и нямам намерение да му разреша да контролира нито мен, нито компанията.

— И как смяташ да го спреш?

Това ще зависи от Люк, помисли си тя. Както винаги, щеше да прави всичко, което ѝ се наложеше, за да осигури собственото си оцеляване и на дъщеря си. Това, изглежда, беше единствената константа в живота ѝ.

— Първо, искам да науча всичко за „Уорнек Къмюникейшънс“, Мат. Люк ще отсъства две седмици. Това ще ни даде възможност за скоростен курс. Що се отнася до останалото, просто ще трябва да ми вярваш. Върша, каквото е необходимо. Нямам друг избор.

— Не на теб нямам доверие, а на него — той с усилие разкопча най-горното копче на ризата си и рязко разхлаби вратовръзката. — Мисля, че правиш фатална грешка, но ако не мога да те убедя в това, нека поне ти уредя среща с Гил Стретън. В случай че и след този разговор все още държиш на своето, ще ти подготвим железен предбрачен договор и ще предприемем всички необходими законови стъпки, за да те защитим.

Тя се обърна към него.

— Никакви договори, Мат. Люк никога няма да се съгласи.

— Джеси, не можеш да се омъжиш без брачен договор, за Бога. Това е самоубийство! Той самият със сигурност ще настоява за някакъв вид писмено споразумение. Има да губи не по-малко от теб.

Джеси кимна повече, за да сложи край на разговора, отколкото, защото беше съгласна. Горкият Мат не разбираше, че хватката на Люк около нея не можеше да бъде разхлабена е никакви договори. Беше прекалено коварна.

— Добре тогава, напишете няколко реда, но да са ясни и прости. Поне можем да предприемем някакви стъпки, за да защитим Мел, ако се случи нещо непредвидено.

— Непредвидено? — измърмори Мат. — Много очарователен начин на изразяване. Ще искаме също да включим определена част от съществуващата собственост, както и всичко, придобито по време на брака.

— Разбира се, направи каквото е необходимо, за в случай че бракът не оцелее...

— Хич не ми пука дали бракът ще оцелее или не — лицето на Мат бе пребледняло като бялата риза, с която беше облечен. — Ти си тази, за която се безпокоя, Джеси. Какво ще стане, ако не оцелееш ти?

— Леле-мале, какво е това? Да не би младоженецът да бяга от булката?

Люк вдигна поглед от куфара, който стягаше, и видя пред себе си жената, отговорна за деветдесет процента от „мокрите“ му сънища през пубертета.

— Така ли? И Джеси да се радва? — хвърли в куфара комплекта за бръснене, който държеше.

— Имаш ли нужда от помощ за багажа? — запита Шелби Флъд.

Смяташе да ѝ каже, че е приключил, но тя изобщо не дочака отговора му, което никак не беше учудващо. Мина покрай него, отпусна се на леглото и се изтегна подканващо върху покривката. Усмихна се бавно и бързо изрита капака на куфара му с обувтия си в златист сандал крак.

— Благодаря — рече той. Гласът му звучеше иронично.

— Пак заповядай.

Люк усети прилив на сексуално желание — същия безмозъчен рефлекс, който бе предизвиквал истинско хормонално наводнение в свръхактивните жлези на шестнадесетгодишното момче.

Бе научил много неща за човешката природа от по-голямата сестра на Джеси. Тя бе от онзи тип жени, които ти предлагат с едната ръка и си взимат предложеното с другата. Беше го научила, че мъжът може да бъде влюбен сексуално — и то до безразсъдство, но същевременно да не е емоционално влюбен. Също така го бе научила за силата на тайните амбиции и мечти. Всеки ги имаше, но много малко хора го признаваха. Шелби не само си ги признаваше, но се стремеше да ги осъществи. Това я правеше различна и я даряваше с такава пряма откровеност, на която той не можеше да не се възхищава.

— Как я караш, Люк? — попита тя.

Гласът ѝ звучеше дрезгаво и интимно и му напомняше за експлозивния секс, който бяха правили като тийнейджъри. Единият ден той бе луд по нея, готов да се ожени, а на следващия в лицето му се бе взривила бомба. Баща му го заплашваше да го лиши от наследство, Шелби го заплашваше, че ще направи аборт, а местната полиция го заплашваше да го съди за убийството на Ханк Флъд. *Просто един обикновен ден.*

— Оправям се — отвърна той и срещна изумително сините ѝ очи. Дъхът му пресекна и настъпи миг на сливане, на силна връзка между двамата, което му даде да разбере, че все още нямаше пълен имунитет спрямо нея. Не, нямаше имунитет, но беше поумнял.

— Нещо повече бих казала — рече тя и го огледа от главата до петите, сякаш одобряваше всичко в него. — Моят бизнес е свързан с външността. И между другото облеклото ти ми харесва.

— Кое? Това? — бе навлякъл скъсани на коленете дънки и бяла ленена, отворена на врата риза, с които да пътува.

Тя кимна одобрително.

— Става. Има само една подробност, която би могъл да добавиш.

— Например?

Устните ѝ се извиха в сексапилна, палава усмивка и тя се завъртя и застана на четири крака като котка. Изпълзяло края на леглото — към него — все още на четири крака, тазът ѝ се поклащаше, а ясният ѝ поглед се плъзгаше нагоре и надолу по тялото му. Господи, помисли си той. Ама че парче беше. Представи си я гола, с разлюлени гърди, които го подканяха да ги погледне... и да ги хване.

Когато стигна до него, лицето ѝ беше на равнището на колана му.

— Изборът на копчета вместо цип винаги е признак на добър вкус — отбеляза тя и вдигна очи нагоре към него.

Изведнъж той изпита дяволското предчувствие, че ще сложи уста на чатала му и ще отхапе част от него. Просто това се четеше в блясъка на очите ѝ. Когато не го стори, когато вместо това приклепна, той почти въздъхна от облекчение.

— Мисля, че на това се дължи престижът на „Ливайс“ — отвърна Люк.

— А твоят престиж се дължи на онова, което е вътре — измърмори тя и се изкикоти така, сякаш би могла също да си спечели някакъв престиж по този начин. — С удоволствие бих сложила ръка на теб — рече засмяна. — За да те облека, Люк, да опитам с теб някои щури нови идеи. Може би образа БГВ? Богатия градски велосипедист?

— Не мисля, че е подходящо, благодаря. Аз по-скоро съм неугледен тип.

— Мога да се справя — навлажни замислено устните си и огледа облеклото му. — Неугледен. Това ми харесва. Но още не си го постигнал. Аз бих разкопчала повече копчета, бих отпрала яката, а после бих добавила хлабаво завързана вратовръзка. Обичам вратовръзките... и всичко друго в мъжете, което виси и е дълго.

Той леко изстена.

— Никога ли не се предаваш, Шелби?

— И докъде бих стигнала така? Всъщност имам предложение за теб — додаде тя и се надигна, за да му покаже на практика представата си за неугледност.

— Ето от това се страхувах.

Някакъв шум в коридора привлече вниманието на Люк, но Шелби, изглежда, не забелязваше. Тя тъкмо разпаряше яката на ризата му, когато Джеси застана на прага.

Той нямаше време да обясни... а може би така или иначе не би успял да намери думи. Изумлението и болката в очите на Джеси го накараха да онемее.

— О, по дяволите — прошепна Шелби.

— Джеси — започна той. — Аз...

Джеси се завъртя на сто и осемдесет градуса и напусна, без да продума, но не и преди объркването в погледа ѝ да се превърне в приглушен огън, а после да пламне в нещо друго, нещо буйно и

свирепо. То беше достатъчно горещо, за да бъде ревност, и достатъчно диво, за да предизвика убийство. Джеси вече бе доказала, че в нея се таи жестокост, но не това беше накарало Люк да занемее, а болката в очите ѝ. Господи, тя го бе пронизала през гърлото като стрела.

Когато Шелби се върна в стаята си, Джеси вече беше там и стоеше до камината. Шелби бе разтревожена, ако не и изплашена, но най-малкото крайно предпазлива спрямо сестра си. Изражението на Джеси не беше нито сърдито, нито обвиняващо. Тя беше напълно съсредоточена и много, много замислена.

— Знам как трябва да е изглеждало — започна Шелби.

— Изглеждаше такава, каквото си беше. Ти го нападаше.

— Не, не в този смисъл. Шегувахме се, беше на майтап.

Изведнъж Джеси кипна и се нахвърли:

— Ти си такава невероятна кучка, Шелби — гласът ѝ премина в шепот. — Това е моят дом. Как можеш да бъдеш толкова отвратително самопредлагаща се?

— Джеси, аз...

— Не го прави отново. Не заставай на пътя ми, Шелби. Защото ще стане много лошо, ако го направиш.

Шелби се наежи.

— Щях доста да внимавам със заплахите, ако бях на твое място.

Джеси се поколеба с изписано на лицето ѝ възмущение.

— Но не си, слава Богу. Почти се радвам, че ми поиска заем, защото това ми дава възможността да ти кажа да вървиш по дяволите. Не само че няма да финансирам смехотворния ти бизнес, но ако чуя, че си се обърнала към когото и да било в този град, ще те разоблича като измамница, каквато си всъщност.

Мина с широка крачка покрай Шелби и излезе през вратата, но на прага се обърна.

— Смятай се за предупредена — рече тихо. — Искам да напуснеш къщата ми и ще те изхвърля по един или друг начин. Междувременно не прави грешката да ми се изпречваш на пътя.

На Шелби ѝ беше на езика да отвърне дръзко, но реши, че е по-умно да се въздържа и да остави сестра си да мисли, че е спечелила

битката. За разлика от Джеси Шелби не се интересуваше от символичните победи. Тя искаше да спечели войната.

---

[1] Първите десет поправки към Конституцията на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид сватбата на Елизабет Тейлър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— По дяволите приходите от реклами! — изръмжа Пийт Фишър. — Не сме сводници, че да се стремим да получим най-високата цена за тоя вестник! Не ми пука колко пари стоят зад магазините на Ксавие Сандлър. Рекламиращите не могат да диктуват политиката на вестника. Няма да спра статията.

Ръководителите на „Сан Франсискоу Глоуб“ и на „Бей Ситиз Ревю“ вдигаха страхотна врява. Пийт Фишър, главният редактор на двата вестника, бе свикал съвещание в неделя и вече цяла сутрин се караха с Картър Дънлоп, финансовия и юридически директор на „Уорнек Къмюникейшънс“.

Джеси наблюдаваше кавгата с нарастващо неудобство. През последните две седмици тя участваше в „бойния лагер на ръководителите“, както обичаше да го нарича Мат. Той я обучаваше, наставляваше и буквално я пришпорваше като с камшик, за да я подготви за ролята ѝ на директор на управителния съвет на компанията, както и за предстоящия ѝ брак. Мат с готовност се бе съгласил, че колкото повече знае, толкова по-малка ще е вероятността Люк да я убеди да използва влиянието си и да гласува срещу интересите на „Уорнек Къмюникейшънс“. Тя бе твърдо решила да действа с Люк от позицията на знаещия.

— Никой не ти предлага да спреш статията, Пийт — уточни Дънлоп. — Но какъв смисъл има да се опълчваш срещу могъщ човек като Сандлър със заглавие на първа страница?

— А може би трябва да засекретим статията? — възрази Фишър с гаден тон. — Това ще направи ли приятелчето ти Ксавие щастливо?

— За какво намекваш? — попита Дънлоп.

— За това, че приятелчето ти от голф клуба няма право да разчита заради дружбата си с теб към него да има специално отношение.

Дънлоп скочи от стола си.

— Личният ми живот няма нищо общо с това, копеле такова. Ние безразсъдни лапацала ли сме или отговорни журналисти? Срещу веригата от магазини няма официално обвинение. Разполагаме само с голословни твърдения, за Бога! Ако пуснем статията, можем да загубим далеч повече от рекламите на Сандлър. Може да смъкне и ризите от гърбовете ни, ако реши да ни съди за нанесени щети.

Фишър също се изправи.

— *Имаше* официално обвинение. Преди два месеца една жена от персонала за почистване бе завързана и заставена да прави фелацио на нападателя си.

— Тези обвинения отпаднаха — възпротиви се Дънлоп.

— Да, защото ищцата отказа да идентифицира мъжа, който го е направил. Някой я е сплашил, Картър, и ние се занимаваме с тази история оттогава насам. Цяла седмица най-добрата ми репортерка следи последните обвинения. Забелязала е шпионки в пробните и е открила още три жени, които твърдят, че са били сексуално тормозени — една чистачка и две продавачки. Не са се оплакали в полицията, защото мениджърът на магазина ги е заплашил, че ако го сторят, ще загубят работата си.

Дънлоп поклати глава със съжаление.

— Значи, Пийт, ще заложим на тяхната дума срещу тази на мениджъра. Имаме нужда от нещо повече. Прекалено рисковано е.

Въздухът, който излезе от ноздрите на Пийт Фишър, спокойно можеше да бъде взет за огън.

— Опитват се да потулят историята, по дяволите, а това е сензационна новина! Някакво животно дебне жените в един от най-луксозните магазини в града. Ако не пуснем историята, ще го направят вестниците в Оукланд или Сан Жозе.

Когато препирнята се разгорещи, Джеси, която до този момент беше рамо наблюдател, погледна към седящия срещу нея Мат от другата страна на блестящата махагонова заседателна маса. Не разбираше защо не се бе намесил. Не бе направил и опит да застане като арбитър при сблъсъка, само от време на време насочваше поглед към нея, сякаш за да види как възприема тя византийските препирни в „Глоуб“.

— Историята е за първа страница — настоя шумно Фишър.

— Дори Сандлър да не ни съди, ще оттегли рекламите си — предупреди Дънлоп. — Производствените разходи се покачиха, приходите намаляха. Не можем да си позволим ново влошаване, по дяволите.

— Аз пък казвам: нека ги оттегли. Щом Сандлър може да ни купи, значи всеки може — Фишър се обърна към Мат: — Ти какво мислиш по този въпрос?

Мат облегна лакът на масата и замислено подпря брадичка с ръка.

— Съжалявам, Пийт — рече накрая. — Аз съм с Картър. Според мен трябва да бъдем предпазливи. Тиражът ни спадна. Вестникът е в затруднено положение. Трябва да мислим за последствията.

Фишър удари с ръка по масата.

— Тогава като следствие си намери друг главен редактор! На мен ми писна. Подавам си оставката.

Заплахата на Фишър хвърли присъстващите в паника. Възцари се тишина, която зловещо контрастираше с нападките, които се разменяха цяла сутрин. Главният редактор изгледа намръщено един подир друг присъстващите, сякаш обвиняваше всеки от тях в предателство. Поклати уморено глава и се насочи с широка крачка към вратата.

Джеси хвърли поглед на Мат, като очакваше той да направи нещо. Вестникът не можеше да си позволи да изгуби Пийт, както не можеше да си позволи да загуби и рекламите на веригата от магазини на Сандлър. Сигурно Мат разбираше, че нещо трябваше да се направи. От известно време Джеси чувстваше, че сблъсъкът между редакторския екип и бизнес ръководителите на вестника приближава върховата си точка. „Глоуб“ беше като къща, която се саморазрушава. В качеството си на президент и генерален директор Мат беше човекът, който трябваше да вземе нещата в свои ръце и да примири враждуващите лагери. *Защо не предприемаше нищо?*

— За Бога, Пийт — каза Мат и стана, — това не е в стила ти, човече. Ти не си от хората, които напускат.

— Аз не напускам! — сопна се Пийт. — Авторитетът ми се подронва. Принуден съм да напусна. Щом рекламиращите във вестника ще го ръководят, защо съм ви аз?

— Чакай малко, Пийт! — Джеси скочи на крака. — Мисля, че може би има нещо, което подминаваме — когато обърна поглед от

изпълненото със скептицизъм лице на Пийт към групата ръководители на вестника, усети как петното на собственото ѝ минало коварно изплува. Тя бе израснала не в онази част на града, в която трябваше, и дори нямаше диплома за завършена гимназия в своя полза. Бе взела матурите си много успешно, но се съмняваше, че това би имало някаква тежест пред групата изтъкнати мъже тук, всичките завършили колежи. Съвсем не плуваше в свои води, но не можеше повече да мълчи. Въпреки цялата си изтънченост тези мъже бяха прекалено закостенели.

— При всичкото ми уважение към вас, господа, според мен проблемът е много по-дълбок от въпроса за приходите от реклами и тиража. Извинете ме за откровеността, но той започва оттук, от вас.

Присъстващите в стаята се размърдаха неспокойно, но Джеси се хвърли смело напред. Ако спреше, можеше да не набере сили да започне отново.

— Толкова сте заети да защищавате териториите си, че пропускате да видите същността — каза им тя. — Да, „Уорнек“ се състои от фракции, но тези фракции съставят цялото. Когато създавате вражески лагери и се опитвате взаимно да се унищожите, вие същевременно унищожавате и себе си. Ако вестникът загине, загивате и вие.

Тя добре си даваше сметка за присвиващите се очи и скованите рамене. Никак не им харесваше лекцията ѝ за партньорския дух и тя не можеше да ги обвини. И все пак продължи:

— Цяла сутрин спорите кое да надделее — журналистическата почтеност или печалбата. А и двете са жизненоважни за добруването на вестника, но не стоят ли тук и други въпроси? Не сме ли отговорни пред читателите си? Ние сме компания за връзки с обществеността. Следователно не сме ли задължени от първата поправка да информираме читателите си за всичко?

Погледна последователно всеки един от тях, точно както бе направил и Пийт Фишър.

— Днес е неделя, нали? Къде са сега децата и съпругите ви? Пазаруват? Как ще се почувствате, ако точно в този момент някой извратен тип гледа как дъщеря ви се съблича? А може би дори я напада?

Апелираше към личните им чувства, които не се покриваха с професионалната обективност, но тя силно вярваше, че вестникът, а може би и цялата индустрия западаха именно, защото бяха престанали да бъдат лични и ангажирани. Вече започваше да усеща, че може би в края на краищата в този вестник имаше място и за нея. Не беше нито репортерка, нито я биваше по сметките, но като защитник на грижите и нуждите на обществото можеше да им предложи свежа гледна точка, която да послужи като балансър между двата лагера. Приходите от реклами и първокласните репортери бяха необходимост. Никой не подлагаше под съмнение водещата им роля, но един вестник имаше нужда и от съвест.

— Аз съм с Пийт — рече тя и смекчи тона си. — Мисля, че историята трябва да се публикува на първа страница, но искам да бъде честна и добре премерена, както и да се даде възможност на Сандлър за отговор. Може би трябва да го уверим, че щом проблемът се реши и спокойствието на клиентите бъде осигурено, ще пуснем и следващи материали. Това дори може да му послужи като безплатна реклама.

Един бърз поглед към обсадения главен редактор ѝ даде да разбере, че той я подкрепя. Пийт Фишър ѝ се усмихна и вдигна палеца си нагоре. Картър Дънлоп я гледаше с напрегнат интерес, а Мат Сандъски имаше вид на учител, изумен от факта, че ученик, от когото съвсем не е очаквал, току-що е взел труден изпит.

Когато Джеси паркира черния си ягуар XJS в алеята пред „Ехо“, залязващото слънце приличаше на чаша силно старо бренди, което излива разтопен кехлибар в подножието на планината Санта Круз. Колата ѝ беше подарък от Саймън — един скъп израз на благодарността му. Бе поела голям риск, за да спаси живота му. Все още носеше белега над устната си. Отначало бе отказала подаръка, а после, след като се омъжи за него, откри, че той просто е паркирал красивия дявол сред ятото си коли, сякаш го бе оставил там да чака, докато тя бъде готова за него.

Изгаси двигателя, отпусна се назад в меката седалка и затвори очи. Бе така омаломощена, че едва дишаше. Последните две седмици се оказаха изтощителни, изпълнени с предизвикателства и навеждащи към размисъл, но тя се бе наслаждавала на всяка минутка.

Чиракуването бе затвърдило решението ѝ да участва активно в ръководенето на компанията, а не да бъде само фигурантка в управителния съвет. Подкрепата на Мат също я бе зарадвала много. Само да можеше животът ѝ да продължи така, както бе през последните дни.

При тази изпълнена с надежди мисъл тя излезе от колата.

Когато отвори вратата, посрещнаха я мощните мажорни акорди на Пучини. Джеси се смръщи и докосна челото си. Очевидно Джина запознаваше Мел с италианската опера или обратното. Музиката беше прекрасна и вълнуваща, въпреки че бе много силна.

— Мама! Buona sera! — извика Мел в мига, в който Джеси влезе в дневната. — Ела да видиш какво направихме с Шелби днес. Много ще ти хареса!

Последният човек, с когото Джеси искаше да си има вземане-даване тази вечер, бе Шелби, но не намери сили да се възпротиви, когато Мел я задърпа през антрето и терасата, за да я изведе в розовата градина. Никога не бе виждала дъщеря си толкова оживена. Астмата на Мел сякаш като по чудо бе изчезнала след пристигането на Шелби. Дори дишането ѝ не бе затруднено.

— Какво е това? — попита Джеси. Градината беше украсена с цветни гирлянди в крещящо розово и жълто. Шелби ги чакаше до белведера, който също бе щедро украсен с балони, гирлянди и ориенталски фенери във всички цветове на дъгата. Осветена отзад от залязващото слънце, гледката ужасно напомняше за пищните филми на Фелини. На Джеси ѝ се прииска отново да се намръщи, но не можа. Дъщеря ѝ чакаше със затаен дъх да види реакцията.

— За сватбата е — обясни Мел. — Искях да е хубаво, когато се омъжваш утре. Леля Шелби ми помогна.

Джеси погледна обвинително Шелби, която би трябвало да прояви повече здрав разум. Утрешната церемония съвсем нямаше да бъде празнична. Джеси би предпочела бърз граждански брак в кметството, само че в такъв малък град всяко подобно събитие със сигурност щеше да предизвика всевъзможни клюки и предположения.

Шелби отпи голяма глътка от чашата вино в ръката си.

— Мел беше възбудена — рече тя и вдигна рамене. — Освен това не смятах, че няколко балона могат с нещо да навредят.

Върху една от белите градински маси от ковано желязо имаше кофа с лед, в която се изстудяваше бутилка червено „Зинфандел“.

— Какво ще кажеш за малко вино? — попита Шелби, докато пълнеше собствената си чаша. — Като те гледам, добре ще ти се отрази.

— Хайде, мамо — настояваше Мел. — Пийни малко. Майката на Джина ѝ казвала, че виното е полезно за всичко, дори за *fifa matrimonia* — това означава предбрачна треска.

— Ще се опитам да оцелея — отвърна сухо Джеси. Започваше да разбира какво става. Мел несъмнено бе усетила напрежението между нея и Шелби и изгаряше от желание да заглади нещата. Едва ли би пропуснала обтегнатите отношения между майка си и „роднините“, които се бяха настанили у тях. Джеси иронично си припомни как убеждаваше директорите на вестника да изграждат дух на партньорство. Ако тяхната къща се саморазрушаваше, тогава какво можеше да се каже за „Ехо“? Всичко говореше за вражески лагер.

Джеси всячески се бе старала да избягва Шелби след заминаването на Люк. Сцената в стаята му, на която бе станала свидетел, отприщи опустошителни спомени. Сякаш миналото я бе ударило в лицето. Оттогава Шелби се държеше прилично, поне според нейните разбирания за приличие. Но Джеси бе достатъчно умна, за да не вярва на чудодейни превъплъщения, щом ставаше дума за сестра ѝ.

— Мамо? — обади се Мел. — Добре ли си?

— Едва ли — Джеси изрита обувките си марка „Ферагамо“ и се отпусна в един от столовете от ковано желязо, като привлече Мел към себе си. — Ще приема виното, Шелби. Благодаря.

— Харесва ли ти украсата? — попита Мел и се намести в съседния стол.

— Страшно много, скъпа. Тържествена е.

— Какво ще облечеш утре? — Мел вдигна към нея сините си любопитни очи.

— *Наистина*, какво ще облечеш? — попита на свой ред Шелби. Донесе виното, отмести един стол, настани се, после опря обутите си в дънки крака на масата.

Джеси не си бе позволявала да мисли за подробности като например каква рокля ще сложи. Едва бе започнала да приема факта, че сватбата наистина ще се състои.

— Костюмът „Алигзандър Джулиън“ е с пола до глезените и е подходящ.

— Само не ми казвай, че е черен, нали? — срязва я сухо Шелби.

— Мамо, не черно! — изстена Мел и се хвърли върху коленете на Джеси като кукла на конците.

— Сватбата е пролетна — отбеляза Шелби.

Джеси си даде сметка с известен ужас, че ще трябва да изостави защитния си цвят. От самата мисъл ѝ стана невероятно нервно, сякаш ѝ бяха отнели защитната обвивка. Ако беше възможно да се извлече сила от някой цвят, за нея той беше черният.

— Костюмът „Алигзандър Джулиън“ е съвсем подходящ — настоя тя. — Ще бъдем само ние — семейството.

— На ти — измърмори Мел и погледна към Шелби. — Защо изобщо си правихме труда да украсяваме?

— Ние ще облечем рокли на розови точки с пурпурни волани — рече Шелби. — Ще бъдем толкова ослепително ярки, че свещеникът ще трябва да си сложи слънчеви очила.

На Мел това и се стори страшно забавно. Тя се запревива от смях и Джеси завидя на способността на Шелби да я размива. Мел бе харесала непочтителното, непукистко държане на Шелби и Джеси осъзна колко жадна трябва да е била за малко веселие, което да смекчи мрачния ѝ живот в „Ехо“. Знаеше, че прекалява с бдителността си заради лошото ѝ здраве, но съществуваха и други заплахи, други опасности.

Джина се появи и обяви, че за вечеря има cannelloni — любимото италианско ястие на Мел. Шелби се отказа от пикантното блюдо. Джеси пък бе прекалено изморена, за да яде, и също се отказа, но изпрати Мел да се нахрани.

— Не прекалявай със сиренето — извика тя след енергичното деветгодишно дете. — И никакво вино!

Шелби въздъхна.

— Непоправима майка.

Джеси подви крака под тялото си, долепи чашата с вино до устните си и се загледа в последните прекрасни кехлибарени отблясъци на скриващото се в Тихия океан слънце. Солената миризма на отлива се усещаше въпреки богатия аромат на розовата градина. Джеси се чувстваше обгърната от силните ухания и от ярките розови и

златисти отблясъци на небето. Въздействието им върху душата ѝ беше удивително и успокояващо, но не можеше напълно да заличи напрегнатото мълчание между нея и Шелби.

— Какво си казала на Люк за *Мел*? — попита Шелби.

Неизбежният въпрос. Джеси го очакваше от известно време. Остави виното си.

— Казах му, че Мел е дете на Саймън. Мое и на Саймън.

— Той повярва ли ти?

— Не, но има желание да приеме отговора ми.

— Интересно — Шелби отпусна глава върху облегалката на стола, сякаш обмисляше чутото. — Ще бъде ужасно, ако някога научи истината, нали?

— Какво означава това? — изведнъж Джеси застана нащрек. Шелби беше повече от способна на изнудване. Вече го бе доказала.

— Не означава нищо. Просто се чудех дали не си мислила да му признаеш какво се случи в действителност. Не е най-подходящо при започването на един брак в основата на връзката да лежи лъжа, нали?

Джеси стана от стола и се отдалечи от масата. Като направи няколко крачки, спря и се обърна. Гласът ѝ беше тих и треперещ.

— Че кога си се безпокояла от това дали ще започнеш, или ще прекратиш някоя връзка с лъжа, Шелби?

Шелби бе забила поглед във виното, като леко го разклащаше в чашата.

— Очевидно те засегнах — рече тя. — Забрави, че повдигнах този въпрос.

Джеси не можеше да приключи толкова лесно. Познаваше Шелби прекалено добре. Сестра ѝ наистина я беше засегнала и щеше да продължи да сипва сол в раната, докато не получише онова, което искаше.

— Не прави грешката да се опитваш да разиграваш сцени пред мен, Шелби. Аз не съм някой от множеството мъже роби в живота ти. Представлението ти може да е свършило работа пред Люк. Вероятно е минавало и пред Ханк преди толкова години, но пред мен няма да мине.

— Ханк? — Шелби първо се изненада, после се възмути.

— Нали няма да се преструваш, че между теб и пастрока ни не е имало нищо?

— По дяволите, разбира се, че имаше. Но, за Бога, Джеси, аз едва бях навършила петнадесет години. Това бе сексуална злоупотреба с малолетна — Шелби остави чашата на масата и свали краката си оттам. Приведе се напред, сякаш се готвеше да скочи.

Джеси върна обвинителния поглед на сестра си.

— Не твърдя обратното, Шелби. Но това не те спря да извлечеш възможно най-голяма полза от станалото, нали? Злоупотреба с малолетна ли беше, когато го съблазняваше? Или така беше само в случаите, когато той те съблазняваше?

Джеси усети как стомахът ѝ се преобръща, докато задаваше въпросите. Ситуацията я караше да ѝ се гади от отвращение. Никога не бе подлагала под съмнение вината на Ханк. Той бе възрастният и това правеше него отговорен. Независимо колко го съблазняваше и задяваше Шелби, той трябваше да си държи лапите далеч от нея. Притесняваше я обаче, че Шелби се превръщаше в нимфоманка всеки път, когато искаше нещо.

Джеси се бе опитвала отчаяно да намери някакъв смисъл във всичко това, да разбере какво ръководеше Шелби. Тя винаги е била красива. Дори като дете приличаше на Линет, майка им. Във всички останали отношения обаче беше алтер его на Линет. Веднъж бе споделила с Джеси, че никога няма да допусне да бъде жертва като Линет и няма да позволи на никой мъж да я унижава и малтретира. Щеше да използва, а не да се оставя да я използват. Още тогава тя сякаш имаше шесто чувство по отношение на моралните недостатъци на противоположния пол и инстинктивен усет как да обръща слабостите им срещу тях. Може би това беше нейният начин да се предпазва. Навремето Джеси вероятно е била способна да разбира и да прощава на Шелби за този защитен импулс, но отдавна бе изгубила желание да съчувства на сестра си — още когато Шелби започна да упражнява хитрините си на съблазнителка върху Люк.

Шелби бе станала от стола и крачеше насам-натам, очевидно разстроена.

— Някога хрумвало ли ти е... Не, какво си мисля? Разбира се, че не е. Не би могло да ти дойде наум, че се опитвах да защитя малката си сестричка. Какво смяташ, че щеше да направи Ханк, ако аз не бях там, Джеси? Щеше да нападне теб, по дяволите. Щеше да те нападне.

Върхът на Шелбиния нос бе зачервен, а в очите ѝ като че ли се появи влага. Джеси видя блесналите сълзи, чу гърления звук в гласа на Шелби и част от нея пожела да повярва, че всичко това е искрено. След всичките тези години все още ѝ се искаше да можеше да повярва на сестра си, но бе невъзможно. Имаше твърде много предателства.

— Ако Ханк само ме бе погледнал по подобен начин, щях да го убия.

— О, не бъди чак толкова праволинейна, Джеси. Никога ли не си правила нещо, което не би трябвало да направиш?

Джеси вдигна поглед и срещна очите на Шелби за един кратък, изпълнен с вълнения миг, но не отговори.

— Добре, може би наистина манипулирах Ханк — продължи ядосано Шелби. — И какво от това? Той не се двоумеше да се възползва. Получаваше каквото искаше.

— Ханк е мъртъв — изтъкна Джеси. — Съмнявам се, че той искаше това.

— Може и да не е, но си го заслужаваше — разпали се Шелби — Беше копеле! Заслужаваше да му разцепят главата. А ние и двете знаем кой го стори, нали?

Луната, която се появи иззад кипарисите в клисурата, блестеше, сякаш бе от скъпоценен камък. Полумесецът накара Джеси да си спомни легендата, която Люк ѝ бе разказал, когато бяха деца — красива и едновременно с това зловеща история за едно момче, чийто живот се бе променил завинаги заради импулсивна, отчаяна негова постъпка. Над градините падаше мрак. Някъде в далечината зави който и когато чу отчаяните звуци, Джеси вътрешно потръпна. Не отговори на въпроса на Шелби. Нямаше безопасен отговор, само унищожителна истина.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Все по-засилващият се западен вятър носеше буря. Топлите пролетни ветрове развяваха гирляндите от крепирана хартия, които украсяваха белведера, а на хоризонта се скупчваха тъмни облаци. Денят не беше от най-подходящите за сватба. Но може би беше най-подходящият именно за тази сватба, мислеше си Шелби, докато наблюдаваше младоженеца през стъклената врата на преддверието, където бе спряла, за да прецени положението. Люк Уорнек стоеше до входа на белведера и явно чакаше булката му да се появи.

Той привличаше вниманието не толкова заради сивия си вълнен костюм или заради начина, по който бе сресана назад гъстата му тъмна коса — в италианска гангстерска прическа. Целенасочеността в изражението му привличаше погледа. Имаше съсредоточения вид на човек, който току-що е завладял някакъв жизненоважен пазар чрез изкупуването на стоките и сега чака да види дали инвестицията си е струвала.

Наподобяваща на кукла в яркорозовото си сатенено облекло, Шелби излезе от страничната врата на преддверието и тръгна по заобиколна пътечка през розовата градина, като наблюдаваше бъдещия си зет — единствения до този момент, освен нея, появил се за събитието. Би го облякла по друг начин — в морскосин блейзер с кръста на Уорнекови върху джобчето на гърдите, със сив панталон и снежнобяла официална риза — напълно цивилизован вид, който да подчертае гангстерската му енергичност. Да, би му придала малко по-достопочтен вид за това събитие, съзнавайки напълно удоволствието да го разсъблече и развърже по-късно. Истината беше, че Люк Уорнек стимулираше моделиерското ѝ въображение. Ако имаше пари, за да даде тласък на агенцията си, и ако той бе умиращ от глад манекен, тя би го наела на минутата за рекламната си кампания. А също така и за някои други неща.

— Лельо Шел! — Мел изприпка по стъпалата на терасата, великолепа в роклята си от червена тафта. Богато набрана, тя

изглеждаше така, сякаш бе шита за Коледа или за Деня на свети Валентин. Шелби се засмя и направи реверанс, представяйки и своя собственоръчно изработен тоалет. Бе прикрепила крецияща пурпурна гирлянда от крепирана хартия към подгъва на яркорозовата си тясна рокля.

— Страхотно изглеждаме, нали? — рече Мел.

— Ослепителни сме — съгласи се напрегнато Шелби и дръпна пурпурната панделка, която придържаше червеникавата коса на Мел, назад.

— Свещеникът няма да може да види булката и младоженеца, без да замижи — изкудкудяка Мел. Огледа се и самата тя замижа. — Къде е свещеникът? Надявам се, че не се е загубил.

— В библиотеката е и разговаря с майка ти.

Джина се появи зад Мел с жилетка в ръка.

— Облечи това, bambina. Както изглежда, приближава ужасна буря — тя потръпна, защото сватбите, по време на които имаше буря, бяха лоша поличба.

Шелби си мислеше същото.

— О, ето я! — гласът на Мел премина в шепот, когато Джеси се появи на терасата. Съпровождаха я Мат Сандъски, който очевидно също се безпокоеше заради времето, и един друг мъж, който можеше да бъде само свещеникът. Той беше нисък, благопристроен на вид джентълмен с бяла коса и бе облечен с тъмен костюм вместо със свещенически одежди.

Представлението започва, помисли си Шелби. Не се бе усъмнила нито за миг, че свещеникът ще се появи, но едва ли би се обзаложила за Джеси. Ако Люк изглеждаше горд от сключената изгодна сделка, то Джеси изглеждаше мрачно решена да възстанови загубите си на всяка цена.

— Не е ли красива? — прошепна Мел.

— Bella — съгласи се Джина.

Красива? Шелби никога не би описала малката си сестра по този начин. Лицето на Джеси бе прозрачно бледо, като се изключеха розовите петна под скулите, които пламтяха подобно роклята на Шелби. Червената ѝ коса изглеждаше така, сякаш бе прибрана в кок със страхотни усилия, а непокорните къдрички се развяваха във всички посоки. Очите ѝ горяха със студения син огън на ацетиленов фенер.

Джеси, разбира се, беше прекрасна — гъвкава млада лъвица, защитаваща леговището си, но не и красива. Това понятие включваше определена женствена беззащитност, от която дъхът секва и каквато дори Шелби не претендираше, че притежава.

Шелби погледна Люк и видя, че той бе приковал очи в Джеси. Възхищението беше очевидно, но в очите му блещукаше и нещо друго — нещо повече от сексуалното привличане, което един мъж обикновено чувства към жената, с която ще легне. Шелби усети изненадващо остра ревност. Мислеше си, че стои над подобни неща, но усещането беше настойчиво — една остра болка в гърдите. *Не, Люк не би могъл да обича Джеси?*

Като едва си поемаше дъх, Шелби отново погледна към Джеси, видя как вятърът жили устните ѝ, видя вдигнатата брадичка и се зачуди какво виждаше Люк в нея.

Той дори за миг не отмести поглед от бъдещата си съпруга. Явно бе изумен от това колко пленителна и високомерна изглежда. Съпроводена от двамата си нервни бели рицари, тя напомняше за някоя принцеса с желязна воля, принудена да встъпи в уговорен брак в името на короната и страната. Не носеше цветя, ефирната ѝ рокля се извиваше около глезените, а дълбокото деколте разкриваше толкова пълна и бяла гърд, че тя беше като лунна светлина на фона на тъмната ѝ като нощ рокля. Бе избрала интересен цвят за събитието. Роклята имаше изумителна кройка. И беше черна. Дали жалеше за смъртта на Саймън или за предстоящата си сватба?

Той погълна с поглед всяка нейна крачка към белведера, забелязвайки предизвикателството в стойката и походката ѝ. Тя избягваше да го поглежда, така че нямаше вероятност очите им да се срещнат, но Люк се питаше какво ли би станало, ако бе вдигнала поглед, ако очите им се бяха срещнали. Дали небето би се разтворило? Дали белведерът би бил ударен от гръм?

Джеси имаше само една мисъл — да приключи с ритуала и след това да се преструва, доколкото може, че това никога не се е случвало. Не очакваше бракът им да продължи и шест месеца, особено след като новият ѝ „съпруг“ узнаеше, че временно е направила Мат свой пълномощник и му е дала правото на решаващ глас в ръководенето на компанията, която Саймън ѝ бе оставил. Щом Люк разбереше, че няма да получи онова, което искаше — тоест достъп до акциите и правото ѝ

на глас, — тя бе сигурна, че ще се измори от играта на отмъщение към паметта на Саймън и ще си замине. Борбата за превъзходство с мъртвец не би могла да носи кой знае какво удовлетворение за човек, обичащ предизвикателствата така, както явно ги обичаше Люк. Разчиташе на това.

Мина покрай Люк и влезе в белведера, без да го погледне. До този момент не бе почувствала нищо, освен че върши необходимото — за нейно щастие вълненията отсъстваха, включително и леденият гняв, който я поддържаше. Едва когато зае мястото си в постройката, тя усети лека паника. Беше едва доловима като високо изсвирване, което се регистрира по-скоро от нервната система, отколкото от ушите.

Стените на белведера сякаш я притискаха с неизбежността на онова, което щеше да се случи. Дори не трябваше да се оглежда наоколо, за да разбере, че е хваната в капан. Можеше да го почувства. Единствените достигащи до нея звуци бяха зловещото шумолене на гирляндите от вятъра и внезапният тласък на сърцето ѝ, когато свещеникът мина покрай нея и зае мястото си. Миг по-късно усети, че Люк застава до нея. И изведнъж Мат Сандъски и Шелби също се озоваха до тях — като свидетели.

Свещеникът се опита да счупи леда, като поведе разговор, но Люк го отклони любезно и предложи да започнат церемонията веднага, ако всички са съгласни. Гласът му звучеше непоносимо спокойно.

— Да, моля да започваме — съгласи се тя. Джеси бе поискала възможно най-късата церемония, надявайки се на ласвегаската версия, където направо минават към „съгласен съм“ и обявяването на брака за сключен. Но дори и най-кратката щеше да ѝ се стори безкрайна — беше сигурна в това. Бракът ѝ със Саймън бе направо приятен в сравнение с този.

Когато свещеникът заговори, вниманието ѝ бе привлечено от тихото трополене на дъжда по покрива на белведера. Бурята беше започнала, но тихото потропване бе странно успокояващо, също като аромата, който вятърът извличаше от кадифените червени рози, пълзящи по стените. Винаги бе обичала вакханалията от сладостни аромати, която настъпваше с първите цветове на пролетта, а лекият дъжд сякаш подсилваше уханието и го разнасяше из въздуха. Някои от най-приятните ѝ детски спомени бяха свързани с дивите, волни

къпини, пълзящи по склоновете на клисурата зад къщата им. Те бяха рай за едрите мъхести пчели и стрелкащите се пеперуди.

— Събрали сме се тук пред Бога... — рече свещеникът с мелодичен глас.

Джеси си пое дълбоко въздух, като се вгълби в приятните спомени, цветята и нарастващата сила на дъжда. Опита се да не чува думите на свещеника, но те проникваха в мислите ѝ като досадното тиктакане на секундарника на часовник. По-лошо, техните помпозни значения и благоговението, с което ги изричаше, още повече подчертаваха лицемерието на брака ѝ с Люк, особено след като бе мечтала именно за този ритуал като дете, в същия този белведер и точно с този мъж.

От пронизващата болка дъхът ѝ почти спря:

— Вие, Джеси Флъд-Уорнек, приемате ли този мъж?... — питаше свещеникът.

— Да — думата излезе прекалено рязко, повече като усилие да я спре, отколкото всичко друго.

Свещеникът се поколеба. Очевидно не това се очакваше да отговори, но той явно нямаше желание да я поправа.

Миг по-късно той ги провъзгласи за мъж и жена.

— Можете да целунете булката — каза на Люк и погледна напрегнато Джеси, докато го подканяше. — Ако желаете — добави.

— Това е най-съкровено ми желание — отвърна Люк с изпълнен с мъжка ирония глас.

А може да се окаже и *последното* ти, едва не извика Джеси. Но ръката на Люк бе хванала нейната и той вече леко я обръщаше към себе си. Тя се възпротиви на натиска със свити пръсти, но после се остави на волята му сковано, тъй като не желаше да прави сцени пред детето си, пред свещеника, та дори и пред Мат.

Очите на Люк потъмняха неустойимо, когато тя вдигна поглед към него. Той хвана ръцете ѝ под раменете, а Джеси отмести очи, затвори се в себе си, опита се да намали контакта помежду им колкото е възможно повече. Но не можа да му се изплъзне, когато накрая улови с ръка лицето ѝ. С умело и удивително нежно движение наклони главата ѝ назад за традиционната целувка.

Някой от малобройните гости на сватбата се изкашля.

В дърветата над тях изкряска птица като ехо на напрежението вътре в Джеси. Каза си, че това беше просто една целувка, изпразнен от съдържание символ. За нея тя не означаваше нищо повече от самата сватбена церемония. Беше се съгласила да се омъжи за него и сега нямаше друг избор, освен да приключи с тази фалшива церемония колкото е възможно по-бързо и да спести на всички по-нататъшното неудобство.

Каза си всичко това, докато той се навеждаше към нея сякаш в забавен кадър, но дори цял хор светци и ангели от небесата не биха могли да спрат отчаяния пламък, който изригна в нея, щом Люк се приближи. Тя се изправи на пръсти наелектризирана и бързо докосна с устни бузата му, като едва допря ъгълчето на неговите.

— *Само формално* — прошепна.

Той отстъпи сепнато назад, сякаш изобщо не беше сигурен какво да прави с нея. После очите му пламнаха и ръцете му я сграбчиха.

— Нищо подобно — отвърна и я повдигна така, че стъпалата ѝ едва докосваха пода. — *Сега си моя* — прошепна ѝ. — Ти си мисис Люк Уорнек с всички произтичащи от този факт последствия.

Подвоуми се, почти докосвайки стиснатите ѝ треперещи устни, като се наслаждаваше на очакването и терзанията на Джеси. Имаше някаква сила и властност в начина, по който я държеше, сякаш смяташе да я държи във въздуха, докато не изчезнат и последните остатъци от съпротивителните ѝ сили и тя не отслабне толкова, че да няма друг избор, освен да се предаде. Лицето му беше съвсем близо и тъмните му ресници се допряха до скулата ѝ, но устните му все още не докосваха нейните.

— Направи го — рече тя през зъби.

— Да направя какво? — попита той, като ѝ теглеше думите с ченгел.

— *Целуни ме.*

Тя изхлипа, но не от болка, а от чист, неприкрит гняв. Искаше ѝ се белведерът да бе поразен от падаща комета и хич нямаше да я притесни, ако всичко наоколо край залива погинеше.

Напрежението помежду им нарасна, докато той галеше устните ѝ със своите, като едва ги докосваше и в същото време я наелектризираше. Тялото ѝ се стегна и после направо подивя. Сърцето ѝ се сви от отчаяние. *Ако го оставиш да направи това с тебе*, рече си

тя, ако оставиш това копеле отново да те възбуди, значи си по-извратена и от него! Но тя не можеше да спре отклика в тялото си, както не можеше да спре и бурята, развихрила се около тях. Люк Уорнек бе зареден с електричество също като бурята — с мощен, непреодолим отрицателен заряд. А тя бе гръмоотводът.

Захапа отчаяно ръба на устната му.

Той се отдръпна вбесен.

— Ако и този път потече кръв — предупреди я, — ще консумирам съпружеството си още тук, на пода на белведера.

Джеси дочу ахване и разбра, че останалите трябва да са доловили прошепнатата заплаха. Замръзна, като се молеше Мел да не е чула. По някаква тайнствена причина детето се чувстваше щастливо от този брак, а тя не искаше да го плаши или разочарова. За щастие Джина и Мел вече бяха излезли и бяха прекалено далече, за да са чули каквото и да било.

Силен тътен разцепи облаците над тях, вятърът засвири в решетъчните стени на белведера и заразява роклята на Джеси.

— Прибирайте се в къщата! — завика някой, когато небето съвсем притъмня и градушка забарабани по покрива.

Джеси се обърна да види къде е Мел и забеляза Джина да тича с измокреното до кости дете.

— Заповядай — каза Люк и свали сакото си. Метна го върху раменете на Джеси, но тя отхвърли дрехата и се отскубна от него, като едва не счупи тока на обувката си, докато тичаше надолу по стълбите на белведера. Бурята ѝ бе дала повод да избяга от него, но нямаше време дори да почувства благодарност. Беше прекалено загрижена за Мел. Вече си представяше пътуване до „Бърза помощ“ — ужасен начин да прекара първата си брачна нощ, но все пак по-добър от другата алтернатива, реши тя.

Когато стигна до стаята на дъщеря си, видя, че Джина вече бе свалила мокрите дрехи на Мел и сушеше косата ѝ с хавлиена кърпа. Всъщност Мел се усмихваше широко, като явно се наслаждаваше на всеки миг от развилата се драма.

— Не беше ли страхотно, мамо? — рече тя. — Хващам се на бас, че никой друг не е имал такава сватба досега!

— Аз също — съгласи се Джеси с мрачна усмивка.

Старинният часовник тиктакаше силно върху камината. Той блещукаше меко в медната си резбована кутия и сякаш подчертаваше тишината в спалнята, като хвърляше златист лъч през нея. Джеси почти не си даваше сметка за отмерваното от часовника време. Сгушена сред черните сатенени възглавници върху леглото, тя гледаше втренчено захвърлената на пода намачкана сватбена рокля.

Дръжката на вратата се завъртя и изщрака. Тя подскочи уплашено, подвиг крака под тялото си и се уви с плюшения халат. Беше неизбежно — Люк щеше да се появи. Беше първата им брачна нощ. Беше неин съпруг.

Той се поколеба на прага, след като отвори вратата. Бе сменил мокрите си дрехи със сив анцуг и горнището му висеше разкопчано, като разкриваше част от торса, който тя си спомняше доста добре от срещата край басейна. Дори под черните косми, подаващи се над шнура, с който бе завързано долнището му, личаха добре оформените мускули. Тя се улови, че си задава въпроса дали това бе съвсем мъжка черта, или той се опитваше да компенсира куция си крак.

— Помислих си, че може да искаш нещо, с което да се сгрееш — каза. Държеше тумбести чаши с бренди в ръцете си.

— Не, благодаря.

— Добре ли е Мел?

— Никога не е била по-добре.

— Ами ти?

— Никога не съм била по-зле.

Той си пое въздух и Джеси се стегна, за да посрещне контраатаката. Но когато заговори, в гласа му прозвуча дрезгаво разкажание.

— Сигурно няма да ми повярваш — рече, — но не исках да бъде така. Мислех си, че може би ще успеем да...

— Какво? — срязва го тя, неспособна да си представи какво биха могли да успеят да направят двама толкова враждебно настроени един към друг хора.

Той влезе в стаята и остави чашите на камината до часовника.

— Не знам... да разговаряме, да намерим някаква обща основа. Някога имяхме такава. Бяхме близки като деца.

— Това беше в друг живот — раздразни се, когато той спомена детството им, сякаш играеше нечестно. — Що се отнася до общите неща, бих казала, че имаме достатъчно, а ти? Доста общи мръсни, противни неща. Стоим върху пълна с тях помийна яма.

— Баща ми например?

— *Сестра* ми например.

— Не започнах връзката с Шелби, за да те нараня. Бях млад и ужасно наивен. Освен това нещата не стояха по този начин между мен и теб, Джеси. Ние бяхме по-скоро приятели, отколкото каквото и да било друго, нали? *Compadres*^[1]? Мислех си, че чувствата ти към мен са същите, каквито бяха моите към теб.

— Съжаление? Това ли чувстваше към мен? Защото такива бяха моите чувства към теб, Люк. Историйката с недъгавото дете винаги действа на глупаци като мен. А ние и двамата знаем какво привличаше Шелби, разбира се.

Тя се сви в себе си и пристегна халата. Погледна втренчено огромния възел, който бе направила от колана. *Беше ли наранен вече?* — запита се. — *Кървеше ли вътрешно?* Защото, ако думите можеха да режат, би трябвало да е нарязан на парчета.

Сянката му потрепна на светлината на огъня. Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че я болеше. Такова въздействие оказваше върху нея. Превръщаше я в отмъстителна, гадна злобарка. Когато вдигна поглед, той все още беше там и я гледаше така, сякаш не разбираше защо толкова твърдо е решила да се бори срещу него. Можеше да си позволи да бъде спокоен и великодушен, напомни си тя. Имаше онова, което желаше — ключа към кралството на баща си.

Приблужи се до нея и ѝ подаде брeндитo. Тя го взе неохотно и потрепери. Умираще от студ. Дори огънят не можеше да я стопли.

— Женени сме! — напомни ѝ той. — Дадохме си клетва. Бихме могли поне да поговорим за смисъла на това.

Аз дадох една-единствена клетва, помисли си тя. *Само формално.*

— Какъв смисъл търсиш? Накара ме насила да участвам в този театър.

— Не искам отношенията ни да се свеждат до подобна неприязън.

— Значи тогава живееш в измислен свят. Кога за последен път те принудиха да направиш нещо против волята ти? Това прави човека враждебен — за миг дори си позволи да се надява, че той може да разбере какво чудовищно нещо бе това за нея. Хората не можеха да бъдат изнудвани да имат някаква връзка.

— Помниш ли какво се случи в белведера? — попита той.

— Имаше сватба, ако си спомням добре.

— Дяволска сватба, доколкото аз си спомням. Не желаше дори да се доближиш до мен. Даже не искаше да ме погледнеш, а после небесата се разтвориха, когато те целунах. Можеш да твърдиш, че съм те принудил, но не можеш да излъжеш, че не ми отвърна. Ти трепереше в ръцете ми, Джеси. Беше разтърсена издъно, когато устните ни се докоснаха — не от страх, а от възбуда.

Нещо дълбоко вътре в нея потрепери, отекна и я накара да се стегне. Паника? Възбуда? Вече не можеше да различи едното от другото и независимо какво мислеше той, това ужасно я плашеше. Беше напрегната като струна, като пружините на часовника, който тиктакаше върху камината.

— Искам да си тръгнеш — каза тя, припомняйки си думите, които ѝ бе прошепнал, и нотката на обладаност в гласа му. Ти си моя сега, беше се зарекъл. Ако истински вярваше, че е откликнала от страст — и ако я беше принудил да го целуне, вярвайки в това, — *какво щеше да е следващото тогава?*

Той се отдалечи от камината и сянката му падна върху нея.

Тя се отдръпна в другия край на леглото с объркани чувства.

— Махай се оттук, Люк — предупреди го тихо. — Защото, ако не го направиш, ако само ме докоснеш или дори си помисля, че имаш намерение да го сториш, ще те съдя за изнасилване.

Смехът му прозвуча мрачно.

— Това ще накара жълтата преса да подскочи от радост. *Черната вдовица твърди, че младоженецът я е изнасилал.* Какво ликуване ще бъде.

Джеси долепи чашата с бренди към устните си и отпи голяма глътка. Алкохолът мина през гърлото ѝ и я изпълни с огън, докато се обръщаше към прозореца, който гледаше към океана. Като несъзнателно се взираше в бурята отвън, тя се запита, какво ли щеше да е, ако се натряска и се развихри в традициите на фамилията Флъд?

Спомняше си олелиите, когато Ханк се наливаше с „Блек Велвит“ по цели нощи. Шелби често участваше в тези гуляи, макар че навремето Джеси не разбираше защо. Сега тя заключи, че това се е дължало на тайния интерес на Ханк към доведената му дъщеря.

Когато беше мъничка, Джеси се скриваше в ъгълчето до пещта, щом разправиите загрубееха. След като поотрасна, пое ролята на помирителка и се грижеше никой да не пострада сериозно. По-често обаче това се случваше и пострадалият беше тя. В резултат на нейните усилия веднъж устната ѝ бе сцепена, а повечето пъти ѝ изкълчваха или навяхваха нещо. Но също така се научи и как да се справя в критични ситуации, а това отсетне ѝ помогна да се подготви за някои от най-опасните страни на работата ѝ като охрана.

— Ако се готвиш да се бориш с изнасилвач — наруши мълчанието Люк, — посещението ми ще те разочарова. Дойдох тук по друг повод.

Тя се загледа в мекия блясък на брендите, без да бърза да отговори.

— По какъв повод?

— Отново се налага да замина и искам да дойдеш с мен. Ще пътувам по работа, но се надявах, че можем да извлечем и приятни изживявания от пътешествието. Макар че при тези обстоятелства това ми се струва доста съмнително.

— Съмнително? Колкото е съмнително, че адът няма да замръзне.

Както желаяш, сякаш искаше да ѝ каже с присвиването на раменете си. Но също така сякаш намекваше, че прави огромна грешка.

— Може би все пак ще поискаш да предприемеш това пътуване, Джеси — рече загадъчно. — Намислил съм нещо и то засяга „Уорнек Къмюникейшънс“.

— Колко интересно, особено, при положение че не притежаваш нито една акция и никога няма да притежаваш — поне не докато съм жива, помисли си тя. — В какъв смисъл смяташ, че компанията те засяга?

— По-добре е някой да се почувства засегнат, преди печалбата на компанията да пресъхне — предупреди я той. — Тиражите на вестниците са спаднали, рейтингът на радиостанциите е по-нисък от

всякога. Би трябвало да помислиш за модернизация, за това да приведеш „Уорнек Къмюникейшънс“ в съответствие с ерата на информацията.

— И как ще го направим?

Чашата му бе върху камината. Той се пресегна към нея, обгръщайки я с дългите си пръсти по начин, който бе невероятно чувствен, без да си поставя тази цел.

— Като продаваме акции и се разширяваме — разклати брандита, докато то не заприлича на разтопена лава.

Джеси замря. Едва ли имаше предвид...

— Като я направим обществено достояние — добави.

Тя слушаше доводите му с нарастващ ужас.

— Баща ми беше ужасно закостенял човек — увери я той. — Вярваше в запазването на свещените традиции на журналистиката и пращаше прогреса по дяволите. С типичното за Уорнекови незачитане се държеше така, сякаш революцията в електронните медии не съществува. Имаш ли някаква представа какво става в тази област, Джеси? През близките десет години ще настъпи истинска експлозия. Кабелните канали ще нараснат от петдесет на петстотин, а те създават технология, която ще даде възможност видеото да захранва персоналните компютри. Възможностите са неограничени.

— Някои традиции трябва да бъдат запазени — отвърна сковано тя. Бе чувала Саймън да изтъква този аргумент и горещо вярваше в него. — Може да сме в ерата на информацията, но медиите са длъжни да правят повече от това просто да осведомяват хората. Вестниците могат и трябва да карат читателите си да мислят, трябва да ги въвличат и да ги принуждават да вземат участие в събитията, които коват живота им.

Очевидно той не бе разколебан от аргумента ѝ, но бе впечатлен от факта, че го е изтъкнала — блясъкът в погледа му ѝ даде да го разбере.

— Всичко това е много вълнуващо — рече той, — но не и практично. Аз също вярвам в традицията, но не и за сметка на тиражите и продажбите.

— И аз съм за добрата продажба, но никога няма да падна толкова ниско, че да публикувам гнусни полуистини, за да го постигна — точно така. Беше успяла. Беше хвърлила ръкавицата. Очите му

светнаха гневно, макар че сигурно би го отрекъл. Беше ли разтърсила непоклатимостта му? При тази мисъл ѝ се прииска да се изсмее високо.

— Много сме добродетелни — той леко изсумтя. — Можеш да публикуваш десетте Божии заповеди на каменни плочи, но това няма да промени нищо — приближи се, сякаш искаше да съблече плюшения халат, с който беше облечена, и всичко останало, да я лиши от къщата, от скъпите украшения. — Успехът може и да се купи, Джеси, но класата се предава по наследство. Не можеш да я получиш, като издаваш престижен вестник.

— С други думи — ти издаваш боклуци, а аз произхождам от боклука. Това ли искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че като си се омъжила за Уорнек, това не те прави Уорнек.

— А каква ме прави фактът, че съм се омъжила за *двама* от тях?

— Устата кучка!

Тя скочи гневно от леглото.

— Не! Ти самият си виновен за всичко, Люк. Независимо дали го вярваш или не, баща ти беше невероятно мил с мен.

Той допи брендите си на един дъх и се отправи към вратата.

— Ще предприема пътуването с теб или без теб — осведоми я. — А когато се върна, смятам да говоря пред борда на директорите на „Уорнек“. Някой трябва да измъкне компанията от средновековието.

Значи така смяташе да го направи, осъзна тя изумена. Не преследваше даващите ѝ право на глас акции, а възнамеряваше да атакува фронтално!

— Това никога няма да стане, Люк. Управителният съвет е подбран много внимателно от Саймън. Те са негови хора всички до един — гласът и бе изтънял до пискливост, но не ѝ пукаше. Нека цялата къща я чуе. — Щом не искат да ти продадат акциите си, мислиш ли, че ще те слушат да им обясняваш как трябва да ръководят компанията?

— Ще слушат не защото съм Уорнек, а защото съм постигнал доста по-голям успех от Саймън. И защото съм много по-умен от Мат. Ще слушат, защото това ще означава дивиденди, Джеси. *Пари.*

При тази дума той излезе. Часовникът върху камината сякаш отмерваше препускащото напрежение на Джеси и тиктакаше в тон с

обърканите ѝ мисли, със сърцебиенето ѝ. Не се съмняваше, че Люк можеше и да се окаже прав относно въздействието му върху управителния съвет, а това ѝ оставяше само една възможност. Вдигна телефона, за да се обади на Мат Сандъски.

---

[1] Побратими (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

- Виждал ли си някога нещо подобно?
- Наричат я студената сива лейди.
- Красива е, нали? Погледни разкошните извивки на...
- Господи, ама че кули.
- Как изпъкват еркерите й...

Приглушените гласове възхваляваха един от най-хубавите примери за архитектурата от времето на кралица Ана^[1] в целия град. Беше третият вторник от месеца и историческото дружество в Сан Франциско бе спряло при обиколката си в местността Пасифик Хайтс, за да се възхити на великолепната триетажна викторианска къща, която бе известна със студената си, тъмносива елегантност. Събрани в сянката на един разлистен тексаски тис и прехласнати пред овалните еркерни прозорци, украсените с орнаменти фронтони и голямата наблюдателна кула, малката група туристи почти не забеляза как вратите на викторианския гараж се отвориха със свистене и елегантен тъмносин мерцедес измърка покрай тях.

Докато Люк наместваше в тесния двуместен гараж широката лимузина, която бе наел за пътуването, Джеси разглеждаше групата, насъбрала се пред резиденцията на Саймън Уорнек в Сан Франциско. Възхищаваха се на частичка от калифорнийската история, която сега й принадлежеше, осъзна тя. Понякога, какъвто бе случаят и днес, тя си даваше сметка и се чувстваше зашеметена от невероятно добрия си късмет. Животът ѝ се бе променил толкова драстично, че едва можеше да възприеме промените. Един от начините да преодолее всичко това беше да се отдаде на всекидневните си задължения, да върши, каквото трябва, и да се опитва да не обръща голямо внимание на факта, че е наследила огромно богатство. Но щеше да ѝ е много трудно да продължава да го прави, призна си тя, като погледна към Люк. Той непрекъснато щеше да ѝ напомня, че сега животът ѝ отново бе направил остър завой към неизвестното бъдеще.

Запита се за кой ли път дали бе направила верния избор, като го придружи при това пътуване. Първото препятствие беше Мат, когото трябваше да убеди, че така най-добре ще разбере какво точно смята да представи пред управителния съвет Люк. Бе изтъкнала, че ако не знаят точно какво планира като модернизация и разширяване, няма да могат да подготвят добри контрааргументи.

Мат веднага бе съзрял мъдростта в позицията ѝ, но се безпокоеше за нея.

— Никога не забравяй, че притежаваш нещо, което Люк желае — предупреди я той. — Чрез брака си с теб той направи огромна крачка напред, но това също така те изправя на пътя му. Не го подценявай, Джеси. Способен е на всичко.

Тя се съмняваше, че е възможно да подцени Люк. В него се криеха заплахи, за които Мат дори не подозираше. Но в момента главната ѝ грижа беше какво планира за предстоящата вечер. Бе се държал учудващо добре по време на четиридесет и пет минутното им пътуване, дори внимателно, като се сравнеше с обичайното му поведение. Но бе отказал да ѝ каже каквото и да било за програмата на престоя им, като бе отбелязал само, че не желае да „развали изненадата“.

— Защо не отвориш къщата? — предложи той, след като изключи двигателя. — Аз ще донеса багажа.

Джеси влезе по стълбите откъм гаража и първият етаж ѝ се видя ужасно празен. Беше освободила постоянния персонал, след като Саймън вече не можеше да пътува. Сега ѝ се щеше да не го беше правила. Агенцията, която се грижеше за почистването, поддръжката и градината, се справяше чудесно, но не беше същото, като да има някой в дома. Най-малкото между нея и Люк щеше да има буфер.

И все пак къщата изглеждаше прекрасно. Бе уведомила агенцията за пристигането им едва тази сутрин, но персоналът за почистване бе включил отоплението, дръпнал завесите и проветри. В изискания салон имаше свежи цветя, а зад медните подпори в огнището бе пълно с цепеници.

— Ще ги занеса в стаята ти — рече Люк, внасяйки куфарите. Бе прехвърлил сака с дрехите ѝ през рамо. — Помислих си, че може би ще искаш да се освежиш. Поръчах да ни донесат вечеря от един мой

любим ресторан. Няма да пристигне до един час, така че не е нужно да бързаш.

— Добре... чудесно — отвърна Джеси и го загледа как се изкачва по златистата дъбова стълба към спалните на втория етаж. Интересно, че бе поел ролята на домакин, след като къщата беше нейна. Не можеше да си обясни и внезапната проява на добри обноски. След сватбата се държеше любезно, дори дружелюбно, което едновременно я обезоръжаваше и будеше подозрението ѝ. В нейното семейство, щом някой изведнъж станеше мил, значи искаше нещо.

Какво ли искаше Люк Уорнек като отплата за доброто си отношение? — зачуди се тя, докато той свиваше по площадката и изчезна нагоре по стъпалата към втория етаж. Щом имаше намерение да се държи приятно, тя би могла да се наслаждава на промяната. Вероятно нямаше да продължи дълго.

Бе занесъл нещата ѝ в господарската спалня — голямо просторно помещение с южно изложение, прекрасни завеси на еркерните прозорци и викторианско легло с четири колони. Когато влезе в стаята, той тъкмо закачаше сака ѝ в гардероба. Дали не възнамеряваше да ѝ напълни и ваната? — запита се леко развеселена.

— Ще се приготвиш ли за вечеря до един час? — попита той и мина покрай нея към вратата.

Тя докосна челото си с пръсти.

— Право да си кажа, ужасно съм изморена. Може би ще се изкъпя, ще почета и ще си легна.

Той се обърна откъм прага и я изгледа с вяло любопитство.

— В такъв случай приятни сънища. Ако имаш нужда от нещо, използвай вътрешния телефон. Вероятно още известно време ще бъда долу.

Приятни сънища? Веждите на Джеси се стрелнаха нагоре, когато ѝ кимна по съседски и затвори вратата зад себе си. Какво беше намислил? Загледа вратата втренчено, после погледна сака с дрехите си, като се чудеше какво ли трябва да облича булката за вечеря по време на медения месец, когато няма намерение да консумира брака. Устните ѝ се свиха в тайнствена усмивка. Черно, разбира се.

Час по-късно, когато полумракът бе изпълнил вътрешността на къщата със златисто прасковени отблясъци, тя слезе по стълбите, облечена в сатенена пижама и подходящи чехли на висок ток. Бе ги

поръчала преди години от един каталог, докато се бяхтеше като охрана в банката, и вероятно се чувстваше много неженствена. Бе го направила в момент на слабост, склонна да си самоугажда. Никога преди не ги беше обувала.

В камината в салона пращеше тих, приятен огън, а от стереоуредбата се носеха приглушените звуци на Моцартовата „Малка нощна музика“. Еркерните прозорци бяха широко отворени към потъмняващото небе и хладния бриз, а на масичката в стил Луи XVI до камината имаше кофа с лед, в която се изстудяваше шампанско.

От двете страни на старинната маса един срещу друг бяха сложени два червени плюшени дивана от времето на крал Едуард. Когато Джеси приближи, Люк остави високата чаша с шампанско и се надигна от по-далечния диван.

— Радвам се, че реши да слезеш — тъмният му поглед се плъзна одобрително по пижамата ѝ, като ѝ даде да разбере, че харесва онова, което вижда. После посочи към осветената от свещи маса, която бе разположил до еркерните прозорци. — Надявам се, че си гладна.

Така беше, направо умираше от глад.

Шампанското бе първокласно, френско, добра реколта, може би от най-сухото — най-сухото шампанско, което бе опитвала. Изпи цели две чаши, докато хапваха от огромната скарида в греховно богатия и пикантен червен джинджифилен сос. Следващото ястие беше bouillabaisse^[2] — пълна с миди и много подправки супа, която той сипа ароматна и гореща от електрическа тенджерка.

Джеси вече беше преяла, когато Люк сервира основното ястие — сочни миди с гарнитура от гъби. Той обаче бе по-склонен към авантюризъм и докато опитваше тлъстия рак на фурна, подправен с масло, чесън и цвърчащо сирене, Джеси изпи още една чаша шампанско, като наблюдаваше пурпурните отблясъци на вечерта и тролеите, които се клатушкаха напред-назад на кръстопътя горе на хълма, а уличните лампи осветяваха жиците им.

В нощта сякаш имаше някаква магия, която тя не можеше да си обясни. Беше като сцена от детски филм, в който чайниците можеха да танцуват и тролеите да летят по стръмните хълмове с развени зад себе си като панделки жици.

Беше пила прекалено много, осъзна тя, и остави чашата с шампанско. Усещаше, че се е зачервила и е замаяна. А бе започнала и

да си фантазира — нещо, което не бе правила от детството си. И най-лошото — компанията на Люк ѝ беше приятна.

— Какво те накара да слезеш? — попита я той по-късно, когато седнаха един срещу друг на диваните.

Извади мократа бутилка шампанско от кофата с лед и напълни чашата на Джеси, макар тя да знаеше, че е по-добре да пие малко кафе. Стаята сякаш гореше, разтопена от пламъчетата на огъня, а главата ѝ продължаваше приятно да се върти. Не можеше да си спомни кога за последен път се беше чувствала толкова отпусната — със сигурност не и когато той е бил наблизо. Това беше достатъчно, за да усети желанието да забрави за предпазливостта и да разговаря с него истински — дори и само за миг-два. Не си беше давала сметка колко се е уморила от това вечно да се отбранява.

— Слязох от любопитство — призна тя. — И от глад.

— Задоволи ли някое от тях?

— Гладът — да. Работя по въпроса с любопитството.

Той се облегна назад и праметна ръка върху облегалката на дивана, очевидно очарован от прямотата ѝ. Лека усмивка смекчи контура на устните му. Рядко го бе виждала да се усмихва, без изражението му да е помрачено от някаква омраза. Беше завладяваща гледка. Черната му коса отразяваше светлината на огнените езици и във всеки един от ирисите му гореше малко златисто пламъче, сякаш вътре в него тлееше слаб огън.

— Хайде — каза ѝ, — питай ме, каквото искаш. На твое разположение съм.

Беше обут с мокасини от еленова кожа и опря едната на коляното си върху ленения панталон. Но може би онова, което я очароваше най-много, бе начинът, по който яката на блузата от туид докосваше долната част на брадичката му, когато наведеше глава да я погледне. Дали кожата му там беше гладка, запита се тя, и мека като мокасините от еленова кожа? Или вече бе грапава от наболата брада, която сега личеше по извивките на челюстта му?

Нещо в нея я подтикваше да му зададе именно този въпрос, гореше от желание да го направи. Вместо това се изсмя на собствените си неуместни мисли и отпи последна глътка от шампанското. Явно бе пила повече от достатъчно. *Още малко и щеше да го попита защо се беше влюбил в Шелби вместо в нея.*

Тя стисна елегантната кристална чаша и лека болка притъпи усещанията ѝ и замъгли очертанията на чашата в ръката ѝ. Тази болка — тя беше призрак, отглас от съкрушилото сърцето ѝ събитие преди толкова много години. Някога тя ѝ бе враг. Бе отричала и потискала мъката, борила се бе да не усеща нищо. Но сега, омекотено от годините и магията на осветената от огъня вечер, усещането за болка и нежност я завладя. То бе примесено и със сладост. Пробуди желаниа, които ѝ напомниха всичко онова, за което бе копняла и което бе загубила. Някога Люк беше блестяща възможност за щастие в живота ѝ, който иначе обещаваше да бъде толкова самотен, колкото бе и мизерен. И както са склонни да правят младите момичета, тя бе свързала всичките си мечти и надежди с него.

Изведнъж Джеси затвори очи замаяна. Заради шампанското се чувстваше така, каза си тя. То бе усилило и изопачило чувствата ѝ, като им бе придало повече значимост, отколкото имаха в действителност. Беше се напила — нищо повече.

Но колкото и да се опитваше, не можеше да спре разливащата се в нея болка, предизвикана от спомена. Нито пък настоящия копнеж. Личеше си по непохватността, с която остави чашата от шампанско на масата и отдръпна ръката си, за да я зарови в гънките на пижамата. Усещаше се по дишането и се четеше в очите ѝ, когато го погледна.

Дали можеше да види спомените в очите ѝ?

Дали и той си спомняше?

Едно ноктюрно на Шопен звучеше около тях като фон. Музиката плетеше паяжина от меланхолия и сладост около притихналия пулс на Джеси, извисяваше се до нежно кресчендо и се разливаше в предизвикваща тръпки красота. Джеси рядко бе изпитвала толкова мъчително усещане. Всеки акорд, всяка прекрасна нота се забиваше в сърцето ѝ.

Люк се приведе напред и я погледна, сякаш искаше да каже нещо, но не можеше да намери думите. Изглеждаше готов да стане и да дойде при нея. Джеси имаше ужасното усещане, че е видял всичко и е прочел оголената, глупава мисъл в ума ѝ. Тя наклони глава, като прекъсна жизненоважната връзка помежду им.

— Джеси?

— Прекалено много шампанско — промълви, затвори очи и потъна в море от люшкаща се тъмнина. — Чувствам се замаяна.

— Ще отворя вратата на терасата. Свежият въздух ще ти помогне.

Обгърна я хладен бриз и тя извърна лице към него, като си даваше добре сметка за вълните топлина, които минаваха през гърлото ѝ, за щипещата горещина на кожата ѝ. Когато отвори очи, той се бе привел угрижено над нея.

— Да излезем навън — предложи ѝ. — Ще освежи главата ти — взе свитата в скута ръка и започна да раздвижва кръвта ѝ, като я масажираше с длани. Отначало този жест я учуди, после я трогна. Гърлото ѝ се беше стегнало. Нямаше намерение да излиза на терасата с него, но в погледа му имаше нещо толкова нежно и чувствително, което ѝ напомняше за друго време, за друг човек.

— Хайде — рече той и ѝ помогна да се изправи.

— Пияна съм — призна тя и ужасно се развълнува, когато се облегна на него.

— Голяма работа. Случва се и на най-добрите — помогна ѝ да се отдалечи от масата и я поведе към терасата.

— Би ли казал? — попита тя и го погледна.

— Какво?

— Че съм пияна? Личи ли си? — преди той да успее да отговори, тя се спъна в ориенталското килимче, сложено пред вратата на терасата. То се събра на топка, докато Джеси се опитваше да се освободи. С лек вик на паника тя полетя напред и се вкопчи в Люк, когато единият от чехлите ѝ се оплете безнадеждно в ресните в края на килимчето.

И двамата загубиха равновесие, но Люк някак си успя да се задържи на крака. Задържа и Джеси да не падне, като се вкопчи здраво в рамката на вратата. После провря ръка под коленете ѝ и я вдигна на ръце. Беше удивително грациозен, като се имаше предвид куцията му крак. Единственото нещо, което липсваше, докато я носеше към градината, беше нейният черен сатенен чехъл.

Джеси беше лека като глухарче в ръцете му и усещането я накара да се почувства приятно замаяна.

— Килимчето ме нападна — осведоми го тя. — Видя го, нали? Беше очевиден.

— Искаш ли да извикам полицията, която се занимава с килимчетата? — Люк издуха една червена къдрица от очите ѝ и я остави

да стъпи на земята с лека, изпитателна усмивка.

— Всъщност не съм пияна — обясни тя и изрита другия си чехъл, за да не стои наклонена на една страна, от което ѝ се виеше свят. — Искам да кажа — не толкова, че да падам, и така нататък.

— Разбира се, че не си — съгласи се той. — Всеки може да се спъне в ръба на килима. Правя го постоянно.

— Така ли? — все още в ръцете му, тя се обърна към него. — И ти ли?

Той приглади къдриците, които продължаваха да падат по челото ѝ, и кимна тържествено.

— И аз. Никога не съм можел да вървя както трябва — призна унило.

Дали имаше предвид крака, който бе счупил като дете? Джеси бе ужасно трогната. Искаше да го успокои, но усмивката му беше изпълнена със самоирония.

— Да направим група за взаимопомощ — предложи той. — Какво ще кажеш?

— За постигане на равновесие?

— Защо не? Ще получим номер 800. Чеве Чейс^[3] ще ни бъде говорител. Джери Луис^[4] ще набира средствата, а Джералд Форд може да...

Тя се разсмя, очарована от желанието му да се забавлява за собствена сметка. И пак така внезапно спря.

— Защо правиш това? — попита го.

— Какво да правя?

— Държиш се мило с мен?

— Лесно е да съм мил с теб, когато и ти си такава.

— Каква? Пияна?

— Не, мила.

— О... значи се държиш мило, защото аз се държа мило? Не защото искаш нещо?

Джеси би могла да зададе въпроса дори и да не беше подпийнала. Вероятно винаги се държеше прекалено прямо за собствено добро, но бързо помръкналото му изражение ѝ показа, че бе направила грешка. Засегнала беше нещо болезнено в него и това променяше настроението на вечерта, като я правеше по-интимна.

— Що за глупак щях да съм, ако не исках нещо, Джеси? Ти си красива... Ти си ми съпруга.

Отново се почувства замаяна. Опита се да не се обляга на него, но ѝ беше почти невъзможно да запази равновесие. Някакъв вид гравитация, която нямаше нищо общо с физиката, сякаш притискаше всичко около нея. Тя вече беше в ръцете му — толкова близо до него, колкото можеше, без всъщност да се докосват.

— Мисля, че мога да стоя на краката си — рече.

Той не направи опит да я пусне и тя вдигна изпълнен с въпроси поглед към него.

— Да ти кажа честно — промълви той, — наистина искам нещо.

— Точно от това се боях.

Той се засмя и оправи яката на пижамата ѝ, освобождавайки лъскав кичур коса, който бе залепнал за влажната ѝ зачервена шия.

— Защо? — попита. — Знаеш ли какво искам?

— Моето кралство, моя дворец — и розовата ми градина, предполагам?

— Розовата ти градина е в безопасност — увери я той и продължи да гали шията ѝ така, че върховете на пръстите ѝ имаха желанието да се свият навътре. — Единственото, което искам, е това да продължи, Джеси, това, което изпитвам в този момент. Тази нежност помежду ни. Възможно ли е?

Гласът му беше настойчив и покоряващо дрезгав.

Сърцето на Джеси се сви болезнено. *Не вярвай*, предупреди я инстинктът ѝ за самосъхранение. *Не му вярвай*. Имаше толкова много причини за недоверие и най-важната от тях беше мъката, която вече ѝ бе причинил. И все пак нещо не ѝ даваше мира — някакъв порив, посилен от съмненията ѝ и по-настойчив от болката в сърцето. *Носталгия*, рече си тя. *Това трябва да е*. Изпълни я непреодолим копнеж да възстановят онова, което някога бе помежду им. Пое си въздух и отказа да приеме другото предположение, което мина като светкавица през ума ѝ. *Не, не би могло да е така*. Това нежно, болезнено усещане, което изпитваше, не беше любов.

— Не ми отговори — настоя той.

Ръката му се плъзна към извивката на гърба ѝ. Това я изненада и когато се изви при топлия ѝ допир, телата им случайно се докоснаха.

Първо се допряха бедрата им — една бърза милувка, която обаче изпълни Джеси с енергия и едновременно я омаломощи.

— Всичко е възможно... — чудеше се на думите си дори когато вече се бяха изплъзнали от устата ѝ. Не смееше да го погледне. Но можеше да усети настоящия му допир. Мъжествен и настойчив.

Усещаше го навсякъде по тялото си. Той я обгръщаше с аромата на сандалово дърво и дим. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и тя отново се притисна към него. Коремът ѝ докосна хълбока му, гърдите ѝ погалиха гръдния му кош и леко целунаха стегнатия му бицепс. Усещанията бяха завладяващи. Когато и да се докоснеха, независимо за колко кратко, сякаш някакъв нежен, клокочещ поток преминаваше от неговото тяло в нейното и предизвикваше сладка лудост. Като милувката на опитен, сладостно покоряващ любовник, която я оставяше омаломощена и трескаво примряла.

— Не мога да направя това — промълви задъхано.

— Не можеш да танцуваш с мен?

— Да танцувам? — плочата с класическа музика очевидно бе свършила. Сега звучеше бавна, мъчително романтична балада. Това беше песента на Джефри Озбърн^[5], наречена „Само веднъж“ — песен, която Джеси много обичаше. Тя погледна изпитателно лицето на Люк и веднага потъна в самотната красота на тъмните му очи. Дали ѝ той харесваше песента?

Певецът питаше има ли възможност накрая нещата да се оправят...

Люк обви ръце около шията ѝ.

— Само веднъж — настоя той, като плъзна длани по ръцете ѝ. — Танцувай с мен... поне веднъж.

Когато дланите му продължиха да се плъзгат по тялото ѝ, в гърлото ѝ затрептя стон. Палците му докоснаха леко гърдите ѝ и я накараха да потрепери и почти да се разтопи вътрешно.

— Честна дума? — прошепна тя, като се бореше с желанието да се прилепи към него, когато се залюляха в такт с музиката.

— Честна дума...

Горчиво-сладката песен се носеше край тях и като с махване на магическа пръчка ги върна назад във времето. Само след няколко мига Джеси се поддаде на желанието си да се притисне към него. Тя отпусна буза на рамото му с въздишка и сви пръсти на тила му.

Изведнъж те се превърнаха във влюбени на гимназиална забава. Люк бе заровил глава в къдравата ѝ червена коса като превъзбуден тийнейджър, който гори от желание да стигне до края, а Джеси се притискаше, сякаш беше неговото любимо, безнадеждно влюбено момиче, мечтаещо за момента, когато най-после щяха да останат сами и той щеше да я омагьоса със страстните си целувки.

Той докосна с устни слепоочието ѝ, припявайки тихо, и тя осъзна, че ето това е била девическата ѝ мечта. Всичко, за което бе копняла — да танцува с него, да бъде неговото момиче, дори да го „направи“ с него в някоя тъмна нощ, докато плуват в залива. *О, Люк, помисли си тя и въздъхна, толкова дълго чаках този танц. Толкова отчаяно копнях за него. Никога няма да разбереш колко много.*

Когато музиката затихна и замря, той забави движенията, като продължаваше да я държи в прегръдките си. Постепенно спряха — със затворени очи и биещи в синхрон сърца. Той отстъпи назад и докосна лицето ѝ. Джеси разбра, че щеше да я целуне. Но знаеше и още нещо. Той нямаше да се задоволи с една целувка. Той нямаше да спре. Беше възбуден. Усещаше топлината му между бедрото и тазовата си кост. Това я накара да изпита толкова силно вълнение, че усети остро съжаление, задето се бе заклела да не консумира брака.

Той приглади назад косата ѝ с опакото на ръката си и леко докосна нежната извивка на бузата и гладката като коприна мека част на ухото. Тя вдигна поглед, привлечена от радостта, светнала в тъмните му очи.

Очакваше да види желание и то бе там в цялата му мъжка сила. Но не бе очаквала да види другото — изненада и учудване, нежност и нещо дори още по-сладостно — необходимост. Палците му докоснаха нежните ѝ бузи. Дишането му беше странно повърхностно. Беше разтърсен, осъзна тя.

Трудно можеше да си представи, че е възможно той да изпитва същите чувства като нея — копнеж за близост, усещане за уязвимост, когато желаш някого толкова силно, че забравяш за предпазливостта. Но когато вероятността за това завладя мислите ѝ, я обзе паника. Ако той наистина изпитваше тези чувства — което и да било от тях! — тогава тя трябваше да го спре. Каквото и да беше намислил, тя не можеше да му позволи да го стори. Би могла да намери сили да устои на сексуална увертюра дори да беше насилствена. Бе го правила на

няколко пъти. Но на емоционално привличане от страна на Люк Уорнек? Никога не би била в състояние да устои. Размекваше се само при мисълта за това. Ако имаше намерението да ѝ каже думите, които винаги бе искала да чуе — че я обича, — щеше да бъде безвъзвратно загубена. Достатъчно беше да ѝ ги каже само, за да я направи беззащитна, осъзна тя. *Достатъчно беше да я обича.*

— Господи — промълви тихо той, все още втрещен в Джеси. — И ти ли се чувстваш като мен?

— Замаяна? — тя кимна. Сърцето ѝ биеше диво. — Може би и двамата пихме прекалено много — предположи.

— Замаян съм и още как, но не е от виното. Дори не е от музиката и обстановката, Джеси. От силата на чувствата е. Това е невероятно — той поклати глава и се засмя дрезгаво, сякаш не знаеше какво точно да мисли за случилото се.

— Люк, не се смей така — помоли го тя с кадифен, задъхан глас.

— Моля?

— Просто ми се искаше да не се смееш така, а ако може, и да не ме гледаш по този начин...

— Да не те гледам? Джеси, аз...

— Ти *обеща* — побърза да му припомни тя и се измъкна от ръцете му.

— Обещал съм да не те гледам?

— Не, обеща това да бъде само един танц. Нищо повече.

— Вярно е, но кой можеше да предположи, че ще стане така, кой можеше да знае, че ще се почувстваме по този начин? — той си пое дълбоко въздух, сякаш смяташе да заяви нещо важно. — Исках да ти кажа... — започна. — Нещо извън факта, че тази вечер изглеждаш влудяващо добре. Джеси, аз...

— Не!

Той като че ли остана поразен, когато тя отстъпи назад. В резултат на объркването на лицето му избиха червени петна и ръката му се отпусна инстинктивно пред него. Беше го накарала да се почувства неловко и съзнанието за това я измъчваше. Не искаше да го остави така, но трябваше. Иначе за нея нямаше никаква надежда. Трябваше да действа бързо, да се възползва от изненадата му.

Не посмя да спре или да погледне назад дори когато той извика името ѝ. Направо летеше нагоре по стълбите.

Люк поклати глава и се засмя озадачено — точно както му бе казала да не прави. Но този път потръпна. Топлината се излъчваше от възбуденото му тяло на вълни и спираше студения нощен въздух. Нямахте представа какво бе изплашило Джеси, а дори и да си беше направила труда да му каже, това не би помогнало много да спре пневматичния чук, който блъскаше в гърдите му. Какво, по дяволите, ставаше с тази жена? Бе постигал далеч повече, когато се бе държал грубо с нея и не бе крил намеренията си. Поне тогава му бе отвързала. Щом обаче ѝ поднесе малко нежност, тя избяга като подплашен заек.

Чу как вратата на спалнята ѝ се хлопна, след което последва изщракването на металното резе в жлебчето. На всичкото отгоре имаше склонност и да се барикадира в спални. Очевидно все още не бе осъзнала, че една заключена врата не можеше да я предпази... не и ако е решил да се добере до нея. Боже Господи, как искаше това — как искаше да се добере до нея. Желанието му причиняваше болка навсякъде, дори и в сърдитите удари на сърцето.

Щеше да е дълга, *трудна* нощ.

Вече бе решил да не отива при нея. С нищо не можеше да върне магията и нищо не би могъл да измисли за свое оправдание, което да го накара да се почувства по-малко идиот, че ѝ се е поддал дори само за миг. Беше паднал в капана на копнежите, изпълнили замъглените ѝ сини очи. Независимо дали го бе искала или не, тя бе предизвикала страстни, нежни усещания в него. Бе го накарала да желае да целуне миниатюрния, зачервен белег над устната ѝ и да върне опиянената, полусериозна усмивка на лицето ѝ. А после го бе накарала да се чувства глупак, че е искал тези неща.

И все пак любопитно му беше да узнае какво я ръководеше. Когато някоя жена се отдава всецяло на един мъж и в следващата минута бяга като ужилена от него, кръгът на заключенията, до които мъжът може да стигне, е доста ограничен. В случая той вече ги беше свел до две. Или отчаяно се бореше да му устои, или беше много талантлива съблазнителка.

Опитваше се да му устои, реши той и се заизкачва по празното стълбище. Джеси Флъд беше всичко друго, но не и съблазнителка. Това беше територия на сестра ѝ Шелби. Изводът успокои донякъде

мъжката му гордост, но не решаваше неотложния му проблем. Ненавиждаше студентите душеве и мисълта да охлади страстите си по този начин през първата нощ на медения си месец никак не го привличаше. Но *беше* възбуден. По врата му изби пот и се стече по гърба.

Изруга тихо и потърси спасение в барчето с алкохола.

Малко по-късно, след като бе изпил една пета от бутилката уиски, което бе по-старо от него самия, той отново се обърна към стълбището и усети, че си я представя там с разкопчано горнище на пижамата, с подканващо наклонена настрани глава и насочен към него поглед. Желанието, което мина през тялото му, бе горещо като гръмнал бушон. Въздъхна отвратено. Господи, чувстваше се като идиот. Какво, по дяволите, му ставаше — да стои тук сам в тъмното като жалък тийнейджър, който мечтае за някое красиво, недостъпно момиче?

Джеси се облегна на заключената врата с отпусната назад глава и затворени очи. Как можа да направи такова нещо? Какво ѝ бе станало, та избяга точно когато той се канеше да каже нещо, което обещаваше да бъде чудесно! Мигът бе безвъзвратно отлетял и тя не вярваше, че ще има възможност да го върне, не и след начина, по който го бе отблъснала.

Стонът, който излезе от гърлото ѝ, беше изпълнен със самообвинения. *Никога няма да разбере какво възнамеряваше да ѝ каже.* Но какво друго би могла да направи? Чувстваше се толкова разголена и беззащитна. Една нежна дума, и с нея щеше да е свършено.

И все пак как беше мечтала да чуе тази нежна дума.

Съжалението опари сърцето ѝ и се заизкачва към гърлото, докато си поемаше дълбоко въздух. Толкова дълго беше чакала той да се държи с нея така, да ѝ доставя удоволствие, да я *ухажва*... Развали всичко, скъпа Джеси, помисли си тя. Не само пропусна мига, но изкопа дупка и го зарови в нея. И несъмнено накара своя непредсказуем младоженец да побеснее.

Очите ѝ се разшириха.

Една изненадваща усмивка я принуди да захапе със зъби долната си устна, за да я възпре. *Нейният* непредсказуем младоженец? Кога бе

започнала да мисли за него по този начин? Страх преряза чувствата ѝ като с нож, когато осъзна, че връзката ѝ с Люк Уорнек бързо се приближаваше към друга повратна точка. Обичала го бе и го бе мразила. Дори се бе опитала да го убие, но това сега беше съвсем различно.

Беше прекалено плашещо, за да го приеме.

Дали не започваше да го харесва мъничко?

---

[1] Кралица на Великобритания, Шотландия и Ирландия (1702–1714). Сградата иначе е строена през втората половина на XIX в. — времето на английската кралица Виктория. — Б.пр. ↑

[2] Буйабес (фр.) — оригиналният вариант е ястие от риба в доматен сос с много подправки. — Б.пр. ↑

[3] Актьор и писател (р. 1943 г.) носител на множество награди за най-добър сценарист на комедия и най-добра поддържаща роля. — Б.пр. ↑

[4] Джери Ли Луис — (р. 1935 г.) — много известен рок певец, с повече от 80 албума — Б.пр. ↑

[5] Известен американски поп певец (р. 1948), пъл с групата LTD (Love, Togetherness and Devotion) от 1970 до разпадането ѝ през 1982 г. Има 6 албума, от 1984 не е излизал в класациите — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Утринта беше прекрасна и напълно подходяща за изкупление на вина. През избитите еркерни прозорци на господарската спалня нахлуваше сребриста светлина, толкова ярка, че си съперничеше с райските селения. Голямата просторна стая се радваше на южно изложение и кремавите завеси сякаш по някакъв магически начин бяха събрали и сега излъчваха всеки лъч светлина, който небето предлагаше този ден. Сред ефирните бели цветове на плодовите дръвчета отвън чуруликаха птички, а от близката далечина се носеха мелодичните звуци на тролеите, поели по задълженията си в натоварената делнична утрин.

Джеси се надяваше, че всички тези изпълнени с жизнерадост дейности са добър знак, протегна се и изпита нежелание да напусне сатенените дълбини на покритото с балдахин легло. Европейският пухен дюшек обгръщаше раменете и хълбоците ѝ като топъл облак, подсилвайки увереността ѝ, че времето е напълно подходящо за помиряване. След като и небето, и времето бяха на нейна страна, може би щеше да успее да подобри настроението на Люк.

Не и се вярваше да е много весел след снощи. Чу го да напуска къщата, когато вече си бе легнала. Върна се след няколко часа, очевидно в още по-лошо настроение от онова, което го бе накарало да излезе. Беше се препъвал, мърморил и тряскал врати — нещо твърде опасно в сграда, която беше почти на сто години.

Тя отметна завивките и се измъкна от леглото. Потрепери от рязката смяна на температурата. Въпреки щедрата светлина въздухът все още беше студен и едва ли щеше да се стопли до следобеда, и то само ако топлината не се превърнеше в пелена от мъгла.

Джеси, исках да ти кажа нещо...

Мислите ѝ се въртяха около изреченото с дрезгав глас предисловие на Люк през цялото време, докато се къпеше и обличаше. Вече ѝ бе направил комплимент относно външността. Дали не бяха

напразни надежди да си мисли щеше ли да каже още нещо или дори да разкрие чувствата си? Щеше ли да ѝ каже, че я обича?

Пуловерът, който държеше, се изплъзна от пръстите ѝ. Още преди да се наведе да го вземе, бе отхвърлила мисълта като смехотворна. При толкова много случаи Люк ѝ бе дал да разбере, че не изпитва подобни чувства към нея и вероятно никога не е изпитвал, освен че, докато бяха деца, може би я бе обичал като приятел. Просто настроението на мига го бе завладяло. Виното и приятната музика бяха оказали въздействието си върху него, също както и върху нея.

И все пак само ако бе успяла да се справи по-добре с положението...

Един последен бегъл поглед във високото огледало я увери, че черният, дълбоко изрязан на деколтето пуловер разкрива студените извивки на гърдите ѝ и същевременно обещава да се изхлузи от едното рамо. Подчинявайки се на някакъв вътрешен подтик, бе прибрала косата си в гръцка прическа, от която се изсипваше златисточервен водопад от къдрици. Рядко обръщаше толкова голямо внимание на външността си, но задачата, която ѝ предстоеше, изискваше малко женски хитрини независимо дали това беше честно или не. Все пак ѝ се стори доста странно, че се гласи заради Люк. Натрапчивите ѝ мисли за романтичните му наклонности бяха още по-любопитни, особено като се имаше предвид, че преди месец едва не го бе пратила в гроба.

Откри го в стаята за закуска, макар вътре да беше толкова тъмно, че би могла и да не го забележи, както бе седнал в края на масата, ако при влизането ѝ не бе измърморил нещо неразбираемо. Уютната, изпълнена с цветя ъглова стая гледаше едновременно към задната и към южната градина — или би гледала, ако той не бе затворил плътно капациите на прозорците.

— Добро утро — престаши се да каже тя и отвори капациите първо на най-малко слънчевия източен прозорец. Задната градина беше малка, не по-голяма от предния салон на къщата, но бе потънала в пролетни цветя. Слънчеви жълти и бледорозови нарциси растяха в теракотените саксии, а от една дървена решетка, боядисана в зелен като мъх цвят, се спускаха висящи глицинии. Тука беше любимото място на Джеси по това време на годината. Бе отсядала в къщата само няколко пъти през двете години на брака си със Саймън, но вече имаше своите любими стаи. През зимата обичаше семейния салон с червения

махалски^[1] килим, златистата дъбова ламперия и буйния огън в огнището.

Люк примижа, наведе глава при нахлуването на светлината и хвана чашата с кафе с две ръце. На масата пред него беше сложен термос, пълен с гъстата като плазма силна течност. Липсваше му само интравенозно хранене.

Очевидно беше махмурлия, така че Джеси прояви предпазливост.

— Мога ли да се присъединя към теб? — попита го тя и отвори шкафа с порцелан, откъдето извади една ръчно изрисувана чаша за кафе с нежен орнамент на миди. Принадлежеше към сервиз за закуска от осемнадесети век, изработен от Минтън.

— Ако ти се налага — отвърна той. — Само че затвори тези дяволски капаци.

Тя потрака с дръжките, сякаш да затвори капациите, после ги остави точно както си бяха. В края на краищата щеше да му се наложи да свикне с дневната светлина. Щеше да я има поне още десет или дванадесет часа.

— Съжалявам за снощи — седна на стола срещу него и си сипа чаша кафе, докато той я гледаше скептично. — Не, *наистина* съжалявам — настоя тя. — Не биваше да бягам по този начин.

— Тогава защо, по дяволите, го направи?

Тя отпи от кафето и преглътна с голямо затруднение. Беше много силно и горчиво.

— Не знам точно — призна. — Предполагам, че бях объркана от онова, което се случи, може би дори изплашена.

Той вдигна поглед към нея, като посрещна храбро светлината.

— Джеси Флъд, безстрашното чудо? Изплашена?

По-лошо, помисли си тя. Смразена от паника. Поднесе чашата с кафе към устните си, устоявайки на порива да изповяда напълно страховете си. По неизвестни причини желанието да се довери бе неизмеримо силно. Може би очевидното му лошо настроение го правеше симпатичен. Или може би защото бяха сами в къщата и тя отчаяно искаше да има приятел, а не враг. Но да се разтовари напълно означаваше да се върне към миналото им, а тя не можеше да го направи, без да създаде опасност за други хора. Обстоятелствата бяха заплетени безнадеждно като нервни възли. Никой не би могъл да бъде отрязан от останалите, без да навреди на всички.

Тя искаше да отмести поглед, да потърси следи от чаши върху повърхността на яворовата маса или да надзърне в дъното на чашата си за някакъв знак за бъдещето. Вместо това се насили да срещне изпитателния му поглед, давайки си сметка, че няма да го допусне по-навътре, отколкото вече бе направила.

— Сега плаша ли те? — попита той.

— В това съсипано състояние? Едва ли.

— Touche^[2] — той наведе глава и разтри врата си с гримаса.

Само да не беше толкова объркан и напрегнат тази сутрин, помисли си тя. Косата му падаше върху челото на тъмни вълни, почти къдрици, спускаше се около ушите и се изсипваше безредно на тила. Не бе изгубил напълно момчешката си беззащитност. Миналата вечер го бе доказала. Но той беше също мъж, и то какъв, и искаше по мъжки да бъде господар на собствения си свят. Неотдавнашните ѝ преживявания с него потвърждаваха това. Смесицата от дете и възрастен я изпълни с горчиво-сладки спомени и същевременно изостри усещанията ѝ, преплитайки вълнението със страха.

— Може би не е зле да престанем да се плашим един друг за известно време? — предложи той.

— И вместо това какво ще правим?

— Нещо по-малко изморително, например ще разговаряме.

Сама на себе си се учуди колко бързо подхвана идеята му.

— Чудесен ден е. Всичко е разцъфтяло. Можем да се разходим.

Той остави чашата с кафе и закри очи.

— Прекалено светло е за мен, а и така или иначе не съм много по разходките.

Не е много по разходките. Защото не обича да се разхожда, или заради окуцелия в детството крак? Каквото и да имаше предвид, признанието беше интересно.

— Защо да не хапнем нещо? — предложи той. — Ходила ли си някога в „Клиф Хауз“?

Тя се усмихна.

— Не, но съм чувала, че вътре е хубаво и тъмно.

Ресторантът беше известна забележителност близо до кметството. Сградата бе унищожавана от огъня и построявана отново четири пъти. Винаги беше искала да отиде там, отчасти от любопитство, но също така и защото такава невероятна устойчивост

срещу бедствията бе въодушевяваща за хора като нея, които толкова често се сблъскваха с нещастия.

— Да вървим — рече той.

— Добре, но за какво ще разговаряме?

Той сви рамене.

— За политика? За религия? За секс? Можем дори да поговорим за бизнес. Или нещо по-неутрално, като това кога, как и къде ще консумираме този брак. Избери си.

— Какво ще кажеш за времето? — подхвърли тя.

Първото впечатление на Джеси от интериора на ресторанта бе за тъмно дебело дърво и високи до небето прозорци, които блестяха с отразената призрачна светлина на Тихия океан. Гледката към Сийл Рокс — две назъбени скали, подаващи се като гърбове на китове от бурната сива вода — бе зашеметяваща, но Люк не беше в настроение да се възхищава на природата. Избра маса в най-тъмния ъгъл на ресторанта и веднага си поръча блъди мери. Проява на инат, реши Джеси.

Изглеждаше замислен, докато отпиваше от питието си. Не й се наложи да се безпокои за разговора. По време на закуската, тъй като доста дълго той изобщо не продума нищо, макар по всичко да личеше, че в ума му се въртят разни мисли.

— Не мога да забравя как изглеждаше снощи — обади се най-сетне той.

Джеси вдигна поглед към него, докато режеше онова, което бе останало от нейните „яйца по бенедиктински“. Имаше огромен апетит и се бе заела със закуската в мига, в който я сложиха пред нея. Вече бе изяла половината, докато Люк седеше, пиеше и я наблюдаваше. Той не бе хапнал залък.

— Репликата звучи завладяващо — рече тя.

В смеха му имаше изненада.

— Ако се опитвах да те завладея, нямаше да прибегвам до реплики, а вероятно щях да запланувам отвличане както при Линдбърг^[3].

Не знаеше дали да се чувства поласкана или разтревожена.

— Малко прекалено е, не мислиш ли?

— Не бъди скромна, Джеси. Като имам предвид последните събития в нашите отношения, бих бил луд да оставя нещата на случайността.

Облегна се назад в стола си нехайно, но тя бе заинтригувана от дяволития блясък в очите и гърлените възбуждащи звуци в гласа му, които ѝ напомняха за кадифе.

— И как точно смяташ да осъществиш отвличането? — попита.

Той я огледа равнодушно от горе до долу, спря се на косата, очите и устните ѝ, сякаш външността имаше огромно значение за отговора му. Тя се замисли с ирония дали бе достатъчно хубава, за да си струва отвличането, но си замълча. Погледът му предизвика прилив на чувства, които прогониха всички мисли от главата ѝ. Той беше бърз, арогантен, мъжествен. Накара я да се чувства така, сякаш се бе възползвал от нея по непристоен начин, сякаш я бе замъкнал в някое от тъмните сепарета на ресторанта и тайно бе плъзнал ръце под пуловера ѝ, за да я погали.

— Ще го направя — отвърна той и продължи съсредоточено да я оглежда.

— Кое?

— Това. Ще те наблюдавам.

Над горната ѝ устна изби пот. Даваше си сметка, че черният пуловер се бе смъкнал на гърдите и разкриваше голяма част от щедрата ѝ млечна плът, а ръкавът бе спазил обещанието и се бе изхлузил от рамото. Очите му като че следваха пътеката на чувствената сянка, която играеше по наклона на шията ѝ, преди да се гмурне в цепката между гърдите. Придърпа смъкналия се ръкав.

— Ако имах намерение да те отвлека — осведоми я тихо той, — щях да те дебна дни наред, преди да направя решителната стъпка.

— Така ли? — сърцето ѝ запрепуска.

— Щях да те наблюдавам от сенките, да си отбелязвам кога излизаш и кога се прибираш, да следя всяка твоя стъпка. Ти би ме усещала как те наблюдавам, как те дебна, но никога не би ме видяла.

— Никога?

— Да. Но щях да съм там. Винаги. Навсякъде. Щеше да ме усещаш навсякъде около себе си, невидимото присъствие, милувката на невидими ръце. Щеше да ме усещаш всеки път, когато се събличаш, всеки път, щом се докоснеш като например тази вечер, когато

събличаш пуловера през главата си, когато откопчаваш сутиена и смъкваш бикините си. Тази вечер твоите ръце ще бъдат моите ръце. Тази вечер ще ме усетиш край себе си... И утре. И вдругиден.

Тя остави вилицата, забравила за храната.

— Аз ще съм постоянното присъствие — продължи той с тих глас. — И преди да свърша, ще те познавам по-добре, отколкото се познаваш ти самата. Ще знам какво смяташ да направиш, преди още да си го направила. Така ще те хвана, когато не ме очакваш. Ще знам кога ще примигнеш, за да те нападна тогава, в тази частица от секундата, докато очите ти са затворени и ти си спяла. Наричат го неочаквано нападение.

Тя видимо потрепери.

— Мога да продължа — увери я той.

— Недей.

Люк се усмихна мрачно, очевидно забавлявайки се.

— Между другото, когато ти казах, че не мога да забравя как изглеждаше, имах предвид един измислен образ, който се появи пред мен, след като ти си тръгна снощи. Представих си те застанала на стълбището с разкопчано горнище на пижамата и наведена глава, сякаш не можеше да намериш сили да ме погледнеш.

Върховете на пръстите ѝ се забиха в дланите.

— Не можех да намеря сили да те погледна?

— Не, поне отначало. Напомни ми за едно младо момиче, което, много силно желаше нещо, но не можеше да се реши да си го поиска, едно младо момиче, което се срамуваше от копнежите си. Чудех се кой порив ще надделее — копнежът или срамът.

— И кой надделя?

— Копнежът, струва ми се. Когато накрая ме погледна, дъхът ми секна. Никога по-рано не бях виждал такова вълнение. Беше омагьосващо, красиво.

— Но това всъщност не съм била аз — побърза да му напомни тя.

— Така ли?

— Не, разбира се, че не. Аз бях в стаята си...

Той сякаш не я беше чул.

— Държа ме буден цяла нощ, Джеси. Колкото и да пиех, не можех да изтрия от съзнанието си образа на онова изчервило се,

объркано момиче на стълбите. Не мисля, че някога нещо ще го изличи.

През тялото ѝ премина друга тръпка. Тя също пазеше неизличими негови образи. Някои от тях сърцераздирателни — като раненото тяло на дъното на клисурата. Други пълни с трогателна изненада — като изражението в очите му, когато спряха да танцуват снощи.

Сега тя открито разгледа лицето му, задавайки си въпроса дали някога щеше да е възможно отново да се свърже с него — с човека, който по-рано беше център и смисъл на живота ѝ. Скритото му в сянката бдително изражение беше загадка. Като че ли в него едновременно живееха трима души — момчето, кадетът от Военното училище и сега този силен, загадъчен мъж.

Той беше неин враг, напомни си тя. Не искаше да е така, но беше. Тя никога нямаше да се предаде, да му повярва, да му се довери. И все пак ѝ се искаше да го направи, въпреки че си даваше сметка за опасността. Обзе я някакъв дълбок копнеж, който я тласкаше да прекрати битката и да се примири със съдбата, отредена ѝ заедно с Люк Уорнек, каквато и да беше тя. Отстъплението — дори и пред него, — каква сладост би ѝ донесло то, каква драга смърт. Щеше най-сетне да намери покой, като изостави бремето си, а сега за нея нямаше мир. Беше безумна мисъл, но тя не можеше да ѝ устои. Само да намереше смелостта да се предаде напълно и да приключи с всичко, да го остави или да я боготвори, или да я унищожи, когато пожелае, както пожелае. Каквото пожелае.

Ще ме усецаш всеки път, когато се докоснеш. Твоите ръце ще са моите ръце.

— Очите ти са наситеносини — отбеляза той. — Зениците сякаш са изчезнали даже на тази светлина. Чудя се, какво ли си мислиш в момента? Какво чувстваш?

— Моят нападател би трябвало да знае — отвърна тихо тя.

Той се отпусна назад в стола и потъна в сянката, която почти скри усмивката му. Изговаряше думите бавно, натъртено.

— Искаш го, нали? Искаш да бъдеш дебната. Искаш да бъдеш наблюдавана от сенките и да бъдеш взета в плен...

Тя се изчерви... И усети първата сладостна тръпка на отстъплението.

[1] Изработен в Махала ел Кубра, Египет — град, известен с памучните си и текстилни изделия. — Б.пр. ↑

[2] Туше (фр.) — термин от морския шах, означаващ потопен, в случая — сразен. — Б.пр. ↑

[3] Чарлс Линдбърг — известен американски летец, който през 1927 прелита Атлантическия океан от Ню Йорк до Париж. Победата му обаче била помрачена от отвличането на сина му срещу огромен откуп. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Шелби се чувстваше неспокойна. Сватбите винаги ѝ въздействаха така. Докато повечето млади момичета мечтаеха за маргарити и воали, тя изучаваше изящното изкуство на козметиката в магазина на Бюръл на ъгъла на „Мирамонтс“ и Главната улица. Сега, подозрително неомъжена на тридесет и една години, тя продължаваше да не се поддава на сватбената треска, която за повечето жени беше нещо като грипна епидемия. Девствено бялото никога не бе отивало на мургавата ѝ кожа, освен може би под формата на прозрачно дантелено бельо.

И все пак, докато гледаше зашеметяващата гледка от прозореца на стаята за гости на втория етаж, тя осъзна, че вътрешното ѝ безпокойство бе предизвикано по-скоро от неудовлетворение, отколкото от презрение. Сватбата на Джеси беше събитието, което я бе накарало да се замисли сериозно над живота си, и тя съвсем не беше доволна от резултатите, на които се натъкна. Винаги бе вярвала, че мъжете са склонни да причисляват жените към две основни категории — мадона и курва — и тъй като светът все още беше мъжки от всяка гледна точка, умната жена би трябвало да играе избраната от нея роля съвършено.

Джеси беше родена мадона. Самопожертвователна светица, тя сякаш винаги бе готова да се примири с благородната бедност, ако животът това ѝ е поднесъл. Тя бе избрала възвишения път, докато Шелби бе поела по низкия, за което нямаше намерение да се извинява на никого. Онова, което объркваше Шелби, беше резултатът. Джеси напълно бе опровергала теорията ѝ. Тя беше дяволски добра мадона и имаше планини от пари, за да го показва. Но Шелби също беше дяволски добра курва и досега би трябвало да е преуспяла в нещо или най-малкото да бъде щедро поддържана жена.

След като обърна гръб на красивата нащърбена крайбрежна линия, нарастващото ѝ разочарование се примеси с отчаяние. Настроението ѝ не се подобряваше от факта, че е отседнала в „Ехо“ —

имението, което винаги бе желала. Дори прекрасното слънчево време я потискаше. Защо не лежеше под някоя кокосова палма на тропическия плаж в Кабо^[1] или някъде в Южна Франция? В кой момент животът ѝ бе свърнал по глуха улица? Господи, болеше я да се замисли върху вероятността Шелби Флъд да не е дори много добра курва. Е, това беше провал.

Тъкмо възнамеряваше да се отправи на самоубийствено пазаруване, когато през отворените врати на балкона долетя смях. Без особено любопитство излезе на малката веранда и видя Мел да пляска в плиткия край на басейна. Джина, която беше прекалено услужлива за вкуса на Шелби, седеше на един шезлонг и четеше.

— Ciao, лельо Шелби — извика Мел, която веднага я забеляза. — Искаш ли да видиш как bambina плува? — до хълбоците във водата, детето се хвърли с главата напред, цапайки много решително с ръце, без обаче да помръдне кой знае колко. *Прилича на майка си*, помисли си Шелби и вдигна едната си вежда.

— Страхотно, Мел — извика тя, като се ужасяваше от мисълта, да не би да ѝ се наложи да гледа още дълго. Наистина харесваше малката си племенница, но децата понякога ѝ досаждаха, а днес съвсем не беше в настроение. Махна ѝ, когато Мел се появи на повърхността, после се обърна и влезе в спалнята. Може би щеше да успее да накара онзи образован служител — Роджър или каквото там му беше името — да я закара до Сан Франциско и да я изчака, докато пазарува.

Остър писък я застави бързо да се завърти. Мел пляскаше диво във водата, а Джина бе скочила от стола. Бе се надвесила отстрани на басейна и се опитваше да достигне Мел. Детето бе влязло навътре и не можеше да се върне.

— Скачай — извика Шелби на Джина, като си даваше сметка, че няма достатъчно време, за да слезе долу. — Измъкни я навън.

— Не мога да плувам — извика в отговор Джина.

Шелби се вкопчи в парапета. Докато гледаше вцепенена от ужас борещото се дете, тя осъзна, че Мел беше съвсем близо до мястото, откъдето бе започнала плувната си демонстрация.

— На това място водата няма да е над главата ти — извика тя на бавачката. — Можеш да стигнеш до нея.

Джина скочи вътре и след секунди се озова до Мел. Докато тя прегръщаше задъханото, но невредимо дете, Шелби разбра какво

щеше да прави добрата стара леля Шел през останалата част от деня. Каква радост, помисли си тя.

Да учи bambina-та да плува се оказа не толкова досадно, колкото очакваше да бъде. До обяд Мел вече можеше да изплува кучешката от средата на басейна до страничния му край, а когато следобед възобновиха уроците, тя настоя да плува под вода.

— Мама не искаше да се уча да плувам заради астмата — призна си.

Шелби съвсем бе забравила за болестта на детето, особено след като то дори не беше кихнало. Беше сигурна, че на Джеси никак няма да ѝ хареса всичко това, но така или иначе малката ѝ сестра никога не бе харесвала нищо, направено от нея, а и не беше тук, така че можеше да върви по дяволите.

— Ще заприличаш на истински делфин, преди да приключи с теб — похвали се Шелби.

Мел сбърчи нос.

— Делфин не е ли футболен отбор?

— Значи ще ти израснат перки на гърба, ще плуваш с китовете и ще тичаш да изпълняваш тъчове.

— Акулите имат перки на гърба.

— Е, тогава ще ти израсне онова, което имат делфините, дупе такова.

— Викай ми Флипър — Мел се ухили, а Шелби натисна с ръка главата на детето и го потопи. Преди да приключат със следобедните уроци, Мел се извиваше по дъното на басейна като малък делфин. Както при повечето деца, и на нея плуването под вода ѝ се удаваше с лекота. Шелби се гордееше с напредъка на деветгодишното хлапе. Биваше си го, направо беше надарено. А същевременно се забавляваше, осъзна тя и изпита задоволство.

И Шелби се забавляваше. Бе забравила колко прекрасно и чувствено можеше да е плуването под вода. Вероятно следващия път, когато отидеше в Кабо, щеше да опита с шнорхел. Или нещо още по-добро — щеше да убеди Роджър да се гмурнат през нощта голи. Това със сигурност щеше да подобри настроението ѝ.

В мига, в който вечерята приключи, Мел започна да я моли да се върнат при басейна. Джина наложи вето на идеята, като изтъкна, че някои части от тялото на Мел вече са подгизнали от водата, а има вероятност да получи и пристъп. Шелби се съгласи, че и двете са подгизнали, но някак отново се озоваха край басейна, потопили в него крака, вместо да плуват.

Докато си говореха, Шелби подхвърли, че Мел може да опита да постъпи в плувния отбор, щом стане малко по-издръжлива. Мел остана възхитена от идеята, но Шелби знаеше, че истинското препятствие щеше да е Джеси. Вече бе решила да разговаря със сестра си. Детето се беше отдало на плуването с почти отчаяно усърдие. То имаше нужда да изпробва силите си и да докаже смелостта си в нещо. Шелби добре разбираше този вид отчаяние.

— Виж!

Подрезгавелият от вълнение глас на Мел наруши приятната тишина, настъпила помежду им. Сочеше нещо в дълбоката част на басейна, но Шелби не можеше нищо да различи. Недоумяващо видя Мел да се изправя и да отива в другия край на басейна. Коленичи, свали бейзболната си шапка и бръкна с нея във водата, сякаш нещо плуваше там.

— Какво правиш? — попита Шелби.

— Опитвам се да я улова в шапката си, разбира се.

— Какво да уловиш?

— Не я ли виждаш? — Мел посочи вълнистото отражение на луната във водата. Сребристокбелият полукръг блещукаше върху повърхността. — Нали знаеш легендата за полумесеца?

— Страхувам се, че не, душко. Каква е тя?

Мел поклати глава, станала изведнъж сериозна.

— Щом не я знаеш, не мога да ти я разкажа, но полумесецът притежава необикновена сила, ако успееш да хванеш светлината му. Възможно е да ми помогне да излекувам астмата си, да ми израснат огромни гърди и да стана олимпийска плувкиня.

— А стига бе — отвърна Шелби и смигна на детето. — Тогава я хвани, bambina, на всяка цена. И между другото, ако обичаш старата си леля Шелби, ще помислиш по въпроса да я поделиш с нея. В последно време имам нужда от помощта на някоя космическа сила.

— Няма проблеми — отвърна Мел и отново бръкна съсредоточено с шапката си. — Сигурна съм, че ще мога да се лиша от един-два лунни лъча.

Шелби се усмихна на себе си, когато шапката на Мел сякаш се изпълни с ярка светлина, но в следващия момент изчезна, щом детето я измъкна от водата. То опита още няколко пъти, после клекна раздразнено.

— Както и да е, това е само една тъпа легенда — измърмори Мел, докато се връщаше при Шелби. — Вероятно няма и дума истина.

— Също като приказката за зъбчето — съгласи се Шелби. — Фейта никога не ми е оставяла нищо, когато бях дете.

— Ще ми се мама да не ми бе разказвала тази дяволска легенда — каза Мел, почти досущ подражавайки на „изморения от живота“ тон на Шелби. — Разплака се и оттогава не желае да говори за нея. Защо тя не харесва Люк? — неочаквано попита Мел. — Тя се омъжи за него. Човек не трябва ли да обича този, за когото се омъжва?

— Не е задължително. Понякога хората се женят, за да имат компания, или за удобство. Например майка ти обичаше ли Саймън? — Шелби реши, че докато детето е в настроение да размишлява, не е зле да задоволи и собственото си любопитство.

— Да, разбира се. Поне така мисля. Саймън беше болен. Но мама като че ли мрази Люк... — Мел спря и погледна Шелби, сякаш да потърси потвърждение.

— Вярно е — Шелби вдигна рамене. Не беше от хората, които предпазват децата от истината. Винаги бе вярвала, че те интуитивно я усещат и само чакат да уловят възрастните в „благородна лъжа“. *Разбира се, че има Дядо Коледа, скъпа. А после и най-голямата лъжа от всички... Няма нищо лошо в това татко да те докосва по този начин. Ти си неговото обично момиченце.*

Шелби преглътна гаденето, което почувства в стомаха си. Насили се да се усмихне и разроши и без това разбърканите рижи къдрици на Мел.

— Скъпа, ако искаш да разбереш защо майка ти се е омъжила за Люк, ще трябва да я попиташ. Аз нямам ни най-малка представа.

— Джеси Уорнек се омъжва за собствения си *доведен син* и ти не намиращ за необходимо да го споменеш? — Пийт Фишър изстреля въпроса към Мат Сандъски, докато той приближаваше към сепарето на Фишър в малкото италианско ресторантче. Главният редактор на „Глоуб“ дори не го остави да седне и да си поръча питие, за да пусне бомбата.

А Мат имаше нужда от питие в този момент — и то от силно питие, макар че рядко вкушваше нещо по-силно от бира или вино на обяд.

— Как разбра? — попита той и премести погледа си от тънките, агресивни черти на Фишър към дундестия, измамно кротък Мъри Прат. Прат се грижеше за финансовите въпроси на двата вестника в територията на залива и бе смятан за незаменим от Саймън заради способностите му на ръководител и заради жизненонеобходимите му връзки.

Управителният съвет на „Уорнек“ наброяваше всичко на всичко осем души заедно с Мат и Джеси. Саймън ревниво пазеше акциите на компанията, като бе дал дялове на Пийт и Мъри само защото имаше опасност да загуби блестящите мениджъри и те да отидат да работят за конкуренцията. Останалите четирима членове — всичките близки приятели и бизнес партньори на Саймън — бяха имали възможността да закупят акции години по-рано, когато Саймън се нуждаеше от пари, за да стане собственик на втория голям вестник. Никой от тях не се занимаваше активно с ръководенето на компанията, като се изключеше единствената им грижа да получават дивидентите си.

— Обади ми се, Мат — отвърна Пийт. — А и да не го бяха направили, аз ръководя два вестника... Или може би си забравил? Колко време мислиш, че можеше да запазиш в тайна такава новина? Браковете се записват официално в архивите.

— Кой ти се обади? — попита Мат.

— Нямам представа. Анонимен информатор.

Мат обаче имаше дяволски добра представа. Беше почти сигурен, че Люк или някой от неговата организация бе пуснал новината, с цел да сплаши членовете на управителния съвет за стабилността на компанията. Мат дори беше малко изненадан, че Люк не бе направил изявление за пресата. В този момент каквото и да стореше Люк, за да разклати единството в управителния съвет, щеше

да е в негова полза, ако намерението му беше да разделя, за да завладее. Беше евтин номер, но това беше игра с големи залози, а само прекалено силните можеха да си позволят да се придържат към възвишените етични норми. Люк играеше, за да спечели. Саймън би бил горд със сина си, помисли си Мат с мрачна ирония.

— Сватбата се състоя в тесен семеен кръг — уведоми двамата мъже Мат. — Джеси не намери за необходимо да иска разрешението на управителния съвет...

Пренебрежителното изсумтяване на Пийт го прекъсна:

— Не се и съмнявам, че е била в тесен кръг. Господи, да се омъжи за собствения си доведен син? Това е скандална клюка, Мат. Чакай само да стигне до улиците.

— Ще повдигне тиражите — отбеляза безстрастно Мъри.

— Да, но къде ще я пуснем? — Пийт ококори очи. — В светската хроника? При важните бизнес новини?

— Какво ще кажеш за спортната страница? — предложи Мъри. — *Вдовицата на Уорнек завършва две на две.*

— Няма да я пускаме — сопна се Мат. — Нито ред в сватбените съобщения. Не е ничия работа за кого се омъжва Джеси. Читателите не са платили за тази информация заедно с абонамента си, а освен това предполагам, че не ги интересува.

Говореше глупости, разбира се. Всеки се интересуваше от пикантни скандали. Ключките бяха като хероин за масите, бърз начин да разнообразят иначе скучното си съществуване. Мат прекара останалата част от обяда в опити да си възвърне загубените територии. Въздържа се да не признае, че Джеси му е предоставила властта на свой пълномощник, но подчерта пред двамата си главни помощници, че компанията е достатъчно стабилна въпреки смъртта на Саймън и брака на Джеси и че той, Мат Сандъски, все още ръководи тази компания.

Когато се извини, без да е хапнал нищо, че си тръгва, той нямаше представа дали си е възвърнал предаността им. Докато излизаше от ресторанта в ярката светлина на следобеда, мислите му вече бяха насочени към други, далеч по-сериозни грижи. Оправи рязко ревера, наметна тренчката върху раменете си и приглади яката, за да се увери, че платът не е набръчкан. Срещата бе оставила у него убеждението, че трябва да се справи с този въпрос бързо и решително. Не можеше да се

бори с Люк Уорнек по никакъв общоприет начин. Време беше да победи дявола по собствените му правила.

---

[1] Провлак край атлантическия бряг на Канада между островите Нова земя и Кап Бръотон — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Кой е? — Джеси седна в леглото, събудена от непознатия шум. Беше четири часът през нощта. Призрачните удари на махалото на стенния часовник току-що бяха прозвучали и в последвалата пълна тишина тя бе чула нещо — изскърцване на панти, въздишката на старо дърво.

— Има ли някой там? — попита отново тя. Гласът ѝ изтъня при мисълта за невидима опасност, която я завладя. Огледа тъмната стая, но не видя нищо, което би могло да обясни дочутите от нея звуци. През тънките завеси на прозореца се процеждаше лунна светлина и осветяваше южния ъгъл на стаята. Еркерните прозорци бяха затворени и заключени, както и вратата.

Тя отново се взря в тъмнината и го видя в нишата до бюрото. В сянката стоеше мъж, наблюдаваше я, дебнеше я. Страх смрази сърцето ѝ, надигна се към гърлото ѝ с такава сила, че застина онемяла. Ледените ѝ пръсти сграбчиха сатенения юрган. Петите ѝ се забиха дълбоко в матрака, като търсеха опора. Не можеше да различи добре чертите му, но в него имаше нещо ужасно познато.

Часовникът тиктакаше страховито.

Сенките помръднаха и сякаш припламнаха. Джеси се дръпна назад и се притисна до горната табла на леглото. Той се движеше, идваше към нея! Опита се да извика за помощ, но от гърлото ѝ излезе само уплашено съскане, не и думи. Усети как нещо я притиска, обгръща — леден въздух и горещи ръце, светещите очи на някакво ужасяващо присъствие.

— Люк? — името му се изплъзна несъзнателно от устните ѝ.

Тя се стрелна пипнешком към другия край на леглото и тогава — също толкова внезапно, колкото се беше появил — той изчезна. Изпари се от стаята. Дали беше затворила очи? Дали не сънуваше? Някак си бе изчезнал — измъкнал се бе през затворената врата или се бе разтворил във въздуха. Единственото нещо, което остана след него, беше

парфюмът му — натрапчива смесица от сандалово дърво и тлеещ тамян.

Джеси пренареди свежите цветя, които бе набрала от градината рано сутринта, като смеси няколко грациозни стръка наситено пурпурни перуники с бледочервени лалета и дантелени жълти нарциси. Надяваше се, че така ще разведри мрачния салон, а и подреждането ѝ действаше успокоително, като отвличаше вниманието ѝ, докато чакаше завръщането на Люк. Когато се събуди, той вече беше излязъл.

Нервното усещане в стомаха ѝ бе предизвикано от странна смесица от страх и разочарование. Бе прекарала останалата част от нощта да си повтаря, че е сънувала натрапника в стаята си, но на сутринта усещането, че я наблюдават, се бе върнало. Макар Люк да бе излязъл, чувството, че не е сама, не я напускаше. Нито пък думите му: *Ти искаш да бъдеш дебната. Искаш да бъдеш наблюдавана от сенките и да те вземат в плен.*

В предния прозорец на салона заблестя призрачна, подобна на аура светлина. Тя дръпна дантелените завеси и погледна как дългите, проточени към земята пръсти на мъглата пълзят по улицата. Времето рязко се бе променило от закуската ѝ с Люк в „Клиф Хауз“ вчера, но това беше типично за областта на залива. Вчерашната им разходка изпълваше мислите ѝ.

Бяха излезли от ресторанта потънали в мълчаливо очакване и бяха отишли до мерцедеса, без да кажат дума. В мига, в който влезе в колата, Джеси се почувства хваната в капана на нещо неизбежно. Беше някакво странно и същевременно приятно чувство на безпомощност. Питаше се къде ли я води Люк. За нейно учудване се озоваха в Китайския квартал и тръгнаха да се разхождат безцелно из оживените, изпълнени с аромата на минзухар улици, обградени от облицовани със сини плочки къщи и върволица от алени улични фенери.

Пред тях бе изникнал тъмен и тесен магазин, който напомняше на свърталище за вземане на опиум. Джеси се поколеба на прага, но Люк я набута вътре. В мрака се процеждаше светлина на свещи и златист дим от тамян. По лавиците бяха плътно наредени всякакви порцеланови миниатюри, но вниманието на Джеси бе привлечено от

великолепните резбарски изделия от нефрит и слонова кост. Набитото ѝ за детайлите око веднага забеляза приликите и тя се зачуди дали не бяха изработени от един и същ майстор. И все пак имаше една фигурка, която се отличаваше от останалите.

Люк застана зад нея, докато тя я вземаше: малко, изработено от слонова кост подобие на наведена гола жена. Фигурката беше чувствена на вид и гладка на пипане. Светеше с бледност, която беше студена и искряща като лунна светлина.

— Можеш ли да познаеш за какво се използва? — попита Люк.

— Директорско преспание? — подхвърли Джеси полусериозно.

— Предназначена е за свенливите китайки.

Джеси не го разбра.

— Когато са болни — обясни Люк, — те вземат куклата със себе си, за да покажат в кабинета на доктора къде ги боли.

— И не се налага да се събличат?

— Точно така... Само му показват къде ги боли.

Люк говореше дрезгаво и бавно и това накара Джеси да си представи сцената между тази свенлива китайка и нейния доктор: как подобно на някакво божество той наблюдава с мълчалива мъжка властност своята пламнала от неудобство пациентка, която е принудена да му показва болните области на тялото си върху голата кукла. Подобна ситуация бе изпълнена със сексуални намеци и беше далеч по-еротична от самото събличане.

В същото време Джеси си даваше ясно сметка и за стоящия зад нея Люк.

Върна фигурката на лавицата. Искаше да предложи да си тръгнат, но усещаше, че Люк вече е бил тук и че може би я е довел по някаква причина, която още не бе разкрил. Докато се оглеждаше, магазинът се изпълни с мирис на сандалово дърво и билки. Ароматът ѝ напомняше за одеколони на Люк и сякаш идваше откъм закритата с черна мънистена завеса задна част на помещението.

Когато насочи вниманието си към малка изящна пеперуда, която би била чудесно допълнение към колекцията ѝ, Джеси чу мънистата да издрънчават, удряйки се едно в друго. Люк я повика. Стоеше до завесата, която бе дръпнал, сякаш очакваше тя да влезе вътре. Дългият, подобен на пелерина черен тренчкот, който носеше, лъщеше на светлината на свещите, изпълнена с дима от кадящ тамян, и Джеси бе

изумена от това как мигащата светлина променяше чертите му, хвърляше сенки върху скулите и придаваше на устните му онази очарователна чувственост, която тя бе виждала някога. А също и жестокост.

— Ела да погледнеш — рече той.

Тя влезе в подобното на гробница помещение, изпълнено с чекмеджета с медни дръжки. Едната стена беше цялата в малки тъмни дървени отделения — странно място за складиране. Отсрещната стена беше препълнена с изпокъсани книги, алхимични джунджурии и стъкленици с тайнствени смеси. От тавана над тях висяха вързопчета със съхнещи билки и цветя.

Това беше китайска аптека, осъзна Джеси, билкарско леговище, в няколко огромни медни урни горяха билки и излъчваха острата миризма на кардамон и карамфил. Джеси усети също така присъствието на някакъв призрачен аромат, който можеше да определи само като горящи рози.

— Какво искаш?

Дрезгавият въпрос накара Джеси да ахне.

— Нищо — отвърна тя и застана лице в лице с дребна жена с кожа като пергамент и с катраненочерна, силно опъната назад коса, както и с най-старите очи, които Джеси някога бе виждала. Не я беше забелязала, както бе застанала в сянката на лавиците.

— Тогава какво правиш в магазина ми?

— Озовахме се тук съвсем случайно — отвърна Джеси и отстъпи назад. — Не искахме да се натрапваме — Джеси заотстъпва заднишком към мънистената завеса, но откри, че Люк беше застанал между нея и изхода и ѝ преграждаше пътя за бягство.

Жената се приближи към тях с протегната ръка с обърната надолу длан, сякаш беше човешка антена. Ноктите на показалците ѝ бяха толкова дълги, че се подвиваха надолу като животински...

— Болна ли си? — попита тя, като гледаше съсредоточено Джеси.

— Съвсем не. Добре съм.

Жената отдръпна ръката си, обърна дланта и заразглежда нещо по набраздената повърхност.

— Болна си — рече тя на Джеси и вдигна поглед. — Енергийното ти равновесие е нарушено, ин и ян не се допълват — тя

събра двата си пръста, сякаш за да покаже идеалната връзка между двата елемента. — Кожата ти е бледа, очите — прекалено светнали. Само хладните, сушени на лунна светлина билки могат да помогнат на състоянието ти. Ще ти приготвя една настойка.

— Нищо ми няма — Джеси поклати глава с единственото желание да си тръгне. — Наистина, добре съм — отстъпвайки, тя се блъсна в Люк, но той не помръдна.

— Ще изпие настойката — обади се той.

Жената вече бе изчезнала през скрита между лавиците врата, за миг създавайки илюзията, че е минала направо през стената.

Джеси примигна и се зачуди дали зрението ѝ изневерява или чувството за реалност. Когато се обърна към Люк, се озова в ръцете му.

— Не искам настойка — настоя тя и си даде сметка, че близостта му ѝ създава усещането за сигурност, за топлина, и ѝ беше доста приятно. Ръката, която опря на гърдите му, се плъзна под меката широка яка, като предизвика остро и неопровержимо чувство за интимност.

Нещо дълбоко вътре в нея потрепери и простена, задушавайки всякакви думи. С отчаянието на вероотстъпник тя осъзна, че искаше Люк Уорнек да я прегърне с всичка сила, да я притисне. *Защо непрекъснато искаше такива неща от него? И защо ги искаше толкова отчаяно?*

— Опитай настойката — прикани я той окуражаващо, докосна с пръсти пулсиращата на слепоочието ѝ вена и я погледна така, сякаш можеше да прочете нещо дълбоко лично в погледа ѝ. — Мисля, че мадам Син Куай е права. Очите ти са прекалено светнали.

— Мадам Син Куай? Ти си бил тук и преди?

Той кимна. Нещо в начина, по който я докосваше и ѝ се усмихваше, я накара да се чувства по-спокойна, почти в безопасност. Той миришеше на кафе и освежител за уста с дъх на джоджен — оазис на нормалност в тази парфюмирана бърлога на загадките. И все пак нарочно ѝ преграждаше изхода. Нямахше да я пусне да излезе. Не можеше да разбере нито това, нито каквото и да било друго от пътешествието им чак дотук.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Ще уравнивесим енергията си. Става въпрос за ин и ян, както каза мадам Син Куай.

— Не, имам предвид какво ще правим ние? Ти и аз? Днес?

— Ти и аз? Ще прекараме известно време... без насилие. Не се ли бяхме разбрали така?

Да, така се бяха разбрали. Тя го погледна изпитателно и като никога си даде сметка за своя копнеж да приеме силата и закрилата, които той предлагаше в такова изобилие. Копнееше да си позволи да му вярва. Напоследък само това си спомняше — копнежа и колко много ѝ се беше искало като девойка да бъде с него, да бъде *неговото* момиче. Нямаше представа какво се беше случило с останалото — с болката, която ѝ бе причинил, с разтърсващата душата омраза, която бе хранила толкова много години. Тази омраза досега беше нейната закрила и тя се чувстваше беззащитна без нея.

— Ако изпия тоя ян — попита, — можем ли да си тръгваме?

— В мига, в който мине през устните ти — обеща той.

Мадам Син Куай се върна със стъкленица, пълна с бледосиня течност, от която излизаше пара е цвета на мъглата в Сан Франциско. Има вкус на цветя, реши Джеси, щом отпи, също като подсладен с мед хиацинтов чай.

— Как се чувстваш? — попита Люк, когато тя допи настойката.

— Студена и тайнствена като лунната светлина. А как трябва да се чувствам?

Той се засмя и погали устните ѝ с палеца си.

— Странна, топла, така, сякаш искаш да те целуна.

— И това също — отвърна тя. Но се изненада, че желае целувката му. Сърцето ѝ полудя, когато той наведе главата ѝ назад. Обгърна ги мощният мирис на кардамон и кадящ тамян. Той притисна устни към нейните, като галеше лицето ѝ. Така както...

Някъде из къщата се тресна врата и прекъсна спомените на Джеси за вчерашния ден. Тя се обърна, изтръгната от странното удоволствие на мечтата си, но все още не и напълно върнала се в реалността. Люк влезе в салона. Носеше в ръка пазарска чанта, а на лицето му беше изписана любопитна усмивка. Стъпките му ставаха все по-колебливи, докато се приближаваше към нея.

— Чакаше ли ме? — попита той.

— Не, аз... — тя въздъхна тежко и кимна.

Люк се усмихна и измъкна някакъв предмет от торбата.

Джеси пое майсторски изработената дървена кутия, която ѝ подаде, и махна капака. Вътре бе сложена статуетката от слонова кост от билкарския магазин. Голата китайка погледна към нея, сякаш да ѝ каже, че не всички мъже са лоши.

— Купи ли я? — попита тя.

Той кимна, а усмивката му беше чувствена и нежна.

— За в случай че някога решиш да ми довериш къде те боли.

Джеси се почувства изненадана и обърквана. В гърлото ѝ бе заседнала буца, когато се опита да преглътне, така че ѝ беше невъзможно да изрази онова, което по един или друг начин не би могла да предаде с думи. В този момент ѝ беше трудно дори да диша.

Тишината, която последва от неудобството ѝ, напомняше за тиха, тъжна музика на цигулки, изтръгваща най-съкровени чувства. Джеси не знаеше как да я прекъсне. А и нямаше защо. Той извади още нещо от чантата — миниатюрна торбичка от син сатен, която висеше в края на син копринен шнур и излъчваше сладкия мирис на нещо познато и екзотично.

— Това е талисман — обясни той.

— Който предпазва от зло?

— Има и такива, но този беше специално приготвен, за да носи здраве и щастие на притежателя си — разтвори торбичката, за да ѝ даде възможност да види съдържанието. — Има корен от ангелика, който носи дълголетие. Казват, че мирише на ангели. Цветовете от зимзелен са за сърдечни въпроси, а розовите венчелистчета носят любов и привързаност.

— Каква прекрасна идея, чудесно е — не можеше да си наложи да вземе талисмана от него.

— Освен това има корен от валериан, който възстановява мира между двама души — той улови свитите ѝ пръсти и я привлече към себе си, увивайки сатенения шнур около китката ѝ. — Носи го заради мен, моля те — рече. — Ако ще живееш дълго, не е зле и да си щастлива.

— Няма да е зле — смехът на Джеси беше гърлен и дрезгав.

— Ще го носиш ли тази вечер?

— Тази вечер? — откъм торбичката долетя ароматът на рози, дим и нещо още по-силно.

Дали опиумът имаше мирис? — запита се тя. — Беше ли възможно да се дрогираш от миризма? Пое дълбоко въздух и се усмихна. От това нещо главата ѝ беше почнала да се замайва. Цветята щяха да ѝ донесат любов и привързаност. Това ли бе казал? Чувстваше се развълнувана, че е толкова щедър и мил, макар че не разбираше защо.

— Отиваме на опера — осведоми я той. — Имам билети за „Бохеми“.

Тази вечер Джеси беше облечена в бяло. Копринената ѝ циганска рокля от шифон беше далеч по-подходяща за яркосиния талисман от черното, а и така или иначе идеята да бъде хладна и тайнствена като лунната светлина ѝ харесваше. Под прозрачната лъскава рокля без презрамки носеше копринено боди, съблазнително скроено над високата ѝ гръд и дълбоко изрязано на хълбоците. Скромнен и въпреки това зашеметяващо сексапилен, тоалетът изискваше да бъде обути със сандали и да разпусне косата си в непокорни, щедри къдрици като циганска танцьорка.

Люк чакаше във фоайето, когато тя слезе по стълбите, и очевидно остана учуден и доволен от външността ѝ, а вероятно и от избора на цвета.

— От пашкула изхвъркна пеперуда — отбеляза той.

Когато Джеси му се усмихна в отговор, той леко се изчерви. Тя не беше мислила за тоалета си по този начин, но сравнението ѝ се стори съвсем уместно. Всичко, което той правеше в последните дни, беше уместно. В ресторанта бе казал, че нападателят ѝ ще я познава по-добре, отколкото се познава тя самата. Изглежда, спазваше обещанието си.

Ако тя беше пеперудата, то Люк беше призракът, реши Джеси. Беше облечен с черен костюм с вратовръзка и със също толкова черната си, сресана небрежно назад коса представляваше зашеметяваща гледка. Едва забележимото накуцване в походката, когато се отпрати към нея, му придаваше леко трагичен, байронски вид, който невероятно подсилваше неговата мрачна привлекателност. Никога не го беше виждала толкова изумително красив.

Операта просълзи Джеси. В последното действие, когато влюбените бяха разделени от смъртта и в музиката на Пучини зазвучаха едновременно радост и мъка, тя занемя пред красотата ѝ и същевременно главното послание сякаш беше това, че голямата любов е неизбежно и трагично обречена.

Докато пътуваха към къщи, Люк праметна ръка върху облегалката на седалката и докосна копирените къдрици на Джеси. Ароматът на одеколона му проникна в сетивата ѝ. Тя затвори очи за миг, все още омаломощена от романтичното настроение на операта. Когато издължените му пръсти нежно си пробиха път през гъстата и червеникава коса, тя изпита едновременно няколко вълнуващи усещания. Дланта му бе свита в пространството между лопатките на гърба ѝ, а малкият му пръст галеше голата ѝ кожа ритмично и нежно.

Интимността на този допир имаше бавен, но разрушителен ефект върху защитните ѝ рефлексии. Отначало той я успокои и ѝ донесе душевно блаженство, после стимулира въображението, събуди усещанията ѝ и същевременно я изпълни със странна, сладостна отмалялост. Обля я топлина и лицето ѝ се зачерви, сякаш я събличаше и галеше внимателен и опитен любовник. Люк съблазняваше разума ѝ с небрежните си докосвания, като я караше да си представя възбуждащите милувки по цялото тяло.

Опряха на един светофар и докато мерцедесът чакаше, той започна да си играе с меката част на ухото ѝ, възбуждайки чувствителната точка там, където деликатната плът се срещаше с челюстта. Нужен ѝ беше целият самоконтрол, за да задържи погледа си върху пътя пред тях. Когато напрежението в нея нарасна, Джеси изпусна въздишка, която недвусмислено издаваше страстта ѝ. Тя затрептя в гърлото ѝ и се превърна в лек стон, когато той я хвана за брадичката и завъртя лицето ѝ.

— Какво има? — попита.

— Не знам.

— Искаш ли да се любим?

— Да — тя докосна бедрото му и усети стегнатите мускули. Бяха като стомана — непоклатими. Осъзна, че трепери.

Той сви в една странична уличка, паркира до бордюра и изгаси двигателя. Със същото бавно, омайващо движение прокара кутрето си по извивката на скулата ѝ, а после го плъзна надолу към устните,

омагьосвайки я. Тя отново изстена гърлено, когато той започна да си играе с пълната ѝ долна устна. Щом погали и горната, миг по-късно, тя не можа да се сдържи и му отвърна, като леко захапа пръста му и го засмука, сякаш беше захарна пръчка.

— Тук ли искаш да го направим? — попита той. — В колата?

Тя кимна, готова да приеме всичко, да направи всичко. Никога не беше изпитвала такава възбуда, такъв сексуален глад, не се беше чувствала толкова покварена. Какво ставаше с нея? Колата беше изпълнена с аромата на одеколона му и с тежкия, екзотичен мирис, който се излъчваше от талисмана ѝ — на дим, рози, а вероятно и на силни опиати. Докато поемаше още и още от него, дишайки учестено, тя се запита дали ароматът можеше да я упои.

— Джеси... сигурна ли си?

— Да — беше абсолютно сигурна. Той продължи да я гали, а черните му очи горяха от желание. Но като че ли нещо го въздържаше. Тя очакваше да я вземе в прегръдките си и да я целува с дива страст. Очакваше едва ли не да разкъса дрехите ѝ.

— Може би трябва да поговорим за това?

— Какво има? — попита тя. — Не искаш ли?

— Не, напротив — той сви рамене, като продължаваше да си играе с устните ѝ и да я омагьосва сексуално, сякаш се наслаждаваше на факта, че може да я контролира с едно нехайно докосване на кутрето си. — Мислех си, че може би първо трябва да поговорим, Джеси. Има нещо, което искам да ти кажа.

— Да говорим? — мястото, където я докосваше, пламна и изгори устните ѝ. После сякаш я обхвана огън. Почувства се така, като че ли избухва в пламъци. Колебанието му ѝ действаше разрушително. Всяко колебание би ѝ подействало така. Беше се оголила пред него, предлагаше му се, признаваше желанието си въпреки всичко, което се бе случило помежду им. Беше поела ужасен риск...

Отдръпна се от него наранена.

— За какво да говорим?

Той замълча, сякаш беше осъзнал какво е направил.

— Виж, съжалявам — рече. — Идеята беше глупава.

— За какво да говорим, Люк?

— По-късно... Може да почака.

— Не, не може! Искам да знам какво е толкова важно.

— Не е важно — той натисна един бутон и капакът на покрива се отвори, за да пропусне малко въздух вътре. — Бях планирал нещо за утре и исках да дойдеш с мен. Опитвах се да измисля как да те помоля. Мислех си тази вечер...

Раздразнението ѝ нарасна, щом започна да осъзнава колко свръх бурно бе реагирала още от първия миг, когато я докосна. Бе предизвикал у нея трескава възбуда само с една милувка. Дори да не се опитваше да докаже, че може да я накара да го желае — и да го признае, — вече го бе направил. Обзе я срам. И после омраза не към него, към себе си. Как можа да бъде толкова глупава, толкова наивна? *Значи страстно желаеше да се люби с Люк Уорнек? Бе паднала толкова ниско? След всичко, което ѝ бе причинил?*

Тя го погледна, изумена от мрачната чувственост на прикритите му от тъмнината черти. Белезите на жестокост, които личаха, не бяха резултат от светлината. Бяха истински. Той беше жесток. Жесток в начина, по който залагаше капаните си, жесток в това, че си играеше с нея дори емоционално. Колко пъти и по какви мъчително болезнени начини трябваше да ѝ бъде доказано? Бе решил да си отмъсти на своя мъртъв баща чрез нея. Дори я бе изнудил да се омъжи за него, за да го постигне. И сам я беше предупредил, че ще ѝ се иска да го бе убила, преди да е приключил.

Той завъртя ключа и включи двигателя.

— Да вървим у дома — рече.

Когато отново излязоха на магистралата, тя изпита слабохарактерно, мъчително любопитство. Явно тази нощ не ѝ беше съдено да бъде търпелива дори когато липсата на търпеливост обещавахе да бъде разрушителна за нея.

— За какво искаше да говориш с мен? — попита.

Мина известно време, преди той да ѝ отговори. Бе избрал живописен маршрут покрай брега на Нордпойнт Бийч и сега минаваха край кея с прочутите ресторанти и забележителности.

— Помниш ли разговора ни от вечерта, когато се оженихме?

Тя помнеше спора. Той бе станал причина да дойде с Люк в Сан Франциско.

— Ти обяви доста важно, че някой трябва да измъкне „Уорнек Къмюникейшънс“ от средновековието. За този разговор ли става дума? Изведнъж той я погледна студено.

— Никой не трябва да прави нищо. Компанията може да загине в резултат на собствената си неспособност да се адаптира, като прекатурен по гръб бръмбар. Всъщност подобно на баща ми. Това би било поетично, не смяташ ли? Компанията на Саймън страда от собствения му фатален недостатък — тесногръдие и ужасна липса на гъвкавост.

Тя остана мълчалива. Нямаше желание да защитава Саймън. Някой ден вероятно Люк щеше да разбере колко поетична е била смъртта на баща му и колко фатален недостатъкът.

— Това ли искаш? — попита той.

— Компанията няма да пропадне — настоя Джеси, доволна, че се е справила с домашното си. — Маркетинговите вълшебници наричат вестниците отживелица, откакто се появи телевизията, а и от по-рано. Повечето от тези вълшебници вече ги няма, но вестниците все още съществуват. Те са жизненоважна част от културата, неотделима част от всекидневието. Те придават на този луд свят някаква приемственост и логика, или поне би трябвало да придават. Ако вестникът си върши добре работата, той е като приятел, като член на семейството.

— Добра реч — призна Люк. — За съжаление мога да я направя на пух и прах с въздушна пушка и със затворени очи. Трябва ли да ти изтъквам колко намаляха приходите на вестниците заради електронните медии? Аритметиката е проста.

Това я вбеси.

— Достатъчно проста, за да я разбере дори и аз? Това ли искаш да кажеш?

— Не. Искам да кажа да се събудиш, Джеси. Утре отивам на среща с представители на един консорциум, някои от най-известните имена в кабелната телевизия, телекомуникациите и компютрите. Търсят начини за взаимодействие, за подобряване на технологиите и за разработване на нови концепции. Имат нужда от инвеститори. Вече си чувала за електро оптичните мрежи и за информационните магистрали. Е, сега те излизат в орбита съвсем буквално — сателити, глобална констелация. Ще изостанеш и ще лапаш праха от подметките им.

— Предпочитам да лапам прах, отколкото да се фукам.

Той натисна бутона за затваряне на покрива и изруга, когато това не стана толкова бързо, колкото на него му се искаше.

— От какво се боиш? — попита.

— От теб — отвърна остро тя. — Какво искаш от мен? Какво искаш да постигнеш?

— Искам да разширявам компанията си, разбира се. Искам да изляза от издателския бизнес и да навляза в електрониката, докато условията са добри. Една специална група проучва възможностите в момента. Търсим подходящите възможности в медиите — кабелни, сателитни, може би дори в някоя друга световна информационна мрежа, — само че по-голяма, по-добра, по-бърза.

— Тогава направи го! Направи всичко това, но остави „Уорнек Къмюникейшънс“ на мира.

— Не мога да го направя сам, Джеси. Ще са необходими повече инвестиции, отколкото мога да си позволя, отколкото имаме двамата с теб заедно. Нуждаем се от по-дълбоки джобове, от привличане на нови капитали.

Джеси вече клатеше глава. Знаеше какво иска той.

— Не, няма да го направя, Люк. Няма да направя „Уорнек“ обществено достояние. Дори последното желание на баща ти да не беше да задържа компанията частна, аз не съм завладяна от твоя непреодолим стремеж към разрастване. Длъжна съм да мисля за неколкостотин служители и за детето си. Имам нужда от сигурност. Не желая да поемам рискове.

— Затова ли се омъжи за Саймън? Заради сигурността? — той се изсмя студено. — А аз през цялото време си мислех, че е заради страхотния секс.

— Ти обеща да не ме питаш за Саймън — напомни му остро тя. — Връзката ми с баща ти си е лично моя работа!

Той я погледна и очите му светнаха с жесток блясък.

— Как беше старецът? Биваше ли го? Правили ли сте го в кола?

Думите му ѝ подедържаха като удар с камшик — бър и болезнен. Джеси направо не можеше да повярва, че е изрекъл нещо толкова злостно. Почувства се така, сякаш излизаше от някакъв транс, сякаш през последните тридесет и шест часа я бе накарал под хипноза да повярва, че той може да бъде „добро момче“. Мат беше прав, осъзна тя, и от тази мисъл я заболя сърцето. Саймън се бе превърнал във фикс идея за Люк. Той беше болен.

Погледна висящата на колана ѝ синя сатенена торбичка и ѝ се прииска да я накъса на парчета.

— Нарочно ме размекваше през целия уикенд, нали? Закуската в „Клиф Хауз“, подаръците, престорената нежност, когато всъщност си искал единствено капитали — дори повече, отколкото искаше секс, помисли си тя. Господи, какво пълно унижение.

— Не ставай смешна. Не исках да се възползвам от теб. Мислех, че първо трябва да поговорим. По дяволите, някои жени биха го оценили.

— Да се възползваш? — тя едва не се задави от гняв. — От какво? От свършената ми глупост? От страстта ми към теб? *Гадно копеле!* Спри тази кола! — тя отвори вратата и той рязко натисна спирачките.

— Къде си тръгнала? — извика.

Хвърли се към нея, но тя вече бе изхвърчала от колата и тичаше с трескавото желание да се махне по-далеч от него. Мерна една тясна еднопосочна уличка и се втурна натам, като знаеше, че не може да я последва с колата. Тъмнината я обгърна, разплиска се в обърквачи посоки, когато се гмурна в нея. Нямаше време за съзнателни решения. Стиснала шифоновата си пола, тя сякаш летеше, стрелкайки се инстинктивно от една уличка в друга.

Продължи така, докато уличката, която бе избрала, не свърши в подножието на стръмен хълм. Задъхана, тя се завъртя към оскъдната лунна светлина, която я осветяваше, и се опита да събере мислите си. Не можеше да разпознае къщите, нито нещо друго. Вътре в нея започна бавно да се надига истерия и дробовете я заболяха, когато ги напълни с влажния хладен въздух. Защо тичаше из Пасифик Хайтс сама в тъмното?

Звукът от кълтящи стъпки я накара да се обърне и да погледне зад себе си, но там нямаше никой. Докъдето очите ѝ виждаха, улицата беше пуста. Тролейбусните жици блестяха като остриета на бръсначи и отразяваха тайнствената светлина. Луната? Разгледа внимателно сенките на дърветата и портите и в нея се надигна паника. Беше сигурна, че е чула някой зад себе си. Дали Люк не бе паркирал колата, за да я последва пеша?

Затича нагоре по хълма, като знаеше, че няма да може да задържи темпото по стръмнината много дълго. Бедрата ѝ пареха от

умора, а стъпалата я щипеха от триенето. Слава Богу, че беше обула сандали. Нямаше представа дали е поела в правилна посока, нито колко дълго трябваше да тича, но глухите удари на стъпките зад нея я пришпорваха.

Мускулите ѝ изстенаха от облекчение, когато стигна върха на хълма и спря да огледа тъмнината зад себе си. Все още не се виждаше никой и все пак тропотът продължаваше да се чува. Дали не беше думкането на сърцето ѝ? На следващата пресечка осъзна, че е на своята улица. В момента, в който видя викторианската къща на половината път надолу по хълма, отново чу стъпките. Някой наистина я преследваше! Погледна през рамо, заслепена от уличните светлини, и видя към нея да тича някаква кошмарна фигура с издут като пелерина шлифер.

Умът ѝ се разцепи от писък, който притъпи всички други усещания, освен първичния страх. Не можеше да мисли, да чувства, нито дори да вижда ясно. Нямаше какво друго да направи, освен да се хвърли надолу по хълма със сковано тяло като на дървена кукла. Стъпките бяха по петите ѝ! Чу някой да вика името ѝ, когато отчаяно се хвърли напред, за да се измъкне от протегнатите ръце на нападателя. В далечината изсвири клаксон и светнаха фаровете на свила по улицата кола.

Краката ѝ се плъзнаха по няколко мокри плочки. Като се опитваше да запази равновесие, тя стигна до входа на къщата и се блъсна в стълба на вратата. Ударът би могъл да я хвърли в безсъзнание, ако не беше приливът на адреналин. Мощният стимулант се разливаше из вените ѝ като огън. Буквално я подлудяваше и я изпълваше с диво желание да оцелее.

Една ръка сграбчи глезена ѝ, при което тя политна напред. Падна на ръце, извъртя се към стълбите и отчаяно зарита с крака. Уцели нападателя си в гърдите и той се стовари по гръб, но токът ѝ закачи широката му яка и едва не я отпра.

— Кучка! — изръмжа той. — Бяла долнопробна кучка! Ще те убия!

Тя успя да стигне до площадката, преди той да се спусне отново след нея. Този път докопа шифонената ѝ пола, ала тя се отскубна, хвърли се към поставката за чадъри близо до вратата и размаха първия, който напипа. Предположи, че нападателят иска да я изнасили или да я

обере, може би наистина смяташе да я убие, но тя не възнамеряваше да го улесни.

— *Пожар!* — изкрещя, като се надяваше съседите да я чуят. — *Пожар!* — и замахна свирепо към него, после го замери с чадъра като с меч и в същото време натисна бутона за отваряне. Чадърът полетя напред като снаряд и се отвори, при което го изкара от равновесие. Той политна назад по стълбите, като ѝ даде възможност да отключи вратата.

В мига, в който се озова вътре, тя тресна вратата и сложи резето. Свлече се на колене на пода във фойето и се разтrese от облекчение. В гърлото ѝ се надигна сух, болезнен хлип. Беше успяла. Беше се преборила с него.

Въпреки изтощението ѝ в нея припламна искрица на триумф. Този подвиг не беше само въпрос на физическо оцеляване. Той върна самоуважението ѝ. Израснала сама, с пиян пастрок и без майка, тя бе развила в себе си като дете диви инстинкти. Изпитанията, през които бе преминала, враждебността, която бе преодоляла, я самоопределяха както нищо друго в живота ѝ. Те бяха отличителната черта на индивидуалността ѝ, нейна емблема.

Джеси е истински боец.

В мислите ѝ изплува мъчителен спомен за майка ѝ. Линет с гордост беше използвала тези думи, за да защити дъщеря си, когато във втори клас викаха Джеси в кабинета на директора заради разбити носове и счепени устни. Тя бе принудена да се бие с група деца от града, които наричаха семейството ѝ долнопробно. През същата година майка ѝ бе избягала, без да остави на по-малката си дъщеря нищо друго, с което да запълни празнотата, освен една набързо надраскана бележка, в която казваше, че съжالياва, както и спомена за тези болезнени, изпълнени с гордост думи.

Джеси е истински боец. Моята малка Джеси е истински боец.

Все още беше на пода, когато малко по-късно някой извика името ѝ и затропа по вратата. Тя се изправи и приглади измачканата си шифонова рокля. Забеляза, че талисманът бе изчезнал. Сигурно се бе откъснал от колана ѝ по време на борбата. Едва успя да махне резето, и вратата се разтвори със скърцане. Люк се втурна вътре.

— Какво се е случило? — запита той, като я оглеждаше. — Добре ли си?

Джеси кимна. Нямахше желание да се впуска в подробности. И без това ѝ беше ядосан. Инцидентът само щеше да го убеди, че е действала безразсъдно. Той изглеждаше почти толкова раздърпан, колкото и тя, помисли си. Дори лицето му бе изцапано с кал. Но имаше още нещо, което я разтревожи. Отне ѝ известно време, докато разбере какво.

— Къде е шлиферът ти? — попита тя.

— Не знам — сви рамене в отговор. — В колата, предполагам. Трябва да съм го оставил там.

Джеси едва го чу. Спомни си кройката на шлифера му, модела, плата, широката яка. Спомни си, че някой бе извикал името ѝ и че нападателят ѝ я бе нарекъл „бяла долнопробна кучка“.

След това в съзнанието ѝ се появиха думите на Люк, казани в ресторанта...

Ще знам какво смяташ да направиш още преди да си го направила. Така ще те хвана, когато не ме очакваш. Ще знам кога ще примигнеш, за да те нападна тогава, в тази частица от секундата, докато очите ти са затворени и ти си спяла.

Стомахът ѝ се преобърна и усети тръпчивия вкус на страха в гърлото си, докато го гледаше втренчено. Не можеше да си позволи да допусне, че той е бил този, който я бе преследвал, или че би могъл така брутално да я нападне. Не, това беше невъзможно, но тя също така не можеше да забрави и предупреждението на Мат, че Люк е способен на всичко. *Може да е нещо съвсем просто, като злополука. Щом се ожени за теб, само ще спечели, като те отстрани от пътя си.*

Джеси обърна гръб на съпруга си, за когото бе омъжена от по-малко от седмица, внезапно взела решение. Не можеше да остане тук повече. Дори да не бе нападната и изплашена почти до смърт, тя не беше емоционално подготвена да има вземане-даване с Люк Уорнек. Епизодът в колата го бе доказал.

— Заминавам — каза му тя. — Остани тук и върви на срещата си или върши каквото там е нужно, но аз заминавам утре сутринта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Страшно ми харесва тренчката ти — измърка Шелби. — Последния път, когато видях един такъв, го носеше някакъв ексхибиционист в Сентръл Парк.

Мат Сандъски сепнато се изсмя и гласът му одрезгавя, докато разкопчаваше тренчката, под който беше облечен със сив блейзер и тъмносин панталон.

— Съжалявам, не се сетих да се съблека за случая.

— Такъв ми бил късметът — проплака тя.

Мат стоеше на прага на двукрилата врата на „Ехо“. Шелби Флъд му бе отворила, когато позвъни, и сега се беше облегла боса, като си играеше с връзките на спортното си яке с качулка. Прилепналата розова блуза с цип, която носеше отдолу, изглеждала така, сякаш бе предназначена за креватни упражнения, а не за гимнастически. Но какво ли пък знаеше Мат Сандъски за женското спортно облекло?

Знаеше само, че му харесва свирката ѝ.

На врата ѝ на сребърна верижка висеше блестяща полицейска свирка. Дали за да прогонва мъжете, или за да ги привиква? — запита се той.

— Радвам се да те видя отново, Матю — посрещна го тя и се отдръпна встрани с подканваща усмивка. — Не се отбиваш много често.

Той кимна и мина покрай нея.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Това може да се уреди — измърмори тя.

Мат сподави бързата си усмивка, преди отново да се обърне към нея.

— Трябва да взема един материал, който Саймън пази в личната си картотека. В библиотеката е. Надявам се, че няма да преча.

— Заповядай — тя махна по посока на библиотеката, после го придружи през просторната дневна, а след това по коридора, който

водеше към източното крило. Библиотеката се намираше до музикалната зала.

— Да ти донеса ли нещо? — попита тя от прага, след като той влезе. — Кафе? Чай или...

Мат мислено веднага допълни третата възможност. Може би именно това ѝ беше идеята. Очите им се срещнаха за миг и той изпита приятно, гъделичкащо усещане. Миглите ѝ бяха толкова черни и гъсти, че му напомниха за кадифени ресни. Беше прекалено хубава, за да му се предлага, помисли си. А ако не му се предлагаше, защо хвърляше толкова труд да му се хареса?

Мат изхлузи тренчката, на който се бе възхитила, и го метна върху извитата облегалка на един стол.

— Кафе, благодаря, ако не те затруднявам много.

Тя кимна и изчезна, като му предостави възможност да се възползва от случая. Ключът на Мат отваряше всички чекмеджета на картотеката, освен едно. Там се намираха тайните документи на Саймън и доколкото му бе известно, единственият ключ се пазеше у неговия адвокат. Шкафът беше достатъчно стар, така че можеше да се каже, че е антика, и не беше лесен за отключване, но Мат бе почти сигурен, че ще се справи. Саймън често бе намеквал, че пази досиета на директорите на „Уорнек“ с информация, която може да бъде използвана срещу тях, ако е необходимо. И тъй като сега Люк Уорнек се готвеше за нападение, Мат искаше да бъде подготвен, в случай че някой от директорите трябваше да бъде „убеден“ да не продава. Мат не гледаше на това като на изнудване. Приемаше го по-скоро като застраховане. А и беше сигурен, че би имал благословията на Саймън. Джеси беше друго нещо и именно заради това бе дошъл, докато тя отсъстваше...

Когато Шелби се върна няколко минути по-късно, Мат вече бе прибрал миниатюрната отвертка в джоба на самото си и преглеждаше досиетата. Бе намерил по едно за всеки от директорите точно както се бе надявал, а също и своето собствено. Учуди се, че не откри нищо срещу Люк или срещу Джеси. Възможно беше Саймън да пази такъв вид информация в някой от сейфовете си в спалнята.

— Идвам — обади се бодро тя. — Нося ти черно кафе. Чисто го пиеш, нали?

Мат извади въпросните досиета, като се надяваше Шелби да не забележи комичното изражение на лицето му, защото тя знаеше как да те постави на тясно.

— Точно така, чисто го пия — отвърна той и се обърна към нея.

Тя се усмихна и остави подноса.

— Така си и мислех — измърмори.

Мат не можеше да не забележи, че на подноса имаше две чашки от костен порцелан и гарафа с кафе. Очевидно тя възнамеряваше да му прави компания. Той повдигна папките.

— Открих онова, което търсех — рече. — Трябват ми само няколко минутки да ги прегледам. Ще използвам бюрото, ако не възразяваш.

Бюрото, за което говореше, беше ценна антика, но Шелби погледна към тапицираната му с кожа повърхност, сякаш изведнъж тя се бе превърнала в кошарка за похотливи възрастни.

— Моля — отвърна и му подаде чашата, която току-що бе наляла. — Няма защо да бързаш. Аз винаги правя така.

В кафето бе сипано малко бренди, осъзна Мат, и се намръщи, когато парливата течност мина през гърлото му. Шелби играеше целенасочено. Зачуди се какво ли искаше, после реши да не се занимава с това. Теоретично погледнато можеше и да изглежда страхотно да си има вземане-даване с красивата по-възрастна сестра на Джеси, но в действителност съществуваше вероятност да му създаде доста проблеми. Тя нямаше да получи онова, което искаше, освен ако то не беше секс. А можеше дори и него да не получи. Съмняваше се, че може да разчита на Шелби да пази тайна, а той никак не искаше мелодрамата Флъд-Уорнек да се усложни повече, отколкото беше.

Шелби, разбира се, имаше други намерения. Щом той седна и отвори една от папките, тя намери за нужно да мине зад него и да надникне през рамото му.

— Мога ли да помогна? — попита. Дори меките, премляскващи звуци, докато тя отпиваше от кафето си, някак си звучаха чувствено.

Като се замисли човек, стрелна се в ума му, можеш да направиш нещо. Можеш да оставиш кафето си и да ми духаш, *освен ако не те затруднява много*.

— Смятам, че ще се справя.

— Хммм... обзалагам се.

Той се обърна и я загледа, като обгърна с поглед цялата ѝ сладка, сладка, ох, толкова сладка чувственост. Окуражен от мързеливото ѝ смигване, без притеснение плъзна очи по тялото ѝ — от щедрите извивки на гърдите към мястото, където тесните розови шорти се впиваха между краката. Съмняваше се, че има вероятност да я обиди. По-скоро би се обидила, ако не я беше огледал.

Тя се усмихна така, сякаш ѝ беше в кърпа вързан.

Пареща болка на съжаление го прониза в слабините, когато отново се обърна към папката и започна да я прелиства.

— Мисля, че получих всичко, от което имах нужда. Благодаря, Шелби. Кафето е страхотно.

— Сигурен ли си? — прозвуча унило, а нокътят ѝ се плъзна по врата му. — Нима заетият шеф ще откаже дори едноминутен масаж? Аз правя добри...

— Дори това — отрязва я бързо той. — Имам много работа — това се наричаше саможертва заради дълга, нещо, с което тя вероятно не бе много добре запозната. *Трябва да съм луд*, помисли си.

— Човекът е изтощен — тя мина от другата страна на бюрото, прокара ръка по ръба му и събори един молив на пода. — Ще го вдигна.

— Не, не, няма нищо — настоя той. Презрителният му тон ѝ показва, че опитът беше успешен, но нямаше намерение да играе днеска.

— Добре — въздъхна тя. — Както кажеш — размаха му пръст и се запъти към вратата, като му напомняше с всяко поклащане на почти неустоимия си дяволски задник какво пропуска.

След като прегледа набързо папките и се увери, че разполага с амунициите, които му бяха необходими, за да се справи с управителния съвет, той реши да хвърли поглед и на собственото си досие. Беше любопитен да види каква информация бе събрал за него през всичките изминали години бившият му шеф и благодетел. Имаше сведения за проститутката, която се представяше за масажистка и правеше „частни посещения“ в жилището на Мат в Телигръф Хил от дълго време. Бяха документирани и неприятностите му с данъчните власти преди няколко години, както и някои мъчително интимни подробности от живота му, включително проблемите с жлъчката и

мусофобията — един досаден страх от гризачи. Бяха отбелязани дори предпочитанията му по отношение на храната.

Копелето сигурно беше наело детектив на заплата, помисли си Мат не особено изненадан. Към края на живота си старецът беше станал абсолютен параноик, жертва на същите страхове, от които се бе възползвал у другите, за да ги държи в подчинение. След опита за обир в банката си бе втълпил, че някой се опитва да му навреди. Не бе помогнало дори уверението на полицията, че е въпрос на случайност, че грабежът е бил планиран за същата сутрин, в която той е отишъл там. Крадците бяха заловени още същия ден — трима изпечени хулигани от Сан Жозе, които очевидно се опитваха да ударят бързата печалба.

Саймън, разбира се, си имаше своите професионални врагове, но Мат не познаваше никой друг, освен Люк, който да иска да си отмъщава. Въпреки това Уорнек старши продължи да настоява, че го дебнат законспирирани врагове. С напредването на болестта му единственият човек, на когото имаше доверие, беше Джеси, вероятно защото по време на същия този банков обир тя бе рискувала собствения си живот, за да спаси неговия. За щастие един-единствен път Мат бе престъпил закона години по-рано, и то подтикнат от самия Саймън, което правеше стареца също толкова уязвим, колкото беше и Мат. А сега, след като стареца го нямаше, досието спокойно можеше да бъде унищожено, без никой да разбере.

От старинния часовник в коридора се разнесе звън, докато той продължаваше да чете. Подсъзнателно преброи десет удара, като смътно си даваше сметка и за някакъв друг шум — бърз и стържещ, който му напомни за препускаща мишка. Вдигна поглед и забеляза, че Шелби бе оставила вратата на библиотеката отворена, но като се изключеше това, не виждаше други причини за безпокойство. Нямаше и следа от гротескните малки животинки с остри нокти. Господи, колко мразеше плъхове, мишки и всичко друго с малки кръгли светещи очички и мърдащи мустаци.

Миг по-късно почувства нещо да се плъзга по обувката му и да се увива около глезена му. „Божичко“ — изпъшка той и сърцето му подскочи. Първото му желание беше да направи нещо немъжествено, като например да изпищи. Все пак някакъв инстинкт за самосъхранение го накара да запази спокойствие и в този момент ново

усещане привлече вниманието му. Каквото и да бе това нещо, то пълзеше по крачола му! Бързото, подобно на погалване с перо движение го накара да издаде сподавен звук. Направо не вярваше на сетивата си.

Дали щеше да го нападне, ако помръднеше? Ужасен си представи как жизненоважни части на тялото му биват нападнати от миниатюрно същество с остри зъбки, решило да прогризе изход в слепия тунел, в какъвто скоро щеше да се превърне панталонът му, ако животното не спреше да напредва! Трябваше да направи нещо, но тъй като не искаше да мърда панталона си и така да рискува мъжествеността си, нямаше и най-малката представа какво.

Изминаха безкрайни секунди, преди да набере смелост да дръпне стола си назад и да погледне под бюрото. И когато го направи, му трябваша още няколко секунди, за да осъзнае онова, което видя. Не беше гризач, беше жена? Жена със светещи в тъмното сини очи, с молив между зъбите и с ръка върху панталона му? Подреденият му ум, свикнал с максимата, че всяка жаба трябва да си знае гъола, направо не можеше да приеме нелепостта на случващото се.

— Шелби? — изрече той изумен.

Шелби вдигна поглед към него и ресниците ѝ потрепнаха, докато вадеше молива от устата си. Класическият жълт молив, номер две, средно остър, с мек графит.

— Сигурен ли си, че не искаш да го наостря? — попита тя. — Изглежда ми малко тъп — повъртя молива в ръце, после погали с него бузата си съвсем близо до устата.

Сърцето на Мат биеше толкова силно, че той не можа да оцени символа. Отначало дори не можеше да говори.

— Едва не ми докара сърдечен удар — изграчи той.

— Не бързай с благодарностите — тя затъкна молива в елегантната си опашка и му отправи усмивка, достатъчно гореща, за да стопи и полярните ледове. Когато той притаи дъх, тя промуши кутрето си през сребърната верижка на врата си и я дръпна нагоре, разклащайки полицейската свирка. — Искаш ли да видиш как духам?

Очите ѝ светнаха коварно, щом го погледна, и зачака реакцията му. Устните ѝ бяха мокри и разтворени и му обещаваха истински букет от земни наслади. Тъй като той не отговори, тя поднесе свирката към нацупените си устни с мързеливо движение, като отпусна долната

само колкото да открие част от белите си, блестящи зъби и розовия си език.

Това беше една от най-еротичните гледки, които Мат някога бе виждал. Ето какъв бил номерът ѝ — „вземи ме, пожелай ме, обладай ме“, реши той, — поканата, която бе запазила за неподатливи мъже! Господи, вършеше си работата. Горещата искрица в слабините му се бе превърнала в ревящ огън.

Тя духна леко в свирката и той откликна като добре дресирано цирково животно. Устата му изобилно се изпълни със слюнка и инструментът му щръкна. Внимавай на какво се надяваш, помисли си той и въздъхна, подлуден от тръпката на всичко това. Наистина ѝ беше в кърпа вързан.

— Давай — измърмори той, когато тя се пресегна да разкопчае ципа на набъбналия му панталон. — Издухай си мозъка.

BMW-то на Мат Сандъски все още беше паркирано на алеята, когато лимузината на аерогарата зави по нея, за да свали Джеси пред входната врата на голямата къща. Като изпита огромно облекчение, че си е у дома, тя се намръщи при мисълта за нечия компания точно сега, та била тя и на Мат. Възнамеряваше да отиде право в стаята си, където ще може да събере силите и мислите си. След изпитанието, на което бе подложена в Сан Франциско, имаше нужда да се почувства в безопасност. Имаше нужда от убежище.

Отключи и остави куфарите на прага, където ги бе донесъл шофьорът. По-късно щеше да помоли Роджър да ги качи горе. За нейно облекчение в главното фойе не се виждаше никой, дори Мат.

Като се питаше дали Мел и Джина бяха излезли, Джеси се заизкачва по стълбите и спря на първата площадка, колкото да се порадва на красотата на онова, което се разкриваше пред нея. Притихналото великолепие на тридесет и петфутовия сводест таван и прелестта на огромната камина, която се издигаше почти до небето, с нейната изящно гравирана ориенталска облицовка, винаги ѝ действаша успокояващо.

Накъдето и да погледнеше, виждаше по масичките прясно набрани цветя — трябваше да благодари за това на Марги, предположи тя. В антрето, което водеше към трапезарията, върху голямото пиано

„Стейнуей“, 1917, имаше кристална ваза с бургундскочервени рози. Като се добавеше и фината ирландска дантела и старинното стенно огледало със златна рамка, сцената напомняше за натюрморт на Сезан.

Откъм коридора, по който се минаваше за източното крило, се дочу приглушен смях. Това събуди любопитството на Джеси и тя се послуша за момент, а после слезе по стълбите, като мислеше, че вероятно Мел си играе в библиотеката. Когато се приближи до отворената врата, чу пронизителен звук, който ѝ заприлича на свирка на регулировчик. Дали в къщата не беше влязла някоя птичка?

Изкушаваше се да извика, но размисли.

В библиотеката наистина имаше някой, но за изненада на Джеси не беше Мел. Зад бюрото седеше Мат Сандъски, изцяло погълнат от работата си.

— Мат, случило ли се е нещо? Не трябваше ли да си в Сан Франциско?

Мат рязко извъртя глава от учудване.

— Джеси? Какво правиш тук? Случило ли се е нещо? Не трябваше ли да си в Сан Франциско?

Джеси се усмихна и се запита дали пък нямаше ехо в стаята.

— Добре ли си? — попита го загрижено тя. Наистина изглеждаше странен. Лицето му беше силно порозовяло, а гласът му звучеше дрезгаво.

— Разбира се — увери я той възбудено. — Добре съм. Ами ти? Да не би с Люк да сте решили да се върнете по-рано?

— Това е дълга история, Мат.

— Колко дълга? — попита той и прочисти гърлото си.

Мат със сигурност имаше нужда от почивка и възстановяване, реши Джеси. Работеше без прекъсване, откакто Саймън бе починал, и напрежението явно започваше да му се отразява. Никога не го беше виждала толкова напрегнат.

— Ще може ли да поговорим по-късно? — попита го тя. — Искам да се кача горе и малко да почина. А и ти изглеждаш много зает.

— О, Боже, нямаш представа колко. Аз... тъъ... става дума за проблема, за който говорихме, преди да заминеш.

— Мога ли с нещо да ти помогна? — тя пристъпи в стаята.

— Не! — махна ѝ нервно да си върви. — Още само минутка и ще довърша нещата тук. Ти... ти се качи горе. Извади си багажа или

каквото друго е необходимо да направиш. Ще поговорим по-късно. По-късно.

— Добре... — тя се обърна, за да си тръгне, но се поколеба при странния звук, който прозвуча зад нея — някакво бълбукане или преглъщане, не беше сигурна какво точно. Звучеше така, сякаш някой се опитваше да пие желе със сламка. — Зле ли ти е, Мат?

— З... зле? — гласът му пресекна и той се приведе напред и се изсмя нервно. По челото му изби обилно пот и се плъзна към носа му, докато накрая не спря на връхчето. Не направи опит да я избърше.

Джеси го погледна с нарастваща загриженост.

— Мат, какво има? Болен ли си?

Той се опита да съблече самото си.

— Май че тук е доста топличко, а? Може би ако сваля това сако...

Сега вече Джеси наистина се разтревожи. Мат никога не се потеше и тя рядко го бе виждала размъкнат. Обикновено беше изряден — всяко косъмче си беше на мястото.

— Да ти донеса ли нещо? Вода с лед? Аспирин?

Той се отпусна назад в стола и от гърлото му излезе стон, докато се пресягаше под бюрото за нещо. На устните му се появи унесена усмивка и очите му се изцъклиха.

— Аспирин — въздъхна той. — Няколко всъщност. О... Божичко, благодаря ти, Джеси.

Джеси го зяпна. Може би той наистина се бе поддал на стреса, че сега заемаше мястото на Саймън.

— Няма проблем, Мат — отвърна тя успокояващо. — Всичко ще се оправи. Отивам само да взема аспирина, нали?

— И недей да бързаш — подкани я той.

Тя запристъпва заднишком към вратата. Той продължаваше да й прави знаци да тръгва, но беше толкова очевидно, че имаше нужда от помощ. Може би се беше притеснил. Мъжете бяха такива що се отнасяше до болестите. Мразеха да са беззащитни. Беше въпрос на мъжественост.

— Ще се оправя — изпъшка той, като се потеше. — *Върви, моля те.*

— Добре тогава — рече тя. — Веднага се връщам — тъкмо се обръщаше да излезе, когато вниманието ѝ бе привлечено от някакъв

предмет с телесен цвят. Нещо се подаваше изпод бюрото. Тя премигна, като се опитваше да види по-добре. Секунда по-късно зяпна, невярваща на очите си. Не можеше да бъде! Нима бяха крака?

— Аспирин, Джеси — замоли немощно Мат.

Джеси едва го чу. Тя продължаваше да се взира в краката. Бяха малки и боси, със стъпалата нагоре — несъмнено крака на жена. *Застанала на колене жена.*

— Джеси, би ли, можеш ли...

— Разбира се, Мат — отвърна лукаво тя. — Аспиринът идва веднага — погледна покритото му с пот лице за миг и после нарочно насочи очи надолу. — Ами за теб, Шелби? Да ти донеса ли нещо?

В отговор изпод бюрото се чу някакво мънкане.

— Очевидно никой не е научил сестра ми на добри обноски — каза Джеси с остър, саркастичен тон, докато гледаше гневно Мат. — Би трябвало да знае, че не се говори с пълна уста.

При тези думи Джеси се обърна и тръгна към вратата с отвращение. След като го бе видяла как се поти, надяваше се Мат да умре от електролитен дисбаланс, преди Шелби да е приключила с него. Нямах ли да се намери поне един мъж в целия проклет свят, който да може да устои на сестра й?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

През следващите няколко дни пролетта разцъфтя с цялата си щедрост и слава. Дъждец напои имението, просмуквайки се в хълмовете и равнините, преди да отстъпи място на една толкова ярка дъга, че чак причиняваше болка на незащитеното око. По розовите венчелистчета потрепваха дъждовни капки, които се превърнаха в бляскави, искрящи кристалчета, щом слънцето ги докосна. Изникна нежна зелена трева и навсякъде по поляните се разстлаха килими от разцъфнали диви цветя, които привличаха рояци от пчели и пеперуди.

Но ако светът извън „Ехо“ бе като обгърнат в пашкул от невероятно топлото за сезона време, то климатът вътре в къщата беше всичко друго, но не и приятен. Той сякаш беше заседнал някъде в мразовитите зони. Джеси отново се бе върнала към черните дрехи и се беше отдръпнала от всички други, освен от Мел. Животът ѝ практически беше спрял, откакто се бе върнала от Сан Франциско, хванат в капана на бурна смесица от гняв, страх и объркване. Трябваше да се вземат неотложни решения относно смущаващия брак, аморалната ѝ сестра и застрашената компания, която бе наследила, но тя не беше в състояние да съсредоточи вниманието си върху нито едно от тези неща. Мислите ѝ бяха изцяло заети от нападението. В ума ѝ инцидентът преминаваше отново и отново като на лента, връщаше се на някои моменти с главоломна скорост, после се забавяше на определени потрисащи и мъчителни подробности и всичко това както когато беше будна, така и когато спеше. Можеше да си го обясни единствено като забавена стресова реакция.

Някой искаше да ѝ навреди, а може би дори да ѝ отнеме живота. Това поне беше ясно. Но кой? И защо? Люк имаше мотив, но тя не можеше да повярва, че е толкова обезумял от жаждата за мъст, та чак да се опита да я премахне, за да получи контрол върху компанията. Той беше всичко друго, но не и хладнокръвен убиец въпреки опасенията на Мат Сандъски в това отношение. Беше сигурна и въпреки всичко

случилото се през медения месец я преследваше, включително и нощта, когато се бе събудила, за да открие, че има някой в стаята й...

Побиха я тръпки и вълната беше толкова смразяваща, че чак я опари.

Имаше нужда да поговори с някого, да пресее страховете и грижите си през погледа на доверен човек, но сега нямаше към кого да се обърне. Със сигурност не беше в настроение да обсъжда положението с Мат, макар в кратък телефонен разговор предишния ден да му бе споменала, че е била нападната. Той бе реагирал бурно. Все още продължаваше упорито да ѝ се обажда въпреки отказите да разговаря с него и уверенията чрез Джина, че не е пострадала.

Мат поне си бе направил труда да прояви загриженост, отбелязая, докато се занимаваше с част от пъзела, който бе извадила тази сутрин да се развличат с Мел. Мълчанието на Люк ставаше все по-зловещо с всеки изминал ден. Откакто се бе прибрала вкъщи, той не се беше обадил нито веднъж, за да се поинтересува как е, дори само за да попита дали е пристигнала благополучно.

— Мамо? Слушаш ли ме?

Въпросът на дъщеря ѝ я изтръгна от унесеното състояние. Тази сутрин Мел ѝ лазеше по нервите. От закуската насам деветгодишното хлапе мрънкаше и врънкаше.

— *Защо да не мога да отида да поплувам?* — настоя Мел, без да обръща внимание на пъзела, с който Джеси искаше да я забавлява. — Времето е *bella* — рече тя, подскочи и се стрелна към окъпания в слънчеви лъчи диван до прозореца на детската стая. — Виж, *molta bella!* Обзалагам се за това.

Джеси направи усилие да не се усмихне, когато Мел издаде мляскащ звук и разтвори пръсти като темпераментен неаполитански готвач.

— А астмата ти, Мел...

— Плувах всяка вечер, докато ти беше в Сан Франциско, и астмата ми почти не се обади.

— Почти? Какво означава това?

— Една нощ плюх кръв около двадесет минути, но това е всичко. Джеси подскочи.

— Какво?

— Шегувам се — Мел се плъсна по корем и погледна с копнеж през прозореца с опрян о стъклото нос. — Леля Шелби смята, че тази година мога да участвам в плувния отбор. Казва, че съм родена плувкиня.

Джеси побесня, но сдържа езика си. Шелби нямаше право да пълни главата на Мел с подобни фантазии. Достатъчно лошо бе и това, че сестра ѝ беше прекарвала с детето в басейна вечер след вечер, без дори да си направи труда да ѝ спомене. Трябваше да накара Шелби да разбере колко крехко е здравето на Мел. Боже Господи! Само като си помислеше за онзи случай, когато дъщеря ѝ се бе озовала в бърза помощ, неспособна да диша, и краката ѝ омекваха. Това не беше филм с Енди Харди^[1], това беше животът на едно дете.

От всички решения, които трябваше да вземе, решението, засягащо Шелби, обещавахе да е най-лесното. Бе почти готова да помоли сестра си да напусне. Не, по-скоро да ѝ каже да напусне. Колкото по-скоро Шелби си стегнеше багажа и се изметеше от града, толкова по-добре!

Сърцето ѝ биеше така лудешки, че ѝ се наложи да си поеме дълбоко въздух, за да се успокои. Цялото негодувание, което някога бе изпитвала спрямо Шелби, се бе възвърнало през последните няколко дни. Откъслечни парченца от безпомощната детска ярост бяха изхвърлени на повърхността като отломъци от разбит в бурята кораб. Беше съвсем типично за изобретателната ѝ в това отношение сестра да се прокрадва зад гърбовете на хората подобно на непоправимо дете и да крои планове как да постигне своето и да *открадне неща, които не са нейни*. Беше цяло чудо, че Мел не бе хванала пневмония.

А що се отнасяше до Мат, той беше достатъчно възрастен, за да се държи по-разумно. Ако бе избрал ролята на саможертвено насекомо по отношение на отровните пипала на Шелби, то това си беше негова работа, но Джеси нямаше намерение да остави дъщеря си да попадне в съблазнителната паяжина на леля си.

— Виж! — извика Мел, когато един многоцветен гирлянд от кралски пеперуди прелетя покрай прозореца. — Нали си имала колекция от пеперуди, когато си била дете, мамо?

— Не точно колекция — отвърна Джеси, като пропъди гнева си с лека усмивка. Времето, прекарано с Мел, ѝ беше прекалено скъпо, за

да го съсипва с мисли за Шелби. Отиде да седне до дъщеря си на дивана и леко потрепери, когато слънчевите лъчи се изсипаха върху нея. До този момент не си беше давала сметка колко ѝ е било студено. Пеперудите се бяха спуснали над поляна от лютичета. Наистина от години времето не е било толкова хубаво. Може би щеше да му се наслаждава, ако умът ѝ не бе така затормозен.

— Разкажи ми за пеперудите — притисна я Мел.

— Сега ми се струва глупаво — призна Джеси. — Детската ми мечта обаче беше да ги отглеждам. Всяка пролет намирах най-дебелите, най-мъхестите гъсеници и после ги хранех с крехки листа и пъпки, докато не станеха готови да излетят.

— Като пеперуди?

— Е, това беше идеята, но всъщност никога не видях как се случва — Джеси се отпусна назад върху надиплените кретонени пердета, които обграждаха прозореца, и насочи поглед към чудото, което природата създаваше всяка година. — Наблюдавах ги дни наред — през цялото лято — и после един ден всички те си отиваха, изчезваха от стария аквариум, където ги държах.

— Неразгадана мистерия — каза тихо Мел. — Прекрасно. И какво ставаше с тях?

— Не знам, но всяка година се случваше едно и също. Изпаряваха се без всякаква следа — подобно на Линет, помисли си Джеси, като си спомни за внезапното изчезване на майка си. Сутринта Линет бе стояла до кухненската мивка и бе приготвяла зелен фасул за вечеря, а вечерта вече я нямаше.

— На колко години беше?

— Горедолу на твоята възраст, струва ми се.

Мел седна и гласът ѝ стана тих и умолителен.

— Хайде да опитаме отново, а? Ще отглеждаме пеперуди ти и аз. Можем да започнем от днес.

— Не днес — отвърна Джеси и я обзе тъга. Напоследък с Мел се бяха поотдалечили и това щеше да бъде най-добрият начин отново да се сблизат. Като че ли всички смятаха, че Джеси прекалява с грижите си, и вероятно беше така. Но не загрижеността за здравето на Мел я възпираше сега. Дори копнежът за близост с дъщеря ѝ не можеше да надвие нежеланието ѝ отново да изживее тази част от младостта си. Не искаше да се връща в онези детски години, и то не само заради

болката. Не можеше да понесе красотата им. Въпреки трудностите или може би именно поради тях там имаше толкова много упорита вяра и толкова много откраднати радости.

— Защо си толкова тъжна, мамо? — попита Мел. — Заради него ли? Заради Люк? Шелби каза, че може би ще се разделите.

— Шелби да си гледа своята *работа*.

Мел сякаш се засегна и Джеси моментално съжали за остротата си. Не можеше да очаква от детето да разбере напрежението между нея и Шелби.

— Съжалявам — рече веднага. — Съществуват известни проблеми между мен и Люк. Още не съм решила какво да правя.

— Обичаш ли го?

Дъхът на Джеси секна. *Чрез устата на младенците*, помисли си тя.

— Навремето — промълви с неясен глас. — Обичах го някога.

— Тогава значи заради него си тъжна. Не заради пеперудите, а заради него.

— По малко и заради двете, струва ми се — но беше заради Люк, разбира се. Беше се появил в живота ѝ в съдбовен момент, запълвайки празнината, оставена от майка ѝ, и по тази причина винаги щеше да бъде най-мъчителният спомен за изгубената красота, по която жалеше. Той беше част от сърцето ѝ, която никога нямаше да може да се възстанови. Вероятно затова ѝ бе невъзможно да повярва, че би я наранил, поне не така, както смяташе Мат. Но защо не се бе обадил?

Джеси хвърли поглед към градините и по-надолу, към обграждащите клисурата кипариси. С изключение на деня, когато бе умрял койотът, тя не бе стъпвала в клисурата от години, от цяла вечност. Понякога се чудеше дали като избягваше спомените, вместо да се справи с тях, не бе уловила в капан енергията им, увеличавайки по този начин тяхната сила. Ако можеше да се изправи лице в лице с ранната си връзка с Люк, вероятно би разбрала, че всъщност те не са били толкова близки, колкото си мислеше, а просто с годините тази връзка е придобила ореол и необикновен блясък, така характерни за спомените за загубени любими същества, където всички лоши неща, които навярно са съществували, от само себе си изчезват.

— Трябва да изляза, Мел — рече тя след дълго мълчание.

Мел се взря съсредоточено в нея и в този момент изглеждаше като прекалено зряло за годините си дете.

— Гъсеници ли ще търсиш?

— В известен смисъл — призна Джеси и се засмя изненадано, като изпита смесица от горчивина и радост. — Как разбра? — тя докосна ръката на Мел и миг по-късно майка и дъщеря се хвърлиха в прегръдките си. Очите на Джеси запариха от сълзи. Сърцето я болеше от изострената от тъгата обич. В душата ѝ имаше толкова много чувства, че нямаше как да ги изрази. Никога не е била много добра в изразяването на вълненията си, дори и спрямо това дете, което обичаше толкова много.

— Надявам се да ги откриеш — каза Мел сериозно и се измъкна от прегръдката в знак на подкрепа към начинанието на майка си. — Не искам да си тъжна, мамо. Помниш ли какво ми рече, когато бях малка? Устната ти ще увисне.

Джеси се усмихна през сълзи и целуна лъскавите къдрици на дъщеря си.

— Мога и аз да дойда, ако искаш — предложи утешително Мел. — Може би ще имаш нужда от помощ.

— Следващия път, bambina — обеща Джеси. — Трябва да предприема това пътешествие сама. Но довечера или в някой от следващите дни можеш да ми покажеш как си се научила да плуваш, окей? Наистина ми се ще да видя.

Мел грейна и сякаш, в сините ѝ очи се отрази цялата красота на пролетната утрин. Джеси съзря в тях слънчевата светлина, дивите цветя и необятната мощ на обновлението. Сърцето ѝ отново ликуваше. И само за миг си позволи да повярва, че може би всичко щеше да се оправя.

Океанският бриз се усещаше почти като тропически вятър, докато Джеси вървеше сред кипарисите. Дълбоката клисура изглеждаше толкова дива и непокорена, колкото си я спомняше. От пролетните дъждове бе покарала буйна и гъста растителност, която беше зелена като смарагд и сякаш я викаше. *Ела и открий чудесните загадки, които се таят в мен, като че ли казваше тя. Ела и открий тайните на живота, тайнствената си същност.*

Именно това я бе привлякло като дете — обещанието за приключения и открития, за възможността да достигне същите зашеметяващи, необятни висини на свободата като соколите, които се виеха високо горе и като гъвките, космати същества, които се промъкваха из шубраците. Беше тихо като в катедрала и това ѝ носеше такава духовна утеха, каквато не можеше да намери никъде другаде. Натъжи се, че не бе идвала толкова дълго. Сега ѝ стана ясно, че сърцето ѝ копнееше да бъде именно тук, където беше душата ѝ.

Когато най-накрая стигна до мястото, където бе открила Люк в онази ледена пролетна утрин преди толкова години, спомените я пронизаха. Вретеновидният дървен мост, по който се бе опитал да мине, лежеше разцепен по средата като от гръмотевица и едната му половина висеше надолу към клисурата. Обстановката неизбежно се бе променила, но спомените се бяха запазили в ума на Джеси като на лента. Дистанцията на времето им бе придала нереалния характер на сън.

Нежеланието ѝ да разбужда горчиво-сладките чувства направи слизането ѝ към дъното на клисурата доста трудно. Подобно на дете, което се измъчва от очакването да види нещо ужасно да лежи долу, тя си представи Люк прострян на земята. Но вместо раненото момче на мястото, където навремето бе открила тялото му, сега завари да стои мъж.

Отначало си помисли, че си въобразява, че го е измъкнала от спомените си. Беше изпит и с хлътнали очи, сякаш не беше ял и спал дни наред. Неподвижността му го правеше да изглежда нереален, сякаш беше сън — някакъв призрак, роден от мислите ѝ. Можеше да е някаква проекция на чувствата ѝ или моментна халюцинация.

И тогава той се обърна към нея.

Болката преряза сърцето ѝ като с нож.

— Люк — прошепна тя. — Господи, Люк — мъката в тъмните му очи беше ужасна. — Какво правиш тук?

Той се втренчи безмълвно в нея, името ѝ заседна на устните му, сякаш изпитваше същото затруднение да различи фантазията от реалността, както и тя. Изглеждаше така, сякаш до такава степен бе потънал в миналото, че не можеше да намери обратния път. Но за Джеси той изглеждаше точно като своя тъмнокос двойник, измъкнал се от бялата лимузина в един вълшебен летен следобед преди толкова

много години. Очите му светеха по същия странен, див начин, който напомняше за блясъка в очите на луд и за тъгата в погледа на свещеник.

— Не ми каза... — гласът му бе дрезгав от съжаление. — Защо?

— Какво да ти кажа?

— Че са те нападнали вечерта, когато бяхме на опера — той се вгледа в лицето ѝ, в провисналия кок и дори в дългата ѝ до глезените пола и бродираната селска блуза, сякаш за да се увери, че е добре, и че не е пострадала по никакъв начин.

Можеше да види объркването му и най-вече загрижеността, но не отвърна нито на едното.

— Как разбра?

— От Мат. Каза ми, че някой те е нападнал, и че е заплашвал да те убие. Каза, че си мислела, че съм аз...

— Не го казах точно така.

— Джеси, Джеси... — той поклати глава. — Може и да не си, но сигурно си го помислила. Иначе щеше да ми довериш какво се е случило — вдигна ръка. — Замина си от Сан Франциско, без дори да споменеш, че са те нападнали. *Защо?*

— Бях изплашена, Люк.

— От мен? Господи, какво съм сторил, та да те накарам да мислиш, че бих те наранил по този начин?

В гласа му звучеше неверие, дори горчивина. Джеси отвърна, без да се замисля, и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Отмъщение, Люк. Ти изцяло си погълнат от него. Не смятам, че имаш представа колко опасен можеш да бъдеш. Мислех, че в ума си ме отъждествяваш със Саймън и искаш да унищожиш всичко, свързано с него. Не ми се щеше да вярвам, че това си ти. Казвах си, че не е така, но...

Тя внезапно спря, изненадана от онова, което едва не изрече. Беше смятала, че е той. Опитала се бе да се убеди, че не е така, но с някакво скрито ъгълче на сърцето си знаеше, че той е способен да ѝ причини болка, способен е на физическа жестокост. Дори сега усещаше колко малко е необходимо, за да предизвика тази жестокост. В Люк Уорнек имаше толкова много стаен гняв, толкова много черна ярост.

— Но какво? — страданието като че ли заличи всички други чувства, когато произнесе името ѝ. — Джеси... за Бога, дори да не можеш да повярваш на нищо друго за мен, дори да не можеш да възприемеш като хубаво нищо от случилото се между нас, трябва да повярваш поне на това. *Не съм аз*. Каквото и да мислиш за мен, колкото и да ме презираш, не съм те нападал в Сан Франциско — гласът му беше тих, после стана дрезгав. — Кълна се в Бога, не съм аз.

Направи крачка към нея и залитна, опитвайки се да запази равновесие. Като виждаше вътрешната му борба, Джеси с болка осъзна, че бе грешила. Мъжът, който я бе преследвал, бе тичал след нея до изтощение. Бе тичал като атлет. Как би могъл Люк да я преследва така и да я събори на стълбите с окуцелия си още в детството, а наскоро и отново ранен крак?

— Не те презирам, Люк. Аз само... — напирещите сълзи ѝ попречиха да каже каквото и да било.

— Джеси, недей, моля те — сенките припламнаха, докато се приближаваше към нея. Очите му уловиха блясъка и светнаха диво. Очи на луд.

Тя инстинктивно се дръпна назад.

— Не! Не се приближавай... — страхът бе отворил ледена пропаст в стомаха ѝ. Не знаеше какво я беше изплашило толкова — дали способността му да бъде жесток или собствената ѝ беззащитност, но не можеше да му позволи да се приближи до нея. Нямаше представа какво би станало, ако я докоснеше, но усещаше как отскача от него и извиква от страх...

— Господи — прошепна той, втрепен в нея. — Може би съм чудовище. Може би съм се превърнал в кошмар за самия себе си.

Овладея равновесието си и се извърна със забит в земята поглед и изписано на лицето отвращение. Разтърси го тръпка и приклезна, сякаш за да докосне нещо. Тя изпита чувството, че той се опитва да открие някаква следа от четиринадесетгодишното хлапе, което бе паднало в Дяволската дупка, като че ли така щеше да промени онова, което се бе случило с изплашеното, съкрушено момче през последвалите години.

Накрая той се отпусна назад и поклати глава. Когато вдигна поглед към нея, очите му бяха помръкнали и примирени. Значи и той го знаеше, осъзна тя. Знаеше, че би могъл да е човекът, който я бе

нападнал в Сан Франциско. Би могъл дори да извърши убийство. В него имаше жестокост. Беше целият изпълнен с нея. Не го беше направил, но би могъл.

— Съжалявам — това бе единственото, което можа да каже.

Тонът му изплаши Джеси. Звучеше, сякаш животът го бе напуснал, нещо, което никога преди не бе забелязвала... Дори в онзи ужасен ден, когато го бе открила тук, в клисурата, гласът му не бе такъв — напълно изпразнен, лишен дори от гняв.

Ако някога ѝ се бе искало да избяга от него, сега беше моментът, помисли си тя. Нямахте да се опита да я спре. Нямахте да има физическо противопоставяне. Можеше просто да си тръгне и никога вече нямаше да ѝ се налага да го вижда. Може би за първи път, откакто го бе срещнала като момиче, щеше най-сетне да е свободна. Тази възможност я привличаше. Той беше победен. Сам се беше сломил. Сега можеше да побегне, да се измъкне от него. Можеше да бъде свободна.

Той не пророни дума, когато тя започна да се отдалечава. Дори не вдигна поглед в момента, когато тя се обърна да си тръгне. Джеси забеляза ивица дива пролетна трева на склона и се насочи към нея с несигурна походка и с пулсиращо чак в гърлото ѝ сърце. И в този миг нещо я спря, сякаш той бе изговорил името ѝ, една чучулига пропя сладостно в далечината. Звукът беше толкова богат и тъжен, че я накара да потрепери от спомена за копнежите ѝ, накара я да си даде сметка за невероятната тъга вътре в нея. Не можеше да избяга от Люк Уорнек, както не можеше да избяга и от тези чувства. Те бяха част от нея. Той беше част от нея. *Тя го обичаше.*

— Продължавай напред, Джеси. Махни се оттук.

Предупреждението беше дошло иззад нея и тя усети по-скоро с кожата си прошепнатите думи — така, сякаш бяха пропъззели по гърба ѝ. Господи, как я уплаши.

— Не мога, Люк — рече и се извърна към него. — Няма къде да отида.

Той се втренчи в бледото ѝ лице и стиснатите юмруци.

— Погледни се, за Бога. Ти трепериш. Тресеш се като изплашена ученичка. Ти не искаш да си тук, Джеси. Искаш да побегнеш, така че го направи. Бягай.

— Да, изплашена съм! — призна тя. — Страхувам се от теб, от онова, което става с теб. Боя се до смърт, Люк, но съм тук. И ще остана.

— Тогава значи си толкова луда, колкото съм и аз... А Господ знае, че аз съм едно болно копеле!

— Не болно! Ти си сърдит. Нормално е обаче да си сърдит.

Той поклати глава. Нямаше желание да спори. А и не го интересуваше.

Наистина се предаваше, осъзна тя. Някаква жизненоважна част от него — може би онази, която омразата поддържаше жива — бе угаснала. Люк не бе победил Саймън. Просто се беше превърнал в него. Или поне той така смяташе. Беше се превърнал в онова, което мразеше най-много. И сега обръщаше тази омраза към себе си.

В нея се надигна гняв.

— Не съм аз изплашената, Люк. Ти си изплашеният! Някъде вътре в себе си трепериш, тресеш се точно като онова изплашено учениче. Само че не ти стиска да го признаеш.

Той не отговори, а се извърна настрани.

Искаше й се да отиде до него и да го зашлеви, да го накара да реагира! Вместо това снижи пренебрежително глас.

— Все някой ден ще ти се наложи да се справиш с него, Люк. Изплашеното до смърт малко дяволче вътре в теб ще трябва да се справи с чудовището, което го ужасява най-много — със собствения си баща! Няма да бъдеш от полза за никого, дори и за себе си, ако не го сториш.

Един нерв потрепна и раздвижи мускулче на бузата му.

— Саймън е *мъртъв*.

— А ти не си! От какво си толкова изплашен, Люк? Ти си мъж, нали? Дръж се като такъв, по дяволите! Справи се с него. Справи се с онова, което баща ти и Джед Доусън са ти причинили!

Все още приседнал, той рязко се извърна към нея и я изгледа гневно, с внезапно лумнала омраза, сякаш тя беше онова, което мразеше.

— Какво знаеш ти за това какво са ми причинили, Джеси? *Какво знаеш изобщо?*

Звучеше нелогично и изглеждаше достатъчно вбесен, за да се нахвърли отгоре й. Стресната, тя осъзна, че е прекалено късно за

бягство. Трябваше да го направи, докато имаше тази възможност. Сега отчаяно искаше да избяга, но нещо не ѝ позволяваше. Нещо я задържаше тук, в капана на дивите му животински очи.

— Знам, че са те били — промълви тя потресена. — Видях белезите по гърба и краката ти. Кой го направи? Доусън, домоуправителят?

— Какво значение има сега, по дяволите? — гневът му беше силен, суров, огнен.

Ако продължеше да говори по този въпрос, със сигурност щеше да отприщи омразата му, може би дори жестокостта му. Но сега вече беше прекалено късно да бъде предпазлива. Беше се посветила на желанието да го спаси от самия него още в мига, в който се срещнаха — преди петнадесет години. С нарастващо отчаяние тя се запита дали не бе хваната в една от вечните примки на съдбата, обречена да се жертва за Люк Уорнек по един или друг начин, докато от нея не остане нищо, до последния дъх.

Отърси се от ужасната мисъл.

— Има значение — каза му тя. — Ако не го пуснеш да излезе, то ще те изяде жив. Вече е започнало! Господи, погледни се.

Той остана мълчалив толкова дълго, че тя се запита дали не бе изпаднал в някакъв транс. Свит на земята със стиснати юмруци, той се бе втренчил в пространството с блестящи от омраза очи.

Какво му бяха сторили?

Тогава тя осъзна нещо, което помогна на мислите ѝ да изкристализират. Ако той беше жесток, то това се дължеше на факта, че с него се бяха държали жестоко. Грубостта го бе направила груб. В него бяха останали само дивите животински инстинкти и когато нападеше, той го правеше колкото, за да се защити, толкова и за да причини болка. Но онова, което мразеше истински, не бе нито Саймън Уорнек, нито Джеси Флъд — беше самият той. Въпреки че може би не го съзнаваше, беше принуден да осъществи желанията на баща си и да се самоунищожи.

— Не се предавай, Люк — прошепна тя. — Точно това би искал Саймън. Не му *позволявай* да спечели.

В гърлото му заседна някакъв стон — нисък и дрезгав.

Постепенно, като си даде сметка, че е засегнала оголена рана, тя зачака мълчаливо и се молеше той да се подчини на чувствата си в

момента, но все пак знаеше, че не би посмяла да го насилва. Сега той беше като барут.

Ръката му се стрелна назад, сякаш би могъл да се овладее, като стегне тялото си. Вместо обаче да притъпи емоциите, това като че ли само ги усили. Той се сви подобно на ударен в стомаха човек и жилите на врата му изпъкнаха над внезапно стегналите се мускули. И тогава, точно когато изглеждаше, че борбата му може да продължи вечно и той никога няма да овладее бурята от емоции, Люк си пое дълбоко въздух и изруга, треперейки.

— *Копелета* — изстена той. — Шибани *копелета*.

За пълно изумление на Джеси той започна свирепо и несвързано да обвинява баща си и Джед Доусън. Запъвайки се, сякаш някой изтръгваше задавените думи против волята му, той описа мъченията, на които го бяха подлагали. Това беше пътуване в ада на миналото му, което бе толкова невероятно ужасяващо, че на Джеси ѝ се искаше да не го бе карала да го предприема.

Втренчен в земята, със стегнати лицеви мускули от разкъсващата го отвътре мъка, той разказваше откъслечни спомени. Но не го правеше заради нея, осъзна тя, дори не и заради себе си. Просто нямаше избор — така душата му се освобождаваше от отровата.

Говореше за опита на Доусън да го подчини чрез военна дисциплина и когато това не бе станало — чрез емоционален терор и физически мъчения. Описа как по заповед на Саймън домоуправителят го бе хранил насила, а след това го бе наказвал, че не може да задържи храната.

Но това беше само началото.

— Разпореждаше се с моя живот, сякаш бяхме във военен лагер. Караше ме да се упражнявам, докато не капнех, а после, какъвто беше егалитарист, ми даваше право на избор по отношение на „средствата за дисциплиниране“ — пръчка с издълбани в нея улеи или перфориран кожен каиш. Доусън и баща ми проповядваха еднаква философия — продължи той с толкова смазан от болка глас, че звучеше почти равно. — И двамата смятаха страха за морален недостатък дори у безсловесните животни. Един ден Доусън доведе вкъщи куче пазач — красива германска овчарка, с която направих грешката да се сприятеля, докато той я обучаваше. Доусън разбра и се вбеси. Насъска кучето

срещу мен и след като то не ме нападна, а се уплаши и легна на земята, Доусън побесня. Уби го.

— Господи — изпъшка Джеси.

Имаше и още и Люк го разказа.

— Той е бил чудовище — гласът на Джеси пресекна от възмущение. — Трябвало е да го пратят в затвора. *Трябвало е да го зароят жив* — съчувствието ѝ към Люк, спотаено дълбоко вътре в нея, лумна и излезе на повърхността пламенно и нежно. Знаеше, че са го мъчили, но само бе предполагала какво означаваше това. Страхът ѝ от него се изпари. Единствената ѝ мисъл в този момент беше да му помогне.

— Люк, съжалявам — тя пристъпи към него.

Той протегна ръка, за да я спре.

— Не — възпротиви се свирепо. — Искаше да го чуеш. Не съм свършил.

Сега вече цялото му тяло се тресеше, а гласът му беше ужасно дрезгав.

— Веднъж, когато бях на десет години и разочаровах Саймън за нещо глупаво и незначително, той реши да ми направи неизлично впечатление и ми разказа как е умряла майка ми. Накара ме да седна — сурово и бащински, сякаш ми правеше огромна услуга — и ми обясни, че майка ми започнала да деградира след моето раждане. „Не можеше да понесе мисълта, че е родила дефектно дете“ — каза ми той. И използва точно това определение — „дефектно дете“. Каза ми още, че майка ми се е самоубила заради мен, и че единственият начин да изкупя греха си пред Бога е, като се справя с детските си страхове и недостатъци.

— О, Люк... мили Боже.

Той потръпна и мускулите на челюстта му се стегнаха толкова силно, че Джеси си помисли дали няма да се скъсат. Сякаш нещо вътре в него се бе пръснало и сега той се бореше срещу океана от емоции. Но това беше битка, която не можеше да спечели. Сведе глава и опря ръка на челото си. Сълзите, потекли през скованите му пръсти и стичащи се надолу по бузите му, бяха неми и мъчителни и го освобождаваха от напрежение, което бе прекалено ужасно, за да бъде понесено от човек. Устните му мърдаха, сякаш се опитваше да изрече нещо, но думите излизаха накъсани и неразбираеми.

Очите на Джеси също се изпълниха със сълзи. Искаше да отиде при него, но не знаеше какво да направи или да каже. Как би могла да го утеши, щом очевидно той не желаше да я допусне до себе си? Този Саймън Уорнек, когото ѝ беше описал, твърде малко приличаше на отчаяно болния човек, за когото се бе омъжила, но едва ли можеше да очаква в момента Люк да ѝ повярва.

Най-сетне той се съвзе, като си поемаше дълбоко въздух. Влагата около очите му почти беше засъхнала, когато проговори:

— Господи — промълви той, все още свит на земята. Гласът му преградна от отвращение, когато осъзна какво се беше случило. — Що за патетичен идиот съм? Какво, по дяволите, правя?

— Не! — тя се ужаси, че отново ще обърне своя гняв срещу себе си. — Няма защо да се извиняваш. Боже мили, след всичко, което са ти сторили! Съвсем нормално е...

Той се изправи с усилие и отново си пое уморено въздух, сякаш бе замаян от невероятната сила на вътрешното си вълнение.

— Да, ама че зрелище, нали? Хайде да посещаваме това място на всеки десет години, за да мога да се направя на пълен глупак.

— Люк, моля те, недей. Не се иронизирай по този начин — тя пристъпи напред, като си даваше сметка колко отчаяно вероятно звучаха думите ѝ. — Няма да ти позволя — лицето ѝ беше горещо и пламтеше от решителност.

Той направи неуспешен опит да отметне тъмната коса от очите си и накрая му се наложи да я бутне назад с ръка, за да изгледа Джеси подозрително.

— Е, кажи ми, Джеси — обади се с дрезгав, но поомекнал глас. — Как смяташ да ме спреш?

Тя се обля в пот, като напълно съзнаваше, че всеки миг можеше да се обърне срещу нея. Сигурно отчаяно се опитваше да спаси малко гордост, нещо като лично достойнство, и тя не можеше повече да го унижава. Не можеше да го направи и все пак трябваше да му попречи да продължи да си причинява болка. *По-добре мен да нарани, помисли си.*

— Не знам как ще те спра, но ще го направя — рече тя. — Ако възнамеряваш да се саморазрушаваш, това няма да стане пред очите ми, копеле такова! Спасих ти задника, когато бяхме деца, Уорнек. Не ме карай да го правя отново.

Усмихна ѝ се неуверено, болезнено. В гласа му звучеше горчив сарказъм.

— Добре, както кажеш, нали ти си жената чудо.

Бризът се беше усилил и шумолеше в дърветата над тях с тих свистящ звук. Като се имаха предвид кошмарите, които това място пораждаше, сребрилата музика на вятъра създаваше покоряващо нежен контраст. Джеси копнееше да му позволи да я успокои, да я освободи от част от мъката, която чувстваше. Гърленият писък на чучулигата наблизко ѝ напомни за по-добри дни и по-добри времена за двама им.

— Ще се справиш ли? — не така искаше да прояви загрижеността си, но само това успя да изрече.

— Да се оправя? — думите прозвучаха така, сякаш не беше сигурен, че я е чул правилно. Косата му падаше над очите, като скриваше част от профила подобно на тъмна, пищна мантия, изпод която се подаваше единствено твърдата, тъжна извивка на устните му.

— Толкова съжалявам — призна тя. — Бих убила Джед Доусън, ако можех — в този момент тъгата, с която се опитваше да се пребори, я обзе с всичка сила. Не можеше да я контролира. Сълзите ѝ рукнаха и измокриха лицето и ръката, която вдигна, за да ги изтрие.

Чучулигата отново се обади самотно и сладостно. Когато писъкът замря, Люк пъкна ръце в джобовете на велуреното си сако.

— Джеси, не плачи — рече той дрезгаво, сякаш също се опитваше да се овладее. — Достатъчно лошо е и това, че аз се разпадам, за Бога. Не е нужно и ти да го правиш.

Тя протегна ръка, не особено сигурна защо го прави, освен че искаше да го докосне, а той изглеждаше толкова далече.

Тогавя Люк тръгна към нея и накуцването му беше видимо, болезнено. Би дала всичко, за да го освободи от това, от тромавостта на походката му, която непрекъснато нараняваше мъжката му гордост. Тя знаеше колко погрешно бе възпитан да се чувства по отношение на тялото си.

Люк Уорнек, помисли си тя и сърцето я заболя, докато го гледаше как осъществява трудния преход. Може би ние с теб сме хванати в някаква примка на съдбата и сме орисани да си причиняваме болка. Но аз не мога да не те обичам. Винаги съм те обичала.

Тогава тя се почувства сломена и пристъпи към него. Изведнъж всичко около нея изгуби очертания. Не усещаше земята под краката си. Не чуваше чучулигите, нито усещаше бриза. Вече не вървеше, а се носеше по земята, плаваше като роза в купа с вода. Сякаш някаква неразкрита природна сила я теглеше и нейният свят бе сведен до онази ярка точка от пространството, която я свързваше с него.

— Господи — прошепна Люк, когато тя стигна до него. Погледна я за миг, преди да я прегърне. Те буквално се вкопчиха един в друг, като се смееха и плачеха, яростни и радостни едновременно. Това, че бе в прегръдките на Люк Уорнек, беше лудост, но също така беше и неизбежно. Пулсът ѝ биеше ускорен до пръсване, а сърцето ѝ думкаше така, сякаш щеше да изскочи от гръдния кош. Усещаше силното пулсиране в гърлото на Люк там, където бе опряла главата си.

— Джеси, Джеси! — промълви той с трескав глас. — Какво е това? Какво става?

— Просто ме прегърни — помоли тя, притисна длани към меката кожа на велуреното му сако и се вкопчи в нея. Прегръдката им изглеждаше толкова несигурна, толкова преизпълнена с риск, че тя не смееше да помръдне извън обръча на ръцете му от страх да не наруши някоя важна сила на крехкото равновесие, така че отново да се окажат разделени. Искеше да отблъсне съдбата, за да останат в тази прекрасна примка колкото се може по-дълго, дори това да означаваше, че трагедията е неминуема.

Дъхът ѝ трепереше, когато той я целуна по косата.

— Правим онова, което трябва — прошепна тя.

И беше вярно, помисли си. Бяха си нанесли толкова непоправими рани, че може би това беше единственият начин да ги излекуват. Може би имаше някакъв небесен закон, който изискваше раните да бъдат лекувани от онзи, който ги е причинил.

Когато накрая се почувства достатъчно сигурна, за да се отдели за момент от него, тя вдигна поглед и двата образа на Люк Уорнек — на мъжа и на момчето — започнаха да се сливат в ума ѝ. Тъмна коса, тъжни очи, нежност и жестокост постепенно ставаха едно цяло. В живота на всеки се явява неизбежно един такъв незаменим човек, осъзна тя. Човек, който без особена причина означава всичко, целият свят. За нея това беше Люк.

Той взе ръцете ѝ, поднесе ги към устните си и затвори очи, сякаш се нуждаеше от един миг, за да се съвземе, а може би и да разбере. Джеси се опитваше с всички сили да се усмихва нормално, когато той отново погледна към нея, но онова, което последва, беше толкова неизбежно, колкото приливите, които се плискаха по брега на Халф Муун Бей. Той я поведе към легло от мека трева и евкалиптови листа, нашарено от слънчевите лъчи. Щом седнаха заедно на ароматния килим, чучулигите започнаха да пеят в дърветата над тях. Песента им беше толкова прекрасна, че Джеси не чуваше нищо друго. Изглежда, бяха обречени и на това — да се любят на мястото, където се бяха срещнали, където спомените пронизваха като остри стъкла, а вятърът шепнеше в дърветата като сребърна музика.

Пръстите му галеха лицето ѝ — нежни, успокояващи. Първото нерешително докосване на устните му я върна назад във времето и за момент те отново бяха деца, тийнейджъри, които си играят в окъпания от лунната светлина залив, изненадани от голите си тела. Беше прекрасно и подобно на сън, сякаш времето не ги бе докосвало.

И тогава той я върна в реалността с милувката си.

Мушна ръце в хлабавото деколте на селската ѝ блуза и бавно я смъкна през раменете ѝ, като ги покриваше с целувки. Джеси въздъхна възбудено и потрепери. Предчувствието за предстоящото удоволствие беше остро, едва ли не повече, отколкото можеше да понесе. Това беше кулминацията на девическата ѝ мечта — моментът, в който той започна да я люби и я докосна с такава нежност, че интимните части на тялото ѝ потръпнаха и се разтърсиха от желание.

Тя долови аромата на одеколона му, когато приближи глава към гърдите ѝ. Уханието на сандалово дърво ставаше все по-силно с покачването на телесната му температура и я омагьосваше с обещание за екзотични удоволствия, а допирът на хладните му устни към набъбналата ѝ плът предизвика тръпка, която беше силна като отразена в огледало слънчева светлина. Той възпламеняваше не само тялото ѝ, но и мислите ѝ. Вътрешно треперейки, тя си представи как я съблича чисто гола, притиска я с тялото си към земята и я обладава.

Вместо това той остави блузата като меко облаче малко над гърдите ѝ и започна да разкопчава едно по едно многобройните копчета по цялата дължина на полата, като разголваше краката ѝ — първо за очите си, а после и за ръцете и устните си. За миг, докато

разтваряше бедрата ѝ, тя пламна от желание да се покрие, да се скрие от него, което я накара да се предаде на милувките му още по-трогателно. И макар че всъщност не бе съблякъл нито една от дрехите ѝ, тя се чувстваше гола и красива, докато той галеше нежните и беззащитни части на тялото ѝ и шепнеше интимни думи до голата ѝ кожа.

А накрая, когато разтвори краката ѝ още по-широко и нежно навлезе в нея с устни и език, тя извика от изненада и вътрешно се сви от екстаз. Полудя от насладата, която ѝ доставяше, парализирана от учудване, че фантазиите ѝ се осъществяват толкова бързо и експлозивно. Но някак си страстното освобождаване на енергия я остави неудовлетворена. Остави я трепереща, желаеща го отново и отново.

— Тялото ти е красиво — промълви тя след малко, докато той събличаше собствените си дрехи. Бе настояла да го направи и го гледаше и му се възхищаваше със страстен поглед и обожаващи го пръсти. Топлината на кожата му я успокояваше и възбуждаше, а паяжината от белези по гърба му я разтърсваше до сълзи. Как са могли да го нараняват по този начин?

— Бих ги убила, ако можех — изстена тя.

— Джеси...

— Обичам те.

Думите се изплъзнаха в мига, когато телата им се съединиха. Джеси не беше сигурна кой ги бе казал. Знаеше само, че се разтапя от щастие. Сякаш той проникваше едновременно в тялото и в душата ѝ. Беше си представяла, че ще е красив и ще го усеща като гореща светлина, която се движи вътре в нея. Всичко това го имаше, но имаше и повече. Той беше нейната душа. Силата му се излъчваше от самия ѝ център и се превръщаше в единственото светло нещо в живота ѝ.

Провикванията на чучулигите започнаха да звучат натрапчиво, когато Джеси зарови ръце в гъстата му коса и го привлече към себе си. Високо в дърветата, прехвърквайки от клонче на клонче, птиците сякаш ѝ изпращаха предупреждения. Но Джеси не ги чуваше. Желаше всичко това прекалено силно.

Все по-дълбоките тласъци на твърдото му тяло и бавния чувствен танц, който любещите се тела играеха, предизвикваха вълни от възбуда. Те се разливаха из нея като треска, която бавно върви към

кулминацията си. С разгорещаването на любовните звуци и мириса на телесни сокове страстта обхвана цялото ѝ тяло. Притисната към ароматната трева от тежестта му, тя прослави дивото удоволствие на едновременното им достигане до върха и чудото на женското и мъжкото начало, неразлично твърдо и меко.

Прослави и факта, че беше той.

Най-накрая, Люк...

Любовта обхвана сърцето ѝ, както огънят сухо дърво. Сълзи опариха очите ѝ и сладостният страх да не го загуби се вкопчи в нея. Така и не бе успяла да се възстанови от любовта си към него. Нито от загубата му. Споменът все още болеше. Не можеше отново да мине по този път. *Не можеше*. И въпреки това ѝ се струваше невъзможно да обича този мъж без болка.

Страстта ѝ се примеси със страдание, което я разкъса и я накара да изпъшка, а същевременно я изпълни с усещането за дива, неизразима красота. Докато треската се бе устремила към кулминацията си, тя се вкопчи в него, като викаше името му и го молеше да не спира, никога да не спира! Той я притисна още по-силно към себе си, покривайки с целувки пламналото ѝ лице, после я залюшка нежно, докато кризата отмине.

Беше такова страстно блаженство.

Беше всичко, за което бе мечтала...

И след това изведнъж мечтата изчезна. На нейно място се появи кошмарът.

Люк започна да трепери неконтролируемо над нея, като я притискаше към земята с физическа сила, която я обърка. Тя се надигна достатъчно, за да произнесе името му, но тялото му се притисна страстно към нейното и той, изглежда, не я чу.

Не ме оставяй! Никога не ме оставяй!

Джеси замръзна вътрешно и се почуди дали не полудява. Люк ли беше проговорил? Наистина ли беше казал тези думи?

Не, недей! Един познат вик прониза паметта ѝ, но не той крещеше сега, а тя. *Спри! Аз не съм...* И тогава изведнъж разбра, че тя викаше, и че трябваше да го накара да спре! Беше отчаяна, но думите ѝ се изгубваха, задушени в стегнатото от спазми гърло. И когато се опита да го отблъсне, той хвана ръцете ѝ и ги притисна към земята, улавяйки

я като в капан под себе си. В разгара на кулминацията той я притегли в ръцете си и грубо я прегърна.

— Пусни ме! — изпъшка тя, но той не можеше или не искаше да я чуе. Беше притисната към гърдите му, неспособна да се освободи, неспособна да диша. И преди той да свърши, тя се върна назад във времето към нощта, в която бе умрял Ханк Флъд.

— Джеси, какво има? — попита Люк, пусна я и се вгледа в нейното придобило пепеляв цвят лице. — Какво се е случило?

Тя се беше вдървила в ръцете му, беше станала неестествено неподвижна. Сега писъците вътре в нея бяха оглушителни. Сърцето ѝ биеше толкова отчаяно, че тя се боеше да не се разпадне на части, ако направи нещо повече от това да поклати глава.

— Какво има? — настоя той. — *Джеси...* — взе главата ѝ в ръце и нежно я разтърси, изтръгвайки я от спомените.

— *Аз бях* — промълви тя. Жестока тръпка прекъсна останалото, което би могла да каже.

— Какво означава това, че си била ти? — привлече я към себе си, а пръстите му се забиваха в лицето ѝ. — За какво говориш, Джеси? Какво се е случило?

— Ти не знаеше, че съм аз! — тя не можа да продължи, но вече не беше и необходимо. Люк я бе пуснал и се беше привдигнал, като я гледаше втренчено, с изписан в погледа ужас. Беше си спомнил, осъзна тя. *Само че бе мислил, че е изнасилил Шелби.*

---

[1] Известен герой на Мики Руни в сантиментални комедии на нравите от края на 30-те години, които въздигат добродетелите на обикновения семеен живот. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— О, моля те, Боже — прошепна Люк, като се взираше в преbledнялото, горчиво изражение на жената под себе си. На бузата ѝ играеше мускулче, а деликатните сини венички на долния клепач сякаш трепереха. — Не си била ти, Джеси. Не би могла да си ти. Невъзможно е.

Никога не би могъл да обърка двете жени. Шелби по онова време беше на деветнадесет години, по-възрастна от него с повече от година. Беше тайнствена, страстна и опитна в секса, Джеси беше дете, едва шестнадесетгодишна, и почти не можеше да разговаря с момче, без да се изчерви. Не би могъл да направи такова нещо с Джеси. В онези дни тя никога не бе предизвиквала у него похотливите, сладни чувства, които предизвикваше Шелби. Той се държеше с нея закрилчески, братски.

— Отговори ми, за Бога. Ти ли беше в онази нощ? — протегна ръка да я докосне, но тя се отдръпна.

— А ти кой си мислеше, че е?

Люк се поколеба, като не беше сигурен какво да мисли.

— Не знам. Предполагам, че успях да се самоубедея, че е било сън — див, пиянски сън за Шелби, предизвикан от прекалено многото алкохол и удара по главата. Имах мозъчно сътресение, Джеси. Бях си изгубил ума. Не знаех коя е жената. Не знаех дори кой съм аз...

— Аз бях — каза тя тихо. — Аз, дяволите да те вземат.

— Любили сме се?

— Не сме се любили. Онова не беше любов.

Той все още беше между разтворените ѝ крака, все още в тялото ѝ и я погледна невярващо. Сърцето му се беше свило и всеки удар му причиняваше болка. Малкото, което си спомняше от съня си през онази нощ, беше смущаващо мрачно. Може би бе успял да се убеди, че не е истина, защото не желаше да повярва, че е способен да бъде толкова груб с жена. Онази нощ беше изпълнен с болка — немислима, сляпа, варварска болка. Шелби не само го бе зарязала, тя буквално го

бе унищожила и смазала с бруталния си отказ. И тогава Ханк Флъд беше направил грешката да се сбие с него. Гордините на унижения, на огнена омраза и сподавен гняв бяха експлодирани. Люк искаше да убие някого.

— Пусни ме да стана — изпъшка Джеси, като се опита да се измъкне изпод него.

— *Не* — той сложи ръка върху гърдите ѝ. Беше по-скоро рефлекс, отколкото съзнателно движение. Мигове преди това тя се притискаше към него, шепнеше и стенеше, а сега беше леденостудена и далечна като в нощта, когато го бе заплашила с беретата. Имаше ужасното усещане, че тя ще изчезне напълно, ако я пусне. Губеше я и все още не разбираше защо. Нищо не разбираше. Те току-що се бяха намерили отново.

— Тогава поне...

Тя се опита да издърпа долната част на тялото си и той моментално се подчини, като се отдръпна. С бързи, ловки движения освободи блузата ѝ, покри краката ѝ с полата и после закопча панталона си. Усети как през нея премина ужасна тръпка, но остана там, където беше, притискайки я с тежестта си. Не можеше да я пусне, не и така.

— Никога не ми каза, че си била ти — рече той. — Дори и след това. Защо?

— Мразех те.

Тя се обърна настрани, като отказваше да го погледне, но изписаната върху профила ѝ болка се впи в него, сякаш бе хищна птица. Това не можеше да се скрие. Устните ѝ бяха стиснати и ужасно тъжни. Лицето ѝ бе изпоцапано и обляно в сълзи.

— Разкажи ми какво се случи — той отслаби хватката си, но притисна рамото ѝ. Меката ѝ гръд подпираше вътрешната част на ръката му и тя потрепна, давайки му да разбере, че дори и този случаен допир за нея е мъчителен. — Какво се случи, Джеси? Не си спомням.

— *Изнасили ме* — прошепна тя.

Почувства се така, сякаш го бяха изритали в стомаха. Прииска му се да я пусне, да я освободи и да я остави да избяга, каквото безспорно бе желанието ѝ. Тогава и на двама им нямаше да се налага да обсъждат мрачната история, която се разкриваше пред тях. Но не можеше да я остави да изчезне. Изпитваше към нея чувства, които току-що бе

започнал да проумява — дълбоки и объркани чувства, родили се още когато бяха деца и които сега вземаха друга насока със зашеметяваща скорост и сила.

Все още не бе започнал да си изяснява тези чувства, а дори и те да не бяха толкова объркани, пак съществуваше дългата история помежду им, по византийски усложнената връзка между двете им семейства — плетеница от секс и смърт, от тайни и предателства. Не можеше да я остави да си тръгне, защото тя е била там в онази нощ. Тя помнеше. Джеси Флъд знаеше всички отговори на загадките, които го измъчваха.

— Трябва да знам какво се е случило — рече той. — Всичко, което можеш да ми кажеш.

Главата ѝ отскочи назад и тя се втренчи в него като подплашено животно.

— Не очакваш да говоря за това, нали?

— Напротив, очаквам, по дяволите — настоя тихо той, като се опитваше да не обръща внимание на стреса, от който цялата трепереше. Това изискваше невероятно усилие на волята, но тя току-що го беше обвинила, че насила е правил секс с нея. Ако наистина го бе извършил, значи беше способен на всичко, дори и да убие Ханк. Не искаше да причинява повече болка нито на нея, нито на себе си, но трябваше да знае.

— Защо дойде в къщичката онази нощ? — попита той. — Не би могла да знаеш, че съм там.

Джеси замълча под него, затвори се в себе си и ѝ се прииска да можеше да избяга някъде, където той няма да е в състояние да я открие. Вече нямаше никакъв смисъл да крие истината. Беше я използвала като оръжие. Искаше да го нарани и бе успяла, но на каква цена? Подозренията му бяха събудени. Сега нямаше да я остави, докато не узнаеше тази истина. Щеше насила да я накара да преживее отново онзи кошмар.

Е, тогава кажи му, помисли си безразсъдно тя. Вече знае какво се е случило. Кажи му и как се случи. Разкажи му какво безсърдечно копеле е.

Накрая започна горчивия разказ за онази нощ.

— Върнах се вкъщи точно след като с Ханк се бяхте били. От Шелби узнах, че си бил ранен и си потърсил убежище, така че тръгнах

да те открия.

— Ами Ханк? Жив ли беше или мъртъв, когато се прибра?

— Според Шелби — мъртъв. Повярвах на думите ѝ.

На Люк дъхът му секна от чутото и това достави на Джеси мрачно удоволствие. Не му хареса. Добре. Защото това беше само началото. Имаше още толкова много.

— И когато ме откри в къщичката, бях загубил съзнание, така ли? — попита той.

— Да, отначало си помислих, че и ти си мъртъв. От раната на главата ти течеше кръв и беше почти леден. Намерих някакви одеяла и когато те завих, ти се събуди име замоли — умоляваше ме — да не си тръгвам.

— Знаех ли коя си?

— Мислех си, че знаеш. Иначе не бих останала. Вече ме бе наранил достатъчно, след като ме измами със собствената ми сестра.

— Нарекох ли те по име? — попита той.

Не, копеле такова, нито веднъж. Гърлото ѝ се сви от болка.

— Беше ранен, посинял от студ. Ако не бях останала, щеше да замръзнеш — тя продължи, без да отговори направо на въпроса му. Той бе изпаднал в делириум, губеше съзнание и отново идваше на себе си. Бе поискала да отиде за помощ, но той не желаше да я пусне и накрая заспаха така.

— И когато се събудих? — попита Люк, като я гледаше изпитателно.

Тя наведе сърдито глава, избягвайки интимността от срещата на погледите им. Ставаше все по-трудно и по-трудно да продължава.

— Не така стана — рече с изтънял глас. — Събудих се от целувките ти и от това, че ми говореше колко отчаяно се нуждаеш от мен. После всичко се случи толкова бързо. Преди да разбере какво правиш, вече бе станало прекалено късно. Ти вече беше...

Вътре в теб? Зададе въпроса с очи. Но когато заговори, я попита друго — единственото, на което тя не можеше да отговори напълно искрено.

— Опита ли се да ме спреш?

— Да — едва изрече думата. Вратът ѝ пламна. Наранена беше много повече гордостта ѝ, отколкото плътта ѝ. Това беше истината — поне онази част от нея, която той някога щеше да чуе. В болезненото

си състояние не би могла да понесе унижението да признае, че отначало бе искала да правят любов, че бе мечтала за това от нощта, когато се целунаха в окъпания от лунна светлина залив. Когато се бе събудила до него през онази нощ, бе усетила приказната топлина на устните му върху шията си. Бе я привлякъл към себе си, като галеше косата ѝ и стенеше от желание. Страстта му беше събудила собствените и незадоволени желания. Огънят му я беше разтопил... докато не изговори чудовищните думи, които тя никога не успя да забрави.

Да, тогава го бе помолила да спре! Господи, умоляваше го, но той се намираще в капана на някаква ужасна халюцинация. Мислеше си, че е с Шелби, и нищо друго нямаше значение. Джеси трябваше да повярва, че той не е знаел, че е отнел девствеността ѝ и е разтърсил издъно шестнадесетгодишното момиче. Трябваше да го повярва, иначе наистина следваше да го убие, когато ѝ се бе удал случаят.

— Джеси...

Студена като лед, тя срещна изучаващия му, мрачен поглед. Искаше той да разбере каква непоносима болка ѝ бе причинил, та дори да бе само частица от нея.

— Да — отвърна тя. — Опитвах се да те спра. Молих те да спреш.

— Но аз не спрях, това ли искаш да кажеш? Принудил съм те, изнасилил съм те? Защото, ако е така, не трябваше ли да се оплачеш в полицията, за да ме арестуват? Може спомените ми от онази нощ да са смътни, но едно нещо знам със сигурност. Жената в съня ми искаше да се любим — тя беше страдна. Не направи никакъв опит да ме спре, докато...

Той се поколеба и на лицето му се изписа объркване, сякаш изведнъж бе започнал да разбира какво се бе случило през онази нощ.

— Докато не ѝ каза, че я обичаш и искаш бебето? — прекъсна го Джеси с тих и яростен глас. — Докато не я нарече с погрешното име, нали? С името на *сестра* ѝ? Господи, Люк, аз ти крещях, борих се с теб, направих всичко, за да те накарам да разбереш, че не съм Шелби! Но ти беше полудял. Притискаше ме, сякаш се опитваше да докажеш нещо, сякаш смяташе да ме принудиш — или да принудиш жената, за която ме вземаше — да ти отвърне. Да, Люк, така е! Според моите разбирания това си беше изнасилване!

— Божичко — изпъшка той. Отдръпна се назад да я погледне и на лицето му едновременно се появиха недоверие, вина и разкаяние. Челюстта му се стегна, сякаш искаше отчаяно да изрази нещо. И после, очевидно неспособен да намери думите, се премести по-далече от нея, застана с отпуснати рамене.

Джеси се извърна настрана. Каквото и да кажеше той, нищо не би могло да заличи опустошителните последици от онази нощ. Гласът му отекваше натрапчиво в нея като крясъците на птиците над тях. *Не ме напускай, Шелби* — молеше дрезгаво той. — *Обичам те. Искам това бебе.*

До онзи миг Джеси не бе знаела, че сестра ѝ е бременна. Беше се опитала да отблъсне Люк, но той се държеше като луд. Притискаше я, сякаш това беше единственият начин, по който щеше да ѝ попречи да си отиде, сякаш можеше да я накара да признае, че го обича. И ако нещо правеше нещата безкрайно мъчителни, то беше, че тя — Джеси — наистина го обичаше. Или поне го бе обичала до този момент.

Сега, потънала в мълчание, тя се опита да прогони случилото се от ума си. Трябваше да се съсредоточи върху едно-единствено нещо — да оцелее след това изпитание. Ако успееше да се овладее, ако намереше сили да се изправи, може би щеше да се махне оттук, от него. Надигна се до седнало положение и усети ръката му на рамото си.

— Чие дете е тя? — попита Люк.

Сърцето ѝ изстина. Това беше въпросът, от който се ужасяваше. Опита се да се отскубне от него, но той не я пускаше. С въздишка на разбиране хвана китката ѝ и я накара да го погледне.

— Мел? — гласът му спадна и се превърна в дрезгав шепот. — Мое дете ли е, Джеси? Наше ли е?

Нямаше сили да се бори с него, а той очевидно беше напрегнат до краен предел.

— Кажи ми — настоя, като стискаше болезнено китката ѝ.

— Не! Ти ми обеща, че ще приемеш каквото и да ти кажа за бащинството на Мел. Обеща, че ще се откажеш от разследването. Така се споразумяхме!

— Това беше, преди да разбере, че с теб сме се любили.

Тя се отскубна от него и скочи на крака, като се тресеше от гняв.

— За Бога, Люк, не сме се *люб*или. Аз бях на шестнадесет години, отчаяно влюбена, а ти ме унищожи! Не е ли достатъчно? Изнуди ме да се омъжа за теб, заплашваше ме да завладееш компанията. Какво ми остана, освен Мел? Сега смяташ да унищожиш и онова, което съществува между нея и мен ли?

Той понечи да стане, но после отново се отпусна победен, сви се в себе си с ужасен стон, сякаш сърцето и дробовете му, и всички останали вътрешни органи бяха рухнали. Като че ли дори не я чу, когато тя се обърна и си тръгна.

Същия следобед след дълъг и мъчителен разговор със себе си Люк замина за Сан Франциско. Това беше един от най-опустошителните дни в живота му. Признанието на Джеси го зашемети. Възможността Мел да е негово дете и какво щеше да прави, ако излезеше вярно, го занимаваше през цялата останала сутрин. Накрая само едно нещо го възпря да не продължи да настоява за истината. Беше си дал сметка колко много мъка вече е успял да причини.

Като че ли не беше достатъчно, че бе изнасилил шестнадесетгодишно момиче, а бе сторил и греха да накара Джеси да разкаже с подробности за унижението си. Съмняваше се, че някога ще забрави болезнената мъка в очите ѝ, докато му разказваше какви думи бе изрекъл през онази нощ. Не, не можеше да ѝ причинява повече болка. Дори да беше баща на Мел, сигурно нищо хубаво нямаше да последва, ако го докажеше. Само щеше да обърка живота на малкото момиченце. И на свой ред да съкруши едно дете.

Опитал бе да се извини на Джеси, преди да замине, но се почувства като пълен глупак. Думите изглеждаха безнадеждно неподходящи. Единственото му оправдание беше раната в главата и пиянското вцепенение, което го правеше още по-голямо копеле. Можеше ли да очаква да му прости, защото не бе знаел какво прави и с кого го прави? Това, че я бе сбъркал със сестра ѝ, изобщо не го извиняваше. Към болката се прибавяше и обида.

Не можеше да промени случилото се, но като излезеше от живота на Джеси и на Мел, поне щеше да предотврати да не става източник на още болка. Желанието му да си отмъсти на Саймън беше

толкова силно, че и за миг не се бе замислил кого може да нарани, като принуди Джеси на брак против волята ѝ. Той все още мразеше паметта на баща си. Това не се бе променило, но си даваше сметка, че причинява болка на невинни хора, като ги хвърля под колелата на премазващите си мании. Чувстваше се уморен и засрамен.

Когато вкара мерцедеса в тесния гараж на Франклин Стрийт, не се виждаха туристи, водени от хората на историческото дружество. В кехлибарената светлина на залеза тихият, пуст жилищен район създаваше усещането за дълбока самота. Пое си с пълна гръд въздух с чувство на тъга, но също така изпитваше и примирение със съдбата си и известно спокойствие на духа. Бе взел важно решение. Щеше да даде на Джеси онова, което тя искаше.

— Чук, чук.

— Няма никой вкъщи — отвърна рязко Джеси, съсредоточавайки се върху статията, която пишеше за градинарския отдел на „Халф Муун Бей Монитор“. Позна по гласа кой стоеше на прага на кабинета ѝ и вече бе решила да не обръща внимание на неканения посетител, но все още не искаше Мат Сандъски да го разбере. През последните дни не беше в настроение да прощава, особено когато се отнасяше до противоположния пол.

— Още ли съм персона нон грата тук? — попита Мат и влезе в стаята.

Джеси се завъртя и вдигна вежди:

— Предполагам, че си дошъл да видиш Шелби. Тя е навън край басейна като добра баракуда^[1].

Мат се намръщи и после се усмихна.

— Безпокоях се. Не отговаряш на обажданията ми.

— Няма защо да се безпокоиш. Не исках да разговарям с теб — всъщност, изглежда, едно от малкото постоянни неща в живота ѝ напоследък беше гласът на Мат записан на телефонния секретар. През двата дни след срещата си с Люк едва се бе съдържала да не вдигне слушалката. Толкова отчаяно се нуждаеше от съчувстващ слушател.

Сега, като гледаше как Мат току оправя възела на вратовръзката си, Джеси реши, че се е пържил на огъня достатъчно дълго. Изглеждаше направо стерилно чист в двуредния костюм на едри

райета, но ако продължаваше да подръпва връзката си и да се поти, съвсем скоро на нищо нямаше да прилича. Отново.

— Какво те води насам? — попита тя.

— Гил Стретън ми се обади. Очевидно и той не е могъл да се добере до тебе. Има доста удивителни новини, Джеси. Гил твърди, че Люк се е свързал с него и желае да ти даде развод. Никакви спънки, никакви условия, напълно ще бъдеш свободна. Дори се е съгласил Гил да уреди нещата от името на двама ви.

— Развод? — Джеси се почувства така, сякаш вратичката на капана, в който беше хваната, се бе отворила. — Но аз не съм искала развод.

— Сега няма и да ти се наложи — Мат сви рамене с почти момчешка радост. — Доволна си, нали? Според мен направо ти пада от небето.

— От небето... — Джеси не можеше да осъзнае чутото. Би трябвало да е щастлива или най-малкото да изпитва облекчение. Но не беше така. Чувстваше се обърквана и странно съкрушена. Като че ли ѝ бяха отнели нещо, като че ли губеше всичко, което придаваше смисъл на съществуването ѝ — миналото с неговите мъки и радости.

— Това няма да реши финансовите затруднения на компанията, но поне ще пресече заплахата от страна на Люк — бърбореше Мат. — И, разбира се, по отношение на теб, да не говорим за Мел.

— Да, разбира се — Джеси се изправи и отиде до прозореца. Погледна към басейна, където Мел гордо показваше на Джина и Роджър каква плувкиня е. Шелби се намираще във водата с Мел в качеството си на официална треньорка и изглеждаше неприлично бляскава и прекрасна в ослепително белия изрязан бански. Трябваше да опита с гимнастиката на Джейн Фонда, разсеяно си рече Джеси, после мислено поклати глава. Можеше да тренира цяло хилядолетие и въпреки всичко никога нямаше да има стегнатото тяло на Шелби.

Защо се чувстваше толкова зашеметена от това, че Люк искаше развод? Нали точно такава беше желанието ѝ? Поне такава трябваше да е. И все пак се чувстваше изгубена като бутилка с послание, носеща се из открито море. Щеше ѝ се да се хване за нещо, което да ѝ послужи за котва, да се вкопчи в него...

— Джеси? Не си разстроена, нали?

— Не — отвърна тя и си пое въздух. — Просто не очаквах, че Люк ще бъде толкова отстъпчив.

Мат се приближи и застана до нея.

— Това само доказва, че все пак има Бог, нали?

Джеси кимна. Жизнерадостният му ентусиазъм я накара да се почувства още по-празна поради факта, че не можеше да го сподели. Не знаеше как да отвърне на новината и на настроението му. В опита си да запълни празнината тя насочи вниманието си към настървеното безстрашие, с което Мел плуваше под вода.

— Бива си я, нали? — погледна към Мат и се учуди, че той се изчерви. — Имам предвид Мел. Тя е добра малка плувкиня.

— О, да! Така е.

Известно време и двамата гледаха мълчаливо, после Джеси се улови, че се пита какво ли чувства Мат към Шелби, освен очевидното сексуално привличане. Надяваше се, за негово добро, да не е нещо повече. Не беше нито достатъчно немоощен, нито пък достатъчно як за Шелби. Въпреки че беше прехвърлил четиридесетте и беше разведен, Джеси знаеше, че не излиза с жени, особено пък с баракуди като сестра ѝ. През последните няколко дни дори се бе питала дали е достатъчно силен, за да ръководи „Уорнек“. Може би се дължеше на мрачното ѝ настроение.

— Никога не съм виждал Мел толкова възбудена, колкото е сега при мисълта, че ще бъде в плувния отбор — каза Мат. — За нея това е цел, към която се стреми, не мислиш ли?

— Ами да, но... — Джеси се канеше да изтъкне всички причини, поради които Мел не би трябвало да мисли за плувния отбор, но откри, че не може. Скръсти ръце и се загледа в лудориите на Шелби и Мел. *Почувства се толкова самотна, като ги гледаше. Сякаш отново беше дете, мърлява аутсайдерка, която няма с кого да играе.* Може би щеше да е много по-доволна от напредъка на Мел, ако на Шелби не се падаше такава важна роля в него. Вероятно трябваше да бъде благодарна на сестра си, но се тревожеше за всичко друго, в което Шелби можеше да повлияе на Мел. Вече виждаше признаците на обожание у детето. То беше очаровано от красивата си леля, наблюдаваше я с изострено внимание и имитираше грубите и шеги и дрезгавия смях. Джеси приемаше, че до известна степен ревнува, но също така беше и загрижена.

Постепенно Джеси си даде сметка, че Мат Сандъски я наблюдава.

— Какво има? — попита смутено тя.

— Ти плуваш ли?

Беше съвсем естествен въпрос, но Джеси се усети, че влага друго съдържание в него. Дали нямаше предвид, че трябва и тя да се отдаде на плуването, ако не иска напълно да загуби дъщеря си? Вече бе мислила за подобна вероятност и това доста я бе разтревожило. Чувстваше се напълно безпомощна, а тя не знаеше какво е безпомощност, освен ако не ставаше дума за Люк и за детето. Мел беше единственото, което ѝ бе останало сега. *Още една причина за Шелби да се опита да открадне сърцето на дъщеря ѝ*, помисли си Джеси.

Но напрегнатият поглед на Мат ѝ даде да разбере, че нямаше предвид нито Мел, нито Шелби. Мислеше за нея.

— Само се опитвах да си те представя в бански — рече той.

Изненадана, Джеси погледна надолу към широката си черна блуза и черни дънки.

— Няма защо да казвам какъв ще е цветът.

И двамата се засмяха.

— Не харесваш ли черно? — попита го тя с престорено учудване.

— Черното бельо е прекрасно — призна Мат и леко се изчерви.

Джеси усети как трепва от изненада, когато той се пресегна и докосна ръката ѝ. За миг, докато пръстите му я потупваха, тя се замисли какво ли би било да е омъжена за Мат Сандъски и си даде сметка, че никога дотогава не ѝ бе хрумвало. Той беше мил, грижовен и тя беше истински привързана към него. Между тях обаче липсваше искрата, а може би това беше истинска благословия. Можеше да живее с мъж, който не караше вътрешностите ѝ да се свиват на топка. Можеше да живее с приятел.

Вдигна очи, срещна настоящия син поглед на Мат и се усмихна.

Долитащите откъм басейна смях и викове болезнено и мило контрастираха с тишината помежду им.

— Какво ще правим с развода, Джеси? — попита накрая Мат и стана сериозен. — Да предам ли на Гил Стретън да започне да урежда формалностите?

Разводът. Усмивката на Джеси се стопи.

— Ох, ох, хуубава пица — рече Мел и целуна пръстите си при вида на сочния резен с моцарела^[2], лук и пикантни кръгчета чушки.

— Добре го каза — съгласи се Шелби, която държеше едно претрупано парче над главата си така, че разтегленото като конец парче кашкавал увисна над устата ѝ.

Всички се разсмяха, когато парченце кашкавал, чушка и сос падна върху лицето ѝ.

— Ама че лайнарска работа — измърмори тя и избухна в смях, докато бършеше изцапаното си лице.

— Как е лайно на италиански? — запита се на глас Мел.

— Мел — предупреди я Джеси.

— Аз знам! — похвали се Роджър Меткълф. Портиерът измъкна химикалка от дънковото си яке, надраска нещо върху салфетка и я вдигна да видят всички.

— Лайнорони?

Джина възкликна отчаяно.

— *Ti sei bevuto il cervello?* Да не ти е изтекъл акълът? — попита го тя.

Шелби се задави с кашкавала, а Мел се изкикоти силно, оценявайки езикотворческия опит на Роджър с петица по десетобалната система.

— Не окуражавай дяволчето — рече Джеси, измъкна салфетката от пръстите на Роджър и я мушна в джоба на пуловера си.

— Лайнорони не звучи зле — изрази мнението си Мел. — Но мисля, че предпочитам лайнола. Или може би някакъв вариант на аку?

— *Мелл* — замоли я Джеси. — Не на вечеря.

— Ама че устичка има това дете — въздъхна безпомощно Джина, после хвърли поглед по посока на Шелби. — Сега виждам от кого я е наследила.

— Като стана дума за вечеря... — Роджър посочи последното парче пица на подноса. — Някой ще го вземе ли?

Разнесе се хорово не и всички останали от компанията се заоплакваха и запъшкаха, че не могат да сложат залък повече в уста. Джеси изпъшка с останалите, сигурна, че никога вече няма да хапне

пица с чушки. Вечерята беше идея на Мат. Бе събрал хората от „Ехо“, включително Джина и Роджър, и ги беше закарал в един малък италиански ресторант на централната улица. Джеси подозираше, че Мат празнува решението ѝ да се разведе, въпреки че не го бе казал. Когато накрая бе взела това решение, тя се ръководеше от непосредствената защита, която то щеше да осигури на компанията и на дъщеря ѝ. Въпреки че основните проблеми оставаха. Може би щеше да постъпи по друг начин, ако това засягаше само нея, но не беше така.

Сега се чувстваше благодарна на Мат, че предложи да отидат на пица. Прекарваха доста приятно, като се изключеше фактът, че Шелби не изглеждаше много доволна от вниманието на Мат към сестра ѝ. Всъщност пиеше непрекъснато през цялата вечер и ги гледаше ядно, сякаш се готвеше за битка.

— Още вино? — обърна се Мат към Джеси. Напълни нейната и своята чаша, после поднесе каната със сухо червено „Кианти“^[3] на другите желаещи.

— Подай я насам — рече Шелби.

— Какво ще кажете да дадете малко вино и на мен, *per favore*? — подхвърли Мел, докато си предаваха каната. Потропа с ножа по празната си чаша за безалкохолно.

— Разбира се, малка италианска пияница! — Шелби си наля пълна чаша, като се смееше, после се обърна да сипе и на Мел. — *Cin, cin!* — рече тя.

— Не съм съгласна, Шелби — гласът на Джеси беше тих, но настоятелен и привлече вниманието на почти всички на масата. — Мел няма нужда от никакво вино.

— Шегуваш се, разбира се — без ни най-малко колебание Шелби сипа от виното в чашата на Мел.

— Съвсем не — увери я Джеси, като се бореше със силното си желание да измъкне каната от ръката на сестра си и да я излее върху главата ѝ.

— Мамооо — изстена Мел. — Децата в Италия пият вино всеки ден. Това е семеен обичай.

— Тук не е Италия, Мел. И ти страдаш от алергия.

— Онова, от което Мел страда — намеси се Шелби, — се нарича дяволски досадна майка. Поотпусни се, Джес, малко вино няма да ѝ

навреди повече, отколкото ѝ навреди досега плуването. Не отглеждаш екзотична орхидея. Отглеждаш дете.

— И ти си експертът, нали?

Шелби се изчерви и вдигна чашата си.

— Ще се учудиш колко много знам. Хващам се на бас, че всички на тази маса имат по някаква пикантна тайна. А ти най-вече, нали, сестричке?

Напрежението се покачи до върха по десетобалната скала. Джеси замълча. Даваше си сметка за скритата заплаха в думите на Шелби, но не това я бе спряло. Не беше любителка на публичните скандали. Нямахше да се разправя със сестра си пред никого, макар че на Шелби това би могло да ѝ хареса. Щом се приберяха обаче вкъщи, щяха да си изяснят отношенията. *Шелби можеше да разчита на това.*

Джеси потропа силно на вратата на сестра си и изчака за миг, преди да завърти дръжката. Дрехите на Шелби лежаха захвърлени върху един стол, а от компактдиска се носеше измъченият глас на някакъв нов поп певец на балади. Откри Шелби в банята да се оглежда напрегнато в огледалото на шкафчето с лекарства и да почиства ослепително белите си козметично съединени зъби.

— На мен ми изглеждат достатъчно остри — отбеляза Джеси.

Шелби въздъхна дълбоко и спря да се занимава с онова, което вършеше. Обърна се към Джеси с изражение, което беше усъвършенствала напълно — това на абсолютна досада.

— Предполагам, че е заради виното, нали? Господи, Джес, *такава* провинциалистка си. Няма нищо чудно, че детето предпочита мен.

На света имаше само още един човек, освен Люк Уорнек, който можеше да я накара да освирепее, и това беше Шелби. Нямахше значение, че сестра ѝ беше с три инча по-висока. Нямахше значение, че Шелби спортуваше със страстта на религиозен фанатик и беше в по-добро физическо състояние. Безгрижната жестокост на по-голямата ѝ сестра беше непросима. Тя жилеше като камшик и припомняше на Джеси всички унижения, които бе изтърпяла от Шелби.

— Никога няма да разбере какво вижда Мат в тебе — измърмори Шелби и отново насочи цялото си внимание към почистването на

зъбите си. — Освен парите.

— Аз пък се чудя какво вижда в тебе? Освен устата.

Шелби хвърли на Джеси поглед, в който се четяха едновременно отегчение и презрение.

— Ще се караме ли? Това ли е целта? Защото наистина в момента нямам време, *окей*? Много съм заета.

Тя метна по Джеси парченце използван конец за зъби и мократа нишка я улучи в лицето и залепна на бузата ѝ.

Джеси направи гримаса и пламна от гняв, докато отлепяше отвратителното лепкаво нещо от кожата си. Като дете беше търпяла обидите на Шелби, защото нямаше друг избор. Шелби беше по-голямата и по-силната, а имаше и подкрепата на Ханк. Но вече не бяха деца и Ханк си бе отишъл с цялата своя грубиянска слава. Всеки побойник трябваше някой ден да опита справедливостта на училищния двор, реши Джеси. А Шелби отдавна си го просеше. Още едно такова хитро движение и сестра ѝ щеше да вади конци за зъби от сливиците си!

— Не, не се караме — осведоми я Джеси с равен тон. — Разговаряме, Шелби. Ако се разправяхме, досега вече да си седнала на задника си.

— Малка хапла — измърмори Шелби.

— Никога вече недей да ми противоречиш, когато става дума за Мел — предупреди я Джеси и се намръщи. — Няма да го търпя, Шелби. Разбираш ли?

Шелби вдигна раздражено поглед.

— Все пак имам някакви права, Джеси.

— Нямам. Никакви.

— Как не, по дяволите. Мел е моя кръв и плът.

— Официално тя ти е племенница, Шелби. Твоя *племенница*, по дяволите!

Двете жени се погледнаха гневно. И двете кипяха заради неща, които не можеха да бъдат казани, а и нямаха желание да задълбочават сблъсъка. Бяха свързани от враждата помежду си и от отчаяните си лъжи.

Във въздуха се разнесе задушливото ухание на парфюма „Ред“. Това беше любимият аромат на Шелби, но поне певецът в съседната стая бе престанал да страда за любовния си живот.

— Така или иначе няма значение — рече накрая студено Шелби.
— Сутринта си заминавам.

— Заминаваш? — сега за първи път го чуваше.

Шелби се обърна към огледалото и конците си за зъби.

— Да, всъщност заминавам за Сан Франциско — неочаквано тя се усмихна, сякаш доволна, че има последната дума. — Трябва да се погрижа за някои неща и докато съм там, ще се срещна с Люк на вечеря.

— С Люк? — главата на Джеси се завъртя рязко и тя изгледа Шелби с недоверие. — *Защо?*

— Съгласи се да обсъдим моите бизнес проекти. Не е възможно да открия агенция за консултации по външността в такъв затънтен град като този. Там, разбира се, ще трябва да си намеря жилище. Ще ми е необходим адрес в Сан Франциско, за да затвърдя връзките си и да подхвана нещата по това крайбрежие. Ще ми бъде доста трудно без инвестиции, но ти знаеш колко съм изобретателна.

Джеси се почувства така, сякаш я бяха проболи с тъп нож. Дали това не беше някаква нова форма на изнудване, за да я принуди да ѝ даде парите? *Ако не го сториш ти, Люк ще го направи!*

Джеси беше прекалено зашеметена, за да се опитва да си обясни мотивите на Шелби. А и никога нямаше да се унижи да се откупува. Знаеше само, че иска тя да има думата, както току-що бе станало относно Мел. Искаше ѝ се да постави на сестра си ултиматум. Стой далеч от съпруга ми, по дяволите! Няма да търпя това! Но Люк не ѝ беше съпруг. Той беше само мъжът, застанал преди време между нея и Шелби. Той беше недостижимата цел. Не, не можеше да се кара със сестра си заради него. Невъзможно беше, немислимо. Съществуваха хиляди причини. Включително наранената гордост и самоуважението. Но дори да не ставаше дума за лична чест, Джеси не можеше да се бори за него, не и с Шелби. *Щеше да загуби.*

Шелби отвъртя крана и започна да плиска лицето си.

— Нещо тревожи ли те, Джеси? — попита тя с хладен като течащата вода глас. — Предполагам, че нямаш нищо против Люк да ми помогне. Става дума за бизнес в края на краищата.

— С теб нищо не е само бизнес, Шелби.

Шелби измъкна една хавлия от медния пръстен и започна да подсушава лицето си с потупвания.

— Е и какво, ако не е? Загубила си всички права над него.

— Никога не съм гледала на това по този начин — отвърна горчиво тя.

— Аз пък винаги съм мислила точно по този начин. Хайде да престанем с глупостите, а, Джеси? Знаеш какво имам предвид. Получи възможност с Люк и я пропиля. Сега е моят ред.

Джеси почувства как нещо вътре в нея загиваше, умираше. Искаше да стане и да напусне стаята, но нямаше сила, а и не желаше Шелби да види колко беше съсипана. След малко се надигна и се намръщи при острата болка в хълбока, но я отмина със студено безразличие.

— Прави, каквото искаш, стига да не се месиш във връзката ми с Мел — каза тя и се обърна, за да излезе. — И стой далеч от дома ми. Не те искам тук.

— Правиш грешка, Джеси — извика Шелби след нея. — Мел ще ти се сърди за това.

— Ще поема риска — измърмори Джеси.

---

[1] Вид риба с издължено като копие тяло, дълга муцуна и остри зъби. — Б.пр. ↑

[2] Вид мек италиански кашкавал от биволско или краве мляко. — Б.пр. ↑

[3] Вид италианско вино. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Люк все още не беше мъртвопиян, но добре си беше подложил. Предметите му изглеждаха доста размазани, когато спря на едно кръстовище в Пасифик Хайтс, като се опитваше да реши дали живее нагоре или надолу по хълма. Зърна двете горди сиви викториански къщи надолу и кимна, доволен от себе си. Да, нещо му подсказваше, че това беше пътят. Прекарал бе целия следобед в „Рийли“, една кръчма наблизо, и все още щеше да е там и на път да има нужда най-малкото от куче водач, ако барманът не го бе потупал по рамото и не го бе посъветвал да се разходи и да подиша чист въздух.

Да подиша чист въздух? Отрезвителна мисъл. Потръпвайки от възможността животът му да придобие отново реални очертания, той пое към дома си, където пиенето беше безплатно, а вероятността да получи приятелски съвет — никаква. Сега, докато изкачваше скърцащите дървени стъпала на викторианската къща, погледът му бе привлечен от нещо бяло. Поколеба се и присви очи към късчето омачкана хартия, като си даваше сметка, че ще му е необходима по-голяма координация, отколкото имаше в момента, за да се наведе и да го вземе. Ако не бе забелязал пеперудата, може би щеше да продължи да се изкачва.

Любопитството го подтикна да му хвърли поглед отблизо. Алкохолът обаче го застави първо да седне. Така че той го направи с усилие.

Листчето беше от кухненско тефтерче. Виждаше го бе на един рафт до стенния телефон в „Ехо“. Многоцветната пеперуда в горния ъгъл му помогна веднага да го познае. Това беше знакът на Джеси. Люк се зачуди кога бе написала бележката и защо. Адресът беше на тази къща — викторианската, — макар някои от цифрите да бяха толкова размазани, че едва ги разчете.

Сигурно бе изпуснала листчето, докато бяха на медения си месец, реши той. Някъде по времето между бавния танц и китайската аптека, може би? Напъха бележката в джоба на сакото си. През тялото

му премина вълна на отчаяние. Ако имаше причина да седи на тези стъпала със замъглен поглед, то това беше Джеси. Може да бе постъпил благородно спрямо нея, като напусна града, за да ѝ спести още болка, но какво, по дяволите, трябваше да направи с мъката, която беше легнала на плещите му?

Бъди мъж, Люк, помисли си той. Изсърбай кашата, която си надробил.

Работата — неговият предпочитан опиат — не действаше напоследък. Тя не можеше да запълни празнотите в живота му, нито тишината, когато сядаше да се храни сам, когато си лягаше и се събуждаше сам. Работата вече не вършеше работа... Така че той се бе обърнал към алкохола.

— Люк? Какво правиш там долу?

Зрението на Люк може да беше замъглено, но слухът му беше отличен. Знаеше точно коя е собственичката на сексапилния контраалтов глас. Сестрата на бившата му съпруга беше другата причина да се крие по баровете. Нямаше представа какво да прави с Шелби Флъд, макар да беше сигурен, че тя ще е щастлива да го подсети.

— Изтрезнявам — отвърна той и се изправи. Обърна се върху тясното стъпало. Усмивката ѝ беше толкова лъчезарна, че го накара да се почувства много важен — може би като последния здрав мъж на планетата. Шелби умееше да го постига, помисли си. А и изглеждаше страхотно с тъмната си блестяща коса, паднала върху едното ѝ око. Или може би той виждаше единично?

— Ще влезеш ли? — попита тя. — Имам вино с лед и дори ще ти изтъркам стъпалата, ако ме помолиш, както трябва.

— Съблазни ме с виното.

Докато стигна до площадката, където го чакаше, той си спомни една малка подробност.

— Поправи ме, ако съм те разбрал неправилно, Шелби, но не възнамеряваше ли днес да си намериш апартамент?

Тя сви рамене и широката, пухкава яка на бледосиния ѝ пуловер се смъкна още по-надолу по голото ѝ рамо. *Господи, изглеждаше мека, топла и успокояваща.* Шелби? Упокояваща? Да, беше пиян.

— Собственикът се отказа — обясни тя. — Но продължавам да търся. Междувременно наистина оценявам, че ми позволи да отседна

тук, Люк. Искам да кажа, че така или иначе все те няма, имаш и много място, а на мен толкова ми харесва...

— Спокойно — отвърна той и махна с ръка. — Можеш да останеш, колкото е необходимо. Така или иначе утре пак заминавам — в програмата му имаше бизнес пътуване. Причината за изтрезняване беше тъпа, но трябваше да се отбие в офиса си в Денвър и да даде доказателство на своя благороден лейтенант Мери Грийнблот, че още е жив, преди да отлети за източното крайбрежие и да провери потенциалните инвестиции, които му бяха препоръчани от неговата бойна група.

— Утре? — тя изглеждаше искрено загрижена. — Надявам се, че ще се върнеш навреме за откриването? Наела съм „Нордпойнт яхт клуб“ за петък вечерта.

— Откриването? Какво си направила? Лодка ли си купи?

— Не точно — тя го подкани с пръст и се упъти прелъстително към файето. — Влез тук, скъпи. Тъкмо за това исках да говоря с тебе.

Люк разбра, че е загазил, когато тя му се обади миналата седмица и го покани на вечеря. И кой знае как случайната среща се бе превърнала в постоянно гостуване. Онзи ден бе говорила с недомлъвки за някаква сделка, но не бе казала нищо конкретно, а оттогава той я отбягваше. Очевидно сега щеше да научи важното. Хубав момент беше избрала. Беше прекалено размекнат, за да може да се бори.

— Насам — рече тя и го поведе към семейния салон, където до големия стол край огнището бе сложена сребърна кофа с лед.

— Топличко е за огън, но ти само се отпусни и се настани удобно, окей? Ще ти сипя малко шардоне.

Люк имаше усещането, че цялото това внимание ще му струва скъпо, но по всичко изглеждаше, че Шелби щеше да се окаже интересно развлечение. Винаги бе успявала в това. Всъщност беше толкова внимателна, че той нямаше друг избор, освен да се изтегне в стола и да се предаде на грижите ѝ. Ето го агънцето, което слага крачета на табуретката, помисли си. Донесете ножа.

Когато свали сакото си, за да го закачи на облегалката на един стол, бележката на Джеси изпадна от джоба му и се понесе към пода, като за миг създаде илюзията за политнала пеперуда. Той я вдигна с намерението да я хвърли в огъня. Нямаше желание да пази потискащи спомени, слава Богу. Вместо да го стори обаче, я разгледа за миг. Дали

зрението не продължаваше да му погажда номера, или в почерка наистина имаше нещо странно? Не го бе забелязал преди, но тя слагаше на i-тата вместо точка малка чертичка.

Импулсивно измъкна портфейла си от задния джоб на дънките и извади заплашителната бележка, която бе получил преди няколко седмици.

„Стой настрана от Халф Муун Бей.
Ханк Флъд е бил убит и аз имам нови доказателства,
които те свързват с престъплението.“

Думите бяха написани с детски разкритвен почерк, за да прикрият автора, и всички i-та бяха с точки, с изключение на последното, над което имаше нещо, наподобяващо чертичка. Беше го допуснала от нервност, предположи той. Беше толкова отчаяна и това го натъжаваше. Натъжаваше го, но не го учудваше. Джеси си имаше работа с луд. С него.

— Какво е това? — попита Шелби, връщайки се с виното.

Той я погледна неразбиращо и тя посочи омачканата бележка в ръката му. Хвърли последен поглед на двете бележки — едната напомняше за кошмара, с който бе започнало всичко, другата — за катастрофалния му брак, — после ги смачка и ги хвърли в огнището.

— Нищо важно — отвърна.

Шелби се усмихна.

— Точно с теб исках да говоря — прошумоля мекият като коприна глас.

Джеси моментално съжали, че е вдигнала телефона.

Обаждаше се Шелби и тя би предпочела по-скоро да мине по нажежена жарава, отколкото да разговаря със сестра си. Мел бе изпаднала в мрачно настроение след заминаването на Шелби и сега лежеше долу отново с пристъпи на астма. От друга страна, Джеси беше страшно любопитна да разбере какво ставаше в Сан Франциско.

— Шелби, заета съм — отрязва я тя не особено любезно всъщност беше истина. Работеше върху встъпителната си реч за представянето

на нов вид бизнес пред управителния съвет на „Уорнек“, както и на насоките в редакционната политика на компанията. Двамата с Мат се потяха върху нея вече цяла седмица, тъй като знаеха, че на управителния съвет ще му трябва нещо повече от *esprit de corps*, ще се нуждае от солиден план за изправянето на вестниците на компанията на крака.

— Все пак сигурно можеш да ми отделиш минутка — отвърна Шелби. — Мислех си, че ще се зарадваш да чуеш една добра новина.

— Много искам да чуя добра новина. Да не би да умираш?

— Джеси! Не можеш ли да не се държиш като кучка?

— Тогава предполагам, че искаш да ми кажеш някоя добра за теб новина.

Линията заглъхна за миг, преди Шелби отново да заговори.

— Организирам парти — рече бодро. — Поканена си, разбира се.

— Парти? — Джеси се опита гласът ѝ да прозвучи равнодушно, но дишането ѝ бе затруднено. — Това означава ли, че има нещо за празнуване?

— О, да!

Джеси долавяше вълнението в гласа на Шелби. Сестра ѝ кипеше от емоции и за миг тя усети съжаление, че не може да сподели радостта от добрата новина, което би било нормално при сестри, които се обичат.

— Правя откриване на консултантската си агенция — обясни Шелби. — Получих началната сума, от която имах нужда, и това е начинът, по който искам да благодаря на инвеститорите.

— Наистина ли? Как успя толкова бързо?

— Люк — рече задъхано тя. — Той влага по-голямата част от парите. Дори ще ме подкрепи лично, като облече дрехите, които съм му избрала за партито. Все още се опитвам да го убедя да участва в рекламната ми кампания. Не мислиш ли, че от него би станал прекрасен манекен? Тъмни коси и очи? Много ми харесва лекото колебание в походката му, а на теб? Толкова е секси.

Гърлото на Джеси се стегна така, че не можеше да говори. Мислено видя как Люк бе вървял към нея в клисурата с насълзени очи, със затруднена походка. Някак си Шелби успя да оскверни дори личните ѝ тайни спомени. Преглътна вбесено. Надявала се бе, нещо повече — молила се бе Люк да каже на Шелби да върви на майната си.

Със сигурност не бе очаквала да чуе, че финансира бизнеса ѝ и че тя избира дрехите му! *Как добре се бяха уредили!*

— Той е направо чудесен — продължи Шелби. — Позволи ми да остана тук, в къщата. Не знам какво бих правила без него.

— Позволил ти е... да останеш?

— О, да! Сега живея при него, не ти ли споменах?

Джеси едва не изпусна слушалката. Цялото ѝ тяло трепереше и тя не смееше да диша, за да не би Шелби да разбере. Бе потиснала в себе си ужасяващите спомени от миналото, за да не се измъчва с образите на Люк и Шелби или още по-лошо — да си представя какво би могло да се случи помежду им сега, след като Шелби бе решила, че той е добра партия. Сигурно се бе опитвала да се убеди, че това е невъзможно, че Люк никога не би се оставил сестра ѝ повторно да го съблазни. Каква огромна заблуда. От мисълта, че живееха заедно, че спяха заедно, ѝ приля. Господи, не можеше да го понесе. Дланта ѝ се сви около слушалката.

— Джеси, там ли си?

— Поздравления! — отвърна тихо Джеси.

— Джеси, надявам се, че...

Но тя не чу какво възнамеряваше да каже Шелби. Слушалката се бе изплъзнала от ръката ѝ и бе паднала върху телефона, прекъсвайки връзката. Мина известно време, докато спре да трепери и успее да се отдалечи от бюрото. Отиде с подкосени крака до прозореца и се втренчи в белведера, където тя и Люк се бяха оженили.

Пълзящите рози бяха щедро разцъфтели, а прозрачните лъчи на слънцето се изливаха върху градините, създавайки прекрасна картина от сякаш пречупена през призма светлина и многоцветните отънъци на дъгата. Лекият дъжд и ярката светлина накараха Джеси да въздъхне болезнено. Не разбираше как белведерът можеше да изглежда толкова красив, толкова тайнствен, след като случилото се там предизвикваше такава горчивина и болка.

В очите ѝ имаше сълзи — гневни, щипещи, парещи сълзи, — но тя не искаше да ги остави да потекат. Той не заслужаваше да я боли заради него. Беше се заклела, че никога вече няма да пророни сълза заради Люк Уорнек. Нито една. Достатъчно дълго бе позволявала да бъде жертва на прищевките им с Шелби. Имаше други начини да се

справи с мъката и загубата, с предателството от страна на собствената плът и кръв. Имаше по-добри начини.

Лимузината докара пред „Нордпойнт яхт клуб“ тайнствена гостенка, облечена с прозрачен черен шифон и пера от марабу — тя беше сама и това, че беше без кавалер, събуждаше подозрения. През тялото на младата жена преминаха страх и вълнение, докато шофьорът заобиколи колата, за да ѝ помогне да излезе. Той не можеше да свали очи от нея, когато тя отметна шифонените си поли, прехвърли крака навън и стъпи на земята с чаша шампанско в ръка.

Тя знаеше добре защо я зяпа.

Облеклото ѝ беше предизвикателно до крайност. Подчертаващата всяка извивка на тялото ѝ черна сатенена рокля с изкуствени диаманти по презрамките обгръщаше бедрата ѝ, без да оставя никакво съмнение какво бе избрала като бельо — нищо. Отдолу беше розова и гола като новородено, а прилепналият, дълбоко изрязан корсаж галеше голите ѝ гърди като ръцете на любовник.

Чорапогащите бяха единствената отстъпка по отношение на женския свян. Те бяха от ефирна черна коприна и правеха краката ѝ да изглеждат безкрайни. А танцуващият ръб отзад оформяше прасците и им придаваше такава чувственост, каквато дори голата кожа не би могла. Една алена роза, затъкната в пищните ѝ златисточервеникави къдрици, завършваше картината и обещаваше на авантюристично настроените представители на мъжкия пол от цял свят екзотика и еротика.

— Още шампанско, мисис Уорнек? — попита шофьорът и измъкна бутилката от ледената ѝ сребърна поставка в лимузината.

— Защо не? — отвърна Джеси и вдигна кристалната чаша. Едва не го поправи. Съвсем не се чувстваше като мисис Уорнек тази вечер. Чувстваше се като двадесет и седем годишна жена, която най-сетне е решила да излезе от сянката на по-голямата си, заслепяващо очарователна сестра и да открие собствената си чувственост. Тази вечер Джеси Флъд се усещаше ужасно порочна. Не бе съзнавала до каква степен Шелби се бе забавлявала с всички тези думи, започващи с „в“ — вамп, вълчица. Не си бе давала сметка какво е мъжете да спират

и да те зяпат така, сякаш не могат много добре да фокусират погледите си и да поемат докрай въздуха, който вдишват.

Харесваше ѝ. Мммм, да, реши тя, усещайки хладната чаша до дланта си, когато шофьорът я напълни с пенесто шампанско „Дом Периньон“^[1]. *Наистина.*

Партито вече бе набрало мощ, когато тя влезе в остъкления танцов павилион на яхтклуба. Наоколо се суетеше малка армия от високопоставени гости с чаши в ръце, а някаква мургава певица пееше тихо и монотонно под акомпанимента на джазов оркестър. По стените и от тавана висяха плакати, които рекламираха „Портфолио“ — консултантската агенция на Шелби — като евтина, но обещаваща инвестиция за кариерата на всеки. В четирите ъгъла на помещението имаше въртящи се платформи, на които манекени представяха костюми а ла Шелби Флъд. Образите, които пресъздаваха, варираха от изискания мъж до непретенциозния и всички нюанси помежду им. Имаше дори манекени, които представяха мъжа домашар в разновидностите му на баща и син.

Джеси тайно си призна, че е впечатлена. Всичко беше много изискано и изтънчено и все пак малко прекалено консервативно за вкуса на Шелби. Сестра ѝ очевидно наистина искаше да направи добро впечатление.

Самата кралица на външния вид стоеше до стъклената стена, която гледаше към бляскавите светлини на залива. Никак не беше учудващо, че Шелби бе заобиколена от група почитатели, които изглеждаха така, сякаш с удоволствие щяха да се откажат от уредените си срещи и да я замъкнат до най-близката яхта за частна консултация.

Шелби обаче явно бе решила да се държи възможно най-прилично. Облеклото ѝ — изискано украсена бяла тясна рокля — беше секси и все пак подбрано с учудващ вкус. Поведението ѝ едва намекуваше за флирт. Каква ирония на съдбата, че Шелби бе решила да се държи прилично точно през вечерта, когато Джеси възнамеряваше да прави обратното. Вероятно съществуваше някакъв космически баланс, реши тя. Планетата, изглежда, можеше да издържи само по една фатална жена от семейство Флъд, иначе щеше да избухне.

Мехурчетата на шампанското погъделичкаха устните на Джеси, когато отпи от чашата си. Но безгрижието ѝ се изпари, щом Люк се появи сякаш изпод земята. Движеше се в орбитата на Шелби и

изглеждаше толкова мрачен и замислено романтичен, колкото тя беше сияйна. Дватама представляваха изумителна двойка, призна си Джеси, и почувства отчаяние само при вида им. Никога досега не бе виждала Люк в официално облекло и черният му кадифен смокинг, облечен върху изящна копринена жилетка рибена кост, прекрасно контрастираше с неприлично дългата му чуплива коса. Неспокойният поглед допълваше декадентския му вид на разбойник някъде от осемнадесети век — нехранимайко от аристократичен произход, хванат извън времето. Джеси трябваше да признае, че Шелби добре бе избрала облеклото му, и това я накара да почувства болезнена ревност.

Сърцето ѝ се стегна, когато Люк дръпна Шелби настрана и зашепна нещо в ухото ѝ. Това несъмнено беше свойски жест и задъханият смях на Шелби потвърди най-лошите страхове на Джеси. Той спеше с нея.

— Копеле — измърмори тя, неспособна да се овладее. Едно мускулче нервно затрепери на бузата ѝ.

Неговото предателство я вбесяваше много повече от това на Шелби, осъзна Джеси. Започваше да свиква със сексуалните номера на сестра си. Гледаше гневно Люк и ѝ се искаше той да обърне поглед към нея, да бъде привлечен от силата на женския ѝ гняв. Но той дори не вдигна глава.

Тя се завъртя и обиколи помещението с вледеняващ син поглед. Така да бъде, помисли си, като отново се изпълни с решителност. Имаше и други начини да привлече мъжкото внимание, особено след като е... *тайнствената гостенка*. Първият, който хвана окото на Джеси, беше висок, доста привлекателен мъж с кестенява коса. Изглежда, беше сам и в момента си вземаше чаша шампанско от подноса на келнера, така че тя осъзна, че собствената ѝ чаша е празна. Време беше за още шампанско.

Отиде да остави празната си чаша и уж случайно блъсна ръката на мъжа тъкмо когато се готвеше да отпие. Той едва не разля виното, но преди Джеси да приключи с прочувствените си извинения, придружени с пресекваща дъха готовност да го подсуши, те и двамата вече се смееха. По всичко личеше, че мъжът е омагьосан от нея.

— Искате ли да танцуваме? — попита той.

— Може би по-късно? — отвърна тя и го погледна изпод ресниците си с прелъстителна усмивка. — Аз съм привърженичка на

бавните танци... а вие?

— Привърженик съм на всичко, което ще ви хареса — увери я той с дрезгав глас.

— О, та вие сте чудесен! — помахаше му с пръсти, докато се обръщаше и отдалечаваше като си даваше сметка, че погледът му е прикован към чувственото поклащане на бедрата ѝ. — По-късно — напомни тя и му намигна.

Той ѝ изпрати целувка и Джеси се извърна, като направо не вярваше на очите си. Първото ѝ завоевание. Господи, колко лесно беше! Сладкото момче само дете не бе започнало да рие земята като куче от радост. А хората казваха, че да правиш пари било трудна работа.

Джеси скоро откри, че прелъстяването е доста подценявано прекарване на времето. Достатъчно беше да присвие рамене, да примига изкусително с ресници и да навлажни устните си. Случайното сблъскване бе свършило толкова добра работа, че го приложи и на следващата си жертва: мъж със сребрееца на слепоочията коса, който имаше вид на брокер. За съжаление този път вложи малко повече чувственост и шампанското се разплиска от чашата му, като измокри смокинга.

Джеси дори не си направи труда да се извини. Просто взе няколко салфетки от подноса на минаващия келнер и започна да бърше снежнобелите гънки на официалната му риза.

— Някога да са ви казвали, че изглеждате страхотно мокър? — попита тя, като снижи гласа си до дрезгав шепот. — Знаех си, че ще сте такъв.

Той имаше напълно объркан вид.

— Нарочно ли се блъснахте в мен?

— Просто не можах да се въздържа — призна тя, изсмая се тихи и палаво се изчерви. — Нали няма да ми се разсърдите?

Той се изчерви почти колкото нея, после хвана плъзгащата се по ризата му ръка и я поднесе към устните си.

Неин беше — с мокрите гънки и всичко останало. *Сладкото момче беше нейно.*

Мъжът тъкмо целуваше страстно върховете на пръстите ѝ, когато тя забеляза, че Люк ги наблюдава. Почти бе забравила за бившия си съпруг, колкото и невероятно да изглеждаше това. Малко се обезпокои

от мрачния и гневен поглед на Люк, но твърде много се забавляваше, за да се остави да бъде разубедена от някакво си намръщване. И все пак се опита да измъкне ръката си.

— Вие сте *опасна* жена — измърмори възбудено брокерът и улови отново изплъзващите се пръсти.

— Нямате представа колко — рече Джеси.

— Аз обичам опасностите.

— О, така ли? — тя му отправи лукава усмивка и погледна към Люк. — В такъв случай няма да имате нищо против, че мъжът ми е ужасно ревнив?

Очевидно бе изрекла магическите думи. Брокерът се извини и изчезна, вероятно за да изсуши мокрите си вечерни дрехи в тоалетната. А Джеси, чиито пръсти вече бяха свободни, огледа джунглата за по-интересна жертва. Кой би повярвал, че ще е толкова добра в тази работа? Цял живот бе гледала как го прави сестра ѝ, но нямаше намерение да подражава на Шелби. Искаше тази вечерна авантюра да носи нейния уникален почерк. Шелби може да беше прекрасна, но нямаше буйна златисточервена грива, нито пък сексапилен малък белег над горната устна. И не беше тайнствената гостенка.

Оркестърът свиреше доста подходящ стар блус — „О, любими, къде може да си ти?“ — когато Джеси забеляза някакво златно божество — бляскав в синия си смокинг и с белия си сатенен шал мъж. За съжаление той стоеше точно до Шелби, от другата страна, на която бе застанал Люк. Не беше ли типично в стила на сестра и да монополизира най-привлекателните мъже? Това беше предизвикателство и Джеси реши да действа. Винаги се беше смятала за егалитаристка, готова да поддържа с всички сили честната игра и равните възможности. Освен това Шелби трябваше да се научи да дели.

Здрасти, красавце, мислеше си тя, докато се вмъкваше в полезрението на божеството. Когато се увери, че е привлякла вниманието му, тя го повика с пръст и се усмихна загадъчно.

Кой, аз ли? — питаше учуденото му изражение.

Оркестърът изведнъж засвири по-силно и певицата поде някаква дрезгава интерпретация на „Скъпи, няма ли да се завърнеш у дома“. Опиянена едновременно от боязън и вълнение, Джеси се запъти към новата си плячка, съсредоточавайки всичките си сили в

осъществяването на целта. Въръжена с предизвикателна походка и жизнерадостна усмивка, тя си придаде и малко дързък вид. Това наистина беше забавно. Можеше само да предполага какво мислеха Шелби и Люк, но нито веднъж не погледна към тях.

— Познавам ли ви? — попита златното божество, когато тя приближи, и я изпи със сините си като океана очи. Джеси си даде сметка, че сигурно е с контактни лещи. Няма значение, рече си. В сравнение с мрачната заплаха в изражението на Люк той приличаше на ангел.

— А бихте ли искали? — на свой ред попита тя. Съзнаваше, че Люк наблюдава всяко нейно движение, слуша всяка нейна дума, и не можа напълно да овладее треперенето на гласа си. В старанието си да излъчва неустоим чар, тя не се бе замисляла, че ако добави и уязвимост към експлозивната смесица от чувственост и кипящ гняв, тогава именно ще стане *неустоима*. За всеки мъж наоколо, включително и за бившия си съпруг. Особено за бившия си съпруг.

Хубавичката певица молеше любимия си да се върне у дома, а замечтаният поглед на златното божество обхождаше формите на Джеси като полицейски фенер. На Джеси точно таква окуражаване ѝ трябваше.

— Чу ли, сладурче? — тя се изсмя тихо, приближи до него и го смушка закачливо с хълбок. — Свирят нашата песен.

Безгрижността ѝ се бе върнала в достатъчна степен.

Смехът му бе гърлен и силен.

— В такъв случай заведи ме у дома, любима — предложи той.

Джеси тръсна глава и улови изражението на Шелби. Разбра, че сестра ѝ е готова да пламне като ракета земя-въздух. Щастливо приземяване, помисли си Джеси без разкаяние. Сестра ѝ я бе огорчавала неведнъж. Това беше отплатата. Но мрачният поглед на Люк накара сърцето ѝ да подскочи.

Време беше тайнствената гостенка да покаже какво може, реши пламенно Джеси. Намигна свенливо, хвана единия край на шала на партньора си и като се завъртя, бавно го привлече към себе си. Задърпа шала през рамо, докато той не се опря в гърба ѝ, и тогава се впусна в порочен танц, като затресе всичко, включително и задника си, в ритъма на сантименталната любовна песен. Люшкащите се бедра показваха съвършено ясно какъв танц имаше на ум. Развратен и мръсен.

Около тях вече се бе насъбрала тълпа и чакаше да види какво щеше да направи Джеси, а тя се наслаждаваше на всяка секунда от тази лудост! Нищо чудно, че Шелби бе направила кариера със скандалното си поведение. В нарушаването на общоприетите норми имаше невероятна сила. Освен всичко друго съществуваше и елементът на изненада. Джеси се чувстваше така, сякаш беше в онази зона, където човек създава законите в движение — извън границите на етикета, но в рамките на позволеното, така да се каже.

Докато теглеше весело откраднатия си товар към блестящия паркет на дансинга и по пътя правеше изкусни стъпки, изведнъж шалът увисна в ръката ѝ. Тя осъзна, че бе изоставена, и потърси с очи мъжа.

Похотливата му усмивка я учуди и зарадва.

— Имам една идея — каза той и контактните му лещи заблестяха. — Мисля, че трябва да танцуваш за мен.

— За теб? Като обратното на „с теб“?

— Точно така, мила. Тази вечер си огън. Само ще ти преча.

Като си даде сметка за внезапната тишина в помещението, Джеси за миг се стегна и си зададе въпроса какво търси тук. Партньорът и току-що ѝ бе отправил предизвикателство и тя не би могла да се отдръпне пред всички тези хора. Честно казано обаче, в ума ѝ сега имаше, само един човек — един човек, който правеше отстъплението ѝ невъзможно. Пое си дълбоко въздух и се пребори с тази своя стара, дяволска неувереност.

Отвърна на усмивката на златното божество с лукаво вдигнати вежди и хладна усмивка. И после, след като се завъртя и продължи напред страстно, тя развя шала зад себе си като пелерина.

Брадятият диригент ѝ се усмихна закачливо, когато приближи до оркестъра.

— Бих искала да поръчам песен — обяви с глас достатъчно сексапилен, за да включи пожарната аларма.

— Обзалагам се, че е така, красавице.

Джеси бе очарована чак до лакираните нокти на краката си от широката усмивка и похотливия поглед.

— А аз пък се обзалагам, че знаете „Трудно е да намериш свестен мъж“, нали? — рече тя.

— Печелиш облога — той взе саксофона, поднесе мундщука към устните си и след няколко встъпителни такта засвири сантименталната любовна песен с такава пламенна чувственост, че Джеси си помисли дали няма да разтопи инструмента. Всеки рефрен беше толкова бавен и прочувствен, всяка нота бе изпълнена с тревожност и страст, заредена със секс. Той до такава степен се бе предал на музиката и ѝ хвърляше такива премрежени погледи, че тя реши да приеме предизвикателството: да се отдаде заедно с него на блуса.

Вокалистката взе микрофона и запя и в същия момент Джеси се обърна към очакващата публика, тръсна медната си коса и смигна така, сякаш искаше да каже: „Още нищо не сте видели, драги мои.“ Покри голите си рамене с шала, сякаш беше екзотично наметало, започна да го дърпа напред-назад, да раздрусва рамене в такт с пламенната музика и същевременно да извива ханша си като змия. Никога в живота си не се бе чувствала толкова преднамерено и предизвикателно съблазнителна. Това беше лудост! Направо не можеше да повярва, че го прави, но вече нямаше как да спре. Тя не беше Джеси Флъд. Тя беше абстрактната жена, пожелала да се отдаде на ритъма на блуса и на учуденото възхищение на безмълвната тълпа наоколо.

Повечето от гостите я гледаха с широко отворени от изумление очи, но други вече бяха започнали да пляскат в такт с музиката, а подгизналият брокер подвикваше одобрително. Шелби никаква не се виждаше, но Люк беше тук и гневът му се покачваше като живака на термометър в зноен летен ден.

Зад Джеси певицата започна да се оплаква колко трудно е да намериш свестен мъж.

Джеси хвърли мрачен поглед на Люк, като му даде да разбере, че посвещава тази песен на него — Люк Уорнек. Той и отвърна със също толкова мрачен поглед, предупреждавайки я: *ако сама не спреше с тази глупост, той щеше да я принуди*. Но дори в сърцето ѝ да се прокрадна колебание, тялото не пропусна нито един такт. Подчинявайки се на неустоимия импулс, тя започна мълчаливо да припява.

Влагаше такава страст, че хората се обръщаха към Люк, любопитни да видят новия обект на тайнствената гостенка. Дали ѝ беше причинил болка? — питаха очите им. Окуражена, Джеси се подчини на един дори още по-опасен порив — като продължаваше да

припява, тя започна бавно да се приближава към Люк, подчертавайки думите, че го вижда легнал в гроба.

Спря на по-малко от десет фута от него с издаден напред подобен на револвер хълбок, с трепкащ в ръцете ѝ шал. Присвитият му поглед накара тялото ѝ болезнено да потръпне. От него се излъчваше горещина, сякаш бе презареден с електричество. Но Джеси не можеше да бъде спряна. Това беше важен за нея ден и тя имаше среща със съдбата. Направи движение, като че ли измъква пистолет от кобура на хълбока си, вдигна показалец и го насочи към мястото между очите му.

— Бум — рече тихо, натискайки спусъка.

Когато поднесе дулото към устните си и издуха въображаемия пушек, гостите на партито зареваха, затропаха с крака, заръкопляскаха ѝ накрая закрепяха одобрително. Джеси имаше невероятен успех.

Възбудата закипя из тялото ѝ като шампанско. Беше абсолютно трезва, но никога не се бе чувствала по-замаяна! Пренебрегна мрачния поглед на Люк и се усмихна на шумните си почитатели. За голямо удоволствие на златното божество тя му изпрати задъхана целувка. И тогава, като знаеше, че ги държи в ръцете си, тя започна да дърпа късия край на шала, да го омотава около раменете и надолу по ръцете си, сякаш беше стриптийзърка, която сваля ръкавицата си.

Изира го, както трябва — въртеше хълбока си в такт с музиката и цупеше сочните си устни, съблазнявайки всеки истински мъж в помещението. Беше точно толкова безсрамна, колкото разправяха градските клюки. Но когато дойде моментът да хвърли шала към публиката, тя отново насочи вниманието си към Люк. Махна рязко с ръка и запрати „ръкавицата“ високо над главите на всички. Чуха се барабани и когато Люк се пресегна и улови шала във въздуха, оркестърът отново засвири със звън на чинели и вой на саксофони.

Певицата монотонно уверяваше любимия си, че го обича денем и нощем.

Помещението ставаше все по-шумно и възбудата беше като зараза, като отрова. Джеси се чувстваше опиянена. Отдаде се на музиката и тръсна глава назад, издавайки възбуждащ, задъхан стон. Миг по-късно бе извила гръб и се привеждаше към пода, кършеше тяло като момичетата от шоуто на Айк и Тина Търнър. Чувстваше се замаяна от някаква сила, която почти не разбираше, опиянена, готова

на всичко. Имаше усещането, че бе преодоляла своя вътрешна бариера и се бе отскубнала на свобода.

Под надигащите се викове „давай, бейби“ тя се изправи и се завъртя ликуваща с гръб към тълпата, с присвити напред рамене и с тресящи се като на първокласна бар танцьорка хълбоци.

Дори да не успяваше напълно да осъзнае лудешкия триумф на мига, тя усещаше очите на Люк върху себе си и знаеше, че бе чакала цял живот, за да изнесе това представление. В идващите дни, когато щеше да мисли за тази вечер и да върти очи в недоумение какво я бе прихванало, щеше да си спомня усещането за опияняваща лудост, обзело я от сантименталната песен.

Музиката бе станала по-ритмична и Джеси влезе в такт с нея. Промуши пръст под украсената с диаманти презрамка на роклята и я смъкна от рамото си. Гърдите ѝ се полюшваха под сатенените милувки на прилепналия корсаж. Усещането беше изненадващо приятно.

— Свали всичко! — извика някой.

Можеше ли? Щеше ли да го направи?

Отговори си на въпроса с тих смях и щракване на пръстите. Другата презрамка падна и заблестя над голата ѝ ръка като гривна. Но точно когато се готвеше да изрита една от обувките си на висок ток, някаква ръка я сграбчи и я завъртя към вратата. Помещението се люшна пред очите ѝ, когато се озова лице в лице с бившия си съпруг — човека, който толкова я бе наранил. Единственото нещо, което бе по-черно от кадифения му смокинг, беше злобното му изражение.

— Да се поохладим малко — изръмжа тихо той.

Джеси направи грешката да изхихика.

— На танц ли ме каните, сър? — запита тя, съпротивлявайки се, когато я придърпа към себе си.

Очевидно не! Тя загуби равновесие и като я придържаше, той я повлече, отвеждайки я от дансинга. Беше я стиснал толкова здраво, че краката ѝ едва докосваха земята. Изглежда, ни най-малко не го беше грижа, че това е часът на свободата ѝ или че тя пренаписваше своята история в тази вечер на вечерите.

Щом главата ѝ се прочисти, Джеси заби пети в пода.

— Чакай малко! — тя се завъртя и преглътна думите си, когато срещна погледа в очите на Люк. Те направо горяха. Не се и съмняваше,

че биха светили дори в тъмното. — Не съм готова да си тръгвам — додаде тя не кой знае колко убедително.

Люк взе шала, който му беше хвърлила, и го завърза около китките ѝ, като го превърна в примка.

— Тогава се *приготви*, Джеси — предупреди я той с опасно тих глас. — Можеш да излезеш оттук доброволно, а мога и да те изведа като забързано на каишка разгонено коте. Избирай!

— Аз съм дяволски добра разгонена котка! — осведоми го тя възмутено.

— Добре тогава — и той стегна здраво примката.

---

[1] Пиер дом Периньон монах от абатството Отвилер, Франция, който отговарял за избата му, и като такъв намерил метода за производството на пенливи вина в областта Шампан, откъдето е названието на едно от тях. Дом — титла на бенедиктински свещеник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Кръвта на Люк кипеше. Гняв, страст, дива ревност — всичко се беше смесило. В лудостта си не се бе замислял какво ще прави с Джеси, след като я изведе от яхтклуба.

— Разиграваш сцени — обади се Джеси и го вбеси още повече. Както беше с вързани китки, разрошена коса и набила се около бедрата ѝ рокля, тя приличаше на куклата Барби, превърнала се в нимфоманка.

— Аз ли разигравам сцени? — бе възнамерявал да намери изхода, да я отведе до най-близкия мотел и там да я чука. Но не можеше да чака толкова дълго. Сърцето му сякаш изпомпваше огън и вътрешностите му се бяха свили. Щеше да ѝ разиграе той една сцена!

— Натам! — посочи една врата в дъното на помещението, близо до оркестъра. Тя водеше към коридор във формата на буквата Т, очевидно без изход. Следващата стая, на която се натъкнаха, беше кабинетът на капитана. Не беше като в мотел, но почти същото, реши Люк. Натика Джеси вътре и тресна вратата зад тях.

Обзе го животинска страст в мига, в който тя се обърна и го изгледа гневно.

— Престани да ме *малтретираш* — изсъска Джеси. — Никой няма право да ме блъска така, особено пък ти!

Той вдигна вбесено ръка.

— Какво, по дяволите, беше това там? Лошо подражание на Шелби?

— Не! — косата ѝ се разпиля в златисточервени къдрици, а очите и пламнаха. — Бях аз, копеле такова. Джеси Флъд също може да разбива сърца, Уорнек. Така че свиквай.

— Да разбиваш сърца? Ти разбиваше топки, Джеси. Шелби поне знае разликата.

— Престани да ме сравняваш с Шелби!

— Престани да се държиш като нея!

— Престани да я чукаш!

Люк примигна учудено и лицето на Джеси силно се изчерви. Със същия успех в стаята би могла да избухне и бомба. Тя отстъпи назад, после отмести поглед, твърдо решена да не среща изпълнените му с огромно любопитство очи.

— Затова ли беше цялото представление? — попита той, неспособен да потисне смеха, който се надигаше в него. — Аз и Шелби? Ти *ревнуваш*?

Джеси вдигна поглед и в следващия миг Люк разбра, че е освободила ръцете си, тъй като го зашлеви по лицето.

— Само в мечтите ти — изсъска гневно. — Можех да имам всеки един от онези мъже. Бих *предпочела* да съм с когото и да било от тях!

Следата от плесницата ѝ болеше, но думите ѝ бяха като юмруци по тялото. Забиха се в стомаха му и предизвикаха такава страстна тръпка, че той едва не загуби контрол. Всъщност той се тресеше.

— Искаш да знаеш какво щеше да ти се случи ли? — попита я. — Ето, виж.

Завъртя я, притисна я до най-близката стена и започна да я целува с дива страст, преди тя да успее да каже още нещо с убийствената си уста. Изненаданото ѝ ахване му донесе по-голямо удовлетворение от всичко останало напоследък. В него имаше задъхан гняв и разтърсваща ярост. Желанието премина през тялото му като буря. Никога през живота си не бе изпитвал такава страст към жена.

Тя се опита да се измъкне от него, но съпротивата ѝ само го възбуди още повече. Не знаеше дали тревожните ѝ стонове изразяваха гняв или страст, но нямаше намерение да я пусне, преди да разбере. В мислите му все още гореше огненият образ на танцуващата уличница, на червенокосата съблазнителка с разлюлени гърди и полюшкващ се задник. Докато я бе гледал как танцува за други мъже, той бе започнал да се гърчи от собственическа похот. Тя беше негова, по дяволите! Негова. Тази мисъл бе пронизала животинското в мозъка му като с нож.

Пусна китките ѝ и усети как тя потрепери, сякаш не знаеше какво точно да прави. Чувственият смут у нея го накара да се поколебае, като го изпълни същевременно с трескаво очакване. Тя беше възбудена. Усещаше го по тежкото ѝ дишане. Но той ли беше причината или онези десетина мъже отвън? Кръвта се отдръпна от крайниците му и запулсира в центъра на тялото му като чук. Търсейки

облекчение, той я притисна към ерекцията, която вече бушуваше между краката му. Когато мекият ѝ корем го обгърна, той изръмжа гърлено от удоволствие и болка — нещо, което искаше да направи цялата вечер. Зов за съешаване. Господи, трябваше да я има, или щеше да *полудее*.

Джеси преглътна гнева и протеста си, когато Люк я притисна с тяло към стената и започна да върти таза си и да го потрива в нейния с бавни, похотливи чувствени движения. Устата му потърси неспокойно нейната. Ръцете му опипваха страстно и трескаво тялото ѝ, галеха гърдите и вдигнаха полата на роклята ѝ. Тя искаше да му извика да спре, да го бутне настрана, но дивата сила на настойчивостта му я бе оставила без дъх.

— Копеле — беше единственото, което успя да каже, когато той промуши коляно между стиснатите ѝ бедра и ги разтвори. — Копеле такава — за голямо свое изумление откри, че се притиска към него и забива нокти в тялото му, когато започна да я възбужда с крак. Стомахът ѝ се сви, щом той плъзна ръка по стегнатите мускули на бедрото ѝ и я насочи към интимните ѝ части. Докосванията му я възпламеняваха неудържимо, изгаряха я като огън. И тогава той достигна тайното и място и през тялото ѝ мина светкавица. Слабините ѝ се изпълниха с удоволствие.

Усещанията бяха толкова силни и толкова изумително разтърсващи, че Джеси се почувства така, сякаш щеше да се свлече на пода и да се разтвори в локва женски сокове. Когато той плъзна ръка под чорапогащите ѝ, за да докосне голия ѝ задник, в гърлото ѝ затрептя стон. Непозволеното докосване я опияняваше. А гледката на собствените ѝ разголени крака я изуми и възпламени допълнително. Някак си бе успял да вдигне роклята ѝ около кръста!

Защо това я възбуждаше? Защо цялото това ненормално преживяване я възбуждаше? Възнамерявала бе да го спре в мига, в който я прилепи към стената, да вика за помощ или да го избута. Вместо това обаче откри, че се притиска към таза му и забива нокти в плътта на задника му. Грубите му целувки я бяха разпалили. Докосванията му бяха като нагорещена ютия. Как се беше случило това? В кой момент бе станало вълнуващо?

Желаеше го. Желаеше го сега. Веднага. Когато го осъзна, тя се опита да се отскубне от него, да се освободи от прегръдката му.

— Хич не се надявай — изпъшка той и отново я прилепи към стената. Хвана чорапогаците ѝ, но вместо да ги смъкне, разкъса предния шев до чатала.

— Люк, не можеш!

Но той можеше. И го направи. Притисна я до стената и я зацелува страстно, извивайки ръка към фееричното възвишение между краката ѝ. Тя сподави един свиреп вик на изненада и удоволствие, когато разтвори деликатните гънки и венчелистчета, за да ги докосне. Не съществуваше нищо друго, освен влудяващия копринен допир на пръстите му. Усещанията бяха толкова силни и мощни, че тя се сви конвулсивно, щом той навлезе надълбоко в нея с пръст.

— Ти си мокра — прошепна. — Искаш го, нали?

Тя не можеше да говори. Едва дишаше. Поклати глава, за да каже „не“, но всъщност казваше „да“.

— Но от кого го желаш, Джеси? От мен? Или от някой от онези тъпащи отвън?

— От теб, Люк. Само от теб.

Усещаше члена му до крака си. Забиваше се в меката ѝ плът удивително твърд. Прималя ѝ, като си представи същия този стегнат мускул да се движи вътре в нея.

— Докосни ме — рече ѝ той. — Извади го от панталона ми.

Тя протегна ръка надолу и притисна пръсти към пулсиращата топлина, изпълваща панталона му. Никога не бе докосвала нещо толкова жилаво. Струваше ѝ се почти невъзможно да е човешка плът. Пръстите ѝ трепереха и не можеше да хване дръжката на ципа му, докато той не успокои ръката ѝ. Но дори и тогава не беше лесно да смъкне ципа, той беше огромен. Изскочи изпод пръстите ѝ и ужасно я възбуди. Стонът му ѝ подсказа, че и тя го възбуждаше, направо го влудяваше.

— Извади го, за Бога. Докосни ме — настоя той.

Платът на памучния му слип беше опънат до крайност и ѝ даваше много малко пространство за действие, но тя сви пръсти около ствола на пениса му и ахна, когато той изскочи.

— О, Джеси — изпъшка Люк и потръпна.

За миг сякаш всичко застина, дори сърцето ѝ, преди енергията отново да се разлее из тялото ѝ. Зад нея имаше маса и тя се опря на ръба ѝ, когато той промуши ръце под краката ѝ, за да ги повдигне. В

начина, по който му се отдаде, имаше нещо покварено — желаше го на момента и знаеше, че ще умре, ако не влезе в нея веднага. Но той първо намери устата ѝ, устните му пареха нейните, езикът му я галеше. Когато наведе главата ѝ силно назад, мушна ръка между краката ѝ и я възбуди, а по тялото ѝ сякаш премина електричество. Плъзна един пръст в нея, после два. Но не беше достатъчно.

— Направи го — подкани го тя, като го желаше отчаяно. — Направи го сега! Да, сега, моля те... оооох, *моля те!* — извика, когато той се подчини и влезе в тялото ѝ със сила, която отново я притисна към стената.

Острият ръб на масата се забиваше в задника ѝ, но Джеси почти не усещаше болката. Тя се смесваше неразлично с необузданото удоволствие, което се разливаше из тялото ѝ. Той беше порочен и първичен — този копнеж, който изпитваше към Люк Уорнек. Страхуваше се от него, вълнуваше се от него. И все пак, каквато и да беше властта му над нея, тя притежаваше същата власт над него. Едно докосване с върховете на пръстите ѝ го караше да трепери и го възбуждаше до полуда. Те си бяха необходими един на друг, привличаха се и се съблазняваха. Всеки негов тласък сякаш влизаше по-нависоко, по-надълбоко, предизвиквайки и у двамата забрава, екстаз.

Тя се носеше на вълните на изумителна красота, а трепетът ѝ бе нараснал неопишуемо, когато дрезгавият му мъжествен глас достигна до нея:

— Джеси... Не сме сами.

Отначало не го разбра. Бе прекалено замаяна и объркана. Но после той хвана лицето ѝ и го завъртя, принуждавайки я нежно да излезе за миг от еротичния си транс, за да види, че Шелби бе влязла в стаята. Сестра ѝ ги зяпаше изумена.

Мускулите на Джеси се стегнаха диво, когато Люк продължи да се отдръпва.

— Не — прошепна тя. — Не *спирай*.

Някакъв свиреп, първичен инстинкт бе завладял волята на Джеси. Ако беше друг, тя би се паникьосала или отчаяно би се опитала да се покрие. Но не беше друг, беше Шелби, жената, която с едно махване на пръста ѝ бе отнела Люк в миналото. Може би Джеси искаше сестра ѝ да види страстта между тях двамата сега, да стане

свидетелка на необузданото желание на Люк към нея. Може би се опитваше да заличи ужасния спомен за мига, когато бе видяла Люк и Шелби заедно, да го изгори и превърне в пепел. Каквато и да беше целта ѝ, не би могла да позволи на никого, особено пък на Шелби, да прекъсне тази страстна и сладка връзка помежду им, докато тя не изпълнеше предназначението си.

— Не спирай...

Разтрепераният стон на Джеси изпълни стаята, когато Люк я целуна.

Извика диво, щом той навлезе и се раздвижи в нея. Това беше едновременно акт на себеотдаване и на предизвикателство и тялото ѝ се разтресе безпомощно от дълбоките тласъци. Притискайки се към него с ръце и устни, тя обви крака около кръста му и го обгърна собственически, а той я притисна към стената и се зарови в нея, тласкайки отново и отново.

Шелби изглеждаше като парализирана от гледката пред очите ѝ, но Джеси забеляза в погледа на сестра ѝ да проблясва ледена омраза. Накрая със сподавен вик на болка тя излезе тичешком от стаята.

Вратата се затвори с трясък и Джеси се разтърси от див, първичен катаклизъм. Главата ѝ се люшна напред, а коленете ѝ се стрелнаха нагоре. Не извика. Удоволствието сякаш бе заключено в нея, преминавайки в екстаз. Приближаваше се към върха. После всичко свърши така внезапно и бурно, както бе започнало.

— Не, Джеси, не още! — Люк сграбчи лицето ѝ, разтърсен от собствения си оргазъм.

Тя се разхлипа, когато той се изпразни в нея. Соковете му избухнаха горещо, като избликнал от дулото на пушка огън. Усещанията ѝ се потопиха в парещите вълни на сълзи, сперма и нещо много по-важно — радост. Всичко това се смесваше там, където те двамата бяха съединени, и се разливаше из нея като живота. Тя се чувстваше така, сякаш през нея бе минал огнен меч.

Когато всичко свърши, и двамата се отпуснаха треперещи на пода.

Люк покри сълзите ѝ с целувки и Джеси прие това нямо признание мълчаливо, със свито и блъскащо в гърдите ѝ сърце. Но в опиянението ѝ имаше и чувство за вина. Не можеше да причинява болка, без самата тя да изпитва болка, та дори и да се отнасяше за

Шелби. Изражението на сестра ѝ щеше да я преследва, знаеше го. И все пак сега, в този момент, вълненията, които изпълваха тялото ѝ, бяха трогателни и пречистващи. Предишната омраза беше само защитна броня срещу любовта и копнежите, които не можеше да изрази. Сега бронята я нямаше и тя беше напълно разголена. Разголена, но не сама.

Викторианската къща в Сан Франциско се превърна в тяхно любовно убежище този уикенд. Люк и Джеси бяха ненаситни, докато минутите и часовете преминаваха в дни. Джеси се чувстваше така, сякаш някаква нова самоличност бе взела връх в нея — страстната, чувствена любовница, която тя не познаваше досега. Не искаше да се отдалечава от Люк нито за миг, никога по-далеч от извивката на дланта му, от целувката на пръстите му или натиска на свитите му кокалчета. Искеше да бъде прегръщана, галена, милвана. Ако той не я докосваше, тогава тя си играеше с тъмните къдрици на тила му или мушваше пръсти в интимностите под кръста му. Познаваше неравния терен на кафеникавите му зърна като петте си пръста.

През по-голямата част от времето бяха голи. Така беше далеч полесно, отколкото всеки път, когато им се приискаше да се любят, да махат дрехите, а те го правеха постоянно, с неописуемо удоволствие. Джеси никога не се беше смятала за чувствена жена, но с Люк си позволяваше неща, които я караха да се изчервява. Призна му, че никога не бе имало никой, освен него, макар че и двамата избягваха да говорят за първия път. Миналото не биваше да се завръща, поне доколкото страстта им можеше да го държи надалеч.

Люк никога не се беше наслаждавал на женското тяло така, както се наслаждаваше на тялото на Джеси. Изследва всяко ъгълче, всяко кътче, всяка нежна гънка и изпитваше удоволствие да търси нови начини да ги запълни. Докосваше с пръсти наситенорозовите ѝ гънки и свивки. Запушваше устата ѝ с езика си. Пенисът му се гмуркаше по равнините и долините на тялото ѝ и изтръпваше от желание, долавяйки мокрия мирис на страст, на жена.

Той я облада похотливо във викторианската баня, навеждайки я над мивката с оформен като птичи крака ботуш, като галеше задните ѝ части с длани. Любеше я с трескава страст пред огнището в салона, а после я обладаваше нежно в голямото легло на господарската спалня с

по-ясно от всякога съзнание за нейната уязвимост и с нарастваща мъжка нужда да я закриля на каквато и да било цена. Беше омаян от нежния огън на красотата ѝ, смирен от пламенния ѝ дух. Любеше я толкова често и по толкова много различни начини, че накрая пресъхна. И когато в него не остана вече нищо, освен необходимостта да бъде близо до нея, близо по начини, които не можеха да бъдат изразени с думи, той притихна.

Джеси усети желанието му да говори, но не искаше да навлиза в джунглата на миналото им. Там имаше прекалено много смъртоносни капани, твърде много скрити заплахи и мълчаливи, дебнещи призраци. Имаше неща, които искаше да знае, въпроси, които искаше да му зададе, но ако го стореше и ако той ѝ отговореше, нямаше ли да се наложи и тя да отговори на неговите въпроси?

Сега, докато седяха пред пращящия огън в семейния салон и пиеха курвоазие, скрити зад пердетата от студената мъглива нощ, тя разбра, че бе настъпил мигът да се изправи с лице срещу призраците. Иначе между тях скоро щеше да се появи пропаст, прекалено широка, за да бъде прескочена.

Беше любопитна за връзката му със сестра ѝ. Доколкото ѝ бе известно, той живееше с нея.

— Шелби ми каза, че е отседнала тук — рече тя, като се опитваше да прозвучи нехайно. — Мислиш ли, че ще се върне?

Той държеше тумбестата си чаша с две ръце и отражението на пламъците в коняка беше омагьосващо.

— Възможно е — отвърна. — Някои от нещата ѝ все още са тук.

— Искаш ли да се върне?

Той поклати глава без колебание.

— Между мен и Шелби не се е случило нищо независимо какво ти е казала. Имаше нужда да отседне някъде, а сделката, която ми предложи, ме заинтригува.

— Само това ли беше?

Той сви рамене.

— Не знам... Може би имах нужда да си докажа, че мога да ѝ устоя, че тръпката е изчезнала.

Джеси въздъхна с облекчение. Беше се подготвила за най-лошото. Но беше доволна, направо ликуваща да чуе, че Люк вече не бе подвластен на сестра ѝ. Също така бе сигурна, че Шелби няма да се

появи в къщата, докато тя е там. Сестра ѝ все пак беше твърде горда, за да търпи още унижения.

Люк се изтегна върху махалския килим и се загледа в огъня. Джеси започна да гали гърба му, едва усещайки паяжината от белези под мекия плат на памучната тениска. Любопитството я накара да вдигне нагоре тениската и да докосне белезите. Когато заговори, гласът ѝ потръпна:

— Джед Доусън трябва да е бил луд да направи това.

Люк се надигна и заби поглед в кръстосаните си по индийски крака.

— И двамата знаем кой беше лудият, Джеси. Това беше Саймън. Защо го направи? Какво те накара да се омъжиш за него?

Гърлото ѝ се сви болезнено. Как би могла да му обясни? Ако откриеше една карта, ако разбулеше една тайна, нямаше ли цялата къща да рухне с трясък?

— Имах причини. Бих искала да мога да ти кажа какви са, но не мога. Не става дума само за мен, Люк. Вероятно някой ден ще поговорим за това.

— Някой ден? — той въздъхна тежко. — Странното е, че този важен ден май никога няма да дойде.

— Баща ти се беше променил, когато се омъжих за него — рече тя и гласът ѝ стана отбранителен. — Той беше един изплашен, болен човек. Мислеше, че хората се опитват да му навредят, и аз бях единствената, на която вярваше. Само да го беше видял, Люк. Представляваше тъжна гледка. Хемотерапията беше помрачила разсъдъка му. Страхуваше се от собствената си сянка, абсолютен параноик. А ти знаеш как презираше страха и слабостта. Беше ужасна гледка: да бъдеш унищожен точно от онова, което си ненавиждал.

— Ужасна? Или поетична?

Люк досега не я бе погледнал, но поне знаеше, че я слуша.

— Добре тогава, поетична — съгласи се тя. — Това също. Помниш ли деня, когато ми каза в клисурата, че си бил принуден да избереш сам наказанието си? Е, бащата на Саймън е правил същото с него. Сподели някои неща с мен на смъртния си одър и това беше едно от тях.

— Колко бащинска проява от негова страна да предаде наследеното — рече язвително Люк. — И каква ирония, че му се падна

син като мен. Може би е виждал в мен нещо като Божие наказание.

— Или възплъщение на собствените си слабости и недостатъци. Затова е бил толкова жесток. Ти си олицетворявал всичко, от което най-много се е страхувал в себе си. Само че не ти си бил причината, Люк, а самият той. Твоите недостатъци са били единствено физически, а неговите — духовни и те го унищожиха.

Той се обърна рязко с пламнали и същевременно ледени очи.

— Какво се опитваш да направиш, Джеси? Да ме разчувстваш до сълзи? Да не би да очакваш да рухна и да призная, че баща ми е бил жертва? Че е бил малтретиран и затова ме е малтретирал? Не ми пука дори жив да са го одирали. Това не го извинява, за Бога!

Тогавя тя осъзна, че без да иска, бе започнала да защитава Саймън. А не ѝ се щеше да застава срещу Люк.

— Саймън е мъртъв — промълви, умолявайки го не само да я чуе, но и да прояви разбиране. — Забрави го, Люк. Твоята омраза е единственото нещо, което все още му дава живот, не го ли разбираш? Той не може да те наранява вече. Ти единствен можеш да си причиняваш болка.

Нямаше смелостта да изрече останалото. *Трябва да му простиш. Да простиш и на себе си, че не си бил синът, който е искал.*

Изражението му не се бе променило и все пак беше тъжно по начин, който тя не можеше да определи. Сякаш нещо си пробиваше път през гнева — една болка, която той не приемаше.

— Правех всичко по силите си, за да го зарадвам — изрече най-сетне. — Тогавя, когато ме видя в клисурата да падам от клона, не ми беше за първи път да се опитвам да мина по дърво. Като много по-малък направих грешката да си въобразя, че някоя смела постъпка ще впечатли баща ми. Открих едно дърво, изтръгнато от бурята предишния ден, и реших да мина по него. Естествено, не успях и Саймън побесня. Мислех, че е, защото съм се провалил, но той ме накара да седна и ми изнесе лекция как да се самоубия като мъж. „Ако се опитваш да се самоубиеш — рече, — поне имай достойнството да не излагаш семейството. Вземи пистолет от кабинета ми и си пръсни черепа.“

Люк се поколеба и потръпна.

— Бях на шест години.

Джеси стоеше занемяла. Нямаше оправдание за подобно духовно убийство.

— Нищо чудно, че го мразиш — отвърна просто тя.

Люк стана, отиде до прозореца и дръпна пердетата.

Мъглата се стелеше плътна и непроницаема, отделяйки ги от обичайните нощни шумове и светлини. Джеси почувства студ и самота. Вероятно в очите на Люк все още изглеждаше, че тя се бе съюзила със Саймън срещу него. Не беше така, но не знаеше как да го накара да разбере. Насили се и отиде при него. Докато стоеше смълчана зад внушителната преграда на раменете му, почувства страх да се обади, да му покаже, че е там. Страхуваше се да диша. Дали сега я мразеше? Дали този разговор бе върнал цялата враждебност между тях?

Накрая, макар че това ѝ костваше много повече, отколкото той би могъл да разбере, и много повече, отколкото тя самата би могла да си позволи, изплащайки емоционалния дълг на целия си живот, тя докосна ръката му и прошепна: „Обичам те, Люк.“

Някъде от далечината долетя дрънчене на трамвай и наруши тишината. Люк се обърна бавно с паднал по момчешки върху очите му кичур тъмна коса.

— Непрекъснато забравям коя си — промълви.

— Коя съм? — през секундите, които му бяха необходими, за да изрече думите, сърцето на Джеси се вцепени от страх.

— Ти си единственият приятел, който някога съм имал — отвърна. — Ти си смелата малка червенокоска, която ме спаси, шестнадесетгодишната девойка, която ме мразеше, а сега — моята съпруга — той се подвоуми с пресекващ, неравен глас. — Жената, която ме обича, Джеси — рече през дрезгав смях. — Моята Джеси.

Докосна лицето ѝ и тя се хвърли в ръцете му и потъна в топлата му нежна прегръдка. И когато ѝ прошепна, че също я обича, че някъде в наранената си душа винаги я е обичал — тя, Джеси, която се бе заклела никога вече да не плаче заради Люк Уорнек, се разрида.

Джеси не искаше да напуска къщата. Бе се събудила по-рано тази сутрини бе оставила Люк горе в леглото, защото не ѝ се щеше той да усети страховете ѝ. Мел ѝ липсваше ужасно и се бе обаждала няколко

пъти, за да се увери, че астмата ѝ не се е влошила, но дори фактът, че дъщеря ѝ беше в „Ехо“, не бе в състояние да заличи тревогата ѝ от завръщането. Мъглата навън все още беше гъста и вероятно нямаше да се разнесе още известно време, ако въобще това станеше, но Джеси бе благодарна за прикритието, което ѝ даваше. Чрез нея се чувстваше защитена, отделена от останалия свят. Искаше ѝ се тя да я принуди да остане тук с Люк завинаги.

— Ето те и теб — обади се Люк с дрезгав от съня глас.

Приблужи се откъм гърба ѝ и я придърпа към себе си, като я обгърна с ръце.

— Надявам се това да не ти стане навик — додаде, завирайки лице в косата ѝ. — Искам те в леглото си, когато се събудя, жено. Безпомощен съм, щом те няма до мен. Полудявам и започвам да прегръщам възглавниците.

— Чудесна идея — рече тя и се обърна към него. — Хайде да се върнем в леглото, да се завием през глава и да се прегръщаме дни наред. Хайде никога да не ставаме от леглото. Хайде никога да не напускаме къщата.

— Ей... какво има? Ти си изплашена.

— Не съм изплашена — излъга тя. — Просто съм щастлива. Толкова щастлива, че не искам нещо да разруши щастието ми — безпокойствата ѝ вероятно бяха прекалено глупави и безпочвени, за да ги сподели. Чудеше се дали магията ще се развали, когато напуснат къщата, и дали ще могат да запазят близостта, когато се върнат в „Ехо“. Там като че ли винаги се нараняваха един друг.

Той я притисна по-силно и се престори, че потръпва.

— Единственото, което може да се случи, е да умрем от студ. Тук е ледено.

— Да си запалим огън? — предложи тя. — Ще позатопли.

— Добре, но трябва ли да те пусна?

— Само за секунда.

Той я освободи и погледна към китката си, сякаш проверяваше часа.

— Времето изтече.

Тя се изсмя, изплъзна му се и се обърна към кофата с дърва.

— Ела да ми помогнеш — подкани го и се наведе да вземе дебела смолиста цепеница. Докато ровеше в огнището, забеляза

смачканите листчета, паднали до кофата.

— Какво е това? — попита тя и взе една от бележките. Приглади хартията и зачете мълчаливо. Това беше заплашителното послание, което Люк бе получил и в което го предупреждаваха да не се връща в Халф Муун Бей. Тя отвори втората бележка и се изненада, като забеляза пеперудата в горния ъгъл. Беше от нейните листа. Докато четеше адреса на викторианската къща, Люк приклепна до нея.

— Стигнах до извода, че ти си изпратила заплашителното писмо, Джеси. Няма нищо — увери я той. — Знам, че сигурно си се страхувала от мисълта да се върна.

Тя отново погледна объркана заплашителната бележка.

— Помислил си, че аз съм написала това?

Той кимна.

— Ти си, нали? Реших, че си написала и двете. Почеркът си прилича.

Тя разгледа внимателно бележките и набитото ѝ око ѝ помогна да забележи веднага няколко прилики, включително и миниатюрната чертичка над буквата i.

— Не съм писала тези бележки — рече. — Нито една от тях. Това не е моят почерк, но...

— Но какво? — попита той. — Джеси, какво има? Какво се е случило?

Джеси бе смачкала нервно бележките. Изправи се толкова рязко, че стаята се завъртя пред очите ѝ. Доста безполезният ѝ талант да забелязва шарки и мотиви ѝ бе послужил. Сега тя си припомни друга бележка, друга миниатюрна чертичка. *О, Господи!*

— Трябва да се върнем в „Ехо“, Люк. Веднага!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Джеси, ще ми кажеш ли какво става, по дяволите? — Люк още не бе изгасил двигателя на мерцедеса и Джеси вече бе изскочила от колата и се бе втурнала по пътеката към „Ехо“. Докато тичаше, вързаната ѝ на хлабав кок коса се измъкна от фибите и се разпиля. Люк излезе от колата и я последва, като се чудеше какво бе толкова жизненоважно, че бе рискувала да ги глобят за превишена скорост или да се блъснат по пътя за насам. И защо не можеше да му каже причината?

— Къде отиваш? — извика той след нея.

— В спалнята — долетя в отговор.

Вече беше в стаята си и ровеше из коша с прането, когато и той дойде.

— Ето го! — измърмори тя на себе си, като измъкна един черен пуловер за ръкава. Започна да бърка из джобовете и извади нещо, което приличаше на хартиена салфетка. Погледна онова, което бе написано там. — Така си и мислех — изпъшка, като се мъчеше да успокои дишането си. — *Същият е.*

Люк отиде до нея да види какво бе предизвикало цялото това вълнение. Салфетката беше омацана с червени петна, които можеха да са и от кръв. Имаше надраскани някакви думи, които едва разчиташе.

— Лайнорони? Какво би трябвало да означава това?

— Не думата — рече припряно тя. — Почеркът — посочи миниатюрните чертички над i-тата.

Люк веднага направи връзката.

— Кой го е писал?

— Роджър Меткълф, портиерът. Една вечер Мат заведе всички ни на пица и Мел искаше да се научи да псува на италиански.

— А това бе приносът на Роджър за културния напредък на Мел?

Джеси не отговори. Бе потънала в мисли и дърпаше краищата на салфетката с пръсти.

— Значи Роджър ти е изпратил онова заплашително писмо, нали, Люк? Но защо? — тя го погледна очевидно отчаяна.

Той бавно кимна, заслушан в равномерното тиктакане на часовника, и се замисли за подтекста на въпроса ѝ. Подозираше какъв би могъл да е мотивът на портиера, но това му изглеждаше толкова смахнато, колкото бе и обезпокояващо.

— И вероятно не е всичко, което Роджър е направил — каза той след малко.

Тя се втренчи объркана в него.

— Втората бележка — тази с адреса — намерих на стълбите пред външната врата в Пасифик Хайтс. По вида ѝ можеше да се съди, че е била там от доста време. Беше измачкана, а някои от цифрите толкова размазани, че едва ги разчетох. Може да е от влагата, но предполагам, че бележката е била наваляна от дъжда онази вечер, когато ходихме на опера.

— Все пак не разбирам.

Люк не беше сигурен, че и той разбира, но бе решен да проумее странния сценарий, който се въртеше в ума му.

— През нощта, когато бе нападната, ти си се била с него, нали?

— Ритнах го — рече тя, — като се опитвах да се освободя, после грабнах един чадър от поставката и натиснах копчето. Чадърът се отвори в лицето му и той изгуби равновесие.

— Може ли да е загубил бележката по време на боричкането? Възможно ли е да е паднала от джоба му или оттам, където е била? — попита Люк. — Ще трябва да приемем, че нападението не е било случайно, и че мъжът е търсел точно тази къща, иначе не би си записал адреса. Искам да кажа, Джеси, че онзи, който е изпуснал бележката, е използвал твоите листа, тези от кухнята на „Ехо“.

Джеси изглеждаше така, сякаш не искаше да повярва на пъзела, който умът ѝ нареждаше в главата ѝ.

— Мислиш, че Роджър ме е нападнал, нали? Но защо ще прави това? Защо ще иска да ме нарани?

— Не знам — Люк мушна салфетката във вътрешния джоб на велуреното си сако при двете бележки. — Хайде да отидем в къщичката на портиера и да разберем.

Джеси очевидно се колебаеше, докато Люк вече се бе отправил към вратата.

— Какво има? — научаваше се да разбира езика на тялото ѝ, а тя се държеше странно, откакто бе открила бележките в огнището. Сякаш се разкъсваше между желанието да разбере кой ги бе написал и страха от разкритието. Не се учудваше, че тя се тревожи от срещата с Роджър, особено ако вярваше, че той е човекът, който я бе нападнал. Но подозираше, че има и нещо друго. Толкова много неща не знаеше за нея, даде си сметка той.

— Не съм влизала в портиерската къщичка повече от десет години — призна тя. — От нощта, когато те открих там.

Той изпита едновременно учудване и съжаление. Изглежда, миналото ръководеше и нейния живот — дори повече от настоящите ѝ грижи. Това обясняваше нежеланието ѝ и все пак той си зададе въпроса дали това беше всичко.

— Не е нужно да идваш — успокои я и усети силна необходимост да я закриля. — Мога да се оправя с Роджър и сам.

Тя разгледа отново салфетката, като стискаше ръбовете ѝ между палеца и показалеца си, сякаш вземаше едно от най-важните решения в живота си. Дългата убито синя муселинена рокля, с която бе облечена днес, ѝ придаваше много, много уязвим вид.

— Джеси, остави ме да се оправя с това — каза Люк.

— Не! — реакцията ѝ бе толкова неочаквана, че сякаш дори самата тя се изненада. — Не, Люк, идвам — въздъхна тежко. — Аз бях нападната. Ако Роджър го е направил, искам да се изправя срещу него. Искам да знам мотивите му и да ги чуя от него.

Малко по-късно, когато излизаха от къщата, Джина се втурна във фойето, като викаше Джеси. Напрежението в гласа ѝ рикошира в стените и ехото му придаде истерични нотки.

— *Aspetti un momento!* Почакайте!

— Какво има? — попита Джеси, когато Джина приближи. — Нещо с Мел ли? Зле ли е?

— Не, Мел си е все така — увери я бавачката. — Полицията... — докосна гърдите си, сякаш да се прекръсти. — Бяха тук сутринта, двама детективи, струва ми се. Не ми казаха за какво става дума, но задаваха въпроси за вас и мистър Уорнек. Искаха да знаят къде сте и кога ще се върнете.

Джина изглеждаше така, сякаш щеше да припадне.

— Няма нищо — увери я Люк. — Вероятно е за някоя дреболия. Може някой да се е оплакал заради дървото, което падна при последната буря.

— Не, не мисля...

— Джина, успокой се — настоя Люк с известна припряност. — Всичко ще се оправи. Каквото и да е, аз ще се погрижа — направи знак на Джеси, нетърпелив да стигне до къщичката и да разпита Роджър. Изведнъж му бе хрумнало, че можеше да има по-страшна причина за появата на полицията, но не искаше да говори за това пред Джина. В джоба му се намираще писмо, което го предупреждаваше да стои далеч от Халф Муун Бей. Ако Роджър или този, който бе изпратил бележката, не блъфираше, възможно беше да е изпълнил заплахата си и да е уведомил полицията.

— Не, мистър Уорнек — възбудено възрази Джина. — Вие не разбирате! Полицията не бе дошла заради дърво. Искаха да говорят с Джеси. За нея бяха дошли.

— За мен? — Джеси пребледня. Ръката ѝ затрепери и после пръстите ѝ захриха устата. — Какво означава това, Джина? Какво искаха?

— Не знам — бавачката премести поглед от Джеси към Люк, сякаш очакваше той отново да я окуражи. Този път наистина се прекръсти.

Но Люк почти не забелязваше изплашеното изражение на Джина. Той бе впил поглед в лицето на красивата си съпруга. Криеше толкова много неща от него, помисли си. Пазеше тайни, които не можеха да бъдат споделени с никого. И нямаше ли да я арестуват наистина?

Вратата към къщата на портиера беше отворена. Роджър или беше бързал, или бе твърде безгрижен, реши Джеси, докато с Люк се приближаваха към малката каменна къщичка.

Люк вдигна ръка, за да я предупреди да спре, където беше — на каменната пътечка, — а той продължи напред. Когато отвори вратата, ръждивите панти изскърцаха. Люк се поколеба на верандата и надникна вътре. Изглежда, нямаше никой.

Миг по-късно с Джеси стояха в стаята, която беше едновременно кухня и дневна. Усещаше се лека миризма на тамян, а Роджър бе добавил и своя вкус към мебелировката — плакати на рок състави, комплект гирички и внушителна колекция от комикси, както и разни други неща.

Вехтата обстановка, подобна на спалня в колеж, не предизвика спомените, които Джеси бе очаквала. Странно, но ѝ се струваше, че срещата ѝ с Люк е станала другаде.

— Къде мислиш, че може да е Роджър?...

Шумът от вода в тоалетната прекъсна въпроса на Джеси. Тя се обърна нататък и вратата, на банята се отвори. Докато вдигаше ципа на дънките си, Роджър Меткълф погледна като хлапе, уловено да краде. Очите му се стрелнаха от Джеси към Люк.

— Какво правите тук?

— Трябва да поговорим, Роджър — Люк посочи към паянтовия диван в дневната. — Може би ще е добре да седнеш.

По всичко изглеждаше, че Роджър съвсем не иска да седне, а по-скоро гори от желание да си плюе на петите. Възможно ли беше този колежанин да е човекът, който я бе нападнал? — запита се Джеси, докато той нервно пъхаше тениската си в дънките. Не ѝ изглеждаше нито достатъчно едър, нито достатъчно страшен. В спомена ѝ нейният нападател бе огромен, ужасен.

— Какъв е проблемът? — попита Роджър, като ги изгледа напрегнато.

Люк извади заплашителните бележки от джоба на сакото си и като тръгна към портiera, ги вдигна да му ги покаже.

— Какво, по дяволите, е това?

Изведнъж Роджър се втурна откъм банята и се блъсна в рамото на Люк, сякаш да го събори. Люк го сграбчи за тениската, щом Роджър се хвърли към вратата и се завъртя, като едва не я скъса.

Роджър се опъваше и съпротивляваше, докато Люк го мъкнеше обратно. Той го стисна здраво и го залепи за най-близката стена. Джеси се огледа за някакво оръжие, отваряше чекмеджета и шкафове, но преди да вземе една настолна лампа, Люк вече го мъкнеше към вратата на банята. Роджър беше по-пъргав, но Люк беше по-едър и по-силен.

— Открай време мечтая да удавя някого в тоалетна чиния — изръмжа Люк. Принуди портiera да се свлече на колене пред

тоалетната и вдигна капака. — Това е една моя перверзна фантазия, Роджър. Искаш ли да те кръстя?

— Не! — изрева Роджър.

— Насади си се дълбоко в лайнорони, Роджър — каза той и изправи колеганина на крака. — Защо не улесниш всички ни и не ми разкажеш за бележката? А като си започнал, обясни и защо нападна Джеси, преструвайки се, че съм аз, откачена гадино.

Роджър очевидно не беше герой и изстреля изненадващата истина в две накъсани изречения.

— Сандъски ми нареди да го направя. Плати ми да проследя мисис Уорнек, да я изплаша.

Люк погледна към Джеси.

— Мат Сандъски?

Джеси поклати глава. Каквито и кошмарни врагове да бе родила фантазията ѝ, не можеше зад всичко това да стои Мат. Той беше неин приятел, довереник, утеха по време на болестта на Саймън, по време на всичките ѝ страдания.

— За Сандъски ли работиш?

— Помоли ме да следя какво става в „Ехо“ — призна Роджър, като попи подгизналите си от пот лице и коса.

— Мат ми препоръча Роджър за длъжността — намеси се Джеси. Все още не ѝ се искаше да приеме връзката, конспирацията между Роджър и Мат. Не можеше да няма някакво друго обяснение.

— Мисля, че е ясно кой ще е следващият, с когото ще разговарям — отсече Люк.

— Искам и аз да дойда — Джеси нямаше друг избор. Мат ѝ беше приятел и докато наистина не се убедеше в онова, в което го обвиняваше Роджър, щеше да си остане такъв.

— Няма да ти позволя — възрази Люк. — Може да е опасно. Няма да се приближаваш до Мат Сандъски, докато не разбере какво е намислил.

Роджър изведнъж метна мократа хавлия към Люк и се втурна към вратата на банята. Преди да успее да направи и три крачки, Люк вече го бе проснал по лице.

— Ти, ненормално копеле! — кресна му той и изви ръцете на портиера зад гърба му. — Имам срещу теб достатъчно обвинения, за да

те пъхнат на топли за две десетилетия. Още една глупава постъпка и ще те предам на полицията. Разбра ли?

Роджър побърза да кимне.

— Да, разбира се... няма проблеми. Просто исках да си облека чиста тениска.

— Свиквай с тази — посъветва го Люк. — Ще ти се наложи да прекараш известно време с нея — свали колана от панталона си и го използва, за да завърже ръцете на портиера. — Така поне ще съм сигурен, че никъде няма да отидеш, няма да разговаряш с никого и няма да предупредиш Мат Сандъски.

И сякаш за да се увери, че Роджър наистина няма да иде никъде и няма да говори с никого, Люк закачи за всеки от глезените му по една двадесет и пет килограмова гира. После отскубна телефонната жица от стената.

Тъкмо си тръгваха, когато ивица син плат привлече вниманието на Джеси.

— Чакай малко — рече тя и спря да разгледа сатенената панделка, която се подаваше от едно от кухненските чекмеджета, които бе отворила. В дъното на чекмеджето, мушнат между кърпи и поставки за съдове, тя откри искрящо синия талисман, който Люк ѝ бе подарил за късмет. Ароматът на рози, билки и екзотичен тамян я лъхна, щом вдигна малката торбичка. Вече нямаше никакво съмнение, че Роджър Меткълф е мъжът, който я бе нападнал.

Усети дланта на Люк върху ръката си.

— Да вървим — подкани я той.

Джеси успя да излезе навън, но едва когато Люк я прегърна, за да я успокои, тя осъзна колко потресена беше. Прие подкрепата му, но знаеше, че сама ще трябва да намери сили да се справи със ситуацията. Полицията я търсеше, а и вече започваше да ѝ се струва напълно възможно приятелят ѝ Мат Сандъски да е поръчал на хлапето от колежа да я следи и да я нападне. Дори на пръв поглед всичко това да изглеждаше ужасно, Джеси знаеше, че още по-надълбоко ще е далеч по-заплетено, и я побиха тръпки.

BMW-то 750 iL на Мат Сандъски работеше на празен ход в гаража на къщата му в Сан Франциско, когато Люк паркира от другата

страна на улицата. Вратата на гаража беше отворена и Люк го видя, седнал в колата, да говори по телефона. Дали някой не се беше обадил да го предупреди? — запита се той. Със сигурност не беше Джеси.

Люк се постара Мат да не го види, докато се приближаваше отзад към колата. Той току-що бе затворил телефона, когато Люк почука по прозореца от неговата страна.

Мат вдигна поглед изненадано.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Уорнек? — гласът на изпълнителния директор долетя през стъклото още преди да го отвори рязко. — Случило ли се е нещо? — запита той, като изучаваше лицето на Люк. — За Джеси ли става дума? Къде е тя?

Или беше дяволски добър актьор, или наистина не е била Джеси, реши Люк.

— Слизай от колата, Мат.

— Какво става, по дяволите, Уорнек?

— Излез от колата, *по дяволите*, и ще ти кажа.

Мат изгаси мотора и изскочи навън, очевидно раздразнен. Беше висок почти колкото Люк, но беше с няколко килограма по-лек и в не особено добра форма. Люк реши, че ще надвие, ако се стигнеше до физически сблъсък, но не очакваше това да се случи. За да обезвреди Роджър, се бе наложило да използва мускулите си. С Мат щеше да му е необходима хитрост.

— Хубава кола — рече Люк и посочи сребристите лимузина с четири врати, с която Мат очевидно се гордееше. Тя блестеше без нито едно петънце чак до хромираните тасове на гумите. Люк измъкна ключовете си за колата от джоба на сакото, прокара палец по ръба на единия и се намръщи престорено.

— По дяволите, остри са — рече той. — Страшно ми е неприятно, когато разни шестнадесетгодишни тийнейджъри драскат вандалски по коли, които струват шестдесет хиляди долара, а на теб? — той потупа вратата на BMW-то, като продължаваше да държи ключовете в ръката си. — Много умно от твоя страна, че пазиш тая кукличка в гараж.

Мат пребеля като ризата си.

— Господи, Уорнек! Махни това от колата ми!

— По дяволите! — Люк дръпна ръката си. — Не я одрасках, нали?

Сребрилата повърхност блестеше непокътната. Мат си пое шумно въздух с облекчение и се успокои.

— Какво си намислил, Уорнек? Какво, по дяволите, искаш?

— Просто съм любопитен, Мат. Роджър Меткълф ми разправя, че си го накарал да ми изпрати заплашително писмо. Също така твърди, че ти стоиш зад нападението над Джеси. Сега ми кажи, защо ти трябваше да правиш такива неща?

Очите на Мат изведнъж станаха пронизително сини.

— Роджър кой?

Люк притисна ключа към блестящата дръжка на вратата и го плъзна по повърхността. Звукът беше мъчителен като гвоздей по черна дъска.

— Господи! — извика Мат ужасен.

— Тази кола е най-малката ти грижа, Мат — предупреди го Люк с равен глас. Изчака една-две секунди, после вдигна ръка, за да покаже, че бе използвал нокътя на палеца си. Боята беше все още безукорна. — Ако исках да ти навредя истински, щях да извикам ченгетата и да им кажа какво знам. Роджър ще е повече от щастлив да свидетелства срещу теб, за да си спаси задника, сигурен съм в това.

Мат политна, сякаш го бе ударил гръм, и Люк изпита мигновено удовлетворение от съзнанието, че го бе хванал на тясно. Беше почти сигурен, че Мат стоеше зад заплашителното писмо, което бе получил. Също така беше сигурен, че блъфира. Ако знаеше за каквото и да било доказателство, което да свърже Люк със смъртта на Ханк Флъд, досега щеше да го е използвал, за да се пазари. — Защо ти беше нападението над Джеси, Мат? Мисля, че ще трябва да ми обясниш това, и то много внимателно.

— Опитвах се да я предпазя — отвърна Мат и се подпря на скъпоценната си кола.

— Да я предпазиш? От какво?

— От теб — тогава той се разгореци и лицето му пламна. — Ти си едно опасно копеле, Уорнек. Предупредих я, че си способен на всичко. Предупредих я, че поема риск, че рискува всичко, но тя не ми повярва. Правеше катастрофална грешка. Някой трябваше да я накара да го проумее.

— Така че ти накара Роджър да я нападне?

— Да я *изплаши*. Казах му да я изплаши, това е всичко.

— И е трябвало тя да си помисли, че съм аз? Много умно, Мат. Жалко, че не свърши работа.

— Напротив, свърши — изтъкна кисело Мат. — Тя те напусна, нали? Ако Роджър не бе прецакал работата, нямаше да водим сега този разговор.

Люк погледна ключовете в ръката си и за миг се изпълни със съчувствие към протежето на Саймън. Той беше кралският васал, лоялен до края, само дето неверният син бе сграбчил и отмъкнал „ключовете“ към кралството. Ако Люк беше в положението на Мат, той също би скроил някой макиавелистичен номер. Надяваше се, че би го направил по-добре. Ако Мат имаше някакъв фатален недостатък, то това беше липсата на поквареност. Не го биваше да е лош.

— Сега какво? — попита Мат. — Ти държиш всички карти. Предполагам, че искаш главата ми на тепсия, нали? Очаква се, че ще си подам оставката и ще се изпаря от града?

Интересна смесица от метафори.

— Сигурен съм, че можем да постигнем някакво споразумение — увери го Люк. — В момента имам нужда от информация.

Мат изглеждаше облекчен.

Люк набързо му разказа за онова, което бе прочел в библиотеката на Халф Муун Бей.

— Във вестника пишеше, че си бил разпитван от полицията, но не си призован да даваш показания. Това предизвика любопитството ми, Мат, така че наех частен детектив. От него узнах, че на няколко пъти са те виждали в къщата на Ханк Флъд в годината преди смъртта му. Каза също, че си ходел там редовно на всеки два-три месеца, и че винаги си се появявал рано сутринта, преди Ханк да тръгне за работа.

Мат се приведе над колата, сякаш му бе приляло, и се хвана за главата. Изглеждаше напълно смазан.

— Ти си го убил, нали? — попита Люк с дрезгав, напрегнат глас.

— Не! Господи... Нищо подобно.

— Какво тогава?

— Правех доставки.

— Доставки? На *пица*? На цветя?

Мат вдигна измъчен поглед, състарявайки се поне с десет години на минута.

— На парите, с които Саймън купуваше мълчанието му. Аз бях неговият куриер.

Изведнъж Люк разбра как се чувства човек при инфаркт. Не може да си поеме въздух.

— Ханк е работил при баща ти, когато си бил дете — побърза да обясни Мат. — Боядисвал или нещо такова. Не знам подробностите, освен че работел в крилото, където се намирала спалнята на родителите ти, и че веднъж ги чул да се карат. Майка ти искала развод, но Саймън отказвал да ѝ го даде. Упрекнал я, че е лоша майка заради всичките лекарства, с които се тъпче, и че никога няма да ѝ позволи да те вземе. Когато тя го заплашила, че ще се самоубие, той започнал да я дразни, като твърдял, че няма тази смелост, и я предизвиквал да го направи. Дори отишъл до шкафчето с лекарства, извадил таблетките и ги хвърлил в скута ѝ.

Люк усети, че на свой ред също се бе подпрял на колата. Краката му се бяха подкосили. Езикът го сърбеше да каже нещо, но не можеше да помръдне устни. Не би могъл да проговори, колкото и да искаше. *Значи се е самоубила заради него, не заради мене, помисли си. Не заради мене.* С някаква част от душата си бе приел версията на Саймън за смъртта на Франсез Уорнек. Макар да се бе опитвал да се убеди в обратното, през всички тези години наистина бе вярвал, че той е причината майка му да посегне на живота си толкова млада.

— Същия следобед Ханк открил майка ти мъртва — продължаваше Мат. — Причината била свръхдоза, но Саймън помолил Ханк да му помогне да нагласят нещата така, че да изглежда като грешка, сякаш е смесила противоположни лекарства. Не знам кога точно Ханк е започнал да изнудва Саймън. Аз бях двадесетгодишен и работех като личен помощник на Саймън в „Дъ Глоуб“, когато той ме помоли да занеса някакъв пакет в къщата на Флърд в Халф Муун Бей. След това започнах да ги нося редовно. Саймън никога не ми каза какво доставям, но една сутрин Ханк беше толкова пиян, че издрънка повече, отколкото трябваше, като се перчеше с властта си над великия Саймън Уорнек. Предупредих Саймън...

На Люк не му беше необходимо да чува останалото. Мат бе обявен за син и наследник. Саймън не само се отплащаше на Мат за лоялността му, но си осигуряваше и дискретността му. Сега Люк знаеше кой бе убил Ханк Флърд.

— Той го направи, нали? — прошепна Люк повече на себе си, отколкото на Мат. — Саймън уби Ханк... или накара да го убият, а мен остави да опера пешкира.

— Какво? — Мат вдигна поглед объркан. — Не, не мисля...

Но Люк вече си представяше — предвкусваше дивото удоволствие от публичното разобличаване на Саймън Уорнек. Той беше убиец. Беше отговорен за смъртта на двама души, а бе нагласил синът му да понесе наказанието и в двата случая. Каква гадост, направо невероятно!

През Люк премина парещо желание за отмъщение, див копнеж за разплата. Преди да може да се спре, преди дори да успее да осъзнае какво върши, той прилепи Мат Сандъски към стената на гаража и го стисна за гърлото.

— Саймън го направи, нали? Кажете ми истината или ще съсипя не само колата ти, но ще унищожа и теб, копеле шибано. Той ме остави да опера пешкира, а ти си го знаел през цялото време, нали? Ти си бил вътре!

— Не! Господи! — изпъшка Мат. — Нищо не знаех. Подозирах само, тъй като Саймън имаше мотив, да убие Ханк. Но ако го е направил, никога не е продумвал за това, кълна се!

Люк го пусна. Ръцете му трепереха толкова силно, че едва ги контролираше. Наведе се да вдигне ключовете, които бе изпуснал, когато се бе нахвърлил върху Мат, и на излизане от гаража прокара острието по огледалната повърхност на BMW-то, като остави нацърбена, ужасна драскотина.

Викът на Мат все още кънтеше в ушите му, когато се плъзна в мерцедеса си и запали.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Нещо случило ли се е, мамо? Ръцете ти са толкова студени.

Джеси пусна дъщеря си с тежка въздишка, като съзнаваше, че е разкрила прекалено много от вътрешния си смут в развълнуваната си прегръдка.

— Не, мила, всичко е наред — отвърна тя и приглади добре сплетената коса на Мел. — Липсваше ми, това е.

Мел като че ли не се успокои особено от уверенията ѝ.

— Да не би да е, защото полицията беше тук? — попита тя и в тюркоазните ѝ очи се изписаха любопитство и паника. От астматичния пристъп дишането ѝ беше дрезгаво. Дори новите лекарства не можеха да я облекчат.

— Не, това е някаква грешка — Джеси се надяваше Мел да не е чула виковете на Джина, но вероятно се бе досетила. Детето не изпускаше нищо. — Сега ми кажи какво прави, докато ме нямаше?

Джеси бе заварила Мел в слънчевата стая с остъклени стени да обядва и да чете книга с митове за фазите на Луната. Облекчението, което бе почувствала веднага, щом бе зърнала детето, се беше смесило със стреса ѝ от сблъсъка с Роджър и нервите ѝ не издържаха.

— Ами... — Мел удължи напрегнатото ѝ очакване, после бързо се усмихна. — Джина се учи да плува — само в плиткия край, както ми каза ти, но беше страхотно! Аз я напътствах отстрани, но има още доста хляб да яде. Водата и влиза в носа и много пръска.

Мел въздъхна снизходително, при което Джеси се разсмя, после отново прегърна дъщеря си.

— Бъди търпелива с нея, Мел. Трудно се намират добри бавачки.

Мел отхапа от сандвича си с риба тон и преглътна явно без да сдъвче.

— Как беше в Сан Франциско? — попита с пресипнал глас. — Видя ли Шелби? Джина ми каза, че е отишла там, за да започне кариерата си.

— Шелби? — хваната неподготвена, Джеси потърси отговор, който би задоволил любопитството на дъщеря ѝ бързо и безопасно. Изглежда, тя вече не ѝ се сърдеше за заминаването на Шелби и Джеси бе благодарна за това, но не искаше да я окуражава, та да превъзнася сестра ѝ още повече. — Шелби се опитва в модната индустрия — отвърна тя. — Дрехи, външност, такива неща.

— Мисля, че ще я бива.

— Шелби ще я бива във всичко, което ѝ хрумне. Според мен можем да сме сигурни в това.

Потиснатата въздишка на Мел накара сърцето на Джеси да се свие.

— Толкова много ли ти липсва? — попита тя.

Мел остави сандвича си и кимна.

— Липсва ми плуването, но не е само това. Шелби никога не разговаряше с мен като с дете. Ругаеше и така нататък. И ми казваше разни неща, тайни...

— Тайни? Какви например? — плетеният стол силно изскърца, когато Джеси се приведе напред. Сърцето ѝ биеше сега по-силно, но тя не искаше Мел да забележи безпокойството ѝ.

— Нищо лошо. Само неща като това къде е обичала да ходи, когато е била дете. Имала си е скривалище, знаеш ли?

— Не, не знаех — Джеси винаги бе смятала, че любимото място на Шелби е грилът на Главната улица. Изненадана беше, че сестра ѝ, която като че ли копнееше постоянно да бъде център на внимание, е чувствала нужда от скривалище... Освен ако не е искала да се крие там от Ханк.

Силен трясък я накара да скочи на крака. Външната врата на къщата се бе затръшнала достатъчно силно, за да събори стените.

— Джеси! — разнесе се гласът на Люк. — Къде си? *Джеси!*

Какво се бе случило, че викаше така? Въображението на Джеси пощуря, докато поглеждаше към Мел, като се опитваше да измисли как да я успокои. Прочете боязън в очите ѝ, но нямаше време.

— Ще ида да видя какво става. Какво ще кажеш, скъпа? — тя сграбчи и стисна малката ръчица, но когато се опита да се измъкне, момиченцето не я пусна.

— Какво има? — попита Мел. Гласът ѝ беше започнал да пресипва, като че ли с мъка си поемаше дъх, но здраво държеше ръката

на Джеси.

— Люк дойде — Джеси се освободи от пръстите на Мел и се наведе да целуне по бузата дъщеря си, а от очите на детето неудържимо заваляха сълзи. — Само ще видя какво иска. Ще извикам Джина да стои при тебе, нали, *bambina*? Всичко ще бъде наред, Мел, наистина. Не се безпокой. Нека отида, мила.

Сърцето ѝ едва не се пръсна, когато изтича от стаята и остави изплашеното дете край масата да гледа втренчено след нея. Чувстваше се разнебитена. Дори в борбата си с астмата Мел проявяваше изумително самообладание за деветгодишно хлапе. Не бе трепнала по време на мъките около смъртта на Саймън или при повторния брак на майка си. Но сега, когато очевидно имаше нужда от окуражаване, Джеси не можеше да бъде до нея, за да ѝ го даде.

Когато излезе от слънчевата стая, Люк идваше към нея откъм кухнята. Изглеждаше напрегнат и гласът му звучеше напрегнато, а тъмната му коса беше в безпорядък, докато походката се бе почти нормализирала от устремната му крачка.

— Какво има? — попита тя.

— Саймън е бил... — дишането му беше учестено, а раменете — натежали. — Саймън е убил Ханк Флъд.

Саймън? Джеси го зяпна озадачена.

— *Чакай* — прошепна тя, като възнамеряваше да го отведе някъде, където разговорът им да не може да бъде чул от слънчевата стая. След като извика Джина по вътрешния телефон, направи знак на Люк да я последва и двамата тръгнаха, мълчаливо и бързо през тъмния, подобен на катедрала първи етаж на къщата. Когато стигнаха до обляната в слънчеви лъчи тераса, тя се обърна към него:

— Какво говориш?

— Мат ми призна всичко — продължи Люк. — Той е инициатор на бележката и нападението. Твърди, че го е направил в стремежа си да те защити, да те спаси от мен. Но има и още. Преди години той бил куриер на Саймън. Ханк Флъд изнудвал Саймън и Мат бил човекът, който носел парите.

Люк набързо описа обстоятелствата около самоубийството на майка си и връзката на Ханк с него. От дивото вълнение на Люк и собствения ѝ нарастващ ужас Джеси усети някакъв натиск в гърдите, който правеше дишането ѝ почти невъзможно.

— Той е носел парите в къщата — разказваше Люк. — Може би си го виждала?

Джеси се поколеба.

— Може. Беше толкова отдавна. Ханк имаше много приятели и те вечно висяха у дома.

— Но Сандъски би трябвало да се отличава, какъвто е префинен — млад шеф на вестник по пътя към върха, добре облечен. Би го забелязала.

— Не знам, Люк — в гласа ѝ имаше отчаяние. Вече не знаеше кое е по-лошо — лъжите или истината.

Той я гледаше изпитателно и тъмните му очи се забиваха в нейните.

— Трябва да подновя разследването, Джеси. Няма да намесвам полицията, ако мога да го избегна, но трябва сам да проуча този въпрос. Със сигурност ще успея да докажа, че Саймън го е извършил. Ще трябва да говоря с всички замесени, включително и с Шелби...

Джеси поклати глава и заотстъпва назад. Подухващият откъм градината бриз донасяше опияняващия сладък аромат на рози и орлови нокти.

— Не — прошепна тя. — Ти обеща, Люк. Такава беше уговорката ни. Съгласи се да зарежеш разследването и да приемеш онова, което ти кажа.

— Джеси, за Бога, бъди разумна. Саймън е убил майка ми. Убил е и пастрока ти. Трябва да го направя.

— Защо? Човекът е мъртъв. Всички те са мъртви, и то от години, включително и майка ти. Нека си остане така! Престани да се опитваш да ги възкресиш.

Люк поклати глава, сякаш натъжен и озадачен от това, че тя не разбираше.

— Саймън е убил двама души, единия от които обичах много. Накара ме да вярвам, че аз съм виновен за смъртта и на двамата, Джеси...

Но Джеси беше също толкова отчаяна и не можеше да проявява нито съчувствие, нито разбиране.

— След като не успя да разпънеш на кръст Саймън, ще разпънеш паметта му, така ли? Люк, моля те, това е лудост. Трябва да престанеш. Не го ли направиш, не те искам тук.

Той я погледна слисан, невярващ.

— Какво казваш?

— Казвам, че ако нарушиш обещанието, което ми даде, това ще е краят на връзката ни. Ще продължа да поддържам искането си за развод.

— Джеси, не можеш...

Тогава тя започна да трепери, да рухва пред очите му.

— Напротив, мога... и ще го направя. Моля те, Люк, не върши това. Залогът е много по-голям, отколкото предполагаш.

— Тогава искам да знам какъв е — настоя той. — За Бога, довери ми се. Аз съм ти съпруг — и добави с тих, пресипнал глас: — Аз те обичам.

Посегна, сякаш да я докосне, но тя отстъпи назад и избегна допира.

— Не мога — беше единственото, което отрони.

— Аз пък не мога да се откажа — отвърна той и гласът му стана студен.

Мълчанието, което настъпи, беше по-красноречиво от всякакви викове и крясъци. Накрая той го наруши:

— Ще изпратя някого за нещата ми.

Джеси беше неспособна да изрече каквото и да било, докато го гледаше как се обръща и си тръгва. Бе прерязала, прекъснала всякакъв достъп до душата си до такава степен, че се чувстваше умъртвена като след силен шок. Дишаше на пресекулки, мъчително и усещаше последиците от стреса в треперещите си ледени крайници, ала не ги чувстваше като болка.

Външната врата се хлопна с трясък, но Джеси не помръдна. Докато стоеше там, защитена от собствената си смразена неподвижност и откъсната от всичко наоколо, една забележка, казана от Люк, проблесна в ума ѝ и я наелектризира. *Ще трябва да разговарям с всички замесени, дори с Шелби.*

Трябваше да се свърже със сестра си преди него.

Джеси откри данни за „Портфолио“ — консултантската агенция на Шелби по външността — чрез телефонната информация в Сан Франциско. Не можаха обаче да ѝ дадат адрес, така че тя остави

съобщение на телефонния секретар, а после опита с няколко бизнес бюро, като се мъчеше да открие адреса. Адресните регистрации се правеха в градския съвет, но там категорично отказаха да ѝ дадат информация, след което Джеси вече нямаше към кого да се обърне. Не знаеше почти нищо за личния и професионалния живот на Шелби.

Минутите минаваха и тя крачеше из кабинета си, като чакаше телефонът да звъне и се надяваше да чуе гласа на сестра си. Каква ирония, като се имаше предвид как беше реагирала последния път, когато Шелби се бе обадила. Озова се срещу собственото си отражение, поглеждайки през прозореца към терасата, където с Люк практически бяха сложили край на връзката си по-рано същата сутрин.

На лицето ѝ беше изписана болка и въпреки това тя все още се чувстваше вцепенена. Някакво дразнещо усещане мърдаше устните ѝ и придърпваше миниатюрния побелял белег, а очите ѝ бяха тайнствени като на привидение. Бъди благодарна, каза си тя. *Бъди благодарна, че не чувстваш нищо. Така ще можеш да направиш онова, което трябва да направиш.*

Талисманът висеше на връвта си от лампата върху бюрото. Тя го привлече и вдъхна примамливите аромати на далечни места, като се опита да си спомни от какво предпазваха отделните съставки — корен от ангелика за дълъг живот, розови венчелистчета и цветове от зимзелен за сърдечните въпроси, както и корен от валериан. Странно, че не можеше да си спомни за какво беше коренът от валериан...

Докато докосваше сините сатенени панделки, телефонът извъня. Вдигна слушалката с пресекнал дъх.

— Ало?

— Джеси? Добре ли си?

Джеси остана силно разочарована, като чу гласа на Мат Сандъски, макар че знаеше за какво ѝ се обажда.

— Напълно — увери го тя с надеждата да избегне всеки опит от негова страна да се извинява или да обяснява. Нямах време! — Всъщност опитвам се да откроя Шелби — добави. — Някъде е в Сан Франциско. Имаш ли вести от нея, Мат? Спешно е.

— Шелби? Не, но вчера в клюкарската рубрика на „Глоуб“ излязоха няколко реда за партито по случай откриването. Очевидно някаква тайнствена жена е скандализирала яхтклуба и напълно е

затъмнила домакинята. Вероятно в момента Шелби издирва нещастницата с група за бързо реагиране.

По-вероятно с помощта на цялото ФБР, помисли си Джеси.

— Трябва да вървя, Мат.

— Чакай! Джеси, моля те. Люк беше тук тази сутрин...

— Всичко е наред. Знам. Вече беше при мен, но си тръгна. Каза ми какво е станало.

— Никога не съм искал да ти се случи нещо лошо, Джеси, тъкмо обратното...

— Ще поговорим за това — увери го тя. — Ще поговорим за всичко, но точно сега трябва да открия сестра си.

Тя затвори телефона, сигурна, че Мат Сандъски казваше истината. Не вярваше, че е искал да ѝ навреди. Но също така беше сигурна, че е прекалено изнервен и не е способен повече да управлява компанията.

„Уорнек Къмюникейшънс“ беше кораб без капитан и радар, осъзна тя, кораб, насочил се към плитчините. Тази перспектива би трябвало да я изпълни със страх и безпокойство, но в този случай Джеси имаше съмнително добрия късмет да предвиди бъдещето. Знаеше какво предстои и плитчините бяха най-малкият проблем. Нищо нямаше да има значение, дори корабокрушението на мултимилionната комуникационна империя, ако не намереше Шелби.

Докато продължаваше да крачи из стаята и да гали талисмана, си спомни една подробност от разговора с Мел. Дъщеря ѝ бе споменала нещо за това, че Шелби имала скривалище. Забележката бе изненадала Джеси тогава, но като се замисли сега, тя си даде сметка, че наистина съществуваше място, където Шелби криеше любимите си неща: козметиката, която бе отмъкнала от магазина на Бюръл, и парите, които спестяваше за бягството си от Халф Муун Бей. Джеси спря, скована от тръпката на изумление при проблясъка на една мисъл. Изведнъж се сети къде точно беше скривалището на Шелби!

Джеси тичаше по ръба на клисурата към дома от детството си, а обувките ѝ за тенис се забиваха в мократа земя и изхвърляха пръски кал зад нея. Виещите се над главата ѝ соколи ѝ напомняха за мечтите за свобода на някогашната девойка. Това я накара да се почувства така,

сякаш тичаше назад във времето и отново щеше да е на дванадесет години, когато стигнеше в къщата на Флъд. Целта ѝ беше порутеният гараж, който Ханк някога се бе опитвал да превърне в жилище за даване под наем. Това беше тайното място, където сестра ѝ бе складирала всичките си придобити по тъмни начини неща, както бе направила и с Люк Уорнек в една лятна нощ.

Когато приближи, Джеси забеляза, че вратата на гаража виси отворена. Спомни си живо какво бе видяла последния път, когато бе застанала на прага, но това съвсем не я подготви за онова, което я очакваше там сега. Стаята беше пълна с паяжини и изпотрошени инструменти, останали от времето, когато Ханк бе работил като общ работник. Външно нищо не се бе променило, освен че прахът беше станал по-дебел с няколко сантиметра и че жената вътре съвсем не беше тийнейджърка.

Шелби седеше с кръстосани крака сред мръсотията и боклуците, втренчена в корозирала метална кутия, която лежеше отворена пред обутите ѝ със сандали стъпала. Лененият панталон и жилетката ѝ бяха мръсни, а обикновено добре пригладената ѝ коса беше разрошена. Зад нея от стария матрак стърчаха ръждиви пружини като органи на разлагащ се труп. В другата част на помещението, където свършваше спуканият циментов под, се виждаше отворен капак и разкриваше нещо, което някога бе мазе.

Джеси стоеше на прага, като се чудеше какво бе накарало сестра ѝ да дойде тук, но в същото време се боеше, че инстинктивно е разбрала причината.

Шелби вдигна поглед с омазано с мръсотия лице и угаснали очи.

— Твърде късно е — рече тя. — Вече са били тук. Намерили са я.

— За какво говориш?

— Намерили са лопатата. Казах им къде е.

Джеси се олюля назад.

— Какво си направила?

Шелби бе навела глава и трепереше, сякаш самата тя не можеше да го повярва.

— Обадох се анонимно, Джеси, казах им какво се случи в действителност.

— На кого се обади?

— На полицията... те знаят, знаят всичко.

— Какво искаш да кажеш... как всичко?

— Казах им за Ханк, всичко за това как умря в действителност. Къде беше скрито оръжието на престъплението.

Джеси направо не усещаше земята под себе си. Гравитацията сякаш беше изчезнала.

— Ами каза ли им кой го направи, Шелби? И това ли им каза?

Катинарът на кутията изскърца тъжно, докато Шелби я отваряше и затваряше, като насилваше ръждивите панти.

— *Каза ли им кой го направи?*

— Да — призна тя.

Вцепенеността на Джеси бе изчезнала заедно с гравитацията. Тя цялата трепереше от внезапната ледена ярост:

— Имаш ли представа какво си направила? Имаш ли? — гласът ѝ се извиси и стана остър, режещ. — *Имаш ли, Шелби?*

Шелби продължи да върти стенещия катинар, докато на Джеси започна да ѝ призлява. Тя се хвърли към нея, после се отдръпна, сякаш да я зашлеви, но Шелби скочи на крака, улови ръката на Джеси и като ѝ причини остра унищожителна болка, я блъсна назад.

— Да, знам какво съм направила! — изпъшка тя. — Разкрих всичко. Забърках хубава каша!

Джеси трябваше да се облегне на рамката на вратата, за да не падне. Отвращението замъгляваше погледа ѝ и оставяше парещ, гаден вкус в устата ѝ.

— Защо? Не би могла да ме мразиш чак толкова.

Очите на Шелби светнаха така, сякаш се бяха налели със сълзи, но в тях се четеше само смесица от гняв и ревност.

— Не се самозалъгвай. Лесно е да те мрази човек.

— Шелби, ако става дума за откриването...

— Да! — изсъска тя. — За откриването става дума! Това беше моят опит да постигна нещо истинско, нещо честно, а ти го превърна в цирк. Да, мразя те за това!

Един сокол прелетя ниско над гаража и сянката му падна върху мястото, където стоеше Джеси. Трепналата над нея сянка я вледени. Накара я да усети, че рамката на вратата се забива в костта на рамото ѝ, и странно, но върна в нея спомена за ужасните звуци, които бе чула през онази нощ — мляскащия допир на мокри тела, стоновете...

— Ти наистина не разбираш, нали? — гласът на Шелби се извиси сърдито в опита ѝ да привлече отново вниманието на Джеси. — Ти имаш всичко, за което някога съм мечтала. Имаш всичко, взе боклука, който аз изхвърлих, и го превърна в злато, без дори някога да си го *искала*.

— И сега ти възнамеряваш да ми го отнемеш? Така ли е, Шелби? По този начин няма да получиш онова, което желаеш?

— Може би, но и ти няма да го имаш! Поне дотолкова ми е ясно.

— И затова си го направила? Затова унищожаваш живота ми?

Брадичката на Шелби затрепери неконтролируемо. Устните ѝ се извиха в гримаса, в която се четяха болка и гняв.

— Не — рече сподавено тя. — Направих го, защото си толкова ледена и грозничка, та чак си красива, Джеси. Красива по начин, по който аз никога няма да бъда... и защото Люк Уорнек те обича. Нито един човек — нито един! — никога не ме е обичал.

— Шелби, това не е вярно.

— Кой ме е обичал, Джеси? *Кой?* — извика тя. — Линет, нашата избягала майка ли? На нея не ѝ пукаше за мен и ти го знаеш. Ти беше тази, която тя обичаше. За теб единствено съжаляваше, че трябва да те изостави. Не за мен. А Ханк, пастрокът ни? Обичаше да си взема своя дял от тийнейджърката. Това обичаше Ханк Флъд. Не знам защо аз не убих гадното копеле!

Сякаш осъзнавайки какво бе казала, тя изстена ужасена и изрита кутията.

Джеси се свлече на колене, взе тежката кутия и в изблик на гняв я запрати към отсрещната стена на гаража.

— Но не го уби, нали, Шелби? Не го уби, защото си страхливка!

— Не! — избухна Шелби. — Можех да го направя. Мен развращаваше. Аз имах причина да го убия. *Трябваше аз да го направя.*

Изведнъж тя се отпусна на земята покрусена, сякаш осъзнаваше, че не би могла да го извърши, че освен всички други неща, в които вярваше, че стои по-долу от Джеси, на нея ѝ липсваше и куражът на по-малката ѝ сестра.

Изхлипа яростно, задавена, опитвайки се да сдържи сълзите си, сякаш плачът би я унищожил.

Джеси затвори очи като се мъчеше да прогони звука, но въпреки това усети мъката на сестра си.

Накрая Шелби се овладя достатъчно, за да заговори.

— Няма значение защо го направих — рече тя, без да поглежда към сестра си. — Свършен факт е. Казах им истината. Казах им, че ти си убила Ханк.

Джеси седна на прага на гаража. Едната си ръка беше сложила на пулса на врата си, а другата бе опряла на рамката на вратата.

И двете останаха мълчаливи. Джеси потъна в спомените за онази нощ. Ханк Флъд бе подивял, когато Шелби му бе казала, че не само спи с Люк, но е и бременна от него. Беше се сбил с Люк и бе паднал в безсъзнание. Когато, вбесен, бе дошъл на себе си, Люк вече го нямаше и Ханк бе започнал да излива гнева си върху Шелби. Джеси се появи малко по-късно. Неспособна да спре Ханк, тя бе грабнала лопатата за въглища и го бе ударила. Този единствен удар се бе оказал достатъчен, може би заради раните, които бе получил при боричкането с Люк. След това с Шелби се бяха опитали да направят така, че случилото се да изглежда като злополука, сякаш Ханк си бе ударил главата в печката „Бен Франклин“. Шелби бе скрила лопатата в кутията и я бе заровила в мазето, а Джеси бе тръгнала да търси Люк.

През всичките години до този момент сестрите Флъд бяха пазили тайната, без да говорят за нея дори и помежду си. Сега истината беше излязла наяве, но на ужасна цена. Несъмнено животът на няколко души щеше да бъде опропастен, но не повече от този на Джеси. Истината струваше скъпо, помисли си тя. Но и укриването струваше не по-малко скъпо. Бе платила цената през изминалите години, като непрестанно живееше в страх.

Накрая Шелби наруши тишината.

— Сега какво? — попита тя.

Джеси въздъхна тежко и я обзе странно примирение със съдбата.

— Сега няма да има повече лъжи, Шелби. Всичко свърши. Накрая... наистина свърши.

— Свърши? — Шелби беше учудена, объркана. — За какво говориш? Ще има разследване, обвинения. Може би дори ще се наложи да се изправиш пред съда.

В гласа на Шелби се усещаше отчаяние и Джеси разбра, че сестра ѝ бе започнала да осъзнава какво е извършила. За съжаление никакво отчаяние не би могло да промени нещата сега.

— Предполагам, че ще си намеря добър адвокат. Обикновено така правят хората, обвинени в убийство.

— Ами Мел? Какво ще стане с нея, ако отидеш в затвора?

Болката, която премина през Джеси, я накара да се нахвърли сърдито, въпреки че вече нямаше сили.

— Може би трябваше да се замислиш за това, преди да се обадиш на ченгетата — рече тя. — Ще трябва да поемеш последствията, Шелби, да я отгледаш, да се оправяш с астмата ѝ, да я изучиш! В края на краищата ти си истинската ѝ майка. Мел е твоя... и на Ханк Флъд.

Шелби пребледня. Опита се да се изправи и залитна.

— Знаела си, че е на Ханк? Винаги си го знаела?

Джеси стана и тръгна към обраслия двор. Ритна парче стъкло, което вероятно бе останало от някоя от бутилките уиски на Ханк. Слънцето се отразяваше ослепително в прозорците на старата дървена къща и от това очите я заболяха, докато се обръщаше към Шелби.

— Не — отвърна тя. — Повярвах ти, когато ми каза, че е на Люк, поне отначало. Едва след като се омъжих за Саймън, осъзнах, че ако Мел беше наистина дете на Люк, ти самата щеше да се хвърлиш след парите на Уорнек.

В гласа на Шелби се прокрадна предишната горчивина.

— Очевидно ти не си имала никакви проблеми да грабнеш парите на Уорнек, или, понеже сме почнали, цялата дяволска империя.

— Не стана по този начин — рече Джеси. — Саймън сам ме потърси. Беше наредил да ме проучат, след като спасих живота му и детективът му казал, че Мел е негова внучка. Саймън искаше да бъде отгледана с всички предимства, които парите му можеха да ѝ донесат, и ми предложи голяма сума, ако му я дам. Тогава вече беше болен и започваше да осъзнава и да съжалява за онова, което бе причинил на Люк. Когато отказах, той ме заплаши да ми отнеме Мел. Само защото знаех, че Ханк го е изнудвал, успях да се спазаря с него и да поставя собствените си условия.

— И условието ти беше брак?

— Едно от тях. Искях за Мел нещо, което никога не би получила, ако беше Флъд. Помислих си, че ако носи името Уорнек, за нея ще се отворят врати, които винаги са били затворени за мен.

— Ти винаги постъпваш „както трябва“, нали, Джеси? — отбеляза кисело Шелби. — Дори когато изнудваш някого, дори когато убиваш някого, основанията ти са „правилни“. Господи, не ти ли писва понякога да бъдеш благородна?

— Може би предпочиташ да не бях спряла Ханк?

Шелби въздъхна шумно, сякаш мразеше самата мисъл да бъде задължена на Джеси по някакъв начин.

— Ако не беше ти, той сигурно щеше да ме убие — призна тя, макар и без следа от благодарност. Просто обявяваше един факт, сякаш все още се опитваше да свикне с онова, което се бе случило. — Както и Мел, между другото. Бях едва във втория месец. Тя сигурно нямаше да оцелее, ако бях умряла или бях лошо ранена.

Да, Мел също, помисли си Джеси. Макар тогава да не знаеше, че Шелби е бременна, по-късно съзнанието, че е спасила бебето, ѝ помогна да оправдае онова, което бе извършила в онази нощ. Инстинктът за самосъхранение и за закриляне на другите я бе накарал да поеме отговорността за беззащитната Мел. И въпреки че никога не бе съжалявала за никоя от отчаяните си постъпки, тя не приемаше отнемането на човешки живот, дори и той да бе толкова безполезен, колкото този на Ханк.

Звукът на сирени в далечината накара Шелби да скочи на крака. Тюркоазните ѝ очи искряха от страх.

— Джеси, идват! Какво ще правим?

Полицията пристигна, преди Джеси да може да отговори. Половин дузина коли с ненужно виещи сирени. Миг по-късно Джеси и Шелби бяха заобиколени от полицаи.

— Коя от вас е мисис Уорнек? — попита един от тях.

Джеси пристъпи напред.

— Джеси Флъд-Уорнек? — след като тя кимна, той започна монотонно да ѝ чете правата. — Имам заповед да ви арестувам за убийството на Ханк Флъд. Имате право да не отговаряте. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда...

Джеси не чу останалото. Мислеше за Люк, мъжа, който всъщност не ѝ беше истински съпруг, и за Мел, детето, което не ѝ беше истинска дъщеря. Загубваше и двамата. Люк вероятно щеше да я намрази, когато разбере какво е извършила. Бе свидетелствала срещу него, после го беше оставила през всичките години да си мисли,

че той е убил Ханк. А Мел... Господи, направо не можеше да понесе мисълта, че Шелби ще отглежда нейната дъщеря.

Една сълза увисна на долната ѝ ресница. Тя понечи да я избърше, но осъзна, че не може. Ръцете ѝ бяха заключени с белезници зад гърба ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Вратата на коридора към килиите издрънча гръмотевично и грохотът отекна из общинския затвор на Сан Матео като експлозия в тунел на метро. Сърцето на Джеси подскочи и тя рязко се изправи. Шумът от тътрещи се обувки и дрънкащи ключове я предупреди, че някой идва.

— Уорнек, имаш посетител — каза надзирателката през решетката на килията, в която бе затворена Джеси.

— Кой е? — Джеси тръгна сковано към жената, като разтриваше изтръпналите си ръце, за да възстанови кръвообращението им. Почти не беше мърдала от циментовата койка, откакто я бяха затворили порано този следобед, и оттогава тялото ѝ все се търкаше в студеното кораво легло.

— Нямам представа. Дойдох да те отведа в стаята за свиждания. Това е, което знам.

Отново издрънчаха ключове. Метал се удари в метал, когато вратата на килията се отвори и се тресна в рамката си. При оглушителния шум стомахът на Джеси се сви от гадене. Не беше яла от предишната вечер, почти двадесет и четири часа. Но дори да ѝ бяха предложили храна, вонята на урина и плесен би ѝ убила апетита.

Надзирателката — яка, мълчалива жена на около петдесет години — придружи Джеси от килията през серия къси коридори до нещо като кутийка, която за благозвучие бе назовала стая за свиждания. Тя беше метър и нещо на метър и нещо и вътре нямаше никакви мебели, освен два стола и маса, разделена на две от стъклена преграда с дупка в нея.

Люк седеше от другата страна на стъклото. Той впери неспокойно очи в Джеси, когато тя влезе в стаята. Критичният му поглед я накара да се сети за външността си. Нямаше грим, нито дори червило, а под ноктите ѝ се бе насъбрала мръсотия, осъзна тя, като се загледа в ръцете си.

Беше ѝ невъзможно да погледне Люк в очите. Дори не се опита, докато сядаше на стола срещу него. Надзирателката излезе във вратата. Когато вдигна очи, едва понесе покровителствеността на изражението му, скритата болка, въпросите. Беше виновна и престъпница дори за него. Тя не само го бе предала, но го бе направила и умишлено. Не можеше да се извини с удар по главата или замъглено съзнание.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна, сякаш въпросът беше само формален. Така или иначе не би могла да проговори. Гърлото ѝ беше болезнено пресъхнало.

— Утре сутринта ще те подведат под отговорност — осведоми я той. — Гил Стретън ще дойде да те представлява. Ще се опита да намали сумата на гаранцията и да насрочи предварителното гледане на делото за колкото се може по-рано.

— Колко е... гаранцията?

— Много, един милион долара.

Джеси сплете пръсти върху масата пред себе си сякаш за молитва. Един милион долара. Сигурно я смятаха за много опасна. Или очакваха, че ще избяга. Като долнопробната си майка.

Люк прекъсна мислите ѝ.

— Имам един въпрос, Джеси. И моля те, кажи ми истината. Ти ли уби Ханк?

Тя отново кимна, без да вдига поглед. Столът му изскърца неприятно и той се приведе напред.

— При разследването посочи мен, а после ме остави през всичките тези години да се чудя дали не съм убил човек? Ако ме бяха съдили и ме бяха намерили за виновен, щеше ли да ме оставиш да прекарам десет години в затвора?

— Не знам — отвърна тя с отчайваща искреност. — Бях смазана от случилото се през онази нощ. Да, вероятно щях да ги оставя да те тикнат в затвора. Съжалявам, Люк. Искаше да чуеш истината.

Столът му се люшна назад и едва не се прекатури, когато той скочи и се отдалечи от масата. Стаята обаче се оказа прекалено малка, за да избяга достатъчно далече.

— Люк...

— Какъв е смисълът, Джеси? В полицията научих как изглеждат нещата от твоя гледна точка. Казаха, че си се опитала да попречиш на

Ханк да пребие Шелби. Очевидно си направила каквото трябва, а аз бях изкупителната жертва. Чуй обаче какво мисля аз... — той се обърна към нея с побелели от гняв устни. — Много повече ми харесваше, когато смятах, че Саймън е убил Ханк. Беше поетично. А това е... безнадеждно.

Тя скочи и опря длан на стъклото, за да запази равновесие.

— Люк, имам нужда от помощта ти. Няма никой друг...

— Моята помощ? Да не си луда?

— Люк, моля те. Не заради себе си.

Той изпусна дълбока, мъчителна въздишка. След малко се върна обратно и бутна стола на мястото му, сякаш не можеше да реши дали да го метне през стаята, или да седне.

— Побъркваш ме, Джеси, знаеш ли? — втренчи се в ръката ѝ, в пребелелите пръсти и после бавно, болезнено, сякаш това беше последното нещо на света, което искаше да направи, притисна дланта си към стъклото срещу нейната длан.

Джеси наведе глава и затрепери. Чувстваше топлината му дори през преградата.

— Не знаех, че е възможно да обичаш и да мразиш някого така — рече сподавено той. — И двете чувства да напират в теб едновременно и с еднаква сила. Джеси...

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато го погледна.

— Дявол да те вземе — прошепна той.

Джеси поклати глава, неспособна да вижда ясно през мъглата на мокрите си ресници. Въпреки сърдития си, чувствен тъмен поглед и изопнатите черти той беше най-красивият мъж, когото бе виждала. Долови аромата му през отбора в стъклото — един толкова опияняващ гладните ѝ сетива мъжки парфюм, че тя го пое дълбоко и за миг забрави, че се намира във влажния, плесенясал затвор. В него имаше мирис на дърво и намеци за тъмнозелени пещери и пенливи потоци. Накара я да си спомни за клисурата, за рееците се соколи... и за свободата.

— Би ли могъл да ми простиш? — попита го тя.

Той не отговори, но гневното му изражение ѝ подсказа, че нямаше избор в това отношение.

— Съжалявам, Люк. Беше откачена, убийствена постъпка да те натопя пред полицията, но след като вече го бях сторила, не можех да

се отрека. След това се успокоявах, че баща ти ще те измъкне с помощта на първокласен адвокат, и когато го направи, почувствах истинско облекчение. Колкото и да си мислех, че те мразя, не исках да те видя да свършиш по този начин.

— По този начин? — челюстта му се стегна, сякаш думите бяха мъчение за него. — В затвора? Какво правиш ти зад решетките, Джеси? Не знам как да се справя с това. Лудост е.

— Трябва да се справим.

Някъде в сградата се затръшна тъмнична врата и някакви хора се развикаха. Включи се аларма и шумовете от топуркане в двора на затвора стигнаха до стаята за обиждания.

Люк се втренчи в Джеси с твърд поглед.

— Спомена, че има нещо, което искаш от мен. Какво е то?

— Две неща. Обещай ми, че ще направиш и двете, ако нещо се случи с мен.

— Нищо няма да ти се случи. Стретън ще ти намери възможно най-добрия адвокат.

— Знам, но за всеки случай — не можеше да му признае каква ужасна бездна представляваха страховете ѝ. В този град тя беше обект както на любопитство, така и на завист, такъв тип жена, която членовете на линча с удоволствие биха изправили публично на позорния стълб. Заради показанията си Шелби вероятно щеше да получи опрощение, а сестра ѝ имаше какво да спечели, ако тя беше затворена. Джеси нямаше да се учуди, ако при предявяването на обвинението утре прокурорът убедеше съдията изобщо да не я пуска под гаранция. Щяха да се обосноват с възможността да побегне. Майка ѝ бе избягала, нали? Шелби също бе изчезнала, когато бе изпаднала в беда. В най-черните моменти, откакто я бяха арестували, Джеси си представяше, че никога няма да излезе от този затвор.

— Искам да ръководиш „Уорнек“ от мое име — каза на Люк и побърза да продължи, като съзря въпроса в очите му. — Мат не е способен, а дори и да беше, вече го няма доверието.

— Мат си подаде оставката — Гил Стретън ми съобщи, когато му се обадох, че има копие от документа, изпратен до управителния съвет.

Джеси почувства по-скоро облекчение, отколкото изненада. В цялата тази лудост поне Мат бе направил нещо, за да я улесни.

— Мога ли да разчитам, Люк? Ще поемеш ли командването?

— Как бих могъл, Джеси? Имаме различни виждания за компанията. Аз искам тя да бъде отворена, да разширявам.

Пръстите на Джеси се присвиха навътре и ноктите ѝ одраскаха стъклото.

— Ще приема всичко, което искаш да направиш. Не желая само вестниците да се закриват. Обещай ми, че няма да ги продадеш.

Той бавно кимна.

— Не се безпокой. Утре ще разговарям със Стретън. Има все пак начини да отвориш компанията и въпреки това да запазиш контрола на семейството. На борсата могат да се продават акции без право на глас. Така ти и директорите на „Уорнек“ ще притежавате единствените даващи право на гласуване акции и следователно — властта.

Джеси се отпусна назад в стола си. Не си бе давала сметка колко напрегната е била до този момент. Това беше голяма отстъпка от негова страна, помисли си. Той се бе стремил да заличи „Уорнек“, не да я запази.

— Благодаря ти — прошепна.

Люк притисна юмука си към стъклото толкова силно, че преградата се помести.

— Господи, не мога да реша дали да избягам от стаята, или да мина през стъклото и...

— Какво? — попита го тя. — Да ме набиеш?

— Да те прегърна — отвърна той болезнено.

Джеси почувства нужда да се хване за ръба на масата, физическото усещане за копнеж беше мощно, както никога досега. То се разля из нея като запряна вода, открила пролука.

— Бих искала — каза тя. — Да ме прегърнеш.

Нямаше какво друго да добави. И двамата не можеха да намерят думите. За миг беше достатъчно просто да са в една и съща стая и да се гледат в очите през стъклената преграда, която ги разделяше. Трябваше да им е достатъчно.

Болката от копнежа ѝ по него нарастваше, но накрая Джеси успя да я превъзмогне.

— Има и още нещо — рече тя. — Трябва да знам, че с Мел всичко ще е наред, че ще се погрижиш за нея. Шелби е неспособна да

го стори, а не искам дъщеря ми да има за настойници адвокатите на Саймън и да бъде изпратена в пансион.

Той се отпусна назад в стола.

— Не мога да отглеждам дете, Джеси. Какво знам аз за деветгодишните момиченца?

— Мел не прилича на другите деветгодишни. Тя има зряла душа и е по-възрастна от нас в някои отношения.

— Това няма нищо общо с Мел — възрази той. — В мен е причината. Съществува родителски инстинкт. Аз нямам такъв. Дори не харесвам децата.

— Не го вярвам. Онзи ден, когато я намери в клисурата, не ти се искаше да ми я дадеш. Мислех, че ще трябва да се бия с теб за нея.

— Това беше закрилнически инстинкт, нещо моментно. Мел трябва да бъде отгледана от човек, който може да се грижи за емоционалните ѝ потребности, а не само за физическите. Не съм сигурен, че аз бих могъл да направя това.

— Кой може тогава, Люк? Кой друг остава? Шелби?

Той замълча, сякаш започваше да разбира колко сериозен е проблемът.

— Тя моя ли е, Джеси?

— Има ли значение?

— Не, но бих искал да зная. Имам право да зная.

Искаше ѝ се да го излъже. Никога не бе имала по-основателна причина. Но лъжите я бяха докарали дотук и сега не можеше да прибегне до нещо, което бе в такъв разрез със собствените ѝ интереси. Така че му каза истината, като търсеше по лицето му знак, че наистина нямаше значение.

— Не е твоя, Люк. Не е и моя. Тя е дете на Шелби... от Ханк Флъд.

Под замислената си маска той като че потрепери. Тя не можа да определи дали от учудване или от изненада, но той не каза нищо.

— Когато взех решението да гледам Мел — обясни тя, — си обещах детето никога да не бъде изоставено, и че никога няма да го напусна, както Линет напусна мен. Или както Шелби постъпи. Възнамерявах да съм единствената жена от семейство Флъд, която не бяга.

— Всичко това е ненужно — промълви той и стана от стола си. Гласът му беше дрезгав. — Ще излезеш оттук. Смятам да говоря с губернатора. Той беше стар приятел на Саймън. Ще се срещна и с главния прокурор...

— Престани, Люк! Ако се опитваш да ме успокоиш, има само един начин да го сториш.

— За Бога, Джеси. Мел е болна. Ами ако нещо ѝ се случи?

Джеси долавяше вътрешната му борба. Изглеждаше истински изплашен от перспективата да отглежда дете с по-особени нужди. Изведнъж тя се ядоса.

— Не съзнаваш ли какво правиш? Отнасяш се към Мел така, както Саймън се е отнасял към теб. Сякаш е дефектна!

— Да, точно така! Именно затова не мога да направя онова, за което ме молиш! Бях отгледан с внушението, че съм отблъскващ и недъгав. Ами ако това се е насадило толкова дълбоко в мен, че започна да се отнасям с нея така, както Саймън с мен? Ами ако злоупотребя? *Ако започна да я малтретирам?*

— Няма да го направиш.

— Има и други начини за малтретиране, освен физическото. Няма защо да ти го казвам. Например пренебрежението. Аз постоянно пътувам. Ще отсъствам повече, отколкото ще ме има. Искаш ли да бъде отгледана от медицински сестри?

Джеси му обърна отчаяно гръб. Той изглеждаше почти толкова решен да не поема отговорност за Мел, колкото тя да го накара да го направи. И не можеше да проумее защо.

— Ловиш се за сламка — рече той. — Ако попиташ сърцето си, ще видиш, че не това е най-доброто решение за Мел.

— Кое е тогава?

— Не знам. Дай ми възможност и ще открия.

Той нищо не разбираше. Тя искаше Мел да бъде с него. Защо не можеше да осъзнае колко важно беше това за нея? Може би единствената мисъл, която ѝ носеше някакво успокоение в този ад. Ако беше невъзможно да е с двамата души, които обичаше, поне щеше да знае, че те са заедно. *Но нямаше да промени решението му.* Това поне бе разбрала.

Гърбът ѝ се удари в напречната метална пръчка на сгъваемия стол, когато се отпусна в него. Ударът беше изненадващ и ужасно

болезнен, но вместо да се отдръпне и да прекрати мъчението, тя го усили, като натискаше тялото си назад. Болеше я толкова силно, че отмести поглед, като знаеше, че болката ще се изпише в очите ѝ. Светът ѝ рухваше.

Почукване на вратата и изскърцване известиха появата на надзирателката.

— Уорнек — рече грубо жената. — Времето изтече.

Стаята потъна в тишина, като се изключеха тъжното скърцане на пантите и шумът от тътрещите се крака на надзирателката, която влезе и спря очаквателно.

Помогни ми, Люк, помисли си Джеси, умолявайки го мълчаливо, докато ставаше и се отдалечаваше от масата. Ако нещо от случилото се някога помежду ни има значение за теб, помогни ми.

Беше необходима само една дума, но той не каза нищо.

Шелби Флъд беше последният човек, когото Люк очакваше да види при завръщането си в „Ехо“ същия следобед. Тя се беше разположила в дневната, нехайно облегната на лъскавия черен орехов бар, който майката на Люк бе открила в една старинна кръчма на някаква английска гара по време на медения си месец със Саймън.

— Какво правиш тук? — Люк смъкна велуреното си сако и го хвърли върху страничната облегалка на тумбестия диван. Не направи опит да бъде любезен.

— Напивам се — обяви Шелби и размаха бутилката „Маутън Ротшилд 1928“. Държеше я в едната си ръка, а в другата бе стиснала винена чаша „Бакара“.

— Удавяш вината си, а? — възнамеряваше да си спести скъпия алкохол, като ѝ предложи направо себе си да удави. Сноп светлина се процеди през сводестия таван и заблестя в тъмната ѝ коса, като образува нещо, което тревожно напомняше за ореол. Дали не беше Божи знак? — зачуди се той саркастично. Ако Шелби Флъд беше ангел на милосърдието, то със сигурност бе изпратена от ада.

— Как е нашата малка затворена птичка? — попита тя и сипа още вино в чашата си. — Видя ли я?

Люк потисна дивото си желание да изрита бутилката от ръката ѝ и да изхвърли Шелби през външната врата.

— Джеси е добре, но не и благодарение на теб.

Той потъна сред възглавничките на дивана и загледа нежеланата си посетителка.

— Какво смяташ да правиш, Шелби, докато сестра ти гние в затвора? Да продължиш с плановете си за атака в света на модата?

— Да, защо не? Имаш ли по-добри предложения?

Той стана от дивана и даде воля на гнева, който изгаряше кръвта му.

— Така ли й се отплащаш за това, че ти е спасила живота? Пиеш алкохола й и усмърдяваш къщата й с присъствието си? Ако не беше Джеси, ти щеше да си мъртва, Шелби. Мъртва и разлагаща се в земята. И ако зависеше от мен, точно това щеше да се е случило.

Тя се изви назад.

— Господи, Люк...

— Тя ти е спасила живота, за Бога. Отгледа детето ти! Да не би ти да напусна училище на шестнадесет години и да се откажа от всякакви възможности да постъпиш в колеж. Ти ли се откажа и от кариера? Мисля, че си й задължена.

Кръвта се отдръпна от лицето на Шелби, като останаха само двете горещи, подобни на рани петна под свършените й скули. След като пресуши чашата си, тя я вдигна с вдървени пръсти и я пусна в японската бронзова ваза до краката си. Звукът на разбит кристал я накара да се смръщи едновременно от болка и задоволство.

— Няма защо да ми се напомнят жертвите, които сестра ми е направила заради мен — осведоми го кисело. — И без това не мисля за нищо друго.

— Радвам се да го чуя — той посочи с палец към фойайето. — Мисли за това някъде другаде, ако обичаш.

— Дойдох тук да помогна, по дяволите! Но ако ще се държиш като задник...

— Да, ще се държа като задник! *Изчезвай оттук.*

Тя грабна нацупено чантичката си и профуча покрай него на път към вратата. Люк я наблюдаваше как си тръгва: златистите й сандали блестяха от отразената светлина, а обутите в дънки крака пореха въздуха. Изчака я да стигне до фойайето и тогава я спря.

— Шелби. Ако свидетелстваш срещу Джеси, ще си поискам парите, които инвестирах, до последния цент. Повярвай ми, нищо няма

да остане от теб, когато приключача.

— Да свидетелствам срещу нея? — извърна се, очевидно изненадана от предположението му. — Защо да го правя? Искам не помалко от теб тя да се измъкне оттам.

— Само дето ти я изпрати в затвора!

Тя се обърна и излезе. Той се завъртя потиснат и видя Джина да бърза надолу по стълбите. Младежкото ѝ лице се беше изопнало от безпокойство.

— Тя ли беше? — попита Джина. — Тръгна ли си?

— Ако имаш предвид Шелби, да, тръгна си — Люк отиде до бара да си налее чаша от отлежалото бордо^[1], което Шелби бе зарязала, после размисли.

Джина го последва, очевидно разстроена.

— Шелби се държеше, как го казвате? Pazzo. Ненормално.

— Какво имаш предвид?

— Заплашваше да открие на Мел коя е истинската ѝ майка. Настояваше, че детето трябва да знае истината, и че това ще му помогне да не се чувства съвсем само. А после, само след миг, се кълнеше, че ще измъкне сестра си от затвора.

Бавачката притисна объркано пръсти към устата си и брадичката ѝ затрепери, сякаш щеше да заплаче.

— Не разбирам. Мислех, че Джеси е майката на Мел.

— Няма нищо, Джина — успокой я Люк и протегна ръка. Докосна дланта ѝ. — Мел знае ли, че Джеси е арестувана?

— Не, не ми даваше сърце да ѝ кажа. Но чувства, че нещо не е наред. Когато я открих тази сутрин, едва дишаше. Мислеше, че Джеси е отишла в клисурата, и беше тръгнала за там. Горкичкото същество не бе успяло да стигне по-далеч от розовата градина. Беше се превила, хриптеше и се бореше за всяка глътка въздух. Господи, Боже мой, толкова се изплаших.

— Джина, някой трябва да съобщи на Мел какво е станало.

Бавачката отстъпи назад и се блъсна в един от викторианските фотьойли.

— Това ще я убие — промълви тя и потъна в пухкавата възглавничка. Започна бързо и дрезгаво да мърмори нещо на латински, което звучеше като молитва.

Шепотът на Джина потвърди опасенията на Люк. Тя не би могла да е от помощ на Мел. Беше толкова разстроена. Погледна нагоре към стълбите, като се чудеше дали и той самият е способен да направи онова, което трябваше да се свърши. Той беше чужд човек и все пак някой трябваше да ѝ каже, че майка ѝ е арестувана по обвинение в убийство, преди да го е разбрала от съобщенията. И нещо още по-трудно: трябваше да намери начин да накара болното ѝ уплашено дете да повярва, че всичко ще се оправи.

Докато изкачваше стълбите към втория етаж и завиваше по коридора, вътрешностите му се стегнаха от някакво усещане, което трябва да беше страх. Но не само необходимостта да окуражи Мел го притесняваше. Детското крило беше извор на кошмари за Люк. Обстановката беше много по-различна по времето, когато живееше тук — повече приличаше на казарма, — но някогашната му стая все още си беше там, в края на коридора, а раните, които му бяха нанесени, продължаваха да кървят в душата му.

Когато хвана дръжката, пот изби по слепоочията му. Студената медна топка се завъртя в ръката му и спящите демони се размърдаха в тъмните си ъгли. Той отвори бавно вратата и почака очите му да свикнат със струящия от прозорците сумрак. Бе очаквал да види концентрационния лагер от детството си, но всичко беше променено. Тази стая приличаше на типична детска спалня с възглавници и пердета в нишата на прозореца и масивно легло.

Изпита миг на облекчение, но после хриптенето от затруднено дишане накара вътрешностите му да се смразят. Под завивките се беше свило малко телце и се бореше да диша. Люк се почувства така, сякаш стоеше на прага на миналото си и гледаше самия себе си. Хриповете на Мел напомняха за собствените му отчаяни опити да вдиша, за собствения му рефлекс да се вкопчи в живота, докато онова, което всъщност желаше, бе да умре.

Искаше му се да си тръгне, да затвори вратата и да изгони този нов кошмар от ума си — стаята, миналото и особено това дете. Тя беше живо свидетелство какво е да си болен и уязвим, осъзна той. Тя представляваше всичко, от което той се опитваше да избяга.

Канеше се да затвори вратата, когато тя се надигна.

— Кой е? — изхриптя и сините ѝ очи надникнаха изпод камарата одеяла.

— Аз съм, Люк — каза ѝ окуражително. — Мислех си, че спиш.

— Хм! Не е много вероятно! — изведнъж се разкиха, отхвърли завивките и завъртя изтощена глава към него. — Някога да си се опитвал да ссспиш по време на астматичен пристъп? Усещането е като че ли в гърдите ти се борят дракони.

После се помъчи да се подпре на възглавниците. Люк нямаше друг избор, освен да ѝ помогне.

След като я нагласи, се насили да остане до нея. Усещането за вина го принуди дори да приседне с неудобство в крайчеца на леглото ѝ.

— Добре ли си? — попита той и посочи посинелите ѝ устни и хлътналите бузи. — Не изглеждаш много цветущо.

— Сигурно приличам на истинско letame — съгласи се закачливо тя. — Това на италиански е...

— Не ми казвай, фекалии, нали?

Тя се засмя с очевидно усилие, но измъчената ѝ усмивка накара Люк да се почувства така, сякаш бе постигнал нещо забележително.

— Майка ти е в беда — рече той.

Мел кимна.

— Ссстрахувах се от това.

— Знаеш кой е Ханк Флъд, нали? Пастроктът на майка ти. Той умря, преди ти да се родиш — за облекчение на Люк тя кимна. Сега само трябваше да ѝ обясни какво се бе случило през последните двадесет и четири часа. — Полицията е подновила разследването — продължи той — и твърдят, че не е било злополука, Мел. Ами всъщност... твърдят, че майка ти е замесена, и я арестуваха.

— Замесена? Как?

Люк се подвоуми, като се взираше напрегнато за нов пристъп на астмата. Но любопитството ѝ, изглежда, надделяваше над болестта. Дишането ѝ дори малко се беше поуспокоило.

— Да не би да мислят, че тя го е направила? — настоя Мел.

— Ами, в известен смисъл да, но...

— Без майтап? — очите на детето се разшириха едновременно от страх и вълнение. — Моята майка? Предполагам, че е било самоотбрана, а?

— Не точно, защитавала е друг човек.

За учудване на Люк тя се надигна нетърпеливо и усилието я накара да захрипти.

— Така ли? Е, тогава защо ще я арестуват? Щом е защищавала някого, значи е героиня, нали? Трябва да ѝ дадат награда или нещо такова.

Сега самият той се усмихваше, осъзна Люк. Не трябваше ли *нея* да успокоява? Как беше станало така, че това малко същество бе успяло да облекчи тревогата му от надвисналата беда с няколко изпълнени с надежда думи.

— Имаш право — призна той. — Ще предам това на адвокатата ѝ.

Мел се отпусна назад и Люк ѝ обясни, че Джеси ще прекара нощта в затвора и ще бъде пусната под гаранция на сутринта.

— Обзалагам се, че храната там е отвратителна — промърмори тя и сбърчи нос, като го погледна. — Когато я видиш, би ли ѝ предал, че гъсениците още не са се превърнали в пеперуди, но аз ги наглеждам? И би ли ѝ предал също... би ли ѝ предал, че ми липсва?

За миг Люк се почувства напълно безпомощен. За първи път в гласа ѝ прозвуча тъга, а при отчаяната ѝ усмивка сърцето му се сви от желание да я успокои. Поколеба се, чувствайки се трмаван и неспособен, после улови ръката ѝ и я стисна.

— Тя ще се оправи, Мел. Майка ти е жилава.

Мел кимна със стиснати устни. Отпусна глава на възглавницата и погледна огромната ръка, която бе обгърнала нейната.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се, но добре си помисли.

Когато тя го погледна, отново го обзе чувство за безпомощност. По начина, по който разглеждаше лицето му, той усети, че ще го пита нещо болезнено и дълбоко лично. Но тя си пое бързо с хриптене въздух, сякаш бе променила решението си.

— Много отдавна, когато вие с майка ми сте били деца — подхвана тя, — ти си ѝ разказал една легенда за полумесеца. Веднъж започна да ми я разправя, но не можа да я довърши, защото заплака. След това вече не искаше да говоря за нея и...

— И ти искаш да знаеш как свършва?

— Най-вече искам да знам как детето е успяло да загребе луната от водата. Сигурно има някакъв трик, нали?

Люк се усмихна, като се мъчеше да си спомни как продължаваше легендата. В нея се разказваше за едно индианско момче, което се страхувало от изгрева и през деня никога не излизало навън да си играе. Когато първите лъчи пропълзявали в колибата на родителите му, то се мушвало под одеялата и отказвало да се покаже до залез. Доколкото си спомняше, една нощ момчето видяло пълната луна, отразена в езерото, и било така заслепено от красотата ѝ, че се опитало да я извади. Но хванало само половината от нея и когато погледнало нагоре, другата половина светела на небето.

— Използвало торба от еленова кожа — обясни Люк. — Била подарена на баща му от знахаря на племето и притежавала магическа сила.

Мел въздъхна.

— Нищо чудно, че не стигнах доникъде. На нас, днешните деца, наистина ни е трудно. Искам да кажа, къде могат да се намерят магически торбички от еленова кожа вече?

— Не и в Прайс кльб — отвърна съчувстващо той. — Но не забравяй, че да впрегнеш силата на магията може да е опасно.

— Защо? Случило ли се е нещо на детето?

— Много неща му се случили. Първо, опитало се да държи лунната светлина скрита, но тя била толкова ярка, че минала през торбичката и баща му я открил. Предупредил го да я върне незабавно в езерото, но момчето не го послушало.

— Тъхъ... а защо?

— Защото за първи път в живота си не се страхувало. Чувствало се пълноценно и щастливо. Разбираш ли, то винаги било вярвало, че е родено с някакъв недостатък, че му липсва нещо много важно, което би го направило като всички останали. И си мислело, че полумесецът трябва да е липсващата част.

— Значи не искало да го върне?

— Не, дори и след като започнала страшна буря и от небето се изсипал потоп. Индианското момче било изгубило всякакъв страх, но всички останали били ужасени. Собственият му баща бил толкова уплашен, че взел полумесеца от торбичката и се опитал да го метне обратно на небето.

— Обзалагам се, че не е успял да го направи, нали? Затова и се разправят тези легенди.

Люк ѝ отвърна с кисела усмивка.

— Права си само наполовина. Бащата не могъл да пусне луната и отлетял на небето с нея. Но страхът на момчето се бил върнал и то викало на баща си да се пусне.

— Така ли? И какво станало?

— Ами според *легендата*, когато бащата се пуснал, той политнал към земята и се превърнал в първата падаща звезда. Но лунната светлина се разсипала във всички посоки и изчезнала, така че луната никога не е пълна, с изключение на един ден в месеца. През останалото време тя търси изгубената си светлина и я открива малко по малко.

— Не е зле — призна тя. — Ами момчето? След това страхувало ли се е от изгрева?

— Не, но мисля, че сигурно е тъгувало за баща си.

— Предполагам, че в тази легенда има поука, нали? Нещо като не посягай на майката природа?

— Нещо такова — съгласи се той. Искаше му се да се засмее, защото тя беше толкова категорична и сериозна. Всъщност той самият бе измислил легендата, свързвайки части и късчета от тайно прочетеното в библиотеката на „Ехо“. Но до този момент не се бе замислял за смисъла.

— Предполагам, че може да означава много неща — заразсъждава на глас колкото заради нея, толкова и заради себе си. — Например да не се страхуваш от страха. И никога да не вярваш, че може да ти е необходимо още нещо, за да бъдеш пълноценен. Дори когато се чувстваш като лайно — извини ме, фекалия — и в гърдите ти се борят дракони.

Тя се засмя и се преви, като започна да кашля толкова силно, че на Люк му се наложи бързо да потърси инхалатора, който се оказа пъхнат под завивките.

Докато я нагласяше обратно върху възглавниците, Мел вдигна поглед към него и сърцето ѝ сякаш бе намерило приют в яркосините ѝ очи.

— Ти ли си моят баща? Истинският ми баща?

Той пое дълбоко въздух.

— Защо ме питаш?

— Ами мама винаги ми казва, че моят истински баща е мъртъв, но никога не иска да говори за него, нали разбираш? И си мисля, че не й вярвам много. Както и да е, когато се върна от медения си месец с теб, беше тъжна и тъй нататък, така че аз я попитах дали те обича. И в начина, по който ми отговори, имаше нещо, което ме накара да мисля, че може би... — тя спря и леко присви рамене.

Сърцето на Люк бе започнало да бие лудешки.

— Как ти отговори?

— Каза, че те е обичала някога. Но имаше нещо в начина, по който изрече тази дума *някога* — продължи да го гледа немигащо. — Ти ли си моят баща?

Люк усети желание да се извърне към обсипаната с маргаритки завивка, която покриваше крехкото тяло на Мел и очевидно непобедимия ѝ дух, към тапетите — към всичко, което би могло да прекъсне връзката с нея. Учуди се колко много му се искаше да я излъже, да ѝ каже, че той е нейният баща. И че я обича с цялото си сърце. Но това беше невъзможно. Щеше да усложни нещата невероятно много. И все пак какво трябваше да ѝ каже вместо това? Истината? Щеше да има много време за истината, реши той. Не можеше да го направи сега, не и когато майка ѝ я нямаше.

Отново хвана ръката ѝ и усети нейната топлина и тежест в дланта си. Погали китката ѝ с палеца си.

— Как щеше да се чувстваш, ако ти бях баща? — попита.

Тя сви устни и примигна замислено.

— Мисля, че щеше да ми хареса. Никога не съм имала баща, с когото да върша разни неща. Саймън не беше такъв, нали разбираш?

Люк кимна и гърлото му се сви.

— Да, предполагам, че щеше да е страхотно — заключи тя и го погледна.

Доверчивото ѝ изражение беше достатъчно, за да накара планините да тръгнат и ангелите да плачат. Беше повече от достатъчно, за да накара сърцето на един самотен мъж да се отвори.

— Тогава ще се опитам, Мел — чу се да казва. — Ще се опитам да ти бъда баща.

И някак си детето се озова в прегръдките му, макар че той не знаеше как се бе случило това. Чувстваше се неспособен да проговори, така че само я държеше и се опитваше да преглътне странната,

болезнена буца в гърлото си. Малките ѝ ръчички го потупваха по гърба, сякаш тя усещаше, че и той има нужда от утеха.

— Мога да ти викам *rara* — прошепна. — Това е на италиански и означава *татко*.

— *Rara* — повтори той тихо. Затвори очи, усещайки прилив на чувства. — Да... би било чудесно.

Люк се чувстваше така, сякаш всички рани в сърцето му се отваряха наведнъж. Никога не бе познавал такава болка, но в раните се разливаше и някаква сладост. Толкова много, че той не искаше бликналият огън да угасва. Обич ли беше? — запита се. — Или радост?

Накрая Мел беше тази, която прекъсна мъчението.

— Ами мама? — попита тя и в гласа ѝ затрепери надежда, докато опираше буца в гърдите му и шепнеше думите в гънките на ризата му. Тя миришеше на маргаритки и прясно измита коса, на лекарство против астма и ментолов евкалипт. Миришеше като всяко малко момиченце, предположи той... чудесно.

Накрая Люк се отдръпна назад, за да я погледне — това странно, прекалено слабо дете със зашеметяващи тюркоазни очи и тънки рижи къдрици. Господи, колко съжеляваше момчето, което щеше да се влюби в нея. Тя беше весело малко създание, което сякаш никъде не бе на мястото си, точно както и той самият никъде не беше на мястото си. Сираче. Но момчето, което щеше да я обикне — този нещастен, нищо неподозиращ глупак — никога нямаше да разбере какво му бе паднало от небето и го бе ударило.

— Майка ти ще се върне — обеща ѝ той. Беше си мислил, че никога няма да има дете, че начинът, по който бе отгледан, го прави неподходящ за баща. Но да люшка Мел в ръцете си му се струваше естествено като дишането, топло и жизненоважно като биенето на сърцето. Най-големият му страх обаче беше да не я нарани, както и да не би да я обикне. — Трябва да се върне, Мел — додаде. — Защото ние с теб тук ще я чакаме.

---

[1] Вид прочути френски вина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Седмица по-късно

— Не отново! Ти си незадоволима!

Една ръка сграбчи напредващите пръсти на Джеси и им попречи да продължат да изследват изтегнатото до нея в леглото мъжко тяло. Великолепно, чисто голо мъжко тяло, ако трябваше да навлиза в интимни подробности. Кое то в случая тя без съмнение правеше.

— Развали всичко — измрънка Джеси и се примири да се сгуши в извивката на рамото на Люк. Шумната ѝ въздишка му даде да разбере, че жената до него беше незадоволена.

— *Джеси* — изрече името ѝ с чувствен лек стон, като мъж, с чието търпение бе злоупотребено не по-малко, отколкото с тялото му. — Не сме спирали, откакто те пуснаха под гаранция, скъпа. Ако продължаваме така, нищо няма да остане от мен, докато стигнеш до процес!

— Нищо, освен страхотни спомени — увери го тя и изписа буквите „дж“ в тъмните косъмчета по корема му. — Точно това ми е целта, Люк. Пуснаха ме срещу един милион долара и сега всеки ден свобода струва цяло състояние! Не искам да изгубя дори пени от тях!

Без никакво предупреждение, освен едно палаво намигване тя мушна глава под завивките и нападна първичната му джунгла в търсене на скрити съкровища и тайни еликсири. Заравяйки се в пещерата на черните сатенени чаршафи, тя направи грешката да застане на четири крака и така разголи онази част на тялото си, която сега бе обърната към главата му.

— Ей, престани! — извика тя и се намръщи, щом той плесна дупето ѝ. Въпреки подобното на ужилване усещане изпита и вълна на удоволствие, която започна от мястото, където той се беше прицелил, и се разля към други, много по-чувствителни нервни окончания в близост до него. — Ох! — изпъшка тя, когато галещите пръсти се плъзнаха по вътрешната част на бедрата и. Очевидно не го беше довършила! И онова, което той направи после, я накара да изстене от

учудване, да се изчерви и да се усмихне. — *Чакай малко! Кой кого съблазнява тук?*

Докато се завърти и се измъкне от обсега му, тя осъзна, че се бе натъкнала точно на онова, което търсеше — скритото му съкровище. Позабавлява се миг-два, като се преструваше, че това е захарна пръчка. Ъъм, с вкус на билки, любимият ѝ вид! — спря и се плъзна нагоре, като подаде глава изпод завивките. Усмивката ѝ сякаш искаше да му каже, че е идиотско да се опитва да ѝ устои. Когато ѝ да било.

Очевидно той нямаше и намерение. Хвана я за ръцете, преди да успее да се измъкне, и я стисна в нежна, но силна прегръдка. В дълбоките му черни очи се четеше желание. А гласът му беше задавен като на мъж, чиито най-тъмни инстинкти са били събудени.

— Лоша си, Джеси...

— *Добре.* Получавам ли точки за лошо поведение?

В гърлото му затрептя стон, той я превъртя по гръб и се метна върху нея, като здраво държеше затворничката си, докато я възсядаше.

— Какво правиш? — изпъшка тя, когато той натисна ръцете над главата ѝ и се приведе към гърдите ѝ.

— Възнаграждавам те за лошото ти поведение.

Тя беше гола също като него и затова изключително уязвима. Топлият му дъх до кожата ѝ я накара да извие гръб в очакване. Мокротото докосване на устните му предизвика гърлен стон. И тогава с едно бързо близване на езика той изпрати по стегнатото ѝ и тръпнещо тяло вълна от възбуда. Следващото близване направо я разтърси.

— Ооох... Люк, Люк, Люк.

Гръмотевичен шум някъде отгоре прекъсна стремителното възнасяне на Джеси. Но това не беше нито задаваща се буря, нито светкавица в нощното небе — беше препускане по стълбите. Някой си счупвате краката да бърза, за да стигне долу.

— Мамо! Папа! — виковете на Мел долетяха от коридора към спалнята им. — Елате бързо! Дават леля Шелби по телевизията.

Благодарна, че бе заключила вратата, Джеси завъртя глава, като се опитваше да погледне през рамото на Люк часовника до леглото.

— Колко е часът? Единадесет? Не сложихме ли това дете да спи преди повече от час?

— Трябва да поработи върху представата си за време — съгласи се сухо Люк. Въздъхна и пусна Джеси, която навлече халата. Мел едва

не бе нахълтала с взлом още преди Джеси да е отключила и отворила.

— Мамо! Люк! — детето подскачаше нагоре-надолу. — Дават Шелби по телевизията!

Джеси хвърли поглед към Люк, който в момента завързваше хавлиения си халат.

— По телевизията? Какво мислиш, че може да е? — зачуди се той. — Реклама за „Портфолио“?

На големия екран на телевизора вървеше новинарско предаване, когато тримата влязоха в стаята за игри мигове по-късно. Удобно мебелираното помещение беше единственото в къщата, където имаше телевизор, и Мел не за първи път се промъкваше там, след като я бяха сложили да спи, за да гледа късните програми.

— Вижте! — Мел посочи към нещо, което приличаше на пресконференция, после се гмурна в прокъсания мек кожен диван и се сви на кълбо. — Това са новините в единадесет. Шелби разговаря с репортерите. А виждате ли онези мъже в костюмите? Това са нейните адвокати.

Джеси и Люк седнаха при Мел на дивана с приковани в екрана очи. Шелби, обкръжена от трима навъсени мъже в тъмни костюми, беше обсипвана с въпроси, които като че ли нямаха нищо общо с „Портфолио“.

— Кога ви облада за първи път, миз^[1] Флъд? На колко години бяхте?

— Облада? — измърмори Джеси и докосна ръката на Люк. Какво правеше сестра й? Шелби изглеждаше леко замаяна, дори изплашена от цялата суматоха, но косата й беше грижливо сресана, а гримът й — безупречен, сякаш се бе приготвила за представление.

— Не мога да си спомня точно — призна Шелби с необичайно мек и плътен глас. — Мисля, че съм потиснала голяма част от спомените, но бях много малка — може би на девет или десет години.

— Той злоупотребяваше ли и със сестра ви?

— Не, само с мен.

Джеси слушаше с нарастваща паника как сестра й продължава да отговоря на въпроси, свързани с естеството на отношенията й с пастрока им. Какво целеше с това? — запита се тя. Не можеше да направи публично достойние случилото се през нощта, когато Ханк умря? Това би имало катастрофални последици. Би могло да предреша

съдбата на Джеси. А можеше и да компрометира защитата и да направи почти невъзможно намирането на добре настроени съдебни заседатели.

— Какво е намислила? — Люк се приведе напред. — Заклела се е пред Джина миналата седмица, че ще те измъкне.

— О, Господи — изпъшка Джеси.

— Миз Флъд! — извика от тълпата един репортер. — Сестра ви бе обвинена в убийството на пастрока ви. Вас ли се опитваше да защити?

— Да, но не по начина, по който си мислите — Шелби прочисти гърло, сякаш за да овладее чувствата си, после хвана един от многото, микрофони пред себе си и заговори в него: — Сестра ми не е убила Ханк Флъд — рече тя на смълчаните хора. — Аз бях там и видях какво стана. Онзи, който е направил анонимното обаждане, е излъгал. Джеси се опитваше да ме предпази именно от това, което се случва днес тук, от подобен публичен спектакъл.

— Но *вие* свикахте тази пресконференция — изтъкна мъжът.

— Защо сте тук? — викна друг.

— Кой тогава уби Ханк Флъд? — кресна трети.

В очите на Шелби внезапно блеснаха гневни сълзи. Тя сграбчи микрофона и го измъкна от поставката му.

Джеси гледаше с нарастващо изумление, не можеше да си представи какво щеше да каже сестра ѝ. Ако играеше някаква роля, това беше представлението на живота ѝ.

Шелби повиши глас, когато шумът на електронната техника и крясъците на тълпата заплашиха да я заглушат.

— Тук съм, защото не мога да позволя това да продължава повече — извика тя. — Не мога да оставя сестра си да отиде в затвора вместо мен! Не тя уби Ханк Флъд, а аз.

Джеси политна напред и щеше да падне от дивана, ако Люк не я бе хванал.

— Божичко — изпъшка Люк. — Наистина го е мислила.

— Точно както казваше, е — намеси се Мел, втренчена в екрана. — Мама я е закриляла.

Тълпата закипя, изригна в неразбираеми въпроси. Един от репортерите се хвърли напред, за да бъде чул.

— Защо чакахте толкова дълго, за да направите признанието?

Шелби се изчерви от гняв, докато се защитаваеше, но Джеси беше прекалено изумена, за да се съсредоточи върху онова, което тя казваше. Очевидно Шелби бе намислила нещо много по-драматично от закриването на производството по делото за убийство. Смяташе да направи публична изповед!

— Не мога да ѝ позволя това — прошепна Джеси на Люк.

— Не бързай толкова пак да се хвърляш да я спасяваш — предложи тихо той. — Може би този път няма нужда от спасяване.

— Какво искаш да кажеш?

— Погледни я. Може би това е първото благородно нещо, което Шелби прави в живота си. Как би могла да ѝ го отнемеш? А освен това тя бе жертвата на Ханк, Джеси, а не ти. Обществеността ще я изкара мъченица. Телевизионните канали ще се надпреварват кой да направи филм за живота ѝ. И, повярвай ми, никой няма да я осъди. Ще ги линчуват, ако го сторят.

Джеси се втрени в екрана все още зашеметена.

Прав ли беше Люк? Почти не се съмняваше за филмите. Медиите си умираха за истории, родени от пепелта, подобно на птиците феникс. Както и в Холивуд. Жалко, че заради нещо толкова гнусно Шелби беше най-сетне забелязана, но Джеси не бе далече от мисълта, че сестра ѝ вероятно е възнамерявала да се възползва от публичността, когато бе организирала пресконференцията. Иначе защо просто не се бе предала на полицията? Дали отново не я съдя неправилно? — запита се Джеси. — Дали вълнението в гласа на сестра ѝ този път не беше искрено?

— Ела да седнеш — повика Джеси бавачката и потупа дивана до себе си.

Джина кимна, но, изглежда, драмата, разиграваща се на телевизионния екран, я беше завладяла напълно, защото тя триеше очи.

— Миз Флъд! Шелби! — викът на един репортер отново насочи вниманието на Джеси към екрана. — Вярно ли е, че вече имате предложения от три кинокомпании за заснемане на вашата история?

Един от адвокатите пристъпи напред, сякаш за да прекъсне подобен род въпроси, но Шелби вдигна ръка.

— Да, разбира се — подчерта тя. — След като двадесет години живея в лъжа, сега излизам на открито. Искам хората да знаят какво съм преживяла. Искам да знаят, че може да се случи на всекиго, във

всяко семейство, бедно или богато. И най-вече искам да знаят, че човек може да надживее такова нещо и да продължи напред. Дори да бъде по-добре!

Вълнението в тълпата беше забележимо. Джеси си помисли, че може би ще избухнат във викове „да живее“. Погледна към Мел и Джина и видя, че те бяха напълно завладени от страстното послание на Шелби. Само Люк не бе изпълнен с особено благоговение.

— Никога не съм мислил, че ще доживея да видя как Шелби въодушевява масите — отбеляза той иронично.

— Иди, че се сети — съгласи се Джеси.

— Това може да се окаже най-великият час в живота ѝ, Джес — изтъкна Люк. Взе ръката ѝ в своята и надникна в очите ѝ толкова надълбоко, че Джеси почувства леко объркване. — Шелби получава своята възможност да изиграе Жана д'Арк. Не можеш да ѝ я отнемеш.

Джеси разбра желанието му да я убеди да приеме лудия план на Шелби. Залогът беше далеч по-голям от свободата ѝ — съществуваха новите и твърде ценни отношения с него, а ставаше дума, разбира се, и за бъдещето на Мел. Шелби даваше възможност на Джеси да се наслади на всичко това, да получи живота, за който винаги бе мечтала, заедно с двамата души, които обичаше. И независимо какво щеше да се случи, тя винаги щеше да е благодарна на сестра си за този жест. И все пак Джеси не знаеше какво да прави. Беше ѝ омръзнало от лъжи и интриги, а тази изповед на Шелби щеше да е още една тайна, която всички те трябваше да пазят до края на дните си. Но по някакъв странен и неопровержим начин разказът на Шелби не приличаше толкова на лъжа, колкото на опит да пренапише историята. Разказваше я такава, каквато би трябвало да бъде. Ако съдбата на Ханк Флъд му бе отредила да издъхне в онази ужасна ноемврийска вечер, Шелби беше тази, която би трябвало да замахне с лопатата.

— Миз Флъд! Кой бихте искали да играе във филма за живота ви?

При този въпрос Шелби видимо светна.

— Не знам. Кой мислите би бил подходящ? Може би Деми Мур? Ще трябва да отслабне с няколко килограма, но косата ѝ е с подходящия цвят. И Джак Никълсън в ролята на Ханк, разбира се.

Джеси отвърна на развеселената усмивка на Люк. В края на краищата Шелби си беше Шелби. Направи отново знак на Джина да се

присъедини към тях на дивана, а после потъна отнесено в извивката на ръката на Люк и въздъхна доволна, че дъщеря ѝ се бе свила също толкова замечтано до другото му рамо.

Мел бе следвала Люк с обожание през цялата седмица, говорейки за него като за своя bella rара. Също така бе накарала Джина да я учи да готви италианска кухня, за да му приготвя любимите макарони с миди и чесново маслен сос. Люк смело ги бе изял до последната хапка, макар не само мидите да се бяха оказали жилави до крайност.

— *Duro come una suola di scarpa* — бе го предупредила Джина шепнешком. — Жилаво е като подметка.

Нещо още по-галантно: Люк бе окуражил Мел, когато тя бе споделила с него своите тревоги за гърдите си.

— Гърдите са хубаво нещо, но ти гарантирам, че на цялата планета няма нито едно деветгодишно момче, което не би те предпочело такава, каквато си сега — кльоцава и прекрасна.

На следващия ден, сякаш за да докаже правотата си, той отиде в града, откри червенокосото дяволче, което бе срещнал в библиотеката, и го доведе да си играят с Мел. Оказа се, че момчето се нарича Марио Андretti О'Съливан, или с други думи, е четвърт сицилианец по майчина линия, от което Мел изпадна във възторг.

Когато Джеси отново погледна към екрана, адвокатите на Шелби уверяваха представителите на медиите, че са сигурни в бързата оправдателна присъда за своята „смела клиентка“, а Шелби напълно приличаше на героинята от историята си може би за първи път в живота си.

Но Джеси все още се колебаеше. Можеше ли наистина да остави сестра си да направи това? А дори да искаше, щеше ли да успее да спре започнатото от Шелби с пресконференцията, адвокатите и предстоящия договор за филм?

Джеси погледна през прозореца към тайнствената и мъдра луна, която беше увиснала като кристална топка в небето. Спомни си за силата ѝ да обръща приливите и да променя сезоните и си помисли за нощта, когато с Люк се бяха къпали в лунната светлина. Бяха си пожелали късмет онази нощ и ако той бе закъснял да дойде, явно беше за добро. Чувстваше се толкова благословена с пълнотата в живота си.

Също както луната бе обкръжена от блестяща аура, така и тя беше заобиколена от радост, красота и обещания за щастие.

Бляскавият кръг около луната тази вечер сякаш обещавахе на всички, търсещи напътствието му, че ще успеят да надникнат в бъдещето. Джеси затвори очи и се помоли сестра ѝ да бъде следващата благословена от съдбата и някой ден животът ѝ да е също толкова пълноценен, колкото е нейният. *И нека винаги бъде волна като реещите се над клисурата соколи*, помисли си Джеси. Когато отново отвори очи, луната ѝ намигаше, а аура и трепкаше като живо същество.

Бъди благословена, сякаш казваше тя.

Погледна още веднъж към красотата на пролетната нощ и отправи благодарствена молитва. *Не бих могла да ги обичам повече* — Люк, Мел, Джина, дори Шелби. Така че ако това е съдбата ми, нека бъде достойна за нея. Нека винаги вярвам в способността на сърдечните рани да заздравяват, в силата на изкуплението и магията на легендите.

---

[1] Обръщение към жена, в което не се уточнява дали е госпожица или госпожа. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.